

Amanda Quick

MISCHIEF

Copyright © 1996 by Jayne A. Krentz

Translation © 2005 by Libuša Takáčová

Cover design © 2005 by Viera Fabianová

Slovák edition © 2005 by Ikar

Z anglického originálu Mischief (Bantam Books,

New York 1996)

preložila Libuša Takáčová.

Redigovala Jana Ondovčíková.

Výtvarná redaktorka Viera Fabianová.

Technická redaktorka Helena Oleňová.

Vydalo vydavateľstvo Ikar, a. s., Bratislava v roku 2005

ako svoju 2045. publikáciu.

Sadzba a zalomenie do strán Ikar, a. s., Bratislava.

Tlač GGP Média GmbH, Pofineck, Nemecko.

ISBN 80-551-1167-7

Prológ

Mihotavý plamienok sviečky bolo v temnotách vyludneného kaštieľa sotva vidno. Matthiasa Marshalla, grófa z Colchesteru napadlo, že tma v rozľahlej budove je ako večná noc ukrytá v hrobke, kam chodia spávať len duchovia. Kráčal hore po schodisku a záhyby dlhého čierneho zvrchníka mu plieskali po zablatených sárach čižiem. Nadvihol trochu sviečku, aby si lepšie posvietil na cestu. Keď pred chvíľou dorazil ku kaštieľu zistil, že ho nikto nečaká, a tak si otvoril sám a vošiel do priestrannej haly. Teraz si už bol nacistom, že tu nie je žiadne služobníctvo, ani len jediná slúžka či lokaj. Aj koňa si musel sám opatriť, lebo zo stajní sa nevynoril žiadny stajník.

Keď vystúpil celkom hore, Matthias sa nahol ponad zábradlie a nakukol do temných hlbín vstupnej haly. Na záľahu tmy pod ním však jediná sviečka nestačila. Zvrtol sa preto a po tmavej, chodbe podišiel k prvým dverám vľavo. Pred nimi zastal a pootočil starodávnu guľu. Keď potisol, dvere povolili a unavene zavrzgali. Posvietil si do komnaty a zistil, že je to spáľňa. Lenže aká, pretože miestnosť skôr pripomínala mauzóleum. Uprostred stál starodávny kamenný sarkofág, a keď sa lepšie prizrel vytesaným nápisom a ozdobám, zistil, že je rímsky. Nič mimoriadne, pomyslel si, celkom obyčajný kus.

Vošiel a zamieril k prastarej truhle, nad ktorou bol baldachýn ako nad posteľou. Závesy boli priesvitné a čierne. Na sarkofágu chýbalo veko, ale bolo tam ustlané. Vankúše mali čierne saténové obliečky. Sviečku teda položil na stôl, stiahol si jazdecké rukavice a hodil ich k zúženému koncu sarkofágu. Potom si sadol na bočnicu, vyzul si čižmy, zakrútil sa do zvrchníka a uložil sa pohodlne na čierne vankúše.

Už sa brieždilo, no okná boli zatiahnuté ťažkými čiernymi závesmi. Cez ne sa neprederú lúče vychádzajúceho slnka a nevyrušia ho zo spánku.

V takomto pochmúrnom prostredí by niekto možno ani nezaspal, no on bol na spoločnosť duchov zvyknutý. Ešte skôr ako privrel oči, si znovu položil otázku, prečo vlastne vyhovel pozvaniu záhadnej Imogen Waterstonovej. Mohol si však na ňu dať iba starú, známu odpoveď. Raz sa zaprisahal, a dané slovo bolo preňho sväté.

Matthias nikdy neporušil dané slovo. Dobré vedel, že to je jediná cesta, ako sa sám nestar duchom.

Kapitola I

Zo spánku sa strhol na ženský výkrik, pri akom stuhne aj krv v žilách. Vzápätí sa ozval iný ženský hlas, ktorý v Matthiasovi vyvolal predstavu chrumkavých zelených jabĺk starodávneho Zamaru.

„Dobrotivé nebo! Bess, to musíš vrieskať kvôli každej pavučine, ktorú zbadáš?“ Keď hlas pokračoval, zacítil v ňom aj chuť krehkého jablčníka. „Dnes mám pred sebou celú hŕbu práce, a to tvoje ustavičné vykrikovanie ma veľmi vyrušuje.“

Matthias otvoril oči, povystieral sa, pomaly sa v sarkofágu posadil, a keď sa pozrel na otvorené dvere do spálne, pohl'adom zachytil už iba omdlievajúcu mladú slúžku, ako klesá k zemi. Zrejme ho zbadala v jasnom svetle slnečných lúčov z chodby. Bolo teda už dosť neskoro. Prehrabol si prstami pochlpené vlasy a pošúchal sa po strnisku na brade. Nečudo, že sa ho dievčina zľakla.

„Bess?“ Znovu sa ozvali chrumkavé jabĺčka a na chodbe náhlivo zacupotali kroky. „Čo to tam vystrájaš?“

Matthias sa prichytil bočnice kamennej truhly a spozornel, keď sa vo dverách objavila druhá žena. Zatiaľ si ho nevšimla, lebo sa hneď sklonila k zamdletej slúžke. Bola to očividne dáma, aj keď mala na jednoduchých, praktických šatách zo sivého hodvábného ripsu prehodenú dlhú pracovnú zásteru. Držala sa hrdo, vystreté plecia, elegantná línia hrdla a nežné oblíny vysoko vydvihnutých prs svedčili o dobrej výchove a sebavedomej povahe.

Niečo ho na nej zaujalo. Skláňala sa stále nad slúžkou, ktorej sa usilovala pomôcť, a tak si

ju mohol nerušene ohodnotiť ako hociktorú sochu v Zamare. Spod bieleho čepčka sa jej vyšuchlo zopár neposlušných prameňov. Na bohatú hrivu tmavoplavých vlasov zrejme nestačil. Priamo do tváre jej nevidel, ale výrazné líčne kosti, dlhé mihalnice a arogantný nos sa dali rozoznať celkom zreteľne. Pozoruhodná živá tvár, patriaca duchaplnnej osobnosti, usúdil.

Nie je to sotva zo školských lavíc odrastená žubrienka, ale nie je ani starena v jeho veku. Vlastne ani on sám zďaleka nie je stariec, lebo má iba tridsaťštyri rokov. To sa len cíti ako viacstoročný. Dáma môže mať asi päťad'vadsať.

Pozoroval ju, ako si netrpezlivo kl'aká k slúžke a odkladá na podlahu odborný časopis viazaný v koži. Na prstenníku nevidel obrúčku. Potešilo ho to, aj keď od začiatku tušil, že veliteľské spôsoby sprevádzajúce hlas ako krehký jablčník, patria starej dievke.

Predstava ženy je vecou vkusu, každému mužovi sa páči niečo iné. Väčšina Matthiasových priateľov uprednostňuje sladké čokoládové bábičky. On si však radšej po večeri dožil trochu chúlостivejšie sladké pochúťky.

„Čo je to tam za vreskot?“ ozval sa d'alší ženský hlas od schodov. „Stalo sa niečo, Imogen?“

„Teta Horácia, Bess zamdlela. Už toho mám naozaj dosť!“

„Bess? Tomu neverím.“ Blížiac sa dupotavé kroky po chodbe ohlasovali príchod tretej ženy na scénu. „Bess nie je cint'ľavka. Nikdy neomdlieva.“

„Ak neomdlela, potom naozaj vynikajúco hrá urodzenú dámu predstierajúcu mdloby.“

Bess sa zachveli mihalnice. „Och, slečna Imogen, to je strašné. V truhle je telo, a hýbe sa.“

„Nebud' smiešna, Bess!“

„Videla som to.“ Bess si s'ťažka vzdychla, nadvihla hlavu a vystrašene blysla pohľadom do temnôt spálne za Imogen.

Matthias sa zháčil, keď pri pohľade naňho znovu zvreskla a zvalila sa bezmocne naspäť na pokrovec.

Vo dverách z chodby sa objavila teta Horácia. Bola vyobliekaná ako Imogen v jednoduchých praktických šatách, zástere a čepci. O štyri či päť centimetrov bola od svojej mladšej spoločníčky nižšia, no zato oveľa objemnejšia okolo drieku a bokov. Prešedivené vlasy mala vzorne zastrčené pod čepcom.

„Varovala som ťa, že robíš hlúposť, keď ju učíš čítať.“

„Ja viem, teta Horácia. Lenže neznášam, keď sú bystrí ľudia úplne nevzdelaní.“

„Podala si sa celkom na svojich rodičov.“ Teta Horácia zamyslene pokývala hlavou. „Možno by sme mali Bess poslať dolu na prízemie. Toto tu bývala Selwynova spálňa, a vystrašila ju asi tá jeho spacia truhla. Nechápem, prečo môj braček musel spať práve v rímskom sarkofágu.“

„Naozaj nezvyčajná posteľ.“

„Nezvyčajná? Ved' tam by mávalo každého normálneho človeka.“ Teta Horácia nakukla do zatemnenej spálne.

Matthias usúdil, že je načase vysúkať sa z truhly. Zdvihol sa, prekročil bočnicu a rozhrnul tenké čierne závesy. Okolo tela obkrútený zvrchník mu síce zakrýval dokrčené břičesky a pohúžvanú košeľu, ktoré si pred spaním nevyzliekol, ale aj tak tete Horácii hrôzou vyliezali oči z jamiek, len čo ho zbadala.

„Pane na nebi, ved' tá má pravdu,“ úzkostlivo vykrikla a zaspätkovala o krok do chodby. „Imogen, už aj hybaj stadiaľ preč. V Selwynovej truhle naozaj niečo je.“

Imogen sa rýchlo zdvihla. „Azda sa to nechytá aj vás, teta Horácia!“ Otočila sa do zatemnenej miestnosti a začala si ju prezeráť. Keď pred truhlou zbadala stáť Matthiasa, prekvapene pootvorila ústa.

„Dobrotivé nebo! Naozaj tu ktosi je.“ „Ved' som vám to povedala, madam,“ zašepkala stiesnene Bess.

Matthias bol ohromne zvedavý, či Imogen začne jačať, alebo sa hneď zvalí v mdlobách na dlážku.

Neurobila ani jedno ani druhé. Iba hnevľivo prižmúrila oči. „Kto ráčite byť, pane, a čo má znamenať toto vaše nevkusné strašenie mojej tety a našej slúžky?“

„Upír,“ zamrmľala potichu Bess. „Počula som o nich rozprávať. Vycicajú z vás krv. Bežte preč! Zachráňte sa, kým môžete.“

„Žiadni upíri nejestvujú,“ vyhlásila Imogen a ani sa neunúvala pozrieť na bezvládnú, na smrť vystrašenú slúžku.

„Tak potom je to duch, a preto utekajte, čo vám para stačí, madam!“

„Má pravdu.“ Teta Horácia potiahla Imogen za rukáv. „Podme stadeto kadeľahšie.“

„Tetuška, prosím vás, nebudte smiešna.“ Imogen sa už celkom spamätala, vystrela sa a seabavedome si premerala Matthiasa od hlavy až po päty. „Čakám na vašu odpoveď, pane! Ráčite mi všetko vysvetľiť, alebo sa mám obrátiť na úradné miesta a dať vás odprevadiť v putách?“

Matthias k nej pomaly zamieril a uprene jej pritom hľadel do tváre. Neustúpila ani o piad'. Naopak, založila si ruky v bok a začala netrepeľivo pokľopkávať špičkou nohy v čižmičke.

Pri myšľienke, že ju spoznáva, ho priam zamrazilo. Ale to je predsa nezmysel. Lenže keď podišiel bližšie, zreteľne videl, že Imogen má jasné modrozelené oči rovnakej farby ako more obmývajúce brehy dávnovekého strateného ostrovného kráľovstva Zamar. V tom krátkom okamihu poznania sa mu zjavila Anizamara, legendárna zamarská vládkyňa svetla. V zamarskej mytológii bola ochrankyňou vied a umení. Zosobňovala vrúcnosť, život, pravdu a čínorodosť. Božskou mocou jej bol roveň len jej druh Zamaris, vládca temnôt. Iba on chápal jej múdru jasnozrivosť.

„Želám vám dobrý deň, madam.“ Matthias zahnal čudnú predstavu, prestal daromné rojčiť a hlavou naznačil poklonu. „Som Colchester.“

„Colchester.“ Teta Horácia tentoraz po chodbe tackavo zaspätkovala až k náprotivnej stene a oprela sa o ňu. Pozrela sa mu na vlasy a sťažka preglgla. „Bezcitný Colchester!?“

Matthiasovi bolo jasné, že vytriešťa oči na striebřistobiely prameň v jeho inak celkom číernych vlasoch. Väčšinou ho práve podľa neho ľudia spoznávali na prvý pohľad. U mužských potomkov sa objavoval v rodine tento znak už po štyri generácie. „Ako vravím, madam, som Colchester.“

Nelichotivú prezývku si vyslúžil ešte za otcovho života, keď bol iba vikomt z Colchesteru. Žiaľ, dedičný grófsky titul mal rovnaký prídomok, a po otcovej smrti sa stal grófom z Colchesteru. Urodzená londýnska smotánka takto nepřišla o vítaný zdroj klebiet, lebo na Bezcitného Colchestera ešte nezabudli.

Teta Horácia sa ako-tak vzchopila. „Čo hľadáte tu, v Upper Stickleforde, pane?“

„Pán Colchester prišiel na moje pozvanie,“ vysvetľila Imogen. Potom sa obrátila k nemu so žiarivým úsmevom na perách. „Ale vám to trvalo, pane, pokým ste sa ohľásili! List som vám predsa poslala pred vyše mesiacom. Čo vás zdržalo?“

„Pred niekoľkými mesiacmi mi zomrel otec, nestihol som však vrátiť sa hneď do Anglicka. No a po svojom návrate som si ešte musel usporiadať viaceré veci okolo rodinnej pozostalosti.“

„Ach, pravdaže.“ Imogen očividne zrozpačítela. „Prepáčte, pane. Prosím, prijmite dodatočne moju úprimnú sústrasť.“

„Ďakujem,“ odvetil Matthias. „Ale s rodičmi som si priveľmi nerozumel. Nenašlo by sa v kuchyni niečo pod zub? Na smrť som vyhladol.“

Ten striebřistobiely prameň vlasov si všimne na hlave osvieteného pána z Colchesteru určite každý už na prvý pohľad, napadlo Imogen, keď mu kývnutím ruky ponúkala stoličku v knižnici. V priveľmi dlhých a nemoderných, no veľmi hustých havraních vlasoch sa mu vyníma ako studený biely plameň. Každému musia padnúť do oka aj jeho striebřistosivé oči a ich mrazivý pohľad. Nebyť tých očí, štvrtý gróf z Colchesteru je naozaj úžasný. Z výraznej asketickej tváre mu svietia prenikavo a nebezpečne ako duchovi.

Až na svoje strašidelné oči bol dedičný gróf z Colchesteru presne taký, akého si ho predstavovala. Jeho vynikajúce príspevky v Zamarskej revue presne vystihovali jeho intelekt

aj povahu. Tohto muža očividne zocelili ťažkosti spojené s cestovaním po neznámych končinách. Kto sa pokojne vyspí v prastarej kamennej truhle, musí mať nervy zo železa. Imogen si nadšene uvedomila, že si vybrala správneho človeka.

„Najskôr dovoľte, pane, aby som vám predstavila nás dve s tetou.“ Chytila čajník a chystala sa ponalievať. Bola veľmi rozrušená, veď jej prišiel pomôcť sám Colchester. „Určite ste si domysleli, že ja som Imogen Waterstonová. Toto je pani Horácia Elibanková, sestra môjho nebohého strýka. Prednedávnom ovdovela, a láskavo súhlasila, že mi bude spoločníčkou.“

„Pani Elibanková.“ Matthias úklonom hlavy pozdravil dámu.

„Osvietený pane,“ pozdravila sa mu so zdržanlivým úklonom aj teta Horácia, a usadila sa na okraj stoličky. Potom sa nespokojne pozrela na Imogen.

Imogen sa zachmúrila, lebo ju tetino správanie rozladilo. Všetci sa predsa navzájom už zoznámili, a tetuška naozaj nemá ani najmenší dôvod tváriť sa podráždene. Ved' Colchester je dedičný gróf. Imogen si ho navyše váži aj ako významného učenca Colchestera zo Zamaru, ktorý objavil neznáme antické ostrovné kráľovstvo. Viedol jeho výskum, založil Zamarský ústav a prestížnu Zamarskú revue a je správcom Zamarskej spoločnosti. Po spoločenskej stránke mu teda vôbec nič nechýba ani podľa jej prísnych meradiel.

Keď sa to tak vezme, Imogen mala čo robiť, aby naňho obdivne necívela. Ešte stále tomu celkom neverila, že sedí v knižnici s váženým bádateľom a len tak si popíjajú čaj. Keď k nej otočil hlavu a spýtavo sa na ňu pozrel, ako keby jej čítal myšlienky, zrozpačiteľa, zalial ju rumenec a roztriasala sa jej tak veľmi ruka so šálkou, až šálka zahrkotala po tanieriku.

„Bolo mi potešením zoznámiť sa s vami, dámy," povedal potom Matthias.

Pri tých slovách si naraz Imogen uvedomila svoju čudnú reakciu na jeho hlas. Ako keby sa v ňom ukrytá neznáma sila chcela zmocniť jej zmyslov a celú ju pohltiť. Mysľou jej prebleskla predstava tajomných morských dialľav a neznámych krajín.

„Bude sa páčiť ešte čaju, pane?" náhlivo sa ho spýtala.

„Ďakujem, áno." Keď mu nalievala ďalšiu šálku, letmo sa jej dotkol elegantnými, pekne tvarovanými dlhými prstami.

Bolo to iba šuchnutie, ale rozhorúčilo ju, ako keby si sadla priveľmi blízko k rozkúrenému kozubu. Imogen radšej chytro položila čajník na miesto, aby jej náhodou nespadol na zem.

„Prepáčte, pane, že na vás nikto nečakal, keď ste včera večer pricestovali," začala Imogen vysvetľovať. „Služobníctvu som dala na niekoľko dní voľno, kým to tu s tetou všetko zinventarizujeme." Zarazila sa a rozpačito zvrátila obočie. „Bola som však presvedčená, že som vás v liste nasmerovala do Waterstonovej chalupy a nie do Waterstonovho kaštieľa."

„Bezpochyby ste to spravili," pripustil potichu Matthias. „Lenže vo vašom liste bolo tak veľa usmernení, že som asi po ceste na jedno či dve pozabudol."

Teta Horácia zazrela na Imogen. „List? Aký list? Tak to si naozaj prosím vysvetliť!"

„Samozrejme vám všetko vysvetlím, tetuška," súhlasila Imogen. Keď sa ale pozrela na Matthiasa, zbadala ako sa na ňu mrazivo díva a posmešne sa pritom uškŕňa. To teda nemohla nechať bez povšimnutia. „Prepáčte, pane, ale na obsahu svojho listu nenachádzam nič, čo by vám malo byť na smiech."

„Včera v noci mi skutočne nebolo do smiechu, keď som daždi, na ustatom koni mal hľadať nejaký domec, a pritom som stál pred priestrannou budovou kaštieľa, kam stačilo iba vojsť a nájsť spálňu."

„Aha," pripustila Imogen a úsmev, sa jej znovu vrátil na pery. „A skutočnosť, že strávite noc v sarkofágu namiesto v teplej posteli, vás ani trochu nevyviedla z miery?"

„Spal som aj na horších miestach," odvetil jej pokojne. Načiahol sa za posledným kúskom šunky, ktorý v kuchyni na pohostenie prichystala Bess z ich skromných zásob, keď sa zmierila so skutočnosťou, že nie je upír. Potom sa pozorne poobzeral po knižnici. „Počul som viacerých zberateľov ospevovať zbierku Selwyna Waterstona, ale zrejme je oveľa veľkolepejšia, než som si ju predstavoval."

„Teraz patrí celá mne," pochválila sa Imogen. „Strýko mi ju odkázal aj s kaštieľom a všetkým ostatným."

Nerozhodne sa na ňu pozrel. „Zaujímate sa o posmrtné artefakty, pochádzajúce z hrobiek dávneho?"

„Iba o tie zo Zamaru," odvetila. „Strýko Selwyn hovoril, že ich tu má dosť. Dúfam, že sa mi ich podarí nájsť, aj keď to chvíľu potrvá." Rukou kývla k hrbam pohrebných obradných predmetov nedbalo porozhadzovaných po knižnici. „Aj sám vidíte, že strýko vôbec nemal zmysel pre poriadok. Svoju zbierku si nikdy neskatalogizoval. Možno sa v jeho kaštieli dopracujem k naozajstným pokladom z dávnych čias."

„Čaká vás veľmi veľa práce, kým to všetko prehľadáte a vyberiete si, čo chcete," súhlasil Matthias.

„Áno, viem. Keď si vytriedim zamarské pamiatky, zvyšok bud' rozpredám iným zberateľom, alebo možno darujem nejakému múzeu.“

„Chápem.“ Matthias si uchlipol čaj a začal si pozornejšie prezerať knižnicu.

Ako Imogen sledovala jeho pohľad, uvedomila si, že jej výstredný strýko naozaj obľuboval predovšetkým predmety spájajúce sa s pohrebnými zvyklosťami. Na hrbach boli nahádzané meče a súčasti brnenia z rímskych a etruských hrobiek, na kusoch nábytku bolo vidno zobrazené sfingy, chiméry a rôzne krokodílie motívy zo starovekého Egypta, po policičkách boli porozkladané figúrky a nádoby z matného skla, sprevádzajúce zosnulého do záhrobia, a zo stien strnulo hľadeli pohrebné masky. Knižničné police sa priam prehýbali pod hrubými, zaprášenými zväzkami venovanými obradnému pochovávaniu do dávnovekých hrobiek a balzamovaniu tiel. V kúte miestnosti bolo aj niekoľko veľkých zaprášených debien, ktoré zatiaľ neotvorila. Rovnaký pohľad poskytovali aj ostatné komnaty v kaštieli.

Keď si Matthias všetko letmo poprezeral, obrátil sa na Imogen. „Ako naložíte s jednotlivými predmetmi Waterstonovej zbierky je, prirodzene, vaša vec. My by sme sa mali vrátiť k našim záležitostiam. Prezradíte mi, prečo ste ma sem zavolali?“

Teta Horácia sa obozretne nadýchla a pustila sa do Imogen. „Sotva verím nehoráznosti, ktorú si vyviedla. Prečo si sa neporadila najskôr so mnou?“

Imogen sa na ňu ľúbezne usmiala. „Tetuška, list s pozvaním som jeho jasnosti poslala niekoľko dní pred vašim príchodom. Nepovedala som vám o ňom len preto, lebo som si vôbec nebola istá, či pán gróf príde.“

„To bola od teba hlúposť.“ Teta Horácia sa už zrejme spamätala z predchádzajúceho otrasu, a rozhodla sa čo najskôr všetko priviesť na správnu mieru. „Uvedomuješ si, koho si sem pozvala?“

„Samozrejme, že áno.“ Zvyšok odpovede potom Imogen vyslovila primerane úctivo. „Pán gróf z Colchesteru je predsa ako významný bádateľ vo svete vedy známy pod menom Colchester zo Zamaru.“

Matthias iba mlčky nadvihol obočie.

„Máte pravdu, pane,“ Imogen sa znovu obrátila k nemu. „Je načase, aby sme prešli k jadru veci. Nazdávam sa, že ste boli so strýkom Selwynom dobrí priatelia.“

„Skutočne?“ začudoval sa celkom úprimne Matthias. „Až doteraz som netušil, žeby Selwyn Waterstone považoval niekoho aj za dobrého priateľa.“

Imogen zneistela. „Ale pokiaľ viem, boli ste mu za istú priateľskú službu veľmi zaviazaný, a sľúbili ste mu, že sa odvdáčíte, keď raz nadíde pravá chvíľa.“

Matthias si ju premeral. „To je pravda.“

Imogen odľahlo. „Výborne. Vážne som totiž zapochybovala, či som nespravila hroznú chybu.“

„Slečna Waterstonová, dopúšťate sa často takýchto chýb?“ spýtal sa jej mierne.

„Takmer nikdy,“ rozhodne vyhlásila. „Viete, rodičia si veľmi potrpeli na moje vzdelanie. Doslova od kolísky ma cvičili v logickom uvažovaní, a zasväcovali ma do tajomstiev filozofie. Otecko mi vravieval, že kto jasne uvažuje, zriedkakedy sa dopúšťa chýb.“

„V tom mal pravdu,“ zahundral Matthias. „A pokiaľ ide o vášho strýka, cítim sa naozaj jeho veľkým dlžníkom.“

„Išlo o istý starý text, však?“

„Kedysi veľmi dávno, ešte kým sám cestoval, natrafil na prastarú knihu napísanú po grécky,“ začal Matthias. „V knihe boli viaceré zmienky o nejakom neznámom ostrovnom kráľovstve. Práve tie údaje mi pomohli rozlúštiť hádanku, kde hľadať Zamar.“

„Presne takto mi to vyrozprával aj strýko Selwyn.“

„Lutujem, že mu už nemôžem oplatiť jeho láskavosť,“ dodal ešte.

„A to vás viac nemusí trápiť, pane, lebo mu jeho láskavosť práve teraz môžete oplatiť a dodržať sľub, aj keď strýko už nie je medzi nami,“ vyhlásila s úsmevom Imogen.

Matthias si ju nechápavo premeral. „Bojím sa, že vám vôbec nerozumiem, slečna Waterstonová. Nedáva mi to žiadny zmysel.“

„Je to predsa celkom jednoduché. Môj strýko mi ako dedičstvo zanechal svoju zbierku predmetov z hrobiek, k tomu veľmi slušný majetok, a napokon aj váš sľub, ktorým ste sa mu zaviazali.“

V knižnici sa rozhostilo ticho. Teta Horácia civela na Imogen, ako keby sa jej neter načisto zbláznila.

Matthiasa jej posledné slová tiež celkom vykoľajili. „Prosím?“

Imogen si jemne odkašľala. „Strýko Selwyn mi testamentárne odkázal sľub, ktorý ste mu dnli. V jeho poslednej vôli je to jasne napísané.“

„Skutočne?“

Nejde to ani zďaleka tak hladko, ako pôvodne dúfala, uvedomila si Imogen. Teraz ju čaká to najťažšie. „Uchádzam sa u vás o naplnenie sľubu, ktorým ste sa mu zaviazali.“

„No toto,“ zašepkala rezignovane teta Horácia.

„Konkrétne, čo si pod naplnením môjho sľubu predstavujete, slečna Waterstonová?“ Na otázku sa Matthias zmohol až po dlhšej chvíli.

„No, pravdupovediac, to je trochu zložitejšie," oznámila mu Imogen.
 „Ani sa nečudujem."
 Radšej jeho poznámku prepočula. „Pane, poznáte sa s pánom markízom Vanneckom?"
 Matthias sa zamyslel a potom sa znechutene uškrnul. „Je to zberateľ zamarských starožitností."
 „Ten pán bol manželom mojej dobrej priateľky Lucy Haconbyovej."
 „Pani Vannecková zomrela už dávnejšie, však?"
 „Áno, pane, pred tromi rokmi. A ja som si istá, že bola zavraždená."
 „Zavraždená?" Matthias sa počas ich rozhovoru po prvý raz otvorene začudoval.
 „Ó, Imogen, azda len nechceš..." zvolala teta Horácia a zdesene zažmúrila oči.
 „A zavraždil ju jej manžel pán Vanneck," dôrazne dodala Imogen. „Lenže to sa mu nijako nedá dokázať. S vašou pomocou, pane, chcem urobiť spravodlivosti zadosť."
 Matthias sa na ňu zarazene pozrel.
 Teta Horácia sa medzitým spamätala. „Dúfam, pane, že moju neter v takýchto nezmysloch nebudete podporovať."
 Imogen na tetu hnevivo zazrela. „Nedá sa to viac odkladať. Jedna známa mi napísala, že sa markíz Vanneck chystá znovu oženiť, lebo v ostatnom čase mal dosť značné finančné straty."
 Matthias pokrčil plecami. „To je pravda. Pred niekoľkými mesiacmi musel v Londýne predať svoju honosnú rezidenciu a presťahovať sa do oveľa skromnejšieho domu. Ale v spoločnosti sa zatiaľ ukazuje."
 „Lahko možné, že aj v týchto chvíľach sledí kdesi v Londýne po plesových sieňach alebo salónoch za bohatou dedičkou," pokračovala Imogen. „Možno odpraví aj tú, len čo sa bezpečne dostane k jej peniazom."
 „To sú vážne obvinenia, Imogen. Neslobodno ich vysloviť, ak nemáš žiadne dôkazy," napomenula ju dôrazne teta Horácia.
 „Viem, že sa Lucy markíza bála," trvala na svojom Imogen. „Často k nej býval krutý. Keď som ju raz tesne pred smrťou v Londýne navštívila, zdôverila sa mi, že sa obáva o svoj život. Povedala mi, že je priam šialene žiarlivý."
 Matthias odložil šálku a oprel sa lakťami o stehná. Zopnuté ruky voľne spustil dolu a zamyslene si Imogen premeral. „Slečna Waterstonová, čo je podľa vás potrebné vykonať, aby sa učinilo spravodlivosti zadosť?"
 Teta Horácia sa zhrozila. „Dobrotivé nebo, v tom moju neter naozaj nesmiete podporovať, pane!"
 „Povedzme, že som iba trochu zvedavý," vecne sa ohradil Matthias. „Chcem si dopodrobna vypočuť slečnin plán."
 „Tak to bude váš koniec," varovala ho chytro. „Ak ide o jej nápady, Imogen je majsterkou v presvedčaní."
 „Sľubujem, že sa nedám presvedčiť o ničom, čo nebudem považovať za správne," vyhlásil Matthias.
 „Pane, budem sa za vás modliť, aby ste svoj smelý sľub aj dodržali," zašomrala si potom už len pod nos staršia dáma.
 „Moja teta býva občas zbytočne škrupulózna, pane," ujala sa znovu slova Imogen. „Nebojte sa, všetko som si veľmi starostlivo premyslela a viem, do čoho sa púšťam. Práve ste sa zmienili, že pán Vanneck je vášnivým zberateľom všetkého, čo pochádza zo Zamaru."
 „No a?" Matthias sa znechutene uškrnul. „Vanneck si môže namýšľať, že je ktovieaký odborník na Zamar koľko len chce, ale ani náhodou nerozozná pravý zamarský artefakt od konského zadku. O štipku lepšie sa do toho rozumie ešte aj I. A. Stone!"
 Teta Horácia strmo položila šálku na tanierik. Letmo sa pozrela najskôr na Matthiasa, potom na Imogen, a naňho.
 Imogen sa zhlboka nadýchla, aby sa upokojila. „S tým pánom dosť často vediete dišputy na stránkach Zamarskej revue.

„Nebodaj sledujete naše drobné výmeny názorov?“ spýtal sa zdvorilo.

„Áno, pane. Odoberám revue už niekoľko rokov, a vaše príspevky sú podľa mňa vždy vynikajúce.“

„Ďakujem.“

„Lenže aj v I. A. Stenových príspevkoch je toho dosť na zamyslenie,“ dodala a pokúsila sa diplomaticky aj o úsmev.

Teta Horácia sa varovne zamračila. „Imogen, nezdá sa ti, že odbočuješ od témy? Nie som tvojimi nerozumnými nápadmi vôbec nadšená, ale aj tak...“

„I. A. Stone nebol nikdy v Zamare,“ precedil cez zuby Matthias. V očiach sa mu zaiskrilo.

„S ničím, o čom vypisuje, sa nikdy priamo nestretol, a predsa sa opovažuje vyslovovať svoje názory a na základe mojich prác robiť aj závery.“

„Ale aj na základe prác pána Rutledga,“ podráždene zdôraznila Imogen.

Matthiasov pohľad odrazu pohasol. „Rutledge zahynul počas svojej poslednej zamarskej výpravy pred štyrmi rokmi. To je všeobecne známe. Fakty v jeho príspevkoch sú teda zväčša zastarané, a je načase, aby to aj I. A. Stone vzal na vedomie pri formulovaní svojich záverov.“

„Zdalo sa mi, že členovia Zamarskej spoločnosti sledujú Stonove príspevky pomerne so záujmom,“ nerozhodne namietla Imogen.

„Pripúšťam, že I. A. Stone niečo o Zamare vie, ale jeho vedomosti sú iba povrchné,“ arogantne ju zavrátil Matthias. „Sú to len paberky pozbierané z prác skutočných odborníkov.“

„Akým ste aj vy, pane?“ úctivo sa ho spýtala.

„Presne tak. Stone si zrejme starostlivo prelúskal o Zamare všetko, čo som kedy napísal. A teraz si ten naničhodný bezočivec dovoľí so mnou na celej čiare nesúhlasiť.“

Teta Horácia si diskrétno odkašľala. „Uhm, Imogen?“

Imogen mala sto chutí pokračovať v načatej dišpute, no voľky-nevoľky musela dať za pravdu tete Horácii, lebo naozaj odbočila od témy. „Vráťme sa k markízovi Vanneckovi. V zamarských artefaktoch sa síce neveľmi vyzná, ale o to viac sa za nimi umára.“

Matthias by takisto radšej pokračoval v ostrej výmene názorov o nedostatočnej odbornosti I. A. Stoná. Ale o Vanneckovi mal tiež čo povedať. „Ten človek snorí za všetkým, o čom sa dopočuje, že pochádza zo Zamaru.“

Tu si Imogen neodpustila štiplavú poznámku. „Pane, budem úprimná, ale o vás sa povára to isté. Rozdiel vidím v tom, že vy ste odborník na zamarské pamiatky, a on nie. Vy si určite vyberáte do zbierok len tie najkrajšie a najhodnotnejšie kusy.“

„Pod moju strechu si nájdu cestu iba osobitne vybrané, neobyčajné, a pre mňa niečím zvlášť zaujímavé zamarské artefakty.“ Díval sa na ňu pozorne, bez jediného mihnutia oka.

„Inými slovami, iba tie, ktoré som sám našiel. Čo vy na to?“

Imogen sa začudovala, ako ju zamrazilo po chrbte. Máločo ju znervóznilo, ale v hlase tohto človeka bolo niečo, čo ju podchvíľou vedelo celkom vykoľajiť. Zhlboka sa nadýchla. „Ako som povedala, nemám dôkazy, na ktorých základe by som markíza obvinila z vraždy. Som však nebohej Lucy za dosť vecí vďačná na to, aby som nedovolila jej vrahovi zo všetkého vyviaznuť celkom beztrestne. Tri roky som márne hľadala spôsob odplaty. Ponúkla mi ho až teraz smrť strýka Selwyna.“

„Čo konkrétne chcete Vanneckovi vyviest?“

„Našla som možnosť, ako ho spoločensky znemožniť. Keď sa moja pomsta zavíši, markíz viac nebude mať otvorené dvere do spoločnosti, aby si tam vysledil ďalšiu nevinnú ženskú obeť, akou bola Lucy.“

„Čo ste povedali, myslíte naozaj vážne, však?“

„Áno, pane.“ Imogen sa vystrela a pozrela sa mu rovno do očí. „Myslím to nadovšetko vážne. Chystám sa mu nastaviť pascu, a tá ho zruinuje finančne aj spoločensky.“

„Každá pasca musí mať návnadu,“ zdôraznil potichu Matthias.

„Celkom správne, pane. Za návnadu som si vybrala veľkú pečať kráľovnej zo Zamaru.“

Prekvapene na ňu vytreštil oči. „Vy azda vlastníte kráľovninu pečať?“

Zamračene sa ohradila: „Samozrejme, že nie. Viete predsa, že sa pečať nikdy nenašla. Lenže Rutledge krátko pred svojou, doteraz nie celkom objasnenou smrťou poslal do Zamarskej revue správu, že jej je na stope. Po tom, ako sa stratil, začali sa v spoločnosti trúsiť chýry, že zahynul niekde v podzemnom labyrinte práve keď ju hľadal, čo neskôr podnietilo vznik legendy o Rutledgovej kliatbe.“

„To sú všetko nepodložené rečičky.“ Matthias len povznesené kývol plecom. „Hlúpa rozprávka o kliatbe sa priživuje na chýre, že pečať je mimoriadne cenná. Za každou podobnou legendou treba vidieť nejakú drahocennosť.“

„Ved' práve vy ste zistili, že je z čistého zlata a vykladaná drahokamami mimoriadnej hodnoty,“ pripomenula mu. „V jednom zo svojich príspevkov uvádzate, že ste objavili nápisy, ktoré ju takto opisujú.“

Matthias stisol zuby. „Pravá hodnota pečate spočíva v tom, že ju vypracovali najzručnejší remeselníci starobylého národa. Ak pečať naozaj existuje, jej nevyčísliteľnú hodnotu nemožno hľadať v zlate a drahokamoch, ale v tom, čo nám hovorí o dávnomvekom Zamare.“

Imogen sa naňho usmiala. „Rozumiem, ako to myslíte, pane. Od vedca som iný názor na pečať ani neočakávala. Ale ubezpečujem vás, že markíz Vanneck je z celkom iného cesta. Je to vypočítavý človek, a chápe iba hodnoty vyčísliteľné v peniazoch. Teraz ich nemá, a preto mu o to viac o ne ide.“

Na Matthiasových perách sa objavil nepríjemný úsmev. „V tom máte určite pravdu. Ako to však súvisí s tým, čo sa mu chystáte vyparatiť?“

„Môj plán je veľmi jednoduchý. S tetou Horáciou sa vyberieme do Londýna a začneme chodiť do spoločnosti, kam chodieval aj markíz. Vďaka strýkovi Selwynovi na to mám dosť peňazí, a tetuška má zasa potrebné spoločenské kontakty.“

Teta Horácia sa rozpačito zamrvila na stoličke a previnilo sa na Matthiasa pozrela. „Po matke som vzdialená príbuzná dedičného markíza z Blanchfordu.“

„Inak povedané, slečna Waterstonová, chystáte sa využiť vo svojom šílenom pláne ešte aj spoločenské styky svojej pani tety,“ vecne zareagoval Matthias.

Kým teta Horácia iba beznádejne prevracala oči, Imogen sa naňho nevraživo zaškaredila. „To vôbec nie je šílený plán. Je dobre vymyslený. Uvažovala som nad ním niekoľko týždňov. Keď budem v spoločnosti, jednoducho sem-tam utrúsím niečo o kráľovninej pečati.“

Matthias lakonicky nadvihol obočie. „Čo napríklad?“

„Naznačím, že počas inventarizácie strýkovej zbierky som narazila na náčrtok mapy, ktorý bližšie určuje miesto, kde je pečať ukrytá.“

„Vráta pekelné!“ Matthias potichu zahrešil, „Chystáte sa teda presvedčiť Vannecka o existencii neexistujúceho náčrtku, ktorý ho dovedie k umeleckému dielu nesmiernej ceny?“

„Presne tak!“

„Sotva verím svojim ušiam!“ Prosebné sa obrátil k tete Horácii.

Tá iba vyčítavo zahundrala: „Varovala som vás, pane!“

Imogen sa nadšene naklonila dopredu. „V konečnom dôsledku má markíz Vanneck uveriť, že náčrtok dám k dispozícii komukoľvek, kto mi pomôže financovať expedíciu, ktorá pôjde hľadať pečať.“

Zarazene sa na ňu pozrel. „A čomu dobrému to posluži?“

„To je zrejmé, či nie? Markíz sa bude chcieť dostať k pečati. Majetok si zatiaľ nevyženie, a teda nemá dosť finančných prostriedkov na výpravu. Podpichnem ho, aby vytvoril konzorcium investorov.“

Zamyslene si ju premeral. „Dovoľte, teraz skúsím hádať! Chcete Vannecka navnadiť na vidinu zisku, a potom ho oň pripraviť, však?“

„Uhádli ste.“ Imogen sa zaradovala, lebo podstatu jej ľstivého plánu naozaj pochopil.

„Keď potom pominie peniaze konzorcia na prenájom lode s posádkou a na nákup drahého výstroja, ktorý je na takúto expedíciu potrebný, strčíte mu do ruky bezcenný náčrtok mapy.“

„A zdvihne kotvy a vypláva na bláznovskú plavbu,“ dokončila zaňho spokojne. „Markíz kráľovninu pečať nikdy nenájde. Výprava sa skončí, keď sa minú peniaze. Členovia konzorcia

budú napajedení. Začnú sa šíriť chýry, že to všetko bol len podvod na získanie peňazí od nič netušiacich investorov. Praskne ďalšia bublina slávy južných morí. Markíza Vannecka budú celé roky prenasledovať veritelia. Ak sa aj opováži vrátiť do Londýna, v spoločnosti sa už nebude môcť ukázať, a tak bude mať cestu k bohatej neveste a k peniazom zarúbanú."

„Viem, že to oľutujem, slečna Waterstonová, ale zvedavosť mi nedá nespýtať sa. Teda, akú úlohu mám zohrať ja vo vašom veľkolepom pláne?"

„Pane, čo nechápete? Ved' ste uznávanou autoritou vo všetkom, čo sa týka Zamaru. Markíz Vanneck uverí, že náčrt mapy je pravý, ak usúdi, že vy sám veríte v jej existenciu.

V knižnici sa na chvíľu rozhostilo napäté ticho. „Došľaka! Ako to mám podľa vás spraviť?" vybuchol napokon Matthias.

„Celkom jednoducho, pane. Budete predstierať, že mi dvoríte.“

Matthias jemne poťapkal prstom po okraji šálky. „Prečo by si mal Vanneck alebo hocikto iný v spoločnosti myslieť, že vám dvorím iba nezáväzne? Je predsa všeobecne známe, že po svojom návrate do Anglicka som sa ujal svojho dedičného titulu. Spoločnosť teda očakáva, že si budem hľadať manželku a nie nezáväzný vzťah.“

Imogen opatrne položila šálku. „Chápem, zatiaľ o mne vlastne nič neviete, veď ste boli niekoľko rokov takmer stále na cestách.“

„Smiem poprosiť o vysvetlenie, čo také by som mal o vás asi vedieť?“ zafrflal Matthias.

„Pred tromi rokmi, počas návštevy svojej priateľky Lucy som v Londýne dostala prezývku Nehanebnica Imogen.“ Na chvíľu sa nerozhodne zamyslela. „Bola som skompromitovaná a navždy som prišla o svoju dobrú povesť.“

Matthias zvrátil obočie a zvedavo sa obrátil k tete Horácii o vysvetlenie.

„Je to pravda, pane,“ potichu prisvedčila.

Potom sa otočil znovu k Imogen. „Kto bol ten chlap?“

„Pán Vanneck.“

„Hrom a peklo!“ zahrešil potichu. „Tak to sa vám vôbec nečudujem, že sa mu chcete pomstiť.“

Imogen sa hrdo vystrela. „Tá príhoda nemá nič spoločné s mojou pomstou za zavraždenú priateľku. O svoju povesť sa figu zaujímam. Treba vám však o nej vedieť, lebo inak by ste neporozumeli, prečo vás v mojom prípade nebude v spoločnosti nikto podozrievať z vážnych úmyslov, ak mi budete dvoriť. Pri vašom spoločenskom postavení v tom bude každý vidieť iba zvyčajné zvädzanie na nezáväznú ľúbostnú aférku, ktorá vám má otvoriť cestu k niečomu cennému.“

„A tým niečím bude kráľovná pečat.“ Matthias pokrútil hlavou. „Hrom a peklo!“

Imogen sa rezko zdvihla a povzbudzujúce sa naňho usmiala. „Predstavu o tom, čo od vás očakávam, už teraz máte, pane. O podrobnostiach sa môžeme pohovárať pri večeri. Dovtedy sa budeme venovať inventarizácii. Nebudete proti, ak vás poprosím, aby ste nám s tetuškou pomohli, keď ste už tu a nemáte čo robiť?“

Kapitola 2

Keď v knižnici osameli, teta Horácia opatrne pristúpila k Matthiasovi. „Pane, musíte niečo spraviť!“

„Ja?“

Tušenie ju nesklamalo, bude musieť postupovať obozretne. Nevraživo naňho zazrela. „Pane, pred tromi rokmi som žila v Londýne. Dobré viem, kto ste, aj čo ste zač.“

„Skutočne?“

„Osvietený pane, nepohybovali sme sa v rovnakých kruhoch. Slušní ľudia sa takým miestam obyčajne vyhýbajú. Ale viem ako, aj čím ste si vyslúžili prezývku Bezcitný Colchester. Moja neter o vás z tých čias mnohé nevie. Vlastne vás pozná iba ako váženého učenca Colchestera zo Zamaru, a ako takého vás aj dlhé roky obdivuje.“

„Tak prečo jej o mne všetko neporozprávate, pani Elibanková?“ šeptom sa jej spýtal.

Odskočila od neho, ako keby na ňu vyceril hadie jedové zuby. „Poznám ju dobre a viem, že by mi neuverila ani slovo. Považovala by to za zlomyseľné klebety a očierňovanie, ktorým vás chcú pripraviť o vašu dobrú povesť, ako to spravili aj v jej prípade. A stala by sa vašou najspoľahlivejšou spojenkyňou a najvernejšiu pomocníčkou.“

„Naozaj?“ Zamyslene zabľúdil pohľadom k dverám. „Spoľahlivých spojencov a verných pomocníkov veľa nemám.“

Nevľúdne naňho zazrela. „Nazdávam sa, pane, že obaja dobre vieme, prečo je to tak.“

„Nuž, keď to vravíte!“

„Pán gróf, dobre viem, že nemám právo od vás nič žiadať, ale som naozaj v bezvýchodiskovej situácii. Moja neter je pevne rozhodnutá uskutočniť ten svoj nerozvážny nápad. Ste mojou jedinou nádejou.“

„Dočerta, a čo mám podľa vás urobiť?“ Matthias sa obzrel ponad plece k dverám, či sa nevrátila Imogen. „Nevysvetľujte si to v zlom, madam, ale s takou mladou dámou, ako slečna Waterstonová, som sa ešte nestretol. Po rozhovore s ňou som sa cítil, ako keby som bol spadol pod kopytá loveckej družiny.“

„Pane, chápem vás, ale aj tak musíte niečo podniknúť, lebo inak nás všetkých zatiahne do tejto svojej veľkolepej siete pomsty.“

„Nás?“ Matthias bezmyšlienkovite siahol na najbližšiu policu za zväzkom viazaným v koži.

„Aj keď teraz odmietnete vykonať, čo od vás Imogen žiada, svojho nápadu sa nevzdá. Znovu si všetko premyslí a pustí sa do toho z iného konca.“

„Stručne a jasne, do toho ma nič!“

„Ale ako to môžete povedať?“ Zhrozene sa naňho pozrela. „Sľúbili ste to predsa môjmu bratovi, pane. Je to výslovne uvedené v Selwynovej poslednej vôli. A o vás sa vie, že svoje sľuby čestne plníte. To o vás vravia aj vaši najväčší nepriatelia, a tých máte neúrekom.“

„Madam, svoje sľuby plním, to je pravda. Lenže robím to podľa svojich predstáv. Selwynovi Waterstonovi sa rozhodne cítim zaviazaný, ale jeho neteri nie.“

„Ak to s tým čestným záväzkom voči môjmu nebohému bratovi myslíte naozaj úprimne, potom vás prosím, pane, pomôžte mi uchrániť neter pred istou skazou.“

„Obávam sa, že slečna Imogen si moju pomoc predstavuje celkom inak ako vy, madam. Priam dychtivo sa ženie do ťažkostí, a pri svojej neústupčivej odhodlanosti sa naisto do nich aj chytrý dostane.“

„V tom máte naozaj pravdu, pane. V naplňaní svojich predstáv vie byť výnimočne vytrvalá,“ súhlasila s ním.

„Wellingtona strčí do vrecka aj s Napoleonom.“ Matthias sa pozrel na názov knihy, ktorú držal. Bola to Správa o neznámych a nezvyčajných predmetoch z hrobiek objavených na ostrovoch v južných moriach. „Táto asi patrí do vášho zoznamu.“

„Máte na mysli zoznam kníh o artefaktoch nájdených v hrobkách, však?“ Teta Horácia podišla náhlivo k stolu, na ktorom ležal na titulnej strane otvorený zväzok, zamračila sa naň, namočila brko do atramentu a názov zapísala. „Už to mám, môžete ju položiť k ostatným.“

Položil zväzok na dosť veľkú hrbu kníh s podobným obsahom. Ďalšie zväzky z police preberal stále nepozornejšie. Rozmýšľal o Imogen Waterstonovej. Skôr, ako sa rozhodne čokoľvek podniknúť, musí sa ešte trochu o všeličom poprezvedať.

„Konkrétne, čím Vanneck vtedy skompromitoval vašu neter, madam?“

Teta Horácia zovrela pery. „Je to trápny príbeh.“

„Ak mám podniknúť hocičo, potrebujem o tom všetko vedieť, aj keď vám padne zaťažko o tom hovoriť.“

Pochopila, že jej neostáva iné, ako mu dôverovať. „Radšej vám to teda vyrozprávam, lebo aj tak by ste sa všetko dozvedeli z londýnskych klebiet. Sám dobre viete, ako to tam chodí, veď aj o vás idú rôzne chýry, nemám pravdu, pane?“

Matthias sa jej pozrel priamo do očí. „Áno, je to tak, pani Elibanková. Tie londýnske povedačky o nás budeme mať s vašou neterou zrejme spoločné.“

Tetu Horáciu odrazu až priveľmi začala zaujímať stará etruská posmrtná maska. „Teda, pred tromi rokmi zavolala Lucy našu Imogen do Londýna, aby ju prišla navštíviť. Pani Vannecková bola vyše roka vydatá, a dovtedy jej vôbec nezišlo na um pozvať neter na návštevu.“

„Slečna Imogen bývala počas svojej návštevy u Vanneckovcov?“

„Nie. Lucy vyhlásila, že u nich nemôže bývať, lebo pán Vanneck vraj neznáša v domácnosti návštevy. Navrhla Imogen, aby si prenajala na niekoľko týždňov malý dom, a všetko jej okolo toho zariadila.“

Matthias sa zamračil. „Slečna Imogen odcestovala do Londýna celkom sama?“

„Áno. Nemohla som jej robiť spoločnosť, lebo v tom čase bol môj manžel už veľmi chorý. A Imogen, samozrejme, ani nepovažovala za potrebné mať pri sebe v Londýne spoločníčku. Je veľmi nezávislá.“

„Všimol som si.“

„Dávam to za vinu jej rodičom, nech odpočívajú v pokoji.“ Teta Horácia si povzdychla. „Obidvaja ju nadovšetko milovali a určite chceli pre ňu iba to najlepšie, lenže jej, žiaľ, dali až priveľmi netradičnú výchovu.“

„V akom zmysle?“ spýtal sa.

„Brat s manželkou boli už dosť v rokoch, keď sa neter narodila. Vlastne s možnosťou mať ešte deti ani nerátali. Keď prišla na svet, boli nadšení.“

„Nemá žiadnych súrodencov?“

„Nie, je jedináčik. Jej otec bol môj najstarší brat. Volal sa John a bol filozof. Na výchovu mládeže mal dosť netradičné názory. Narodenie dcéry mu ponúklo možnosť vyskúšať si ich v praxi.“

„A čo na to matka?“

Teta Horácia vystrúhala veľavravnú grimasu. „Alethea bola výnimočná dáma. Zamlada napísala knihu, ktorou vyvolala poriadny rozruch, lebo v nej spochybnila nevyhnutnosť manželského zväzku pre ženy. Môj brat sa do nej zaľúbil, len čo si knihu prečítal. A hneď sa aj zosobášili.“

„Aj napriek názorom mladej dámy na manželstvo?“

„Alethea vždy tvrdila, že John je jediný muž na svete, ktorý sa k nej hodí ako manžel.“ Teta Horácia sa zamyslela. „A vlastne mala pravdu. Priam oplývala nezvyčajnými názormi na výchovu a vzdelávanie žien, o čom napísala neskôr aj ďalšiu knihu.“

Matthiasa to pobavilo. „Čiže, Imogen je vlastne výsledkom premysleného filozofického experimentu?“

„Obávam sa, že je to naozaj tak.“

„Čo sa stalo s vaším bratom a jeho manželkou?“

„Keď mala Imogen osemnásť, obidvaja podľahli pľúcnej nákaze.“ Pokrútila hlavou. „Čo som sa ich navyštrihala, aby nefajčili ten protivný americký tabak, lebo je to zdraviu škodlivé. Našťastie Imogen si tento ich zlovyk neosvojila.“

„Začali ste mi rozprávať, čo sa stalo pred tromi rokmi, keď bola Imogen za Lucy v Londýne.“ Matthias zmlkol, lebo z haly sa blížil cupot energických krokov.

Imogen nakukla spoza zárubne do knižnice a povzbudzujúce sa na nich usmiala. „Ako sa vám darí inventarizácia?“

Matthias sa načiahol za jednou z kníh. Bol to Štvrťročník antických pamiatok. „Myslím, že nám to ide celkom dobre, slečna Waterstonová.“

„Výborne!“ Imogen sa pozrela na zoznam, ktorý držala v ruke. „Pripravila som do štvrtka rozvrh prác. Ak ho dodržíme, mali by sme stihnúť inventarizáciu celého prízemie ešte pred odchodom do Londýna. Zvyšok spolu s tetou Horáciou dorobíme po našom návrate o niekoľko týždňov. Nech sa vám dobre pracuje!“ Kývla im veselo rukou a náhlivo odbehla.

Matthias sa za ňou zamyslene zadíval. „Udivujúce stvorenie!“

„Obávam sa, že ju od jej zámeru naozaj nič neodradí, pane,“ bezútešne si povzdychla teta Horácia.

Matthias položil Štvrťročník antických pamiatok na stôl. „Začali ste mi rozprávať o tom, čo vašu neter skompromitovalo pred tromi rokmi.“

„Kiež som vtedy mohla byť s ňou v Londýne! Imogen sa považuje za svetáčku, ale viete si isto predstaviť, pane, ako veľmi nepripravená bola na život v hlavnom meste, keď dovtedy vôbec nevytiahla päty z Upper Sticklefordu. Okrem toho, obaja jej rodičia poľutovaniahodné pohrdali vyššou spoločnosťou. Naučili ju mnoho zbytočností, ako napríklad latinčinu, gréčtinu a logiku. Vôbec ju však nepoučili o ničom, čo by jej pomohlo zorientovať sa vo vyšších kruhoch.“

„Bola tam ako jahňa medzi vlkmi,“ zahundral si popod nos. „Aj keď, podľa mňa, nie celkom bezzubé.“

„Kamarátka Lucy jej určite v ničom nebola nápomocná,“ trpko pokračovala. „Naopak, za ten incident nesie značnú časť zodpovednosti aj pani Vannecková. Toto je, pane, iba pre vašu

informovanosť, lebo neterka v nej vidí svoju oddanú priateľku. Lucy však mala sebeckú povahu a nepripúšťala si k srdcu nič, čo sa jej priamo netýkalo a nebolo v jej prospech."

„Poznali ste Lucy?"

„Zoznámila som sa s ňou keď som raz bola navštíviť brata s rodinou. Bola veľmi pekná, a keď chcela, vedela byť aj veľmi milá. Svoju krásu a pôvab však zneužívala iba na manipuláciu s ľuďmi okolo seba. Tu, v Upper Stickleforde zlomila srdce nejednému mladému statkárovi. Podľa mňa sa s Imogen priatelila len preto, že na okolí neboli iné mladé dámy. Po svojom výdaji do Londýna sa celý rok neteri neohlásila. A potom ju z ničoho nič odrazu pozvala."

„Čo sa stalo v Londýne?"

„Začas bolo všetko v poriadku. Imogen začala chodiť do Zamarskej spoločnosti. Už od svojich sedemnástich rokov sa nadchýnala všetkým, čo sa týkalo Zamaru. To bolo vtedy, keď sa Rutledge vrátil zo svojej prvej výpravy. Do Zamarskej spoločnosti vstúpila veľmi krátko po jej založení, ale príležitosť stretávať sa s jej členmi sa jej naskytla až v Londýne."

„Nerád o tom hovorím, ale v Zamarskej spoločnosti sú zväčša samí amatéri a diletanti." Matthias zaťal zuby. „Zamar sa nanešťastie stal módnou záležitosťou."

„To je možné. Lenže Imogen všetko chápala ako príležitosť stretnúť sa s ľuďmi, ktorí majú rovnaké záujmy ako ona, a veľmi ju to nadchlo. Nezabúdajte, že po smrti svojich rodičov žila celý rok sama. Lucy bola jej jediná kamarátka, a keď sa vydala za markíza Vannecka a odišla do Londýna, moja neter tu bola veľmi opustená. Obávam sa, že zamarské štúdie boli to jediné, čo jej ostalo. Z toho pramení jej nadšenie."

„S kým sa tam vlastne zoznámila?" opatrne sa spýtal. „Záujem o Zamar totiž prilákal do radov Zamarskej spoločnosti dosť veľa zhýralých donchuanov a blazeovaných darebákov, ktorí tam hľadajú iba ďalšiu zábavu navyše."

„Lucy predstavila Imogen celkom milého mladého pána. Volal sa Alastair Drake." Teta Horácia sa na okamih zamyslela. „To bolo azda to jediné dobro, ktoré pre Imogen vykonala. Pán Drake patrila, takisto ako moja neter, medzi nadšených obdivovateľov všetkého, čo pochádza zo Zamaru."

„Skutočne?"

„Tí dvaja si od začiatku dobre rozumeli. Od priateľov som sa dozvedela, že pán Drake prechováva voči mojej neteri aj nežné city. Povrávalo sa dokonca aj o zásnubách. A potom prišla tá pohroma."

Matthias skončil s predstieraním záujmu o inventarizáciu. Oprel sa plecom o policu, a založil si ruky popod pazuchy. „Pohroma v osobe markíza Vannecka?"

Teta Horácii sa za sklami okuliarov zahmlili oči. „Áno. Imogen nemala ani najmenšej potuchy o tom, ako sa správať k bezohľadným darebáckym zvodcom. A nemala pri sebe nikoho, kto by jej poradil." Do očí jej vyhrkli slzy. Vytiahla zo zástery vreckovku a poutierala si ich. „O tej mrzutej príhode sa mi veľmi ťažko rozpráva."

„Aj tak vás musím požiadať, madam, aby ste mi to dopovedali," netrpezlivo ju prerušil Matthias. „Pokým neviem o všetkom do najmenších podrobností, nemôžem v celej veci vôbec nič podniknúť."

Nerozhodne sa naňho pozrela a strčila si vreckovku naspäť do zástery. „Tak dobre, pane. Koniec koncov nejde o žiadne tajomstvo. V spoločnosti o tej mrzutosti všetci vedia, a keď sa tam neter objaví, oprášia sa staré klebety. Skrátka, Imogen našli s Vanneckom v spálni."

Ktovie prečo, ale Matthias mal v tej chvíli pocit, ako keby ho bol niekto kopol do žalúdka. Celkom ho to vyviedlo z miery. Chvíľu mu trvalo, kým sa zmieril s tým, čo sa dozvedel, lebo naozaj nečakal, že by mohlo ísť o nejaký vážnejší priestupok voči dobrým mravom. Skôr predpokladal bozk na verejnosti či nákupy bez sprievodu slúžky, alebo priveľa valčíkov s nesprávnym tanečníkom. V spoločnosti prišla mladá dáma do rečí pre hocijakú nevinnú hlúposť. Ak ju prichytili s mužom v spálni, a k tomu ešte s chlapom takej povesti, akú má Vanneck, má naozaj šťastie, že jej neprischla oveľa hanlivejšia prezývka.

„Prichytili ich vo Vanneckovej spálni?" prinútil sa napokon spýtať Matthias. „Alebo si ho zavolala k sebe do domu?"

„To samozrejme nie!“ Teta Horácia odvrátila pohľad. „V konečnom dôsledku by však asi bolo lepšie, keby sa mrzutá príhoda bola odohrala niekde v súkromí. Imogen s Vanneckom našli nanešťastie v jednej zo spálni na poschodí počas plesu u Sandownovcov.“

„Ahá, teda tak!“ Matthias zrazu mal čo robiť, aby skrotil výbuch hnevu. Čo sa to s ním, dopekla, deje? Dotyčnú slečnu predsa sotva pozná. „Vaša neter zrejme nič nerieši polovičato, však?“

„To nebola jej chyba,“ ohradila sa teta Horácia. „Pán Vanneck ju do tej spálne vylákal.“

„Kto ich tam našiel?“

Teta Horácia si rozľútosť vzdychla. „Práve ten milý mladý pán, ktorý ju už takmer požiadal o ruku. A pán Drake nebol sám, ale s priateľom. Ani sa nečudujem, že po tom všetkom stratil o moju neter záujem.“

„Ale zato zobák držať o tom mohol!“

„Myslím, že to ani nerozchyroval,“ poopravila ho. „Jeho spoločník sa však správal menej džentlmenský.“

Matthias si vydýchol. Že zadržiava dych si ani neuvedomil. „Predpokladám, že mrzutou príhodou, ako ste ráčili nazvať ten incident, sa potom skončilo priateľstvo medzi slečnou Waterstonovou a pani Vanneckovou.“

„Lucy na druhý deň spáchala samovraždu. Zanechala list, že sa nevie zmieriť so zradou svojej najlepšej priateľky, ktorá ju podviedla s jej manželom.“

Matthias chvíľu o všetkom uvažoval. „Ako si vzala život?“

„Predávkovala sa laudanom.“

„Takže nikto nezapochyboval, že išlo o samovraždu?“

„Nikto, okrem mojej netere. Imogen je od prvej chvíle presvedčená, že markíz Vanneck Lucy zavraždil. Bojím sa, že v jej očiach skresľuje celú vec tá mrzutosť s ním v spálni, a možno tak trochu aj pocit viny. Vôbec však o tom nepochybujem, že kompromitujúcu spálňovú príhodu má jednoznačne na svedomí markíz Vanneck.“

Matthias sa letmo presvedčil, či vo dverách do knižnice nikoho niet. „A teraz, po troch rokoch, slečna Waterstonová prišla odrazu so svojím pojašeným nápadom pomstiť svoju priateľku.“

„Nazdala som sa, že na všetko už zabudla,“ priznala sa teta Horácia. „Lenže vďaka svojmu členstvu v Zamarskej spoločnosti si píše s mnohými ľuďmi, a pred niekoľkými týždňami jej voľakto dal vedieť, že markíz si hľadá bohatú nevestu.“

To sa stalo tesne po bratovej smrti, no a z jeho poslednej vôle sa dozvedela, že jej strýko zanechal kaštieľ so všetkým, čo je v ňom, aj ten váš sľub. Ten ju zrejme inšpiroval.“

„Ja by som to nenazval inšpirovaním.“ Matthias sa narovnal a zarazene zmlkol, keď zbadal na polici posledné číslo Zamarskej revue. „Dopekla!“

„Čo sa stalo, pane?“

„Ale, nič!“ Vzal výtláčok a začal v ňom listovať. „Práve v tomto čísle vydavateľa uverejnili dva príspevky o interpretácii zamarských nápisov. Jeden som napísal ja a ten druhý I. A. Stone. Ten človek ma prenasleduje ako zlý duch.“

„Aha.“ Teta Horácia vzala do rúk popolnicu a začala si ju pozorne prezeráť.

„Z mne neznámych príčin jeho príspevku vydavateľa venujú mimoriadnu pozornosť, aj keď len hlupák nevidí scestnosť Stenových konštatácií. Budem sa s nimi musieť o tom pohovárať.“

„Predpokladám, že interpretácia I. A. Stoná sa nezhoduje s tou vašou, však, pane?“ vecne sa ho spýtala.

„Nie, nezhoduje. A najviac ma na tom rozčuľuje, že ako zvyčajne, aj tentoraz Stone zakladá svoj názor na výsledkoch mojich výskumov, ktoré som v minulosti publikoval.“

Po Rutledgovom zmiznutí Matthias nemal v oblasti výskumu zamarských reálií konkurenta. Príspevky ostatných členov spoločnosti považoval len za písacky, ktoré nestoja za povšimnutie. Tie I. A. Stonove ho však hnevajú od samého začiatku, a stále nevie prísť na to, prečo. S tým človekom sa predsa nikdy nestretol, a pozná ho iba podľa mena. Ale zaveril sa,

že si nadutého povýšenca stoj čo stoj nájde.

„Osvietený pane," opatrne začala teta Horácia, „nevrátili by sme sa radšej zasa k nášmu problému?"

„Prepáčte, madam, ale L. A. Stone je moja Achillova päta!"

„To som si všimla, pane."

„Od'kedy som sa vrátil do Anglicka, nachádzam pravidelne v revue jeho bezočivé písacky. Už aj členovia Zamarskej spoločnosti sa rozdelili na dva tábory, odkedy so mnou Stone verejne polemizuje."

„Vzhľadom na vaše neoddiskutovateľné pozície v oblasti tohto špecifického výskumu, vás plne chápem, pane," diplomaticky poznamenala.

„Podľa vás, neoddiskutovateľné? Ved' I. A. Stone sa so mnou o všetkom škriepi. Ale máte pravdu, že pred nami stojí problém, ako vyriešiť pojašený nápad slečny Imogen, a nie písacky L. A. Stoná."

Pozorne sa mu prizrela. „Áno, je to tak."

„Domnievam sa, že incident s markízom spreď troch rokov bude dosť závažnou prekážkou pri jej návrate do spoločnosti. Čo vy na to?"

„Na to sa ani náhodou nespoliehajte, pane! Naopak, pre spoločnosť práve tým bude zaujímavá a budú ju všade pozývať. Moje rodinné konexie s Blanchfordom, jej značné dedičstvo po Selwynovi a príbeh s náčrtom mapy, ktorá vedie k zamarskému pokladu, zlomyselný záujem londýnskej smotánky iba podporia."

„Vašu neter teda budú hojne pozývať, ale o ruku ju aj tak nik nepožiadá," potichu povedal Matthias.

„Obávam sa, že ste to vystihli dosť presne."

„Je to teda hotový recept skazy."

„Áno, pane. Vy ste moja jediná nádej. Ak sa vám nepodari zvrátiť kurz, ktorý nabrala, čoskoro ju jej zámery vženú do vôd, v ktorých môže iba stroškotať." Teta Horácia sa krátko odmlčala, aby dodala svojim slovám na vážnosti. „Ak celkom vážne zamýšľate splatiť dlh môjmu nebohému bratovi, potom pomôžete Imogen. Selwyn by si to určite želal."

Matthias sa jej pozrel rovno do očí. „Pani Elibanková, povedali ste, že viete akú mám povesť. Ak to naozaj viete, potom vám musí byť jasné, že skôr ľudí ničím, ako zachraňujem."

„Toho som si plne vedomá, pane." Teta Horácia rozhodila rukami. „Ale nemám sa na koho obrátiť. Mňa nebude počúvať. Vy ste to môjmu bratovi sľúbili, a Bezcitný Colchester predsa svoje sľuby vždy plní!"

Matthias na to nič nepovedal. Len sa zvrtol, vyšiel z knižnice a rozhodne zamieril cez halu ku schodisku. Schody bral po dvoch.

Celkom hore zastal. Rachot sprevádzaný sériou buchnutí mu naznačil, že hľadaná korisť usilovne pracuje niekde vo východnom krídle. S jasným cieľom pred sebou sa dlhými krokmi pobral po chodbe za zvukmi.

Už mal mrzutých príhod a zmätkov milej slečny Imogen Waterstonovej po krk. Bol najvyšší čas so všetkým skončiť a znovu si vziať osud pevne do vlastných rúk. Milú postaršiu dámu jasne varoval, že svoje sľuby plní podľa vlastných predstáv, a bašta.

Ďalší buchot ho priviedol k otvoreným dverám po ľavej strane chodby, ktoré viedli do jednej zo spálni na poschodí. Matthias zastal vo dverách a prezrel si komnatu. Bola zariadená takisto pohrebné ako zvyšok kaštieľa. Na oknách viseli rozhrnuté ťažké čierne drapérie a závesy na baldachýne nad posteľou boli v čiernej a tmavej červenohnedej farbe.

Zo všetkého v pochmúrnej spálni ho však skutočne zaujal iba Imogenin okrúhly zadok. V slabínach pocítil ostré zovretie. Kypré krivky sa mu priam ponúkali v dosť nezvyčajnej podobe, lebo mladá dáma sa práve usilovala vytiahnuť spod postele veľkú okovanú truhlicu. Ripsová sukňa sa jej dvíhala dosť vysoko, takže zaujímavý výhľad dopĺňali ešte aj pekne tvarované lýtko v bielych pančuchách. Nečakane prudká žiadostivosť ho tak veľmi zaskočila, až sa musel zhlboka nadýchnuť, aby sa sústredil na to, po čo vlastne prišiel.

„Slečna Waterstonová!"

„Čo sa deje?“ Imogen sa prudko narovнала a zvrтla. Po námahe bola celá rozpálená a zrumenená. Rozohnala sa nevdojak a zasiahla drobného, škaredého hlineného bôžika z hrobky, položeného vedľa na stole. Strašidelná záhrobná drobnosť zletela na zem a rozbila sa na márne kúsky. „Vari ste v knižnici už všetko dokončili?“

„Nie, madam, iba som tam s tým začal. Prišiel som však za vami pohovárať sa o niečom dôležitejšom. A pre tie črepy si nerobte výčitky, bôžik nebol zo Zamaru,“ ubezpečil ju, keď zbadal ako si prezerá dielo skazy.

Zažiarila. „O našich plánoch ako dostať markíza Vannecka?“

„To sú vaše plány, slečna Waterstonová, moje rozhodne nie! S pani Elibankovou sme sa o tom pohovárali, a overil som si u nej aj niektoré podrobnosti. Napokon sme dospeli spoločne k názoru, že ten váš nápad je chybný, unáhlený a možno aj dosť nebezpečný.“

Oči jej potemneli sklamaním. „Pane, mňa nezastavíte!“

„Inú odpoveď som od vás nečakal.“ Zamyslene si ju premeral. „Čo podniknete, ak odmietnem zohrať úlohu, ktorú ste mi prideliť?“

Nerohodne po ňom skĺzla pohľadom. „Nechystáte sa teda dodržať sľub, ktorý ste dali môjmu strýkovi?“

„Slečna Waterstonová, ten sľub pánu Selwynovi bol dosť neurčitý. Možno ho vysvetliť viacerými spôsobmi, a keďže som ho dal ja, budem ho chápať tak, ako uznám za vhodné.“

„Hm!“ Založila si ruky v bok a začala poklopkávať špičkou nohy v čižmičke. „Chystáte sa teda nesplniť svoj sľub, však?“

„Nie, slečna Waterstonová, ja svoje sľuby vždy čestne plním a nespravím výnimku ani pri tomto.“ Cítil, ako sa ho zmocňuje hnev. „Len som dospel k záveru, že najlepšie splním čestný sľub daný vášmu strýkovi, ak vás uchránim pred nebezpečnými, a napokon aj celkom zbytočnými mrzutosťami.“

„Vaša pomoc by mi prišla vhod, pane. Ale ak mi odmietate pomôcť, poradím si aj bez vás. Markízovu pozornosť si získam inak!“

„Skutočne?“ Matthias prekročil prah a vošiel do komnaty. „Ako to chcete spraviť, slečna Waterstonová? Stretnete sa s ním azda v spálni ako pred tromi rokmi? Podľa toho, čo o ňom viem, bude mať o stretnutie dosť záujem!“

Imogen sa chvíľu nezmohla na slovo, no potom sa jej v očiach hnevivo zaiskrilo. „Čo si to dovoľujete, pane!“

Potlačil podráždenie. Účel tu predsa musí svätiť prostriedok, povedal si a zaťal zuby. „Ospravedlňujem sa vám, že som sa o tej prastarej mrzutosti zmienil, slečna Waterstonová.“

„No, veď zato!“

„Ale nevidím ani ten najmenší dôvod, nebrať na vedomie minulosť,“ nelútostne pokračoval ďalej. „Ak vás Vanneck zviedol raz, určite sa o to pokúsi aj druhýkrát. Ak teda zamýšľate získať si takto jeho pozornosť...“

„Dofrasa! Markíz Vanneck ma pred tromi rokmi nezviedol, pane, ale ma kompromitoval. A to je obrovský rozdiel!“

„A naozaj je?“

„To prvé znamená konkrétnu skutočnosť, to druhé je iba vecou pohľadu,“ pohrdavo mu odfrkla. „Nazdala by som sa, že človek s vašou inteligenciou to vie rozlíšiť.“

Matthias celkom nečakane vybuchol. „Tak dobre, ak sa vám ráči, hľadajte si vo všetkom, čo poviem, svoje blchy! Ale zapamätajte si, že s chlapom ako Vanneck, si budete veľmi ťažko vedieť dať rady.“

„Ubezpečujem vás, že si s ním budem vedieť dať rady, a môžete na to vziať jed! Ale máte pravdu, že vás mám zo všetkého vynechať. Keď som si pripravovala svoj plán, javila sa mi vaša pomoc ako užitočná, ale teraz chápem, že by ste mi pri jeho uskutočňovaní boli viac na prekážku, ako na úžitok.“

„Naozaj?“

„Mala som o vás, pane, inú predstavu. Domnievala som sa, a zrejme mylne, že ste mužom činu, ktorý necúva pred nebezpečenstvom. Považovala som vás za človeka, ktorý sa púšťa bez

najmenšieho zaváhania do dobrodružstiev."

„A na základe čoho ste si ráčili o mne vytvoriť svoju predstavu?"

„Na základe vašich príspevkov o starovekom Zamare. Pozorne som sledovala vzrušujúce správy o vašich cestách a výskumoch, a uverila som, že ste to naozaj všetko aj prežili." Pohrdavo sa naňho usmiala. „Pravdepodobne som sa pomýlila."

„Slečna Waterstonová, chcete mi tým naznačiť, že moje zistenia sú založené na výsledkoch práce iných, takisto ako práce toho darebáka L. A. Stoná?"

„I. A. Stone jednoznačne uvádza pramene, z ktorých čerpá vo svojich prácach. Na rozdiel od vás vôbec netvrdí, že sa všetkého, o čom píše, aj zúčastnil. Predvádzali ste sa pred odbornou verejnosťou ako muž činu, ale zrejme ním nie ste."

„Nepredvádzam sa pred verejnosťou inakší, než aký som, vy jedna otravná, malá..."

„Očividne nediskutujete v príspevkoch o -skutočných faktoch, ale vymýšľate si romány, pane! A, žiaľ, som sa nepomýlila iba v tom, že som vás považovala za odvážneho človeka. Považovala som vás aj za džentlmena, ktorému je jeho česť nadovšetko."

„Spochybňujete ma teda ako človeka, a spochybňujete zároveň aj moju česť?"

„Veď sa vyhýbate splneniu svojho sľubu!"

„Vám som nič nesľúbil, slečna Waterstonová. Čaša mojej trpezlivosti sa týmto naplnila."

„Beriem na vedomie, vážený pane!" podozrivo sladko vyhlásila. „A keďže som už pochopila, že vaša pomoc mi nie je nanič, vraciam vám týmto váš sľub. Odteraz ste voči mne bez akýchkoľvek záväzkov, a môžete ísť, kam sa vám uráči."

„Hrom a peklo! Baba jedna, mňa sa takto ľahko nestrasiete." Matthias k nej priskočil a schmatol ju za plecía.

Ten dotyk však bol veľkou chybou. Hnev sa v okamihu priam zázrakom premenil na prudkú žiadostivosť, ktorá mu zovrela celé vnútro, a odrazu sa nevládal ani pohnúť. Aby sa upokojil, zhlboka sa nadýchol, ale jej vôňa mu už načisto zahmlila mozog. Pozrel sa jej hlboko do modrozelených očí a zaváhal, či sa v ich hlbine celkom neutopí. Otvoril ústa, že ukončí hádku nejakým dôstojným výrok, ale slová mu ostali trčať v hrdle.

Z Imogeniných očí sa vytratila zlosť a súcitne sa naňho pozrela. „Pane, je vám niečo?"

„Áno." Viac zo seba cez zaťaté zuby nedostal.

Očividne sa vystrašila. „Ste chorý?"

„Dost' možné."

„Dobrotivé nebo! To som nevedela. Preto to vaše nezvyčajné správanie."

„Zrejme áno!"

„Nechcete si na pár minút ľahnúť?"

„V tomto stave by to asi nebolo najmúdrejšie." Bola taká mäkučká. Cez rukávy decentných, praktických šiat cítil jej teplú pokožku. Napadlo mu, či je aj v láske taká vášnivá ako v hádke. Ale to jej už radšej pustil plecía, aj keď ho to stálo veľké sebazaprenie. „Náš rozhovor radšej dokončíme niekedy inokedy."

„To je nezmysel," živo zareagovala. „Odkladať riešenia na neskôr neuznávam!"

Matthias privrel na dve-tri sekundy oči a znovu sa zhlboka nadýchol. Keď ich otvoril zistil, že ho Imogen sústredene pozoruje. „Slečna Waterstonová," začal odhodlane, „teraz sa pokúsím rozumne uvažovať."

„Takže mi pomôžete?" Celá zažiarila.

„Prosím?"

„Zmenili ste názor, či nie? Zvíťazil napokon váš zmysel pre česť." Z očí jej priam sršali iskry nadšenia. „Vďaka vám, pane. Vedela som, že mi pomôžete!" Pochvalne ho letmo potľapkala po ruke. „A nad tým ostatným si už nelámte hlavu."

„Nad čím ostatným?"

„No predsa nad tým, že ste nekonali smelé skutky a nezažili nebezpečné dobrodružstvá. Všetko som pochopila. Neželáte si, aby som vám pripomínala, že nie ste muž činu, pane."

„Slečna Waterstonová..."

„Napokon, nemôžeme byť všetci nebojácni," pokračovala bezstarostne. „Naozaj sa nemusíte ničoho obávať. Ak sa vyskytne v uskutočňovaní môjho plánu nebezpečná situácia, vyriešim si ju sama."

„Už aj pri púhej predstave, že riešite nebezpečnú situáciu, ma mrazí až do špiku kostí!"

„Trpíte zrejme nejakou nervovou slabosťou. Poradíme si s tým však spolu. Len vás prosím, nepodliehajte hneď žiadnym zbytočným panickým predstavám. Pane, chápem, že sa obávate toho, čo nás čaká, ale ubezpečujem vás, že budem stále po vašom boku."

„To myslíte naozaj vážne?" Nebol si istý, či má veriť vlastným ušiam.

„Budem vás stále chrániť." Nečakane ho objala. Myslela to zrejme dobre, chcela mu naznačiť, ako veľmi vážne to so svojou ochranou myslí.

Nalomené steblo Matthiasovho sebaovládania pri jej ochraňujúcom geste však už načisto povolilo. Zovrel ju v náručí skôr, ako sa stihla odtiahnuť.

„Osvietený pane?" Prekvapene naňho vytreštila oči.

„Panicky sa obávam iba tej predstavy, slečna Waterstonová, že ma nebude mať kto chrániť pred vami," povedal chrapľavo, a zmocnil sa jej pier skôr, ako sa stihla voči čomukoľvek ohraďiť.

Kapitola 3

Imogen zamrela, naraz jej vypovedali všetky zmysly. Stratila nad sebou kontrolu a ostala celkom popletená. Vždy si zakladala na svojich pevných nervoch, a bola na seba hrdá, lebo ju nikdy neobchádzali mdloby, nekrútila sa jej hlava, ani sa len tak pre nič za nič hneď neroztriasla. Keby nebola skalopevné presvedčená o svojom vynikajúcom zdravotnom stave, nazdala by sa, že vážne ochorela.

Matthias si zhlboka vzdychol a privinul si ju tesnejšie k sebe. Jazykom ju pohladkal po perách a prekvapene si uvedomila, že zrejme chce, aby otvorila ústa. Bola zvedavá, čo bude nasledovať, váhavo pootvorila pery a vzápätí jej vkĺzol jazykom do úst. Dôverný bozk ju celkom vyviedol z miery, podlomili sa jej kolená a zatočil sa s ňou celý svet. Zachytila sa ho za plecía, aby nespadla, ak by ju pustil.

Očividne však nič také nezamýšľal. Naopak, pritúlil si ju k sebe celým telom, takže cez priliehavé břičesky zacítila jeho vzrušenie. Uvedomila si, že aj on musí takisto vnímať na mohutnej, svalnatej hrudi jej prsníky. Trochu sa odtiahol, zaklonil ju dozadu a vsunul jej nohu v čižme medzi lýtká. Vzrušenie, aké v tej chvíli pocítila, ešte nikdy v živote nezažila, aj keď ju už v minulosti muži bozkávali. Toto neboli nacvičené bozky Philippa D'Artoisa, ani slušné objatia Alastaira Draka, ale vášnivé objatie, ktoré ju celú rozpálilo. Blažene si povzdychla a mocne ho objala okolo hrdla.

„Imogen!" Matthias zdvihol hlavu. V asketickej tvári sa mu zračilo napätie a striebriosivé oči na ňu viac nehládali meravo ako oči ducha. Sršali z nich blesky, ktoré akoby chceli preniknúť do tajomstiev krištáľovej gule a dozvedieť sa, čo ich čaká. „Dočerta, čo to stvára?"

Jeho slová sotili Imogen nemilosrdne naspäť do chladnej skutočnosti. Stačilo sa mu trochu prizrieť, aby pochopila, že ľutuje, čo spravil. Silou vôle potlačila pocit prázdnoty, ktorý jej zachvátil celé telo. Bolo potrebné sa ovládnuť a nájsť čo najskôr primerané slová na ospravedlnenie vonkoncom neprimeranej situácie.

„Netrápte sa preto, pane," dostala zo seba nakoniec, a siahla si na čepček, aby si ho ponaprávala. „To nebola vaša chyba."

„Skutočne?"

„Nie, naozaj," ubezpečila ho ešte stále zadychčaná. „Takéto veci sa stávajú, keď vzplanú temné vášne. Takisto to bývalo aj s mojimi rodičmi. Vždy sa to medzi nimi takto skončilo, keď sa na niečom poškriepili."

„Aha!"

„My dvaja sme sa tiež škriepili, a citové napätie vás zrejme na chvíľu pripravilo o

sebaovládanie."

„Vedel som, že spoľahlivo nájdete múdre vysvetlenie, slečna Waterstonová." Matthias po nej zabľýskal očami. „Vždy viete nájsť tie správne slová?"

Zneistela. Azda si z nej len neuťahuje? „Nazdávam sa, že existujú situácie, keď aj tí najvýrečnejší ľudia nenachádzajú správne slová, pane."

„V niektorých prípadoch skutok celkom postačí." Podoprel jej mocnou rukou hlavu, pomaly sa sklonil a znovu sa jej zmocnil pier.

Tento bozk bol premyslený, hlboký a roztúžený. Imogen sa pri ňom v jeho náručí nakoniec celkom rozplynula. Akoby z diaľky začula na pokrovci zašušťať čepček, ktorý jej sklúzol z hlavy. Keď jej vlastnícky zaboril ruku do rozpustených vlasov, zatackala sa a okolitý svet odrazu prestal existovať. Vnímala jasne iba Matthiasa a jeho roztúženú mužnosť. Cítila, ako tvrdo a žiadostivé na ňu nalieha, a telo jej zaplavila vlna sladkého vzrušenia. Zasa ho pevne objala okolo hrdla a celá sa k nemu pritúlila.

„Ponúkate mi čoraz príjemnejšie prekvapenia," zašepkal jej do úst. „Práve tak, ako Zamar."

„Pane!" Jeho prirovnanie ju ohromilo a celkom si ju ním podmanil. Takú úžasnú poklonu ešte nikdy od nikoho nedostala.

Jemne ju potisol o krok dozadu, potom ešte o jeden, a oprel ju o skriňu. Chytil ju za zápästia, nad hlavou jej pridržiaval ruky k vyrezávaným mahagónovým dverám a zasypal jej hrdlo horúcimi bozkami. Cítila, ako jej jemne vsunul stehno medzi nohy a rozvlnil sukne.

„Dobrotivé nebo!" Prerývané sa nadýchla. Matthiasovo stehno sa jej vkladilo hlbšie medzi nohy a posunulo sa vyššie. „Vôbec nevládzem rozmýšľať..."

„V tejto chvíli ani ja." Pustil jej zápästia, položil jej ruky okolo hrdla a zaklonil hlavu.

Imogen sa nemotorne načiahla za úchytkou skrine, aby sa pridržala, lebo strácala rovnováhu. Matthias si ju však už strhol k sebe a zamieril k posteli. Imogen pozabudla na úchytke, ktorú pevne zvierala, v skrini to zahrkotalo, dvere sa rozleteli dokorán a na strednej polici sa hrozivo rozkýval nejaký ťažký predmet.

„Čo, dočerta..." Matthias jej pustil hrdlo a začal hromziť.

Imogen sa zhrozene dívala, ako sa z police preklápa nejaká misa a už-už padá k zemi. „Ach, nie!"

Matthias zareagoval priam bleskovo. Obišiel ju, a nešťastnú misu stihol ešte včas zachytiť.

„Doparoma!" Pozrel sa prekvapene na misu, ktorú držal v rukách.

Imogen si uľahčené vydýchla. „Veľa nechýbalo, a je po nej, pane. Pohybujete sa veľmi rýchlo."

„Keď mám na to dobrý dôvod." Pousmial sa, prezerajúc si pozorne misu.

V očiach mu ešte stále iskrilo, ale všimla si, že trochu inak, ako pred chvíľou. Pozornejšie sa prizrela mise. Bola to jemne vypracovaná skulptúra z priehľadného zelenomodrého kameňa, ktorý bol charakteristický práve pre zamarské pamiatky. Imogen sa od ktorejosi z dopisujúcich členiek spoločnosti dozvedela, že je to práve obľúbená módna farba a volajú ju zamarská zelená. Na mise bol nádherný rukopisný nápis. Jazyk spoznala na prvý pohľad.

„To je zo Zamaru." Prekvapene sa zadívala na misu. „Strýko Selwyn mi vravel, že má všeličo zo Zamaru, ale netušila som, že má aj takého krásne kusy."

„Pravdepodobne to pochádza z niektorej zo zamarských hrobiek."

„Áno." Sklonila sa k mise, aby si ju lepšie prezrela. „Je to naozaj krásny kus, však? Všimnite si ten text. Je to neformálne písané písmo. Ak sa nemýlim, ide o osobnú obeť vloženú do hrobky milovaného človeka."

Matthias si ju začudovane premeral. „Rozumiete tomu textu?"

„Áno, samozrejme." Opatrne mu vzala misu z rúk, pomaly ju otáčala dookola a obdivovala dokonalosť, s akou bola vypracovaná. „Ako Zamaris na sklonku dňa ukrýva v náručí Anizamaru, splynú raz nose duše vo večnosti. Či nie sú tie slová naozaj nežné, pane?"

„Vráta pekelné!" zahromžil Matthias a nedôverčivo na ňu vytreštil oči. „V Anglicku vie okrem mňa takto plynne preložiť text v písanej zamarskej abecede iba jediný človek. Očividne

z toho vyplýva, že som práve mal to potešenie bozkávať sa s I. A. Stonom."

„Pane, nechcela som vás podvádzať."

„Nie?"

„Viete, chcela som vám to všetko vysvetliť."

„Príležitostne?"

„Áno, príležitostne. Keď by na to nadišiel čas." Pokúsila sa o zmierlivý úsmev. „Od prvej chvíle ako ste prišli, sme toho mali dosť veľa, čo bolo treba riešiť a zatiaľ sa na to nenaskytla príležitosť."

Ospravedlnenie nepovažoval za dostatočné a jednoducho ho prepočul. „Prvej iniciálke rozumiem, a odkiaľ ste vzali Stone si tiež viem domyslieť, slečna Imogen Waterstonová. Ale odkiaľ pochádza to stredné A?"

„Druhým menom sa volám Augusta," priznala sa a vzdychla. „Pane, prosím, pochopte, že som musela svoje pravé meno tajiť. Vydavatelka Zamarskej revue by nikdy neuverejnili príspevky, ktoré napísala žena."

„O tom nepochybujem."

„Vlastne som vám to chcela povedať už pri vzájomnom predstavovaní, ale naznačili ste mi, že I. A. Stoná považujete za svojho odporcu, a nechcela som rým narušiť náš nadchádzajúci dohovor."

„Odporcu?" Matthias nadvihol obočie. „To je holý nezmysel. I. A. Stoná nepovažujem za žiadneho odporcu. Pre mňa to slovo znamená osobu, ktorá je so mnou na rovnakej úrovni. Madam I. A. Stone je len nafúkaná škrabalka, ktorá svoje trápne smiešne závery vyvodzuje z mojich odborných príspevkov."

To sa Imogen skutočne dotklo. „Dovoľte mi pripomenúť, pane, že dobrá, kvalitná interpretácia faktov je presne taká dôležitá, ako priama skúsenosť v terénnom výskume."

„Skúsenosť v terénnom výskume nič nenahradí!"

„Nezmysel! V minulosti ste zo svojich vlastných nálezov vyvodili viaceré nepodložené závery."

„Ako napríklad?"

Imogen sa hrdo vystrela. „Ako napríklad tie o zvyklostiach týkajúcich sa zamarských manželstiev, ktoré uvádzate v poslednom čísle revue."

„Nikdy neuverejňujem závery, ktoré by som nemohol podložiť priamym výskumom reálií zo svojich vlastných terénnych nálezov."

„Skutočne?" Vyzývavo sa naňho pozrela. „Vo svojom príspevku sa zmieňujete, že nevesta nemala vôbec právo zasahovať do prípravy manželskej zmluvy, hoci zo známych konkrétnych zamarských textov je aj na prvý pohľad hociakomu jasné, že tam mali nevesty mnohé práva aj privilégiá. Dáma v zamarskej spoločnosti mala dokonca aj právo odstúpiť od zmluvy a rozviesť sa, ak si to želala."

„Len za určitých, veľmi prísne vymedzených podmienok!"

Imogen sa naňho mrazivo usmiala. „Mala právo rozviesť sa, ak bol manžel impotentný, alebo ak sa voči nej správal kruto. A to možno chápať dosť široko, pane. Navyše, po sobáší mala plné právo disponovať so svojím majetkom aj so svojimi príjmami. V tomto konkrétnom bode bolo zamarské právo oveľa pokrokovejšie, ako naše súčasné anglické!"

„Tým si nebuďte až taká priveľmi istá! V pravidlách manželského spoluzitia sa Zamarčania od Angličanov takmer neodlišovali. Pánom v dome bol muž, a od manželky sa očakávalo, že povedie domácnosť, postará sa o jeho pohodlie a bude mu vernou družkou. Na pleciach muža spočívala zodpovednosť za ochranu manželky a detí."

„A to sú opäť tie vaše nepodložené domnienky! Podrobne som preštudovala všetko, čo ste o tom napísali, a na rozdiel od vás som dospela k záveru, že manželstvá v Zamare sa zakladali predovšetkým na vzájomnej náklonnosti a porozumení."

„Tie vaše vyfantazirované závery sú holý nezmysel! K niečomu takému sa dá dopracovať iba bez priameho kontaktu so skúmanou realitou. Zopár pojašených zamarských básnikov síce zanechalo po sebe nejaké romantické písanky v knižnici, ktorú som tam našiel, ale tie ich

hlúposti nič nedokazujú. Manželstvá v Zamare sa uzatvárali z rozumu takisto, ako v Anglicku, a boli založené na majetkových vzťahoch."

„Tvrдите teda, pane, že Zamarčania neverili v silu lásky?"

„Slovo láskaj iba zjemnené pomenovanie žiadostivosti tavím sa, že to vedeli aj Zamarčania. Bol to napokon mimoriadne kultúrny národ."

„Láska vôbec nie je to isté, ako žiadostivosť." -Aleje, slečna Waterstonová!" Stisol zuby. „Ubezpečujem Ď som aj k tomuto záveru dospel na základe veľmi konkrétneho pozorovania skutočnosti. Na rozdiel od podaktorých ľudí!

Imogen už bola naozaj nasrdená. „Až tak celkom bez konkrétnych bezprostredných skúseností s pozorovaním zmieneného javu nie som ani ja, pane, a dospela som k rozdielnym záverom."

Chladne sa na ňu usmial. „Mali ste teda bezprostredné skúsenosti s pozorovaním žiadostivosti? Vyrozkprávate mi ich láskavo do podrobností, slečna Waterstonová?"

„Nie, nevyrozprávam. To sú súkromné záležitosti." „Aha! Tak dovoľte, aby som vám predložil zopár svojich vlastných bezprostredných pozorovaní týkajúcich sa lásky a žiadostivosti. Bol som totiž počatý v ohnivom výbuchu vášnivej žiadostivosti. Žiadostivosť však čoskoro pominula a zanechala po sebe iba trpkosť, hnev a ľútosť."

Rozhárajúce sa uhlíky zlosti zaraz vyhasila mocná vlna súcitu. Pristúpila náhlivo k Matthiasovi, no potom neisto zastala. Prepáčte, pane, vôbec som netušila, že náš rozhovor sa vás dotýka až takto hlboko osobne."

„Nanešťastie bolo pre obidvoch prineskoro na únik," pokračoval zastretým hlasom. „Matka už bola tehotná, a jej rodina trvala na sobáší. Otcova rodina zasa bažila po jej majetku. To partnerstvo malo svoj pôvod rovno v pekle. Otec matke nikdy neodpustil. Bol presvedčený, že ho vlákala do manželstva podvodom. Matka mu zase nevedela odpustiť že ju zviadol a potom všetku vinu zvaloval iba na ňu." „V detstve ste museli mať naozaj hrozné zážitky."

Ironicky si ju premeral. „Naopak, tie zážitky boli pre mňa nesmierne užitočné, slečna Waterstonová. Veľmi mnohému ma totiž naučili."

„Ale bola to pre vás určite trpká skúsenosť." Márne sa usilovala premôcť smútok, keď jej odrazu niečo zišlo na um. „Zmienili ste sa, že teraz, keď ste prevzali dedičný titul, rátate aj s manželstvom. Určite si budete vyberať tak, aby ste boli šťastní."

„Na to môžete vziať jed," vyhlásil rozhodne. „Svoje manželstvo si vybudujem na oveľa spoľahlivejších základoch, než aké ponúka hlúpe romantické poblúznenie a žiadostivosť."

„Áno, to samozrejme chápem." Dosť ťažko jej prichodilo zmieriť sa so skutočnosťou, že Colchester zo Zamaru je celkom iný človek, než očakávala. Dlhé roky bola totiž presvedčená, že je romantik, no zatiaľ sa vlastne brodí po kolená v bahne každodennej reality. „Nechápem, pane, ako som si mohla myslieť, že máme tak veľa spoločné, keď som sa rozhodovala zavolať vás sem."

„To ste si naozaj mysleli?"

„Áno. Lenže už mi je jasné, že som sa mýlila. Sme veľmi odlišní."

Odrazu akoby spozornel. „V istých veciach asi áno." „Vo všetkom, čo zaváži, aspoň ja to tak vidím." Ustato sa naňho pousmiala. „A tak vám, pane, teraz už vážne vraciam váš sľub."

„Čo ste ráčili povedať?" nahnevane sa spýtal.

„Spravila som chybu, keď som sa na vás obrátila, aby ste mi pomohli. Presvedčili ste ma, že tento druh dobrodružstiev nie je pre vás, a nemám právo trvať na vašich službách."

„Slečna Waterstonová, nevyjadril som sa azda dosť jasne, že sa ma len tak ľahko nezbavíte?"

„Ale, pane!"

„Zúčastním sa vašej hry po vašom boku. Dávam vám za pravdu, slečna Waterstonová v tom, že nie som tým, koho ste si vysnívali. Ale rozhodne vám dokážem, že nie som iba taký hocijaký ciciak!"

Imogen naňho zhrozene vytreštila oči. „Pane, ani na okamih som si o vás nemyslela, že

ste... ste či..."

Vystrel ruku, aby ju prerušil. „Povedali ste to celkom jasne. Ste presvedčená, že som precitlivený a bojazlivý. Pripúšťam, že v istom zmysle slova máte pravdu. Ale nech ma čert vezme, ak vám dovoľím, aby ste ma označovali ako úplného zbabelca!"

„Pane, niečo podobné mi ani vo sne nenapadlo. Príznaky nervovej slabosti nemajú nič spoločné so zbabelosťou, a nie sú ničím, za čo sa treba hanbiť. Bývajú dedičné takisto, ako váš biely prameň vo vlasoch. Sú niečím, čo nezmeníte, pane."

„Prineskoro, slečna Waterstonová! Už som sa rozhodol, že svoj sľub vášmu strýkovi dodržím. To je totiž pre mňa jediný prijateľný spôsob, ako si zachrániť biedne zdrapy svojej hrdosti."

„Popravde som bola zhrozená," zdôverila sa Imogen tete Horácii o dva dni neskôr, keď už sedeli v poštovom koči do Londýna. Matthias cestoval deň vopred, a tak boli samy. Imogen mu pred odchodom pre istotu dala aj podrobný zoznam inštrukcií. „Robí to pre mňa, aby mi dokázal, že má pevné nervy. Obávam sa, že som až priveľmi zranila jeho hrdosť. To som naozaj nechcela. Ale poznáte ma, a viete aká bývam, keď sa pre niečo nadchnem."

„Kvôli Colchesterovej hrdosti by som sa netrápila," odmerane vyhlásila teta. „Na to, aby si lámal hlavu nad svojou hrdosťou, je až priveľmi arogantný."

„Bola by som radšej, keby ste mali pravdu, tetuška, ale ja ho naozaj vnímam ako veľmi citlivého človeka."

„Colchester? A veľmi citlivý človek?"

„Odhovárala som ho koľko mi sily stačili, ale sama ste videli, že som si iba márne drala jazyk."

„Zdá sa, že Colchester je naozaj pevne rozhodnutý pomôcť ti uskutočniť ten tvoj šialený nápad. Ale mňa by zaujímalo, čo tým vlastne sleduje."

„Veď som vám práve vysvetlila, prečo to robí. Chce mi dokázať, že je muž činu. Aj keď ním očividne nie je."

„Hm." Teta Horácia si ponaprávala sukne cestovného kostýmu, oprela sa o vankúše a zamyslene sa zadívala na svoju neter. „Od počiatku som ten tvoj nápad chápala ako dosť nebezpečné dobrodružstvo, a vážne som sa obávala reakcie pána Vannecka. Zatiahnúť do všetkého grófa Colchestera však považujem z tvojej strany za mimoriadne neuvážnený krok."

„Pán Colchester nie je nebezpečný." Imogen pokrčila nosom. „Ale bolo by mi milšie, keby bol, lebo by som sa kvôli nemu tak netrápila. Takto mi neostáva nič iné, iba dávať naňho stále pozor, aby sa v snahe dokázať mi svoju odvahu nedostal do zbytočných ťažkostí. A pri uskutočňovaní môjho plánu mi bude o to ťažšie."

Teta Horácia si neter neveriacky premerala. „Ty chceš naozaj dávať pozor na Colchestera?"

„Za danej situácie je to jediné, čo môžem preňho spraviť." Zamyslene sa zadívala von oknom. „Teta Horácia, vôbec nie je taký, za akého som ho považovala."

„To si mi povedala už viackrát. Bud' však k sebe úprimná a konečne si priznaj, že svoju predstavu o ňom si si iba vyfantazírovala a je hodna iba toľko, čo para nad kotlom."

„Nemáte pravdu, tetuška. Nič som si nevyfantazírovala. Predstavu o povahe jeho jasnosti som si utvorila na základe pozorného štúdia jeho článkov v Zamarskej revue. Pomýľila som sa len v tom, že som uverila všetkému, čo som sa tam dočítala."

Teta Horácia sa na ňu vážne pozrela ponad okuliare. „Moja zlatá, ty nechápeš, kto Colchester v skutočnosti je."

Asi pred desiatimi rokmi mal niečo vyše dvadsať, a vtedy si získal aj povest' veľmi nebezpečného a celkom bezcitného človeka. Ľudia ho tak poznali, a ty mi to nechceš veriť!"

Imogen vystrúhala grimasu. „To je nezmysel. Stačí sa s ním päť minút pohovárať, aby človek prišiel na to, že to nie je pravda. Stal sa vtedy takisto obeťou zlomyseľných spoločenských klebiet, ako ja pred tromi rokmi."

„Očividne sa mu podarilo presvedčiť ťa o tom," zahundrala teta Horácia. „Chcela by som vedieť, prečo."

„Zdá sa, že mi jeho pomoc bude iba na ťarchu. Narobí vo všetkom viac zmätku ako úžitku," povzdychla si. Ostáva jej teda len zmieriť sa s tým, čo už nemôže zmeniť.

„Moja milá, vôbec by som sa nečudovala, keby si teraz presne to isté myslel aj on o tebe."

Imogen sa zamyslene zahľadela na krajinu ubiehajúcu za oknom koča a poslednú tetinu poznámku už takmer ani nevnímala. Spomenula si na útržky sna, ktorý ju okolo polnoci vytrhol zo spánku. Podobné sny mávala už po niekoľko týždňov, lenže ten z predchádzajúcej noci bol mimoriadne živý a dosť ju znepokojil.

Stála v knižnici strýkovho kaštieľa. Bola hlboká noc a cez okná presvital mesiac. Striebristý svit vytváral v pohrebné zariadenej komnate okolo jednotlivých kusov nábytku strašidelné tieň. V komnate bytostne cítila prítomnosť neznámeho muža, ale ho nikde nevidela. Čakal na ňu, zahalený do temného plášťa noci.

Odrazu sa v najtemnejšom kúte komnaty niečo pohlo. Celá sa rozochvela, keď zbadala, ako sa odtiaľ vynára postava a pomaly mieri k nej. Tvár muža sa v temnotách nedala rozoznať, ale keď prešiel cez miesto, kam dopadal mesačný lúč, zbadala, ako sa mu striebrom zaligotali vlasy.

Zamaris, vládca temnôt. Mocný, príťažlivý. A veľmi nebezpečný.

Pristúpil bližšie a vystrel k nej ruku.

To nie je Zamaris, uvedomila si. To je Colchester.

To nie je možné.

Ktovie prečo jej v temnom nočnom prízraku odrazu Zamaris na nerozoznanie splynul s Colchesterom.

Pozrela sa na ruku, ktorú k nej príznak vystieral, a videla, ako ž dlhých, pekne tvarovaných prstov kvapká krv.

Odkedy pricestoval do Londýna si Matthias možno už po tisíci raz zopakoval, že prisľúbenú účasť na dobrodružstve slečny Imogen Waterstonovej oľutuje. Mladá dáma mu priam ničila život. Chcel si pripraviť poznámky k článku o zamarských zvyklostiach pre Zamarskú revue a vôbec sa nevedel sústrediť. Položil husacie brko a neprítomné sa zahľadel na sotva polovicu popísaného hárka. V ten večer mali s tetou pricestovať, a priam ho mätalo, čo bude nasledovať. Markíza Vannecka poznal totiž ako podlého, bezcharakterného darebáka a vedel o jeho búrlivom nočnom živote po londýnskych nevestincoch, ale nevedel si ho vôbec predstaviť ako vraha. Ten človek mal iba ak odvahu zvieť neskúsenú, mladú slečnu, akou bola pred tromi rokmi Imogen, ale nie vraždiť. Pri predstave Imogen v jeho náručí mimovoľne zaťal päste.

Privrel oči a zišlo mu hneď na um, ako zareagovala na jeho objatie. V lone pocítil horúcu vlnu sladkej túžby, ktorá v ňom driemala od jeho odchodu z Upper Sticklefordu. Ženské bozky naňho už dávno nemali taký zničujúci vplyv. Neblahé účinky svojej predstavy skúsil zaplašiť silou vôle, ale bezvýsledne. Keď to nepomohlo, predstavil si Imogen vo Vanneckovom náručí v spálni nad tanečnou sálou Sandownovcov, a až ho zamrazilo. Pochopil, čo sa s ním deje, a zľakol sa ako už dávno nie. Chcel ju mať len pre seba a Vannecka za jeho nemravné zvädzanie by možno dokázal aj vlastnoručne zavraždiť.

Zhlboka si vzdychol a zadíval sa do ohňa v kozube. Ako vždy, aj teraz sa mu tam zjavili jeho duchovia a vystierali k nemu náručie, aby ho vtiahli do plameňov. A bolo ich prekliato veľa.

Mal desať rokov, keď jeho otec Thomas posledný raz vykrikoval na matku cez celý dom, a Elizabeth bola ako obyčajne uplakaná. Rodičovskú hádku Matthias pozoroval spoza stĺporadia na poschodí. Jasne si uvedomoval, že ani otcove strašné slová, ani matkine žalostné slzy nie sú v jeho moci zastaviť, a roztriasli sa mu ruky. Chcel ujsť a pred všetkým sa ukryť. Ale nespravil to, prinútil sa hľadiť na otca, ktorému nikdy v ničom nedokázal vyhovieť, ako bojuje s matkou, ktorú zasa nikdy nevedel utíšiť. Toto vzájomné obviňovanie si vypočul už veľa ráz, ale až vtedy pochopil, o čo ide. Ešte aj po toľkých rokoch sa vie presne na všetko rozpamätáť, ako keby sa mu tie slová boli vpálili do mozgu. „Vyjedná zákerná, bezcitná suka," vykrikoval vtedy v hale jeho otec. „Zviedli ste ma, aby ste otehotneli!"

„Vraveli ste mi, že ma ľúbite," zakričala mu naspäť matka. „Pred vami som s nikým nič nemala a vy ste ma vlákali do postele bez najmenej výčitky svedomia, či nie?"

„Oklamali ste ma! Nahovorili ste mi, že viete, ako sa chrániť pred otehotnením. Dopekla aj s vami! Nikdy som sa s vami nechcel oženiť a bola to iba žiadostivosť, ktorú som voči vám cítil. Neznamenali ste pre mňa viac ako hociktorá ľahká žena."

„Hovorili ste o láske," zavzlykala matka.

„To sa vám len zdalo. A tohto manželstva bez lásky mám už naozaj po krk. Bažili ste po mojom šľachtickom titule, tak si ho teda majte. Ale to vám prisahám, Elizabeth, že viac už nič odo mňa nevymámate."

„Nemôžete sa predsa so mnou rozísť, Thomas!" „Viem, že sa vás nemôžem striasť žiadnym zákonným spôsobom, lebo náš rozvod naozaj neprichádza do úvahy.

Odmietam však byť nešťastný po celý zvyšok svojho života. Užívajte si titul, ktorý ste si so mnou vyspali. Budete mať k dispozícii tento dom a finančné zabezpečenie. Ja sa presťahujem do Londýna a do tejto haly už viac nevkočím. Ak budete potrebovať vybaviť so mnou čokoľvek dôležité, obráťte sa láskavo už len na mojich právnych zástupcov."

„Ale je tu predsa Matthias, čo bude s ním?" zhrozene sa spýtala. „Je to váš syn a dedič, pane!"

„Na to mám iba vaše slovo," ostro jej odsekol. „A pokiaľ viem, vyspali ste sa s polovicou chlapov z môjho klubu."

„Je to váš syn, vy jeden prekliaty panghart! Zákon vám nedovolí vzdať sa ho."

„Toho som si, madam, v plnej miere vedomý," šprihol jej naspäť Thomas. „Ale raz príde deň, keď sa dozviem pravdu o tom, ako nechutne ste ma podviedli, lebo v našej rodine každý muž po dvadsiatke má biely prameň vo vlasoch."

„Uvidíte, že ho bude mať aj Matthias. Dovtedy vám musí stačiť moje slovo."

„Povinnosti voči nemu si splním," prisľúbil. „A je najvyšší čas poslať chlapca do škôl. Ak by ostal tu, pri vašej sukni a dennodenne vám utieral slzy, nikdy z neho nevyrastie muž ako sa patrí."

„Nemôžete ho len tak poslať preč. Okrem neho nemám nikoho iného. Nedovolím vám to!"

„O ňom vy, madam, vôbec nebudete rozhodovať," odsekol. „Napokon, všetko som už zariadil. Prepustil som domáceho učiteľa a pri troške šťastia Eton a potom Oxford čoskoro ponaprávajú škody, ktoré ste na ňom napáchali."

Život v škole sa Matthiasovi celkom pozdával. Usilovne študoval, aby si ho otec všimol, a konečne si ho obľúbil, ale Thomasa synove študijné výsledky presne tak nezaujímali, ako ho na ňom nič nezaujímalo ani prvých desať rokov, keď býval doma. Stalo sa však niečo, čo nikto nečakal. Aj napriek otcovmu nezájmu o svoju osobu si obľúbil predmety, ktoré tvorili základnú kostru rozvrhu, hoci klasické texty pre väčšinu jeho spolužiakov predstavovali iba každodennú školskú nudu. A čím bol starší, tým viac ho priťahovali. Priam sa vžíval do ich tajomstiev.

Od matky dostával dlhé, smutné listy o tom, ako si ju otec nevšíma a surovo ju zanedbáva, o domácich oslavách a ich príprave, a o jej chorobách. Cez prázdniny medzi jednotlivými semestrami chodieval povinne domov, aj keď sa týchto návštev vždy obával. Dost' chytro si všimol, že matka si zaháňa depresie v obdobiach medzi domácimi oslavami stále väčším množstvom vína a vyššími dávkami laudana.

Od otca dostával listy len zriedkavo. Predovšetkým ho v nich napomínal kvôli vysokým výdavkom na štúdium, ale zvyčajne si posťažoval aj na matku, ktorá prostredníctvom právnych poradcov od neho ťahala priveľmi vysoké sumy na svoju nákladné vedenú domácnosť.

Matka sa utopila v rybníku na panstve v tú zimu, keď Matthias dovŕšil štrnásty rok svojho života. Služobníctvo vypovedalo, že si po večeri uhla priveľa vína, a potom sa ešte dorazila niekoľkými pohárkami brandy. Vybrala sa na prechádzku a neželala si, aby ju niekto sprevádzal. Jej smrť vyhlásili za nehodu, ale Matthiasa občas napadlo, či nespáchala

samovraždu. Nech už to bolo akokoľvek, doteraz si vyčíta, že tam vtedy nebol a nezachránil ju. Určite by si to želala, pomyslel si ironicky.

Na pohrebe stál otec nad hrobom priamo oproti nemu. Presne si zapamätal celý výjav, a ešte stále všetko vidí do najmenších podrobností. V ten deň si totiž Matthias po prvý raz v živote niečo vážne sľúbil. Pozrel sa mlčky otcovi rovno do očí a v duchu sa zaprisahal, že sa už nikdy nebude namáhať, aby mu spravil radosť. Bol to deň, keď sa mu v duši natrvalo usídlila bezcitná prázdnota.

Otec nemal o synovom duševnom rozpoložení ani najmenšie tušenie. Hneď po obrade ho stiahol nabok a víťazoslávne mu oznámil, že sa chystá znovu oženiť. Otcova radosť nad znovu nadobudnutou slobodou ostro kontrastovala so všeobecnou smútočnou náladou.

„Volá sa Charlotte Poolová, Matthias. Je to milá, graciózna dáma a čistá duša. Naozaj ušľachtilý vzor ženskosti. Prinesie mi do života šťastie, ktoré mi doteraz tak veľmi chýbalo.“

„Iste si s ňou budete dobre rozumieť, pane.“ To bolo všetko, čo vtedy otcovi povedal. Zvrtol sa, a keď odchádzal od hrobu cítil, ako sa k nemu pripojil matkin duch.

Rok po sobáší s Charlotte mu otec oznámil narodenie dcéry Patrície. Otcov list si pozorne prečítal. Pochvaľoval si v ňom „hlbokú a pevnú náklonnosť“, ktorú prechováva k svojej práve narodenej dcérke a jej matke. Keď list dočítal, skrkval ho a hodil do plameňov v kozube. Ako sa tak díval na horiaci papier, zbadal v plameňoch matkinho ducha. Prvého vo svojom živote.

Keď dokončil štúdiá, ovládal dokonale gréčtinu, latinčinu, hazardné hry a whist. Pravidelné návštevy Londýna s priateľmi mu poskytli prehľad o tých najhorších hráčskych brlohoch, ale aj o zbierkach nachádzajúcich sa v Britskom múzeu. Práve v múzeu sa po prvý raz stretol so zmienkou o Zamaré, a tam sa aj zoznámil s uznávaným učencom a odborníkom na antiku Georgeom Rudedgom. Ten mu ponúkol na štúdium svoju súkromnú knižnicu, kde našiel ďalšie stopy po stratenom ostrovnom kráľovstve. Oboch rovnako nadchla možnosť nájsť Zamaru, ale malo to vážny háčik. Obidvom im chýbali finančné prostriedky na expedíciu. Matthias problém vyriešil veľmi netradične. Otvoril si hazardnú herňu. Vyvolal tým spoločenský škandál a znepriatelil si otca.

Po tom, čo sa Matthiasovi vydarila zamarská expedícia, otec sa usiloval nájsť si k nemu cestu. Viackrát ho pozval na návštevu rodiny na vidieku, ale Matthias sa vždy zdvorilo vyhovoril. So svojou nevlastnou matkou a sestrou sa tak nikdy nestretol.

Otec a nevlastná matka zahynuli pri nehode koča, práve keď sa pred niekoľkými mesiacmi vracal z poslednej zamarskej expedície. Pochovali ich dávno pred tým, ako jeho loď pristála v Anglicku. Patrícia sa odsťahovala k strýkovi z matkinej strany hneď po pohrebe rodičov.

Po príchode do Londýna Matthias už iba zistil, že získal dedičný grófsky titul, a pribudli mu ďalší duchovia.

Kapitola 4

Ak sa mu to bude vymykať z rúk, vytiahne z rukáva kartu, ktorou si pomôže, povedal si v utorok večer Matthias, keď vchádzal do plesovej sály, kde sa všetko len tak jagalo. Ostávala mu totiž ako odborníkovi možnosť spochybniť pravosť nákresu mapy, a tak potopiť Imogenin neslávny plán. Nemuselo to vyjsť, lebo oproti jeho mienke by stál názor I. A. Stoná, ale preňho to rozhodne bola možnosť vykormidlovať z nebezpečných vôd.

Zvedavé kradmé pohľady, ktorými si ho hostia premeriavali, keď prechádzal po rozľahlej sále, si nevšimol a tváril sa, že ani nepočuje šepot okolo seba. Bezcitný Colchester. Svet spoločenskej smotánky ho nikdy nezaujímal, a nezaujímal ho ani názory ľudí, ktorí sa k nej hlásili. Netajil sa svojím pohrdaním voľných mravov a zlomyseľných klebiet, ktoré boli životodarnou miazgou spoločnosti, a preto priťahoval pozornosť všetkých zúčastnených.

Zavčas rána mu od Imogen priniesli podrobný scenár na večerné stretnutie. Mal predstierať, že sa nepoznajú. Zbežne si prebehol komické riadky doslovnej konverzácie, ktoré mu predpísala do večernej úlohy, a hodil tie hlúposti rovno do ohňa. Nie je predsa žiadny Edmund Kean a plesová sieň pani Bluntovej nie je Drury Lane. Ale aj tak prišiel, a hoci nerád, musel si priznať, že ho to všetko zaujalo.

Imogenino pojašené klamstvo bolo bizarné a zároveň aj zákerné. Svoju účasť v tejto hre

určite oľutuje. Ale chlapsky si priznal, že jej hru prijíma. Od chvíle, keď sa stretli, prežíval celú škálu pocitov od nedôvery až po vzrušujúcu žiadostivosť. Za posledných desať rokov sa s niečím takým nestretol. Dáma bola naozaj nebezpečná, lebo ho vedela nielen rozdráždiť a nahnevať, ale aj prekvapivo upokojiť.

„Dobrý večer, pán Colchester. Vy, a na plese pani Bluntovej, to je ale prekvapenie! Určite sa chystá niečo dôležité, keď ste prijali pozvanie.“

Matthias sa otočil, lebo spoznal ženský hrdelný hlas. Hlavou dáme jemne naznačil poklonu. „Pani Selena,“ nadvihol na pozdrav pohár so šampanským, ktorý držal v ruke. „Ako zvyčajne, obdivuhodná!“

„Ďakujem, pane. Usilujem sa dostať svojej povesti.“

„A vo vašom prípade sa to stále darí.“

Ak pani Selena Lyndhurstová aj postrehla v jeho poklone výsmech, nedala to najavo. Chladno sa usmiala a prijala jeho slová ako samozrejmosť. Ved' bola obdivuhodná v očiach celého mesta. Blížila sa k tridsiatke a v Londýne sa usadila pred štyrmi rokmi po smrti svojho oveľa staršieho manžela. Očividne netúžila po ďalšom pevnom zväzku s džentlmenom zo spoločnosti, aj keď sa diskretným vzťahom nevyhýbala. Bola veľmi pekná a bystrá, a postavenie bohatej vdovy jej poskytovalo viac voľnosti. Belavé, zlatisté vlasy, nebovo-modré oči a svetlé odtiene modrej, ktoré jej ladili s farbou očí, jej vyslúžili prezývku Anjel. Mladíci zo spoločnosti ospevovali jej „nebeský zjav“ a „éterickú krásu“, no a tí starší sa ju usilovali dostať do postele. Podarilo sa to len máloktorým, lebo dáma bola mimoriadne priberčivá.

Matthias vycítil, že patrí k očarujúcim krásaviciam, ktoré podnecujú prudké vášne, ale samy im podliehajú len zriedkakedy. Uchlipol si šampanského. Anjelské zjavenia ho nikdy nepriťahovali, a práve teraz sa už začínal naozaj trápiť kvôli poriadnej čertíci.

„Tak, pán Colchester, pošepnite mi predsa, čo vás sem dnes večer priviedlo.“ Selena sa poobzerala po miestnosti. „Je to pravda, že si chcete splniť povinnosť, ktorú vám ukladá novonadobudnutý dedičný titul? Prišli ste si do spoločnosti zapoľovať na nevestu?“

„To sa o mne klebetí?“

„Väčšina ľudí je presvedčená, že áno,“ pripustila. „Povedzte, vyhliadli ste si už medzi prítomnými nejakú mladú dámu?“

„A čo ak áno?“

Selenin smiech pripomínal zvonivý zvuk krištáľu. „Ak je to naozaj pravda, pane, môžem vám byť nápomocná.“

„Ako to myslíte?“

„Sprostredkujem vám vzájomné predstavenie. Možno ste už počuli o mojom salóne. Stretávame sa tam dvakrát do týždňa pri štúdiu pamiatok starovekého Zamaru. Pozývam k sebe mladé dámy iba z tých najlepších rodín. Postačí, ak mi povie, ako má dáma približne vyzeráť, z akej rodiny má byť, koľko má mať asi rokov a o akú sumu vám pôjde, a ponúknem vám jednu či dve na výber.“

Matthias sa ľahostajne usmial. „Pani Selena, to znie ako na aukcii u Tattersala.“

„Výber manželky sa až tak veľmi neodlišuje od výberu kvalitného koňa, či nie, pane?“

„To neviem posúdiť.“ Načiahol sa za ďalším pohárom šampanského a podal jej ho. „Zatiaľ som to neskúsil. Porozprávajte mi o svojom zamarskom salóne, pani Selena. Celkom mi to totiž nezapadá do predstáv o vašom životnom štýle. Čo sa vám vidí až také veľmi zábavné na stretnutiach s mladými dámami dvakrát v týždni?“

Selena naňho zajastrila ponad okraj pohára. „Nenapadlo vám, že jednoducho rada zasväcujem mládež do tajomstiev starovekého Zamaru?“

„Nie,“ stroho odvetil. „Skôr vás podozrievam, že prostredníctvom naivných mladých dám sa ľahko dostávajú k tajomstvám vysokopostavených rodín.“

„Pán Colchester, vám naozaj sotva prináleží kritizovať ma. Ved' len pred niekoľkými rokmi ste vlastnili hazardnú herňu, kde ste sa dostali aj k majetkom mladých džentlmenov z najvyššej spoločnosti.“ Nahlas sa zasmiala. „Váš zmysel pre humor a zábavu je vskutku pozoruhodný, pane!“

V herni U Stratenej duše nikdy nikto neprišiel celkom o všetko. O to Matthias dbal veľmi dôsledne. Nevidel však dôvod, prečo jej to má vysvetľovať. Neverila by mu takisto, ako všetci ostatní. Klebety o tom, koľkí tam prišli o majetok, boli v spoločnosti ešte stále živé.

„Po tieto dni sa chystám zabávať trochu inak, madam." Prebehol pohľadom zástup, či neuvidí Imogen. Už mala prísť.

„Čakáte na niekoho?" spýtala sa. „Azda by som vás mala upozorniť, že som si medzi prítomnými všimla pani Theodosiu Slottovú."

Potlačil vzdych a zareagoval vyrovnané. „Tak aj ona tu je?"

„Raz mi ale budete musieť vyrozprávať, čo sa vtedy na svitaní naozaj prihodilo."

„Nemám ani najmenšiu predstavu, o čom to hovoríte," odbil ju zdvorilo. Povedal si, že dá Imogen ešte pätnásť minút. Ak sa dovtedy neobjaví, odíde preč. Nech si potom s tými svojimi nápadmi sama robí čo chce. Lenže ešte skôr, než to domyslel, predstavil si, čo by sama na seba ponechaná Imogen asi tak vystrájala, a zamrazilo ho až do špiku kostí. To nesmie dopustiť.

Selena si ho zvedavo premerala. „Takže ešte stále odmietate pohovárať sa o tom súboji, aj keď to bolo už pred viacerými rokmi? To ste ma veľmi sklamali, pane. Neprekvapuje ma to však, lebo sa o vás vie, že okrem Zamaru sa v spoločnosti odmietate zhovárať o čomkoľvek."

„Okrem Zamaru sa totiž v spoločnosti nehovorí o ničom, čo by stálo za reč."

„Pane, zdá sa, že ste dosť cynický." Selena stíchla, lebo ju zaujal rozruch na opačnom konci sály. „No teda. Vyzerá to tak, že tu dnes večer okrem vás bude zaujímavý ešte aj niekto iný."

Matthias sledoval jej pohľad. Nemýlila sa, zástupom sa šíril zlomyselný mrmot. Zídená spoločnosť mu pripomínala svorku dúriacich psov tesne pred začiatkom lovu, keď je už cítiť pach krvi. Na spenených hrebeňoch vín všeobecného rozruchu sa čoskoro aj k nemu donieslo, čo sa deje.

„Nehanebnica Imogen. Tá Waterstonova slečinka. Nespomínate si na ňu, moja milá?"

„Celkom presne to neviem. Ale stalo sa to tak pred tromi rokmi. Všetko sa potichu zamietlo pod stôl kvôli príbuzenstvu s dedičným markízom z Blanchfordu. A teraz sa vraj dostala k celkom slušnému dedičstvu po strýkovi."

„Jej meno sa spájalo s osobitne nechutnou príhodou s Vanneckom. Vraj ich našli spolu v jednej z horných spálni Sandownovcov. Viete, pani Vannecková kvôli tomu vtedy spáchala samovraždu."

„Naozaj! A to ju aj napriek tomu prijímajú v slušnej spoločnosti?"

„Nehanebnica Imogen je bezvýznamná a možno tak trochu zábavná, moja milá. No jej teta je príbuzná s Blanchfordom."

Selena sa poovievala modrým a pozláteným vejárom. „Tá Nehanebnica Imogen! Už som na ňu skoro zabudla. Tuším to tu bude dnes celkom zábavné, pane."

„Myslíte, madam?"

„Áno, určite. Neboli ste v meste, keď tu pred tromi rokmi narobila rozruch. Mierne povedané, je veľmi svojská. Taká ‚vzdelanka‘," usmiala sa naňho. „Bude to tu dnes aj pre vás zábavné, pán Colchester, lebo si ju pamätám ako vášnivú ctiteľku všetkého zamarského."

Matthias si ju zboku po očku premeral. „Poznali ste ju dobre?"

„Po tej jej nevkusnej mrzutosti s Vanneckom ju všetci poznali. Bola to najvzrušujúcejšia udalosť spoločenskej sezóny."

Pobavené, ale tak trochu aj s úctivým obdivom pozoroval Imogen, ako si usilovne kliesni cestu cez sálu. Mala na sebe šaty s vysokým driekom farby zamarskej zelenej. Farba by nebola až taká nezvyčajná, lebo v tejto sezóne sa nosí, pomyslel si Matthias, ale motív delfínov a mušlí, ktorý zdobil hlboký výstrih a tri rady volánov na jej sukni, priťahoval zvedavé pohľady. Motív bol nesporne typický pre zamarské umelecké predmety, ale na plesovej toalete sa vynímal dosť nezvyčajne. Na hlave mala mohutný turban v takej istej farbe, spod ktorého jej vykúkalo iba niekoľko pramienkov kučier. Zlatá brošňa vpredu na turbane bola v tvare delfína. Takáto úprava hlavy by podľa neho skôr pristala staršej dáme. Po jej

boku dôstojne kráčala teta Horácia v striebristej damaskovej toalete. Bola bez okuliarov a v ruke držala elegantný lorňon.

„Zaujímalo by ma, či si sem prišla nájsť manžela," začala uvažovať Selena. „Možno ju teta presvedčila, že sa na také pekné dedičstvo bude dať uloviť šľachtický zúfalec s prázdny mešcom, čo je aj dosť pravdepodobné."

S narastajúcim obdivom sledoval obidve ženy kráčajúce po plesovej sále. Z vlastnej skúsenosti dobre vedel, ako zaťažko človeku padne, keď prechádza zlomyselné šepotajúcim zástupom, aj koľko odvahy na to treba, aby si nevšímal z úst do úst poletujúcu nelichotivú prezývku. Ako, dočerta, odradí ženu s takýmito pevnými nervami od jej pojašeného nápadu? To mu teda zatiaľ bolo záhadou. „Pán Colchester?"

Spamätal sa a pozrel sa na Selenu, ktorá si ho začudovane premeriavala. „Prepáčte, madam, trochu som sa zamyslel. Čo ste to vraveli?"

„Pýtala som sa, či sa vám niečo nestalo." „Nie, nestalo." Matthias položil napoly vypitý pohár šampanského na podnos. „Teraz vás prosím, madam, aby ste ma ospravedlnili, lebo sa chcem presvedčiť, či si slečna Waterstonová naozaj prišla sem pohľadať manžela."

Selena zarazene otvorila od údivu ústa a vytreštila naňho oči. Takú vykoľajenú ju ešte nezažil. Matthias sa takmer nahlas rozosmial.

„Pán Colchester, to azda nemyslíte vážne," vyhrkla, keď sa trochu spamätala. „Muž vášho spoločenského postavenia predsa nebude stáť o ruku Nehanebnice Imogen! Ani jej peniaze nepotrebujete, veď sa o vás vie, že ste teraz boháč ako sám Krézus."

„Ak dovoľíte, pani Selena, teraz vás už naozaj opustím. Chcem jej totiž byť predstavený," ospravedlnil sa dôrazne a zamieril k hlúčkiku, ktorý sa utvoril okolo obidvoch žien.

Prišiel tam zároveň s markízom Fletcherom Vanneckom. Ten tak sústredene sledoval Imogen, že Matthiasa zbadal, až keď mu takmer stúpil na palec vo vyleštenej hessenke. Keď ho spoznal, prekvapene sa naňho pozrel spod pripuchnutých viečok.

„Colchester!" Prekvapenie vzápätí vystriedala ostražitosť. „Dopočul som sa, že ste v meste. Ale čo vás privádza sem? Bol som presvedčený, že takéto podujatia nemôžete vystáť!" „To som už dnes počul toľkokrát, že ma to začína pomaly otravovať. Vanneck, ale aj tak vám to prezradím. Mám tu dnes večer isté záujmy!"

Matthias ho poznal z klubov, kam chodieval, a pamätal si, že to bol zamlada celkom pekný muž, ktorý sa dosť páčil aj ženám. Pijatika a nezriadený život, aký viedol, si však vybrali svoju daň. Veľmi stučnel a mal mohutnú dvojité bradu.

Matthias sledoval, ako Imogen predstavovali hostiteľke pani Letícii Bluntovej. Bola to buclatá, dobrosrdečná dáma, a hneď bolo vidno, že s tetou Horáciou sú dávne priateľky. Od radosti nad stretnutím len tak bublali, celkom ako dva hrnčeky na sporáku. Ale obidve boli zrejme spokojné aj s miestom, kde sa stretávajú. Pre pani Letíciu bola totiž teta Horácia s neterou na plese ozdôbkou, ktorá sa spomenie v súvislosti s jej podujatím pri rôznych príležitostiach, a jej ples sa stane významnou udalosťou sezóny. Teta Horácii pri zvitani s kamarátkou zasa vycibrený spoločenský cit potvrdil, že si vybrala správne miesto na opätovný vstup do spoločnosti.

„To je Imogen Waterstonová," pohotovo ho informoval Vanneck. „Posledné tri roky sa v meste neukazovala. Priatelili sa s mojou nebohou manželkou."

Matthias sa naňho po očku pozrel. „Počul som o tom." Vanneck naňho zazrel. „Poznáte sa s ňou?" „Povedzme radšej, že o nej toho viem dosť na to, aby som si želal byť predstavený."

„Nechápem prečo," zamrmal Vanneck. „Veď je to čudácka!"

Matthias si predstavil tohto zhýralého zvrhlíka s Imogen v posteli, a radšej sa chytrou zvrchol, aby si prekliesnil cestu cez zvyšok zvedavcov, ktorí sa okolo natisli. Až priveľmi sa mu totiž zažiadalo vraziť mu jednu päšťou do nosa.

„Gróf Colchester!" Domáca pani zažiarila úsmevom, keď ho zbadala prichádzať. Vstup čerstvého dediča titulu do spoločnosti na jej plese je predsa takisto významnou udalosťou, o ktorej sa bude hovoriť.

„Pani Letícia," Matthias uchopil kyprú ruku v rukavičke a uklonil sa. „Blahoželám vám k mimoriadne vydarenému spoločenskému večierku. Smiem vás poprosiť o predstavenie dámam, ktoré ste práve privítali?"

„S potešením, pane," súhlasila. „Toto je moja dobrá priateľka pani Horácia Elibanková, a toto jej neter, slečna Imogen Waterstonová. Dámy, mám česť predstaviť vám grófa z Colchesteru."

Matthias sa povzbudzujúce usmial na tetu Horáciu ešte predtým, ako sa sklonil k jej ruke na bozk. „Je mi potešením, pani Elibanková." Kútikom oka zbadal, ako dychtivo ho Imogen sleduje.

„Osvietený pane," teta Horácia si odkašľala. „Možno vás poteší, že moja neter sa zaujíma o dávnoveký Zamar."

„Isteže!" Uchopil Imogen za ruku, aby ju takisto pozdravil. Zišla mu na um veta zo scenára, ktorý mu ráno poslala. „To je ale náhoda. Aj ja sa oň zaujímam."

Imogen naňho víťazoslávne zajastrila, keď tak presne zacitoval úvodný verš svojej úlohy. „Pane, nie ste azda pán Colchester, ktorý objavil stratený Zamar a postaral sa o jeho popularizáciu v spoločnosti?"

„Určite som Colchester." Matthias si povedal, že je najvyšší čas skončiť s rečením podľa scenára. „Ale určite nie mojou zásluhou sa Zamar stal v spoločnosti vychytenejšou témou rozhovorov, než dávnoveký Egypt."

Imogen nespokojne prižmúrila oči nad nedodržanou replikou, no sama sa rozhodla pridržať sa presne svojej roly. „Teší ma, že sa stretávame, pane. Verím, že sa o mnohom porozprávame."

„Môžeme hneď začať. Preukážete mi tú česť zatancovať si s vami?"

Zarazene naňho zažmurkala. „Ach, áno, samozrejme, pane."

Uklonil sa tete Horácii a načiahol sa za Imogeninou rukou. Minul ju o vyše pol metra, lebo mladá dáma už rezolútne mierila cez zástup k tancujúcim. Dostihol ju až pri tanečnom parkete. Imogen sa šikovne zvrtila, prikročila k nemu a schmatla ho do tanca.

„Už sa to začalo!" Oči jej žiarili nadšením. „Veľmi mi odľahlo, keď som vás tu zbadala, pane."

„Len som sa snažil riadiť podľa vašich pokynov."

„Teta Horácia už asi šušká príbeh o náčrtku mapy ku kráľovninej pečati pani Bluntovej. Videli ste tu niekde markíza Vannecka?"

„Je tu." Aby ho žena viedla v rytme valčíka po parkete, bolo pre Matthiasa novinkou. To ešte nezažil.

„Donesie sa mu teda veľmi skoro, k čomu mám v rukách kľúč, a takisto si domyslí, prečo ste sa tak poponáhľali, aby ste mi boli predstavený."

Matthias si ju zboku poprezeral. „Viete predsa, že existuje aj iný dôvod, pre ktorý sa dnes večer zaujímam o predstavenie dáme."

Nechápavo sa naňho pozrela. „O čom to vravíte, pane?"

„Povedal som vám predsa, že spoločnosť odo mňa očakáva hľadanie si vhodnej nevesty!"

Tvár sa jej rozjasnila. „Ale to, samozrejme, áno. To ste mi povedali. Tu však nikomu nezíde na um, že by ste mali záujem o moju ruku."

„A prečo nie?"

Zamračila sa. „Kvôli tomu sa netrápte, pán Colchester. Nikoho ani nenapadne, že by ste ma chceli za manželku. Verte, že za všetkým uvidia iba váš záujem o mapu."

„Možno je to naozaj tak." Postrehol, že páry okolo nich javia záujem o rozhovor. Usmial sa, aby zakryl sklamanie. „Nepodarí sa mi teda odradiť vás od vášho nápadu?"

„Naopak, pane, mám radosť, že sa už všetko začalo. A nemusíte mať žiadne obavy, lebo budem dbať, aby ste neboli vystavený ani tomu najmenšiemu nebezpečenstvu."

„Ak vás už nemôžem presvedčiť, aby ste sa vzdali svojho plánu, azda sa mi podarí aspoň vás presvedčiť, aby ste ma nechali viesť." „Prosím pekne?"

„Chápem, že je to nudné a konvenčné, keď v tanci vedie pán dámu, ale mňa učili tak

tancovať valčík."

„Ach!" Imogen zrumenela. „Prepáčte, pane, ale dosť som si odvykla tancovať. Učila som sa to pred tromi rokmi, a mala som učiteľa Francúza. Povedal, že mám prirodzené vlohy viesť v tanci. Philippe mi povedal, že je to vzrušujúce, keď dáma v tanci vedie."

„Philippe? To je kto?"

„Philippe D'Artois bol predsa ten učiteľ."

„Hej?"

Diskrétno si odkašľala. „Vravel, že keď dáma vedie v tanci, búri sa mu krv v žilách. Viete, Francúzi bývajú občas romantickí." „Skutočne."

Keď si pomyslel, čo všetko o nej vlastne ešte nevie, odrazu ho pochytala ohromná zvedavosť. Rozhodol sa pohľadať dajaký tichý kút, kde by sa nerušene porozprávali. Zišla mu na um záhrada.

Na okraji parketu ju horko-ťažko zastavil. „Nešli by ste sa trochu osviežiť na čerstvý vzduch, slečna Waterstonová?" „Ďakujem, nie. Nepotrebujem sa osviežiť." „Tomu neverím!" Schmatol ju mocne za lakeť a neúprosne ju ťahal k otvoreným dverám do záhrady. „Je tu dosť horúco." „Ale ja skutočne nie som rozhorúčená." „Mne je veľmi teplo!" „Prosím?"

„To bude asi od vzrušenia, že ste ma pri tanci viedli. Vysvetlili ste mi predsa, že tanečníkovi sa z toho môže rozbúriť krv v žilách."

„Ó, už rozumiem!" svitlo jej. „Samozrejme, pane, potrebujete sa trochu vonku nadýchať."

Ako si tak odhodlane kliesnil cestu davom ťahajúc za sebou Imogen, rovno pred dverami do záhrady zbadal hlúčik zvedavcov. Zabočil doľava, aby ich obišiel. Imogen ale očividne na prudkú zmenu smeru nebola pripravená, drgla do okoloidúceho lokaja s podnosom plným pohárov so šampanským, a pohroma bola na svete.

Lokaj zúfalo vykrikol, keď sa mu podnos vyšmykol z rúk a spadol na zem. Zarinčalo sklo, poháre sa porozbíjali a toalety okolostojacich dám pofrkalo šampanské.

Matthias zbadal, že jedna z postihnutých dám je Theodosia Slottová. Videl ako naňho vytreštila oči, zhrozene zalapala, po vzduchu a priložila si ruku na prsia kypiace z výstrihu.

„Colchester!“ pridusené vydýchla, zbledla ako stena a graciózne sa zošmykla v mdlobách na zem.

„Hrom a peklo!“ zahrešil, keď videl všetok ten zmätok a zhrozené pohľady dám, upierajúce sa na jeho osobu.

„Ale keď tak nad tým uvažujem, slečna Waterstonová..." Matthias stíchol, keď zbadal, ako sa Imogen spúšťa na kolená a začína spolu s lokajom zbierať črepy. Bez ďalšieho uvažovania ju zdvihol na rovné nohy. „Podľa mňa je najvyšší čas odísť. Začína, tu byť poriadna nuda. Podme pohľadať vašu tetušku a ja sa potom poobzerám po vašom koči.“

„Ale veď som len teraz prišla.“ Ako ju Matthias neúprosne vliekol preč od všeobecného zmätku a porozbíjaných pohárov, ponad plece sa ešte stihla obzrieť za zamdletou ženou. „Kto je tá čudná dáma? Vidí sa mi, že zamdlela, lebo vás zbadala, pane.“

„Tá moja nešťastná povest' má občas na ľudí aj takéto účinky.“

Kapitola 5

Lokaj sa už chystal zatvoriť dvere, no Matthias sa ešte naklonil do koča. Obrátil sa k Imogen, vo svetle kočových lampášov bolo vidno, ako veľmi je podráždený. „Chcem sa s vami porozprávať, slečna Waterstonová. Dnes večer to už zrejme nepôjde.“ Obzrel sa nervózne ponad plece na predné schodisko domu pani Bluntovej, kde panoval stále mierny zmätok. Návštevníci nepretržite prichádzali a odchádzali. „Zajtra o jedenástej sa u vás zastavím. Zariadte si to tak, aby ste boli doma.“

Nad chladnou úsečnosťou Imogen nespokojne nadvihla obočie, ale povedala si, že ho nesmie posudzovať až tak veľmi prísne. Ten večer bol preňho zrejme dosť náročný, aj keď podľa nej sa všetko odvíjalo celkom dobre. „Vaša návšteva ma poteší, osvietení pane.“

Vykúzlila na pery milý úsmev, aby mu dodala odvahy, lenže on na ňu iba podráždene zazrel. Poklonu na rozlúčku sotva naznačil kývnutím hlavy. Vo svetle lampášov sa zabelel striebristý prameň vlasov.

„Želám vám príjemný zvyšok večera, dámy. Dovidenia!“ Odstúpil od dverí a pobral sa preč. Lokaj zatvoril dvere a koč sa pohol.

„Musím uznať, že v Colchesterovej spoločnosti nikdy nie je nuda.“ Teta Horácia si priložila k očiam lorňon a pozorne sa pozrela na Imogen. „A rovnako to platí aj o tebe, moja zlatá. Nadchádzajúce časy budú zrejme plné prekvapení.“ Zjavne ju to ani trochu netešilo.

Imogen prestala myslieť na Vannecka, ktorého zbadala na schodisku, keď sa dával ich koč do pohybu. „Kto bola tá dáma, ktorá zamdlela, len čo zbadala grófa Colchestera?“

„Na niektoré ženy pôsobí pán gróf dosť čudne, či nie? Najskôr to bola Bess, a teraz zasa Theodosia Slottová,“ odvetila teta Horácia.

„Reakcia našej slúžky sa dá pochopiť. V tom prostredí ho jednoducho považovala za ducha alebo upíra. Ale ako mám rozumieť mdlobám onej dámy? Čo je zač táto Theodosia Slottová?“

Teta Horácia sa zadívala do ulice plnej ľudí. „Stalo sa to už dávnejšie, a ako o väčšine príbehov krútiacich sa okolo Colchesterovej osoby, ani o tomto prípade vôbec netuším, koľko z toho je naozaj pravda.“

„Teta Horácia, porozprávajte mi všetko, čo viete.“

Staršia dáma si ju premerala. „Nazdala som sa, že si neželáš počúvať klebety o jeho jasnosti.“

„Začínam si myslieť, že dozvedieť sa o všetkom čo najviac bude predsa len múdrejšie. Ak mám správne reagovať na podaktoré situácie, musím aspoň trochu rozumieť, o čo ide.“

„Aha.“ Teta sa oprela o vankúše a zamyslela sa. „Vieš, Theodosia Slottová bola pri vstupe

do spoločnosti kráskou sezóny. Keď ju požiadal o ruku Harold Slott, vydala sa zaňho. Bol od nej oveľa starší, ak sa dobre pamätám, jeho rodina zaujíma významné miesto medzi lodnými prepravcami."

Imogen sa netrpezlivo zamrvila. „Ved' hej, tetuška, ale čo sa vlastne stalo?"

„Nestalo sa vôbec nič nezvyčajné. Theodosia si splnila povinnosť voči svojmu manželovi a dala mu dediča. No a hneď nato nadviazala styk s príťažlivým mladíkom, istým Jonathanom Exelbym."

„Tetuška, mám tomu rozumieť tak, že sa ten Exelby stal jej milencom?"

„Áno. Ten človek vymetal rad-radom všetky hráčske brlohy, ale najviac času trávil U Stratenej duše. To bolo jeho obľúbené miesto. Podnik bol, a dodnes aj je, veľmi obľúbený medzi mladými džentlmenmi z najvyšších kruhov. Istého večera sa tam stretol s Colchesterom a veľmi sa poškriepili. Hádka bola natoľko vážna, že sa skončila stretnutím na svitaní."

Imogen sa zhrozila. „Colchester mal súboj?"

„To sa vtedy hovorilo." Teta mávla rukou. „Čo sa naozaj stalo, to presne nikto nevie. Zákon súboje zakazuje, a priami účastníci o nich preto z pochopiteľných dôvodov ani nerozprávajú."

„Ale ved' mohol prísť o život!"

„Všetko naznačuje, že to bol Exelby, kto vtedy prišiel o život."

„Tomu neverím!" Imogen vyschlo v ústach.

Staršia dáma váhavo pokrčila plecami. „Pokiaľ viem, od toho stretnutia na svitaní Exelbyho už nikdy nikto viac nevidel. Jednoducho zmizol a zlé jazyky tvrdia, že prišiel o život a leží len tak zahrabaný nevedno kde. Nemal však žiadnu rodinu a tak po jeho osude nik ďalej nepátral."

„To ale ešte nie je koniec príbehu!"

„Nie, nie je." Teta Horácia sa pomaly ale isto začínala do svojho rozprávania stále viac vžívať. „Theodosia vtedy rozšírila, že Colchester za ňou prišiel rovno zo súboja a usiloval sa o jej priazeň."

„Čože?"

„Podľa všetkého jej mal povedať, že ona bola príčinou škriepky, a keďže vyšiel zo súboja ako víťaz, má právo byť jej milencom. Vraj ho preto vtedy okamžite dala vyhodiť z domu."

Imogen sa na okamih nezmohla na slovo. Potom priam vybuchla. „To je holý nezmysel!"

„Tak sa to rozprávalo, a bol to skutočne príbeh sezóny. Pamätám si naň dobre, lebo ten škandál zatienil dokonca aj strašidelný príbeh o diabolských dvojčencoch z hradu Dunstoke, ktorého dovtedy bolo plné mesto."

Imogen sa na ňu nechápavo pozrela. „O diabolských dvojčencoch?"

„Brat so sestrou vypálili hradné sídlo niekde na severe. Stalo sa to tesne pred začiatkom tej spoločenskej sezóny," začala vysvetľovať teta Horácia. „Sestra bola vydatá za očividne staršieho pána sídla, a ten zhorel v posteli. Ostal po ňom iba popol. Diabolské dvojčence vtedy záhadne zmizli, a spolu s nimi aj poklad hradného pána."

„Chytili ich potom?"

„Nie. Navždy sa stratili aj s pokladom. Nejaký čas sa povrávalo, že sa azda objavia tu v Londýne, a pokúsia sa zlákať do pasce ďalšieho starého boháča, ale nič podobné sa nestalo. Asi sa usadili niekde na pevnine. Ale ako vravím, Colchesterova aféra príbeh diabolských dvojčienec celkom zatienila."

Imogen sa zamračila. „Colchester by sa nikdy niečoho podobného nezúčastnil."

„Sám tie reči nikdy nevyvracal, a tak sa celá aféra zachovala až dodnes v takejto podobe. A Theodosia Slottová sa na nej ešte stále úspešne spoločensky priživuje, ako si to mala možnosť aj sama vidieť."

Imogen pokrčila nosom. „Tak to teda áno. Dnes sa jej naozaj podarilo parádne divadielko. Lenže ten jej príbeh je až priveľmi trápny a smiešny, než aby bol pravdivý. Colchester by sa súboja nikdy nezúčastnil, a už vonkoncom by svojho protivníka nezabil, aby sa dostal do postele jeho milenky."

„Nevieš o ňom vôbec nič z tých čias, moja zlatá." Teta Horácia sa na okamih odmlčala. „Ak sa to tak vezme, doteraz vlastne o ňom skoro nič nevieš."

„Naopak. Práve ho začínam spoznávať, a myslím si, že o ňom viem už oveľa viac, ako hocikto v tomto meste."

Teta Horácia sa na ňu začudovane pozrela. „Prosím ťa, a na to si ako prišla?"

„Tetuška, my dvaja máme veľa spoločné," odvetila presvedčivo. „Ten človek je až priveľmi citlivý na to, aby sa nechal zatiahnuť do hlúpej škriepky kvôli takej žene ako Theodosia Slottová. Ani jeho citlivé nervy by prudkú hádku, o akej ste hovorili, nevydržali. A navyše, vôbec si Colchestera neviem predstaviť, ako navštevuje špinavé hrácke brlohy."

„Nie?"

„Samozrejme, že nie! Je to veľmi jemný a vnímavý človek, a má vycibrený vkus. To nie je typ, ktorý vyhľadáva zábavu v hráčskych brlohoch!"

„Moja zlatá, veď práve Colchester bol majiteľom hazardnej herne U Stratenej duše."

Nabudúce sa mu už Imogen zo všetkého len tak ľahko nevykrúti, zaveril sa Matthias, keď vystupoval z koča pred svojím mestským domom. Idúc hore po schodoch si zaumienil, že na druhý deň na návšteve z nej dopodrobna dostane všetko o tom, čo bolo pred tromi rokmi medzi ňou a Vanneckom. Skôr však veril, že spoločenské klebety celú príhodu aj tentoraz v podstate zveličili, ako sa to stávalo dosť často. Ufton mu otvoril presne vo chvíli, keď zastal pred dverami. Bol celkom plešivý, holá hlava sa mu zablysla vo svetle nástenných svietnikov. Ako zvyčajne ho privítal s kamennou tvárou. „Dúfam, že ste strávili večer príjemne, pane."

Matthias vošiel, stiahol si rukavice a podal ich komorníkovi. „Bol to zaujímavý večer."

„Veď hej. A nazdám sa, pane, že bude ešte zaujímavejší." Matthias zastal uprostred haly a ponad plece sa obzrel. S komorníkom sa dobre poznali už dlhý čas. „Dočerta, ako to myslíš?"

„Máte návštevu, pane." „Takto neskoro? Kto to je? Felix? Plummer?" „Pane, uhm, je tu vaša sestra so svojou spoločníčkou." „Ufton, ak si takto predstavuješ dobrý žart, tak ti s dovolením oznamujem, že začínáš senilnieť."

Ufton sa vystrel a zatváril sa smrteľne urazene. „Prepáčte, pane, ale vôbec nežartujem. Viete predsa, že nikdy nežartujem. Vy sám ste mi povedali, že nemám žiadny zmysel pre humor."

„Anciáša tvojho, ja nemám sestru..." Zarazil sa v polovici vety a vytreštil na komorníka oči. „Dočerta, azda nemyslíš moju nevlastnú sestru?"

„Máte tu slečnu Patríciu Marshalllovú, pane," prisvedčil Ufton nezvyčajne súcitne. „A ako spoločníčka je s ňou nejaká slečna Gricová." Načialhol sa a mlčky otvoril svojmu pánovi dvere do knižnice.

Matthiasa striaslo a celý zdrevenel, keď nakukol do komnaty s rozkúreným kozubom. Do svojho svätostánku sa uchyl'oval s najtajnejšími myšlienkami a bez jeho dovolenia nemal doň nikto prístup. Keď vchádzal do knižnice, vstupoval vždy do iného sveta. Bol to svet stratenej minulosti a dával mu zabudnúť na súčasnosť aj budúcnosť. Duchovia vymretého starovekého národa mu ponúkali chvíle pokoja, keď nemusel myslieť na duchov zo svojej vlastnej minulosti. Práve tu trávil dlhé hodiny lúštením záhad, ktoré po sebe zanechali obyvatelia Zamaru.

Komnata bola presnou kópiou veľkej knižnice, ktorú objavil ukrytú v labyrinte podzemia pod zrúcaninami strateného mesta, a bola jedným z jeho najprekvapujúcejších objavov. Od stropu viseli ťažké závesy nahusto obrúbené strapcami v kombinácii farieb zlatej a zamarskej zelenej, a rovnako farebne ladený bol aj pokrovec. Zo stien vystupovali pozlátané imitácie krásne vyrezávaných stĺpov a celá miestnosť pripomínala stĺporadie. Police knižníc sa len tak prehýbali pod naukladanými zväzkami rôznych rozmerov. Texty boli v latinčine, gréčtine, ale aj v úplne neznámych jazykoch. Na viacerých policiach boli naukladané hlinené tabuľky a zvitky z materiálu podobného papyrusu, ale oveľa trvácnejšieho. To boli jeho poklady, a cenil si ich viac, ako Rutledge jagavé šperky, ktoré si vykopal. Na stenách medzi stĺpmi viseli krajinky znázorňujúce ruiny Zamaru, nábytok zdobili motívy delfínov a mušlí, a v protiľahlých rohoch komnaty stáli kamenné sochy Zamarisa a Anizamary.

Matthias pomaly vošiel do knižnice, kde sa pred kozubom na pohovke s delfínmi vystrašene k sebe túlili dve ženy. Jedna bola celkom mladá, tá druhá v stredných rokoch. Mali na sebe zaprášené cestovné úbory a vyzerali veľmi ustato.

Keď vstúpil do knižnice, obidve sa strhli, a mladšia sa naňho neisto pozrela. Ako keby sa Matthias díval na svoje vlastné oči do zrkadla, také boli jej oči striebistosivé a iskrivé. Všimol si, že je celkom pekná, no veľmi vyplašená. Klasický nos a výrazná brada však prezrádzali, že keď treba, vie si obhájiť svoj názor. Husté tmavohnedé vlasy boli svetlejšie ako jeho. Farbu vlasov zrejme zdedila po matke. Bola štíhla a graciózna, ale šaty mala obnosené a ošúchané.

Teda toto je Patrícia, jeho nevlastná sestra, s ktorou sa nikdy nestretol. Vzácná perla zbožňovanej matky, ktorá nemusela svojho zvodcu nútiť kvôli dieťaťu pod srdcom do sobáša. Túto dcéru si otec želel, miloval a obdivoval ju od narodenia, a ochraňoval ju len preto, lebo jej matka si vedela ustrážiť kartu svojho osudu lepšie, ako jeho vlastná matka, pomyslel si.

Zastal uprostred knižnice. „Dobrá večer. Som Colchester. Je dosť neskoro. Smiem vedieť, čo vás sem privádza?“ Matthiasov hlas znel zarážajúco ľahostajne. Trik s hlasom si osvojil ešte pred svojou dvadsiatkou, a za tie roky sa mu tento tón stal druhou prirodzenosťou. Dokonale zakrýval všetky city, pochybnosti i nádeje. Nevyžadoval účasť od spolubesedníka, ale ani ju neponúkal.

Chladné privítanie Patrícii tak vystrašilo, že zo seba nevládala vydať jediné slovo. Vytriešľala naňho veľké, vyplašené oči, ako keby sa už-úž chcela rozplakať.

Slova sa musela ujať tá staršia, jej spoločníčka, ktorá bola zrejme privyknutá znášať rôzne ústrky. „Osvietený pane, som slečna Gricová,“ predstavila sa. „Prišla som do Londýna s vašou slečnou sestrou ako spoločníčka. Povedala, že mi preplatíte výdavky a zaplatíte honorár za moju službu.“

„Skutočne?“ Prešiel cez komnatu k stolíku s brandy. Zložil zátku z krištáľovej fľaše a nalial si do pohára ako sa svedčí. „A prečo vám za služby nezaplatí sama? Moji právnici ma informovali, že ju náš otec vo svojej poslednej vôli dobre finančne zabezpečil.“

„Nemôžem jej zaplatiť, lebo nemám žiadne peniaze,“ vybuchla Patrícia. „Po každý raz, keď dostanem svoju štvrťročnú rentu, strýko mi ju do haliera vezme a pomíňa na svoje psy, kone a hazardné hry. Musela som založiť mamin náhrdelník, aby som mala peniaze na dostavník.“

Matthias sa zarazil s pohárom v ruke. „Strýko?“ Spomenul si na meno, ktoré mu povedal právnik. Bol to nejaký jej príbuzný z matkinej strany. „To by mal byť Poole.“

„Áno. Je poverený spravovaním môjho dedičstva a rozkráda ho. Minulý rok ma mamina s ocinom predstavili v spoločnosti a sľúbili mi, že budeme chodiť do spoločnosti aj tento rok, ale strýko mi to odmieta platiť. Pochopila som, že si neželá môj vydaj, lebo ak by som odišla z jeho domu, nemohol by viac šafáriť s mojimi peniazmi. Vážni ma v Devone od smrti mojich rodičov.“

„Vážni? To je zrejme dosť prehnané,“ zahundral Matthias. „Ale je to pravda!“ Patrícia si vytiahla z kapsičky vreckovku, pritisla si ju na tvár a rozvzlykala sa. „Keď som proti tomu mala výhrady, vždy sa mi iba vysmial. Vyhadzuje mi stále na oči, že ma nik z príbuzných po smrti rodičov nechcel, a keďže ma bol ochotný prichýliť, tak si tie peniaze zaslúži. Osobitne mi vždy zdôrazňoval, že vy, pane, so mnou nechcete mať nič spoločné. Viem, že vravel pravdu, ale teraz naozaj nemám iné východisko.“

Pri pohľade na jej slzy sa Matthiasovi v duši ozvali smutné spomienky na detstvo. Ženské slzy nenávidel. Vždy mu pripomenuli matkine návaly plaču, s ktorými si nijako nevedel poradiť a pri ktorých ho vždy chytala zlosť na otca, lebo matku rozplakal a nechal jemu na starosť, aby ju chlácholil.

„Požiadam svojich právnikov, aby skontrolovali stav vašich financií.“ Matthias si upil poriadny hit brandy a čakal, kým sa mu v celom tele rozleje príjemné teplo. „Tí si s tým určite poradia.“

„To mi nepomôže. Pane, prosím vás, neposielajte ma naspäť k strýkovi." Patrícia si zovrela ruky v lone. „Neviete, čo sa tam deje. Nemôžem sa tam vrátiť. Bojím sa, pane!"

„Preboha, a čoho?" Prižmúril oči, lebo mu zišla na um poriadna nechutnosť. „Bojíte sa strýka?"

Patrícia náhlivo potriasla hlavou. „Nie, pane. Ten si ma zväčša nevšíma. Zaujíma ho iba moje dedičstvo. Ale pred dvoma mesiacmi vyhodili z Oxfordu môjho bratanca Nevila a nasťahoval sa k nám." Sklopila zrak. „Ten mi je stále v päťách, bojím sa ho. Stále si ma obzerá."

Matthias sa zamračil. „Obzerá? O čom to, dočerta, hovoríte?"

Slečna Gricová si odkašľala a pozrela sa naňho. „Skúste porozmýšľať, pane, a prídete na to veľmi rýchlo. Ste predsa svetaskúsený muž. Mladík s výnimočne zlou povestou sa nasťahuje do domácnosti, a mladá dáma sa prestane cítiť bezpečne. Zamlada som to zažila na vlastnej koži. Bolo to veľmi ťažké."

„Aha." Oprel sa rukou o čiernu mramorovú rímsu. „Patrícia, určite máte aj iných príbuzných z matkinej strany!" „Nikto z nich nie je ochotný ma prichýliť, pane." Zabubnoval prstami po chladnom mramore. „Niečo s tým spravíme." Pozrel sa na slečnu Gricovú, ako keby hľadal ten správny podnet.

„Kontesa Patrícia mi povedala, že ste jej brat, pane," zhrnula výstižne celý problém. „Isto si budete želať, aby mala primeraný domov." Letmo sa pochybovačne poobzerala okolo seba.

Z jej pohľadu vyčítal presne, čo si myslí. Túto domácnosť milá slečna Gricová očividne nepovažovala za primeraný domov pre mladú dámu.

Na rozdiel od nej Patrícia nezvyčajnosť prostredia vôbec nevnímala. Na Matthiasa hľadala s takou dôverou, akú dokáže vyčariť len naivita mladosti. „Prosím vás, pane, nevyhadzujte ma na ulicu. Ocino mi povedal, že ste mu sľúbili prichýliť ma vo svojom dome, ak to bude potrebné." „Hrom a peklo!" ulľavil si od srdca Matthias.

„Slečna Waterstonová, prišiel vás navštíviť nejaký džentlmen." Imogen náhlivo zdvihla zrak od výtlačku Zamarskej revue, ktorý práve čítala. Vo dverách salóna stála pani Vínová, ich gazdiná a zároveň aj domáca. Džentlmen, ktorého ohlásila, bol zrejme Vanneck. Zvesť sa mu doniesla do uší tak rýchlo, ako dúfala, no keď sa mu mala teraz postaviť zoči-voči, nečakane sa jej zmocnil strach. Spomenula si na Matthiasa, ktorého by v nadchádzajúcich okamihoch rada videla po svojom boku.

Nezmysel, vyhrešila sa hneď, veď toto je jej nápad. Všetko má predsa sama usmerňovať, aj sama vykonať. Jasne jej naznačil, že nie je muž činu.

Pomaly položila revue na stôl. „Uveďte ho, pani Vínová, a potom, prosím, oznámte mojej pani tete, že máme návštevu.

„Hej, madam." Pani Vínová bola vysoká, neprístupná žena v stredných rokoch. Pomaly sa uklonila, ako keby uvedenie návštevy do salóna predstavovalo prácu navyše a veľmi ju obťažovalo.

Imogen sa videlo, že postavenie pani Vínovej vo funkcii domácej a zároveň aj gazdinej dosť čudne poznačuje vzťah medzi ňou a jej nájomníkmi. No z haly už začula kroky, a bolo potrebné sústrediť sa na to, čo bude nasledovať. Znovu jej zišiel na um Matthias. Aj keď nemal dobrodružnú povahu, bol mimoriadne bystrý a v takejto situácii by jej určite vedel byť na úžitok.

Vo dverách sa znovu objavila pani Vínová a tentoraz sa tvárila ešte otrávenejšie ako zvyčajne. „Pán Alastair Drake, madam," oznámila ľahostajne.

„Pán Alastair!" Imogen tak prudko vyskočila zo stoličky, že prevrhla čajovú šálku. Našťastie bola prázdna a ani sa pri páde na pokrovec nerozbila. „Vitajte, pane, vás som skutočne nečakala," poznamenala a zohla sa po šálku. „Prosím, vojdite a sadnite si." Šálku položila na tanierik a usmiala sa na pekného muža stojaceho vo dverách. V mysli sa jej vynorili dávne spomienky a túžby.

„Dobrý deň, slečna Imogen." Alastairove zmyselné pery sa zavlnili v úsmeve. „To sú už roky, čo sme sa nevideli, však?"

„Áno, máte pravdu." Zvedavo si ho poobzerala.

Bol oveľa príťažlivejší ako pred tromi rokmi. Mal takmer tridsať a skúsenosti ho robili zaujímavejším. Svetlohnedé vlasy mal podľa poslednej módy ostrihané nakrátko a nakučeravené. Modré oči si takisto zachovali ten nedefinovateľný výraz strateného chlapčáťa, ale zároveň aj skúseného svetáka. Lucy jej raz povedala, že práve tie oči sú na ňom najkúzelsejšie.

Alastair vošiel nenáhľivo do salóna. „Je mi ľúto, že vás moja návšteva tak prekvapuje. Čakali ste azda niekoho iného? Napríklad Colchestera? Dupočul som sa, ako sa vám včera večer natisol do spoločnosti na plese u Bluntovcov."

„Nebud'te smiešny, pane." Imogen sa usilovala vyčariť na perách čo najpresvedčivejší úsmev. „Iba ma prekvapilo, že ste to práve vy, lebo domáca mi nepovedala, kto za mnou prišiel. Dáte si čaju?"

„Budem prosiť." Alastair si ju pozorne premerala spod privretých mihalníc. „Celkom vás chápem, že po našom nešťastnom stretnutí pred tromi rokmi nemáte ktovieaký dôvod na srdečné zvítanie."

„To je nezmysel, pane. Naozaj sa teším, že sa znovu stretávame." Imogen si s uspokojením uvedomila, že sa jej pulz po miernom šoku z jeho príchodu znovu vrátil do zvyčajného rytmu.

Lucy jej kedysi povedala, že Alastair je ako dobrotivý starší brat, akého by mala mať každá žena. Imogen ho však nikdy nevnímala ako brata. Do spoločenských kruhov, v ktorých priateľka žila, vstúpil pred vyše tromi rokmi a zoznámili sa na jednom zo stretnutí Zamarskej spoločnosti. Po Imogeninom príchode do Londýna jej ho potom Lucy predstavila, a od tej chvíle bola ich trojica nerozlučná. Najskôr ich len sprevádzal na rôzne podujatia, lebo Vanneck brával svoju manželku do spoločnosti iba zriedkakedy. Radšej trávil čas so svojou milenkou, a priateľka sa jej zdôverila, že je aj rada, lebo noci strávené s ním v manželskej posteli jej naháňali hrôzu.

Pomaly sa Imogen vracali aj ďalšie spomienky. Boli časy, keď sa nazdala, že ju ľúbi. Bozkával ju, ako keby bola bábika z krehkého porcelánu. Nežných objatí nebolo veľa a zväčša sa odohrali počas večierkov alebo plesov v tmavých zákutiach záhrad, či niekde v tieni na terase. Imogen sa celkom páčili, aj keď bozky Philippa D'Artoisa boli príjemnejšie. Ale jej učiteľ tanca bol predsa Francúz. Po skúsenosti s Matthiasovým ohnivým objatím však porovnávanie takých takmer zduchovnených bozkov vlastne ani nezavážilo. Spoločne strávené chvíle boli pre ňu už iba vyblednutými útržkami dávnych spomienok. Musela mu ale uznať, že aj teraz vyzerá veľmi dobre a stále sa oblieka podľa poslednej módy.

„Sotva som tomu mohol uveriť, keď som sa dozvedel, že ste v Londýne, slečna Imogen." Vzal si šálku s tanierikom, ktorú mu podala, a významne sa na ňu pozrel. „To je úžasné, že sa znovu stretávame, moja milá. Bože, ako len ste mi chýbali."

„Aha." Imogen v tej chvíli ožila pred očami scéna v spálni na poschodí. Znovu videla jeho zhrozený pohľad a rozhnvanú tvár, keď ju tam našiel s Vanneckom. Tento človek jej za tie roky ani raz neďal príležitosť, aby mu všetko vysvetlila. „Mne zasa chýba Lucy."

„Ach, áno. Chudinka Lucy." Alastair potriasol hlavou. „Tak smutno skončila. Často si spomínam na krásne časy, ktoré sme všetci traja spoločne prežívali." Veľavýznamne sa odmlčal. „Ale priznám sa, že najkrajšie spomienky z tých chvíľ mám na vás, slečna."

„Skutočne?" Nadýchla sa. „Tak prečo ste mi potom nikdy nenapísali, pane? Čakala som, že po pohrebe Lucy mi dáte o sebe vedieť. Považovala som vás za nášho spoločného priateľa."

„Len priateľa?" Tón jeho hlasu bol odrazu nečakane tvrdý. „My sme boli predsa oveľa viac, než priatelia. A budem úprimný, slečna Imogen, že po tom incidente som veľmi dlho nemal odvahu jatriť staré rany."

„Rany? Čo za rany?"

„Ublížili... ste mi." Zovrel pery. „Bol som hlboko otrasený, ak chcete vedieť celú pravdu. Veľmi dlho mi trvalo, kým som sa vysporiadal s tým, že som vás videl vo Vanneckovom náručí."

„Vôbec som nebola v jeho náručí," povedala trpkou. „Ja som, ach, ale radšej tomu dajme pokoj. Nechajme minulosť minulosťou. Iste mi však chcete povedať, prečo ste ma dnes navštívili, však?"

„Vy to nechápete?" Alastair položil šálku a vstal. „Dozvedel som sa predsa, že ste v meste a spoznal som, že ešte stále niečo voči vám cítim." Chytil ju za ruku a zdvihol zo stoličky.

„Pán Alastair, prosím vás!" Imogen jeho vyhlásenie tak veľmi zaskočilo, že si napochytre nevedela nič vymyslieť, aby si vymanila ruku z jeho stisku.

„Niečo vám musím povedať. Trápim sa kvôli tomu po celé tie tri roky. Chcem, aby ste vedeli, že som vám odpustil, čo sa v ten večer stalo."

„Odpustili ste mi?" Nahnevane naňho blysla očami. „Pane, to je od vás skutočne veľmi láskavé. Ale ja od vás nežiadam nijaké odpustenie."

„Moja drahá, nemusíte mi nič vysvetľovať. Už mi na tom i nezáleží. Celý svet vie, čo je Vanneck zač. Využil vašu nevinnosť a naivitu. A ja som bol vtedy oveľa mladší a ovplyvnila ma spoločenská mienka."

„Už na to nemyslíte!"

Imogen sa mu zaprela rukami do pliec. „Presne chápem, prečo ste si mysleli, že som jeho milienka. Keby sa hociktorý džentlmen ocitol vtedy na vašom mieste, myslel by si takisto to najhoršie."

„Bol som natoľko otrasený, že som nevládal jasne myslieť. Kým som sa spamätal, bolo už prineskoro. Lucy bola mŕtva a vy ste odišli z mesta."

„Áno, áno, rozumiem." Musela ho už celou silou odtíkať. „Obidvaja sme starší a múdrejší, moja drahá. Sme už dospelí a vieme, ako to vo svete chodí." Sklonil sa k nej, aby ju pobožkal.

Imogen odvrátila hlavu a usilovala sa ho odstrčiť. „Pane, prosím vás, pustite ma!"

Dvere sa otvorili a na prahu sa objavili obrysy mohutnej, zozadu osvetlenej postavy. „Vyrušujem azda?" Tón Matthiasovho hlasu by hádam zmrazil aj plameň druhého zamarského pekla na cencúl.

„Ktorý anciáš..." Alastair pustil Imogen a náhlivo od nej odstúpil. „Colchester!"

Imogen sa rýchlo zvrtila, po zápase bola celá zmätená a zadychčaná.

„Nech sa páči d'alej, pane," zreteľne, nahlas ho vyzvala.

„Pán Drake práve odchádza!"

Kapitola 6

„Čo tu robil Drake?" podozrivo potichu sa spýtal Matthias, keď sa usádzal do kresla po predchádzajúcom návštevníkovi.

„Je to môj starý známy. Priateľ spred troch rokov." Imogen sa načiahla za čajníkom. Odlahlo jej, keď sa za Alastairom zatvorili dvere, ale vycítila, že ktovieaké chvíle pohody ju zatiaľ nečakajú ani s Matthiasom.

„Dosť blízky priateľ!" Premeral si ju spod privretých mihalníc.

„Áno, dobrý priateľ môj aj Lucy," zdôraznila.

„Spomínam si, že sa mi o ňom zmienila aj vaša pani teta."

„Markíz Vanneck nebol ochotný chodiť so svojou manželkou ani do divadla ani na večierky či iné spoločenské podujatia, a Lucy zbožňovala spoločnosť."

„Stačilo mu, že je s ňou ženatý a viac ju nemienil brať na vedomie, tak je?"

„Javilo sa mi to tak, že by ju najradšej zamkol do komnaty, v ktorej mal svoje zbierky. Lucy vlastne začala navštevovať stretnutia Zamarskej spoločnosti, aby sa mu zapáčila, ale jej záujmu o štúdium sa iba vysmieval. A práve tam sa stretla s pánom Alastairom;"

„A tam ho aj vám predstavila, aspoň tak mi to povedala pani Elibanková," zahundral.

„Áno. Potom sme už chodievali všetci traja všade spolu. Pán Drake bol veľmi pozorný spoločník a rád nás sprevádzal."

„Aha!" Vzal si do rúk šálku s tanierikom a oprel sa o operadlo. Potom si vystrel nohy a začal si ju znudene premeriavať. „Pokračuje, prosím!"

Nechápavo naňho vytreštila oči. „Prosím? S čím mám pokračovať?”

„So svojím príbehom.”

„Pán Alastair sa včera večer dozvedel, že som v meste, pane. Jednoducho ma navštívil, aby obnovil našu starú známosť, nič viac.”

„Slečna Imogen, aj keď som v posledných rokoch väčšinu času trávil v Zamare, a ak som aj prišiel do Londýna, vyhýbal som sa tomu, čo sa komicky nazýva lepšia spoločnosť, nie som žiadny hlupák!” Usmial sa na ňu so stisnutými perami. „Keď som sem vošiel, boli ste v Drakovom náručí, z čoho logicky usudzujem, že vaša rozprávka mala v minulosti ďalšie pokračovanie.”

„Čo je na tom? Ved' som vám predsa jasne povedala, že sme starí dobrí priatelia!”

„Z toho, čo mi o vás povedala vaša pani teta usudzujem, že vaše názory na vzťah medzi pohlaviami sú veľmi liberálne. Pozdrav plný ohnivej vášne, akého som mal tú česť byť práve svedkom, však ďaleko presahuje moje predstavy o starom dobrom priateľstve, a mám právo na ďalšie vysvetlenie.”

To sa Imogen skutočne dotklo. „Pane, moje vzťahy s pánom Drakom sa vás netýkajú. S mojím plánom nemajú nič spoločné.”

„S tým nesúhlasím. Ak vám mám byť nápomocný, musím byť informovaný o všetkom do najmenších podrobností.”

„Pane, upokojte sa a nerobte si zbytočné starosti! O všetkom, čo potrebujete vedieť, vás budem informovať.”

„Zrejme si neviete predstaviť, čo sa pri takýchto podujatiach môže prihodiť,” varoval ju Matthias. „Čo ak Draka napadne zamiešať sa do všetkého?”

Začudovane sa naňho pozrela. „A to už prečo?”

„Môže sa rozhodnúť získať kráľovninu pečať pre seba!”

Imogen si odfrkla. „To je nanajvýš nepravdepodobné. Ubezpečujem vás, že záujem pána Alastaira o zamarské starožitnosti bol vždy len povrchný, dokonca ich nikdy ani nezbieral. Ten si ťažkú hlavu z kráľovninej pečate nebude nikdy robiť.”

Matthias skúmavo prižmúril oči. „Vari len neusúdil, že má nadviazať na blízke vzťahy s vami spred troch rokov a naďalej v nich pokračovať?”

„Prečo ste až tak veľmi presvedčený, že sa vás to týka?” nechápavo sa spýtala. „Ide predsa o vzťahy výlučne medzi mnou a pánom Drakom, a teda iba mne prináleží ich riešiť.”

Nerozhodne zabubnoval prstami po opierke kresla. Bolo mu jasné, že to musí vziať z iného konca. „Slečna Imogen, musím trvať na bezvýhradnej vzájomnej dôvere vo všetkom, čo sa týka tohto vášho naničhodného nápadu.”

„To nie je žiadny naničhodný nápad, ale starostlivo premyslený plán.”

„Už vo svojej podstate je to všetko bláznovstvo, a ak sa ho mám zúčastniť, musíte byť voči mne úprimná. Žiadam to na oplátku za svoju pomoc. Na celom podujatí vidím mnoho nebezpečných úskalí. A to veľmi nebezpečných!”

Konečne jej svitlo, kam mieri. S úľavou si vydýchla a pokojne sa oprela do rohu pohovky. „Konečne sme sa dostali k podstate problému. Chytá sa vás zasa vaša zvyčajná precitlivosť.”

„Aj tak sa to dá nazvať.”

„Nechcem sa vás nijako dotknúť, pane, ale v danej situácii váš nedostatok odvahy je dosť na škodu celej veci.”

„Viem, že všetci máme svoje silné aj slabé stránky a to ma upokojuje. Hádám budem napokon predsa len užitočný.”

„Hm.” Ukradomky si ho premerala spod napoly privretých viečok. Vonkoncom si nebola istá, či ju chvíľami Matthias berie vážne, či sa stále na nej iba nezabáva. „Dobre teda, ak vás to upokojí, porozprávam vám o vzťahu k pánu Alastairovi Drakovi.”

„Pochybujem, že vaše vysvetlenie vzťahu bude mať upokojujúci účinok na moje nervy, ale aj tak si ho rád vypočujem.”

„Skrátka a dobre, práve pán Alastair bol ten džentlmen, ktorý na nás s markízom

Vanneckom pred tromi rokmi natrafil v tej spálni."

„To už viem od vašej pani tety."

„Dofrasa, tak prečo sa ma na všetko tak hlúpo vypyťujete?" vybuchla podráždene.

„Chcem počuť vašu verziu celej rozprávky."

Zagánila naňho spod obočia. „Pán Drake ma pristihol v kompromitujúcej situácii a domyslel si to najhoršie. To je všetko!"

Matthias si prezeral šálku s čajom tak pozorne, ako keby držal v ruke vzácny zamarský artefakt. „Mužovi rozhodne nemožno zazlievať, ak si domyslí to najhoršie, keď objaví dvojicu v posteli."

„Došľaka, ja som vôbec nebola s markízom Vanneckom v posteli," osopila sa naňho nazlostené. „Ja som s ním bola iba v spálni. A v tom je dosť podstatný rozdiel."

Vzhliadol k nej. „A naozaj?"

Rozčúlene vyskočila, založila sa ruky za chrbát a začala sa prechádzvať po salóne. „V prvých chvíľach mi to všetko pripadalo iba ako trpké nedorozumenie. Keď som sa však napokon po všetkých tých udalostiach, ktoré nasledovali, trochu spamätala, a začala nad nimi uvažovať s odstupom času, zišlo mi na um, či ma markíz nevlákal do tej spálne zámerne, lebo naisto rátať s tým, že nás odhalia."

„Prečo ste išli na stretnutie s ním hore do spálne?" spýtal sa.

„Dostala som lístok, že mám ísť zaraz do spálne, lebo ide o veľmi dôležitú vec."

„A ten lístok bol od koho?"

„Od Lucy. Aspoň som si to vtedy myslela. Teraz som však presvedčená, že ho pán Vanneck celý sfaľšoval. Keď som totiž vošla do spálne, našla som ho tam..."

„Ako ste ho tam našli?"

Rozpačito si odkašľala. „Našla som ho čiastočne povyzliekaného, ak to teda chcete všetko vedieť. Bol bez košele a čižiem, a práve si sťahoval nohavice, keď som vošla."

Matthias veľmi opatrne položil šálku s tanierikom na stôl. „Aha!"

„Keď som sa objavila v spálni, markíz Vanneck, samozrejme, predstieral nesmierne prekvapenie. Ihneď som sa zvrtila na odchod, ale na chodbe sa objavil pán Alastair Drake so svojím priateľom. Prešli okolo otvorených dverí spálne a videli ma tam s ním."

„A tí dvaja sa pohotovo rozbehli do klubu za svojimi kumpánmi, aby sa po meste čo najskôr roztrúbilo, že vás Vanneck zviadol?" vecne sa jej spýtal.

„Pán Alastair nič také nespravil." Nadurdené sa naňho pozrela. „Je to džentlmen. Nediskrétny bol jeho priateľ. Pán Alastair sa naisto usiloval chrániť moju dobrú povesť."

„To, prirodzene, chápem."

Po očku si ho nedôverčivo premerala, lebo sa jej opäť niečo nepozdávalo v tóne jeho hlasu. Naozaj sa jej znovu nevysmieva? Povedala si však, že bude lepšie, ak si ničoho nevšímne. „Ale po smrti Lucy sa už vonkoncom nedalo zabrániť klebetám."

„Povedzte mi, slečna Imogen, vysvetlili ste Drakovi niekedy, o čo v tej spálni naozaj išlo?"

Zastala pri obloku a zahľadela sa na ulicu. „Pán Alastair bol celkom bez seba, keď nás tam videl. Domyslel si len to najhoršie a odišiel tak náhlivo, že som mu nestihla povedať pravdu. Neskôr sa už na vysvetľovanie nenaskytla vhodná príležitosť."

„Aha. Vyzval potom Drake Vannecka na súboj?"

Celá zrúmenela. „Samozrejme, že nie. Súboj vôbec neprichádzal do úvahy. Niečo také by som ani nedovolila!"

Matthias na to nepovedal ani slovo.

„Ničomu by to totiž neposlúžilo," potichu dodala. „Moji rodičia sa nemýlili, keď mi povedali, že v najvyššej spoločnosti je dôležité zdanie a nie pravda. Práve preto Vanneck všetkých ľahko presvedčil, že Lucy spáchala samovraždu, hoci ju vlastne sám zavraždil."

Na chvíľu sa zamyslel. „Nadišiel azda čas venovať sa aj vážnejším problémom."

„Rozhodne, pane." Imogen si vydýchla. Odvrátila sa od obloku, rezkým krokom zašla k pohovke a znovu sa na ňu usadila.

Otvorili sa dvere a v nich sa objavila teta Horácia. Keď zbadala Matthiasa, prekvapene zastala. „Čo má toto znamenať? Domáca mi neprišla ohlásiť návštevu. Musím sa s ňou o tom vážne pohovárať!"

„So slečnou Imogen sme sa radili o tom jej pláne," informoval ju Matthias vstávajúc z kresla, aby sa uklonil.

„Ten neterin nápad ma ale veľmi rozčuľuje," poznamenala, keď vošla do komnaty a podala mu ruku na bozk.

Pozdravil ju a usadil sa naspäť do kresla. „Ani ja s ním nie som spokojný, ale trápí ma teraz ešte iná záležitosť."

Imogen pokrčila čelo. „Čo také, parte?"

„Včera sa v mojom dome objavila moja nevlastná sestra. Oznámila mi, že nemá kam ísť, a musí bývať u mňa."

Prekvapene zažmurkala. „Nevedela som, že máte sestru."

Meravo sa zahľadel do prázdna. „Otec sa po matkinej smrti znovu oženil. Patrícia je dcéra z druhého manželstva. Povieť to rovno, neviem, čo si s ňou počať. Prišla so spoločníčkou, ale tá sa musela vrátiť."

„Koľko rokov má kontesa Patrícia?" spýtala sa Imogen.

„Devätnásť."

„Tak to je práve čas uviesť ju do spoločnosti," podotkla teta Horácia.

„Ako, dopekla, to mám zariadiť? Na to treba kompletnú výbavu, pozvania, dámsky sprievod a čo ja viem čo ešte!" zahundral bezradne.

„Pán Colchester, s tým si naozaj nemusíte robiť starosti," rezolútne vyhlásila Imogen. „Tetuška je na spoločenské záležitosti tá najpovolanejšia odborníčka. Slečnu Patríciu zveríme na ňu."

Teta Horácii sa zajagali oči za sklami okuliarov.

Matthias niekoľkokrát rozpačito pozrel raz na jednu, raz na druhú, a keď videl, že z toho azda niečo bude, očividne mu odľahlo. „Len neviem, či od vás môžem tak priveľa žiadať."

Imogen sa celá rozžiarená obrátila na tetu Horáciu. „Tak čo, tetuška, dáte sa na to? Postaráte sa v tejto sezóne o mladú dámu?"

„To bude zábava!" veselo súhlasila staršia dáma. „Neviem si predstaviť nič čarovnejšie, ako objednávať krásne róby a posielat' za ne účty niekomu inému!"

Keď Matthias vchádzal o tri dni do klubu, voľky-nevoľky musel uznať, že ho Imogen zbavila veľkej starosti, keď sa tak odhodlane ujala Patrícia. Pri troške šťastia sa mu možno podarí vydať sestru ešte v tejto sezóne a splní tým sľub, ktorý dal otcovi pred dvoma rokmi práve v tomto klube.

Bolo to v klubovej kaviarni, spomenul si Matthias, keď podával klobúk a rukavice staršiemu vrátnikovi. Otec ho tam vyhládal, ako keby tušil, že už nebude dlho žiť.

„Chcem sa s tebou pohovárať," začal, keď sa usádzal oproti nemu.

„Samozrejme, pane." Matthias si v rozhovoroch s otcom dával osobitne záležať, aby sa správal zdvorilo, ale odmerane. „O čo ide?"

„Mám starosti o budúcnosť."

„A kto ich nemá? Mne osobne sa osvedčilo priveľmi sa pre budúcnosť netrápiť."

„Všimol som si. Doparoma, tento tvoj nezodpovedný postoj ti ale vôbec neslúži ku cti. Odkedy si sa vrátil z univerzity, ťahá sa za tebou len reťaz škandálov!" Otec sa lakťami podoprel o opierky kresla a ruky si zopál ako pri modlitbe, aby sa ovládol a upokojil. „Kvôli tomu som ale dnes za R tebou neprišiel. Hľadám spôsob, ako zabezpečiť Patríciu pre prípad, že by sme sa s manželkou obaja pominuli."

„O také veci sa zvyčajne starajú právni poradcovia."

„O finančnú stránku veci som sa už postaral. Patrícia je mojou poslednou vôľou dobre zabezpečená. Ale s matkou jej chceme v živote zabezpečiť aj šťastie."

„Ach, pravdaže. Šťastie!"

Otec sa zachmúril. „To sa tak ľahko zabezpečiť nedá.”

„To som si aj ja všimol, pane.”

Otec stisol pery. „Ak by sa nám dvom s Charlotte niečo prihodilo, Patrícia má zabezpečený domov u jedného z príbuzných mojej manželky.”

„Tak o čo potom ide?”

Otec sa mu pozrel do očí. „V prípade, že to pre nejakú príčinu zlyhá, sľúb mi, že sa o ňu postaráš.”

Matthias na okamih zamrel. „Čo teda žiadate, aby som konkrétne spravil?”

„Splníš si svoju povinnosť!” Otec ustato privrel oči skôr, ako sa naňho znovu pozrel. „Boh vie, že sa po celý svoj dospelý život len vysmievaš z povinností, ktoré máš ako môj syn a dedič, ale z tejto sa nevykrútiš. Patrícia ti je sestra, a ak sa mi niečo stane, postaráš sa o ňu. Rozumieš? Prisahaj mi to!”

„Prečo si myslíte, že sa môžete spoľahnúť na môj sľub?”

„Zneuctil si dedičstvo našich otcov, keď si si otvoril ten naničhodný hráčsky brloh. Vybral si sa hľadať Zamar namiesto toho, aby si sa dobre oženil a dal mi vnuka, ktorý zdedí titul. Podaktorí ťa podozrievajú, že si zodpovedný za Rutledgovu smrť a tiež sa povráva, že si kvôli žene zabil človeka v súboji.” Otec zložil ruky na opierky a zovrel ich v päste. „Ale tiež sa vraví, že si nikdy neporušil dané slovo. Chceme teda, aby si mi to sľúbil!”

Matthias hľadiac naňho chvíľu uvažoval. „Pane, viem, že vám toto všetko padne zaťažko. Musíte mať Patríciu veľmi rád.”

„Ona a jej matka sú svetlom môjho života.”

„A po každý raz, keď sa na mňa pozriete, vnoríte sa do temnôt manželstva s mojou matkou,” dodal potichu Matthias.

Otec sa zarazil. Pozrel sa na striebrostobiely prameň v Matthiasových inak celkom čiernych vlasoch, aký mal aj on. „Ako je Boh nado mnou, po každý raz, keď sa na teba pozriem, vidím, že si môj syn a dedič!”

Matthias sa smutne usmial. „Aké neradostné to len pre vás musí byť.”

„Anciáša tvojho, nehľad’ tak na mňa, veď mi v ničom nerobíš radosť!” Otcov hnev vyprchal a vystriedala ho únava. „Po tom všetkom, čo medzi nami bolo, mi to sotva uveríš, ale naozaj ľutujem, že som s tebou nestrávil viac času, keď si bol mladší. Možno by som ťa bol trochu priučil zmyslu pre povinnosť.”

Matthias mu na to neodpovedal.

Otec sa naňho prenikavo pozrel. „Dávaš mi teda svoje slovo, že sa postaráš o Patríciu, ak by sa mi niečo prihodilo?”

„Áno.” Matthias vzal do ruky noviny, ktoré mal rozčítané pred jeho príchodom.

Otec sa zachmúril. „To je všetko, čo mi povieš?”

„Ohľadom Patrície som vám dal svoje slovo.” Matthias naňho vyzrel ponad noviny. „Želáte si odo mňa ešte niečo iné?”

„Nie.” Otec sa pomaly, sťažka zdvihol. „Nie, už nič.” Zaváhal. „To nie je pravda. Mám na srdci ešte niečo.”

„O čo ide, pane?”

„Pomýšľáš vôbec niekedy na ženbu? Alebo sa mi chceš pomstiť tým, že necháš náš rod vymrieť?”

„Prečo by som sa vám mal takýmto spôsobom pomstiť, pane?”

„Doparoma! Obidvaja dobre vieme, že mi dávaš za vinu matkino nešťastie. Ale už si dosť starý na to, aby si pochopil, že každý príbeh má dve stránky. Ak sa raz dostaneš do takej situácie ako ja, pochopíš, prečo som konal tak, ako som konal.”

„Tak to si teda musím dať veľký pozor, aby som sa do nej nedostal,” potichu mu odvetil. „Zbohom, pane.”

Otec chvíľu váhal, ako keby chcel ešte niečo dodať. Keď však nenašiel tie správne slová, otočil sa na odchod.

Ked' sa tak Matthias za ním díval, odrazu si zarazene uvedomil, ako veľmi jeho otec ostarel. Z ničoho nič sa mu vrátila dlhé roky potláčaná túžba získať si otcovu priazeň.

„Pane?“

Otec zastal a otočil sa k nemu. „Želáš si?“

Matthias chvíľu váhal. „V blízkej budúcnosti sa chystám splniť si svoju povinnosť voči svojmu rodu. Pokým to bude v mojich silách, určite nenechám rod vymrieť.“

Otcovi očividne odľahlo a takmer vdľačne sa naňho pozrel. „Ďakujem ti. Vieš, ľutujem... Ale, nič. Na tom už vlastne ani nezáleží.“

„Čo ľutujete, pane?“

„Že som ti vtedy na tvoju prvú výpravu do Zamaru nedal peniaze.“ Na okamih zmlkol. „Pochopil som, ako veľmi ti na tom podujatí záležalo, syn môj.“

Matthias si uvedomil, že práve vtedy veľa nechýbalo, a boli by sa s otcom celkom udobrili. Zaplašil dávne spomienky a vošiel do kaviarne. Jednému či dvom známym sa kývnutím hlavy pozdravil, vzal si výtlačok Timesov a usadil sa ku kozubu do priestorného, natvrdo vyčalúneného kresla. Chcel si nikým nevyrušovaný popremýšľať, a noviny si vzal iba naoko. V posledných dňoch sa mu totiž život obrátil celkom naruby a v chaose, ktorý nastal v jeho zaužívaných zvyklostiach, sa už prestával vyznať.

Neprítomné hľadel na prvú stranu novín a v mysli si rozoberal, čo mu Imogen povedala o tom, ako ju Vanneck kompromitoval. Aj keď mu to vôbec nepadlo zadobre, predsa si len ešte pripomenul, ako ju našiel v Drakovom náručí a čo pritom prežíval. To nebola žiarlivosť, ubezpečil sa, ale hnev. Za daných okolností má naň plné právo.

Imogen, Vanneck a Alastair Drake. Tých troch ľudí niečo spája a už dlhšie sa márne usiluje rozlúštiť, čo sa za všetkým skrýva. Nevie odhaliť vzájomné súvislosti, a ani sám nevie prečo, ale je z toho veľmi podráždený. Nech to berú všetci čerti dakam do horúcich pekiel, pomyslel si. Možno naozaj nemám celkom v poriadku nervy. Rodičia slečny Imogen Waterstonovej mali netradičné názory na výchovu svojej ratolesti, a preto sa mu všetko okolo nej zdá také nezvyčajné.

„Myslím, že ste pán Colchester. Videl som vás pred chvíľou prísť.“

Matthias pomaly spustil pred tváre noviny a pozrel sa na mladíka s hnevivo stisnutými perami, ktorý si pred neho zastal. „My sa poznáme?“

„Som Hugo Bagshaw.“ V očiach sa mu bojovne zaiskrilo. „Syn Arthura Bagshawa!“

„Aha. A keďže vy už viete, kto som, mohli by sme náš rozhovor aj skončiť. Rád by som si dočítal noviny.“ Matthias sa znovu skryl za stránky Timesov.

„Pane, keby som bol tušíl, že ste členom tohto klubu, otvorím si členstvo niekde inde!“

„Určite vás od toho nebudem odhovárať,“ poznamenal lakonicky Matthias.“

„Anciáša vášho, pane, ešte stále neviete, kto som?“

Matthias neochotne zložil noviny a prezrel si Hugovu hnevom zrumenenú tvár. Urastený mladý človek sa mu zdal vážny, dobrosrdečný a rozhodný. Nakučeravené hnedé vlasy, výstredné uviazaný šalik a priliehavý kabát nasvedčovali, že si potrpí na módné oblečenie. Hnevlivé iskrenie hnedých, vážnych očí však bolo až priveľmi úprimné a ničím nepripomínalo afektované pohľady mladých zádrapčivých zhýralcov zo spoločnosti.

„Povedali ste, že sa voláte Hugo Bagshaw, ak sa nemýlim,“ zahundral Matthias. „Syn Arthura Bagshawa.“ „Rodinný zväzok ste tiež ráčili naznačiť.“ „Pripravili ste o život môjho otca, ako keby ste mu boli vlastnoručne priložili pištoľ k hlave.“ V kaviarni sa rozhostilo napäté ticho. „Doteraz som bol presvedčený, že váš otec si zavinil svoju smrť sám.“

„Čo si to dovoľujete, pane!“ Hugo zaťal päste a rozzúrene sa naňho pozrel. „Zastrelil sa, keď pred desiatimi rokmi prehral celý majetok v kartách v tom vašom prekliatom hráčskom brlohu!“

„Ja si na jeho príbeh spomínam trochu inak.“ Hugo jeho slová vôbec nevzal na vedomie. „Vtedy som mal iba štrnásť a bol som primladý na to, aby som ho pomstil. Ale teraz si k vám nájdem cestu, Colchester, a zaplatíte za to, čo ste vykonali mojej rodine!“

Hugo sa zvrtol na opätku a zamieril k dverám. Muži sediaci v kaviarni nezdvihli zrak od

svojich novín, ale Matthias vedel, že všetci dobre počuli, z čoho ho Bagshaw obvinil. Pomaly si vydýchol. Tak to si teda naozaj našiel pokojné miesto na premýšľanie. Zablúdil sa do plameňov v kozube a ponoril sa do spomienok na príbeh Arthura Bagshawa.

„Mladý Bagshaw sa objavil v meste len nedávno," prihovoril sa mu spoza chrbta Vanneck.

„Zomrel mu nejaký vzdialený príbuzný, po ktorom zdedil dosť peňazí. Čo myslíte, Colchester, boli sme v jeho veku aj my takí citliví a výbušní? Nemajú melodramatické prejavy terajšej mladej generácie na svedomí iba súčasní básnici?"

„Na roky, keď som bol až takýto mladý si priveľmi nespomínam, a ak mi aj niečo sem-tam zide na um, nepodobá sa to ani zďaleka na žiadnu poéziu."

„Na svoju mladosť mám podobný názor." Vanneck obišiel kreslo a zastal si pred kozub. „Chcem vás varovať, Colchester. Bagshaw vás veľmi nenávidí a mohol by vám byť aj nebezpečný. Dupočul som sa, že u Shrimptona berie hodiny boxu a u Mantona sa cvičí v streľbe. Povráva sa, že má presnú mušku."

„Teraz mám na starosti oveľa dôležitejšie problémy, ako zaujímať sa o športové výsledky mladého Bagshawa!"

„Chápem!" Vanneck si začal okato ohrievať nad ohňom ruky. „Netýkajú sa tie oveľa dôležitejšie problémy náhodou slečny Waterstonovej a istej zamarskej pamiatky?"

Matthias sa naňho skúmavo pozrel. „A to máte odkiaľ, pane? V súčasnosti predsa ani nenakupujem ani nepredávam žiadne starožitnosti. V tejto sezóne mám predovšetkým na starosti ženbu. Obávam sa, že teraz ma čaká výber vhodnej mladej dámy."

„Veľmi dobre vás chápem. So získaním dedičného titulu vám pripadla aj povinnosť zabezpečiť dediča. Nech to čert berie, veď aj mňa to čaká!"

„Počul som už o tom, že si hľadáte manželku." Vanneck si pohrdavo odfrkol. „Moja prvá pani sa neustávala poviť mi dediča. Zaujímali ju iba spoločenské večierky, plesy a toalety. Medzi nami mužmi, v posteli bola chladná ako ryba. Vydala sa za mňa iba pre môj titul, a ja hlupák som jej naletel!"

„Vanneck, vy ma prekvapujete! Že vás okúzliла pekná tvárička, tomu viem sotva uveriť."

„Lucy ste nepoznali." Vanneck sa na chvíľu odmlčal. „Bola naozaj nádherná. Nevyženil som s ňou však ani jedinú penny, a tak to bol naozaj naničhodný obchod. Zo života mi spravila hotové peklo a verte, že si dám dobrý pozor, aby som svoju chybu už nezopakoval!"

„Samozrejme."

Vanneck si ho zboku letmo premeral. „Ale začali sme o vás, pane!"

„Skutočne?"

„Sotva ma presvedčíte, že vážne považujete slečnu Waterstonovú za vhodnú kandidátku na manželstvo."

„Prečo sa vám to zdá až tak veľmi nepravdepodobné?"

„No tak, pane, za koho ma považujete?" Vanneck si ho tak chlapsky premeral. „Slečna Waterstonová má už dvadsaťpäť rokov. Vysoko teda prekročila vek na vydaj a už dávno sedí na hornej poličke medzi zaprášenými starými dievkami. Tú si ako hanblivú nevestu naozaj neviem predstaviť!"

„Ak mám byť úprimný, mne sa vždy viac páčili zrelšie ženy." Matthias prevrátil novinovú stranu. „Dá sa s nimi oveľa zaujímavejšie pohovárať."

Vanneck sa zamračil. „Jej vek môžete považovať za prednosť, pane, ale mám obavy, že to, čo sa povráva o jej mravoch, sotva možno pokladať za prednosť. Viete, v spoločnosti jej prischla prezývka Nehanebnica Imogen."

Matthias zložil noviny a ostro sa pozrel na Vannecka. „Ak ju ktokoľvek v mojej prítomnosti takto nazve, náš rozhovor sa skončí na pištole."

Vanneck sa zarazil. „Pozrite sa, Colchester, mňa naozaj nepresvedčíte, že sa vážne chystáte požiadať Imogen Waterstonovú o ruku. Ak máte o ňu záujem, potom je to pre niečo iné, a vidím za tým iba jediný dôvod."

Matthias sa zdvihol. „Vanneck, hľadajte za tým dôvod, aký len chcete!" Pousmial sa. „Ale radím vám, dajte si veľký pozor na všetko, čo vypustíte z úst."

Patrícia sa nerozhodne poobzerala po kníhkupectve. „Ste si istá, že sa brat nerozhnevá, ak si ešte aj tu niečo nakúpim?“

„Vy len pekne prenechajte starosť o Colchestera na mňa!“ rozhodne vyhlásila Imogen. „Ak bude mať námietky, pohovám sa s ním. O tom však dosť pochybujem. Cena za jednu či dve knihy je taká smiešna v porovnaní so sumami za vaše toalety, že účet od kníhkupca s najväčšou pravdepodobnosťou prehliadne.“

Patrícia zbledla. „Vedela som, že vaša pani teta zašla u krajčírky prid'aleko. Tak veľa šiat, a z tých najdrahších látok! Brat bude zúriť, keď zistí, koľko peňazí sme pomíňali na parádu.“

„Nezmysel! Ak bude treba, všetko mu vysvetlím.“ Imogen sa na Patríciu povzbudzujúce usmiala. „Teraz sa trochu poobzerajte po obchode. Ja si idem zistiť, či už majú najnovšie Garrisonove dielo o starožitnostiach. Kým si to tu vybavíme, teta Horácia sa porozpráva s pani Hortonovou a potom na nás počká v koči.“

Patrícia si začala poslušne prezerať knihy na najbližšej polici, aj keď si zrejme nebola istá, či si môže dovoliť ďalšie výdavky. Imogen zamierila k pultu. Kníhkupec obsluhoval iného zákazníka, a tak sa rozhodla prelistovať si zopár vedľa porozkladaných kníh. Keď jej za chrptom cinkol zvonec na vchodových dverách, len tak ponad plece sa obzrela, kto prišiel. Zamrazilo ju, keď spoznala Vannecka. Od plesu u pani Bluntovej, keď ho z koča zbadala na schodisku, sa s ním nestretla. Možno vošiel náhodou, ale pravdepodobnejšie je, že sa konečne chytil. Veď už bolo načas!

„Slečna Waterstonová,“ zamieril k nej so sladkastým úsmevom na perách. „Aké milé prekvapenie! Už sú to tri roky, čo sme sa nevideli, však?“

„Veru, asi toľko!“

„Hľadáte nejakú konkrétnu knihu?“ opýtal sa zdvorilo.

Dala si záležať na čo najúprimnejšom úsmeve. „Iba si pozerám, či nedostali nejaké novinky o zamarských starožitnostiach.“

„Prirodzene. Spomínam si, že ste sa aj v minulosti o ne veľmi zaujíмали.“ Vanneck sa naoko nedbanlivo oprel vedľa nej o pult, ale premeral si ju osobitne prenikavo. „Povráva sa, že ste nedávno zdedili dačo mimoriadne interesantné.“

„Naozaj ma postretlo šťastie. Strýko mi zanechal nielen slušné peniaze, ale aj celú zbierku svojich starožitností. Nachádza sa v nej aj zopár nádherných kusov.“

Vanneck sa opatrne poobzeral a prisunul sa bližšie. „Pokiaľ viem, aj istý náčrtok mapy, ktorá zaznamenáva miesto úkrytu nesmierne vzácnej zamarskej starožitnosti.“

„V tomto meste sa šíria správy vskutku rýchlosťou blesku.“ Musela sa veľmi premáhať, aby ostala pokojne stáť a neodtiahla sa od neho.

„Takže je to pravda?“ Vanneck ju dychtivo pozoroval. „Predpokladáte, že vás tá mapa privedie k miestu, kde je ukrytá kráľovná pečat’?“

Imogen pokrčila plecami. „To je dosť pravdepodobné, aj keď mi to v tejto chvíli nie je nič platné. Sama totiž nemám dostatok prostriedkov na financovanie výpravy. Ale črtá sa mi už isté riešenie.“

„Predpokladáte, že vám finančne vypomôže Colchester, však?“

„Bol taký láskavý a o celú vec sa už zaujímal.“

„Anciáša jeho, tak som sa nemýlil.“ Vanneckova ruka na pulte sa zovrela v päst'. „Hneď mi to napadlo, keď som zbadal, ako sa na vás prilepil. Viete, pošuškáva sa o tom už po celom meste.“

Imogen si ho povýšenecky premerala. „Naozaj, pane?“

„Chce sa zmocniť vašej mapy. Colchester je schopný hocičoho, len aby našiel kráľovninu pečat’.“

„Je predsa všeobecne známe, že osvietení pán gróf je vášnivým zberateľom tých najvyberanejších zamarských starožitností,“ pripustila Imogen.

Vanneck sklonil hlavu a stíšil hlas. „Viem, že ma nemáte v oblube kvôli tej nešťastnej mrzutosti pred troch rokov. Ale verte, že aj ja som bol obeťou náhody, takisto ako vy.“

„Pane, odvtedy som dosť často premýšľala, čo ste vlastne v tej spálni hľadali.“

„Ked' to tak veľmi chcete vedieť, tak som tam na niekoho čakal. Na istú veľmi milú vdovu, ktorej meno si však rozhodne mienim nechať pre seba, čo isto chápete. Vás som tam určite nečakal. Išlo vtedy naozaj o veľmi mrzutý omyl.“

„Omyl, ktorý stál úbohú Lucy život!“

Vanneck zrozpačiteľ. „Lucy?“

„Už sa na ňu nepamätáte, pane? Bola to vaša žena.“

„Ale nebuďte smiešna.“ Vanneck si potiahol vysoký golier previazaný šálikom. „Samozrejme, že sa na svoju prvú ženu pamätám. Lenže tá už tri roky odpočíva v pokoji, a ja musím žiť ďalej.“

„Chápem.“ Imogen zovrela knihu, ktorú držala v ruke. Ak nechce ohroziť celý svoj plán, musí zachovať pokoj a nedať najavo hnev.

Vanneck sa zachmúril. „Vy ste sa s nebohrou Lucy priatelili, slečna Waterstonová. Určite ste postrehli, že moja pani mala veľmi nevyrovnanú povahu. Stačilo naozaj veľmi málo, aby upadla do ťažkej depresie. Za jej smrť sa rozhodne nesmiete cítiť vinná.“

Imogen sa prudko nadýchla. Ja sa z jej smrti neobviňujem, ja z nej obviňujem vás, pomyslela si. Ale odrazu jej zišlo na um, či sa predsa len nemýli. Nepramení jej obvinenie Vannecka naozaj iba z vlastného pocitu krivdy? Čo ak jej povedal pravdu, prečo tam vtedy bol? Zachvela sa.

„Nechajte minulosť minulosťou, slečna Waterstonová,“ pokračoval dôrazne. „Ale pravdou ostáva, že ste s nebohrou boli priateľky, a to ma v istom zmysle slova zaväzuje. Chcem vám dať radu.“

Imogen spozornela. „Akú radu?“

„Neodporúčam vám s grófom Colchesterom nadväzovať žiadne spojenectvá.“

Tak na návnadu naozaj skočil. Chladno sa naňho pousmiala. „Pane, rozhodla som sa nájsť kráľovninu pečať,

„A gróf Colchester mi môže pomôcť s financovaním výpravy.“

„Obchodné spolky s Colchesterom sa rovnajú obchodovaniu so samotným diablom.“

„Nezmysel! Naozaj to prehánate, pane.“

„Vravím pravdu!“ vybuchol Vanneck. „Prezývka Bezcitný Colchester mu neprischla bezdôvodne. Ak bude súhlasiť so spolufinancovaním výpravy, tak iba preto, aby sa sám zmocnil kráľovninej pečate.“

„Som presvedčená, že spoločne s ním to zvládneme k obojstrannej spokojnosti.“

„Niečo podobné si zrejme myslel aj chudák Rutledge. Všetci dobre vieme, ako pochodil.“

„Čo sa mu stalo?“

„Rutledge sa z ruín Zamaru nikdy nevrátil, a viacerí si myslia, že Colchester vie celkom presne, ako prišiel o život.“

„To je trápna klebeta a ani štipku jej neverím. Gróf Colchester je džentlmen a s Rutledgovou smrťou nemá nič spoločné!“

„Colchester a džentlmen?“ Nechápavo na ňu vytreštil oči. Ale po chvíli ako keby porozumel. „Bože dobrotivý, azda vás len nepresvedčil, že je do vás zaľúbený? Slečna Waterstonová, veď vo vašom veku už nie ste žiadna naivka!“

Až natoľko neveriacky sa pán markíz naozaj nemusel tváriť, keď vravel o možnosti Matthiasovej úprimnej lásky k nej, pomyslela si Imogen. „Môj vzťah s grófom Colchesterom je výlučne mojou súkromnou záležitosťou.“

„Prepáčte, slečna, ale ako starý priateľ vás musím varovať.“

Colchester vás ľahko môže zvádzať len preto, aby sa dostal k tej mape.“

„To je nezmysel. Tomu odmietam uveriť!“

Pochybovačné si ju premeral. „Azda si naozaj nemyslíte, že muž s jeho spoločenským postavením celkom vážne požiada o ruku ženu vášho veku a, ehm, s vašou nešťastnou povestou?“

Imogen si založila ruky v bok a začala poklopkávať špičkou nohy. „Pane, ak mám byť

skutočne úprimná, vydaj ma zaujíma oveľa menej, ako získanie finančných prostriedkov na svoju výpravu. Zatiaľ sa mi na to ktovieaké možnosti okrem ponuky grófa Colchestera neponúkajú. Je to jediný džentlmen, ktorý si môže dovoliť financovať výpravu, a je aj ochotný to urobiť."

„Sú tu aj iné možnosti, ako takú výpravu financovať," poponáhlal sa poznamenať Vanneck. „A tie sú oveľa menej nebezpečné, ako spolky s Bezcitným Colchesterom."

Imogen stisla pery. „Myslíte? Ja som tiež najskôr zamýšľala vytvoriť konzorcium investorov, ale uvedomila som si, že na takú závažnú obchodnú transakciu nemám potrebné vedomosti ani styky."

Vanneck zažmurkal a oči sa mu zaligotali od vzrušenia. „Slečna Waterstonová, pre mňa by bolo vytvorenie konzorcia detskou hračkou. V obchodných záležitostiach mám dlhoročné skúsenosti."

„Skutočne? To je naozaj zaujímavé." Bože dobrotivý, to ho má na každom kroku postrkávať? Na krátkej peleríne lemovanej kožušinou mala pripnuté malé hodinky. Provokatívne po nich siahla a pozrela sa, koľko je hodín. „Je už dosť neskoro. Prepáčte, pane, musím sa poponáhľať, čaká na mňa tetuška."

Vanneck sa zamračil. „Dúfam, že sa dnes večer stretneme?"

„Možno áno. Máme veľmi veľa pozvaní, a ešte presne nevieme, ktoré si vyberieme." Imogen sa neurčito usmiala a vystrela sa. „Lúčim sa s vami, pane!" „Dovidenia dnes večer!" Vanneck sa stroho uklonil a skôr, ako sa zvrtol na odchod, v očiach sa mu zablyslo rozhodnutie.

„Slečna Waterstonová!" Patrícia k nej podišla so zväzkom, ktorý držala v ruke. „Vybrala som si niečo."

„Výborne." Imogen sa dívala na dvere, ktoré sa pomaly zatvárali za Vanneckom. Potom vyzrela cez výklad. „Vidí sa mi, že tamto je teta Horácia. Práve jej pomáhajú do koča. Tak už podme! Doma nás čaká ešte kus práce s vybal'ovaním nákupov. Dnešnú večernú toaletu vám doručia o piatej popoludní. Kým ju prinesú, treba toho ešte veľa postíhať."

„Myslíte, že tá toaleta bude naozaj hotová načas?" spýtala sa s obavami Patrícia. „Krajčírka má na ňu naozaj veľmi málo času."

Imogen sa zoširoka usmiala. „Teta Horácia ponúkla madam Maud kráľovskú sumu, a tak si budú istá, že ju dodajú načas."

Patrícia si však vôbec nebola istá. Popravde, tvárila sa ešte nerozhodnejšie než zvyčajne. „Ste skutočne presvedčená, že brat nebude zúriť, keď zistí, ako veľa peňazí sme dnes pomíňali?"

„Vidí sa mi, že si robíte prehnané starosti kvôli bratovej reakcii na dnešné nákupy. Prečo si myslíte, že by ho mali rozzúriť?"

„Pretože môj brat ma nenávidí," zašepkala Patrícia.

Imogen na ňu vytreštila oči. „To nie je možné!"

„Je to pravda, slečna Waterstonová. Pohárda mnou, lebo som dcérou z druhého manželstva."

„To určite nie!"

„Mamina mi všetko vysvetlila, keď mi povedala, že mám staršieho brata. Varovala ma, že od Colchestera nemôžem očakávať nič dobré. Povedala mi aj, že je veľmi nebezpečný a celkom bezcitný."

„To je hlúposť!. Dobrotivé nebo, veď je to smiešne, slečna Patrícia."

„Povedala mi, že ešte nemal ani dvadsaťštyri rokov, keď si vyslúžil prezývku Bezcitný Colchester."

„Verte mi, váš brat sa stal obeťou zlomyseľných klebiet!"

Patrícia pohúžvala v ruke vreckovku. „Pred dvoma rokmi mi ocino povedal, že ak by sa im dvom s maminou niečo prihodilo, a ja by som nebola v dome svojho strýka šťastná, mám sa obrátiť na grófa Colchestera. Vraj mu sľúbil, že sa o mňa postará."

„A to naozaj urobí!"

„Povedal mi aj, že môj brat Matthias má jedinú dobrú vlastnosť — vždy dodrží dané slovo.“

„To je svätá pravda.“

„Viem však, že si ma vo svojom dome neželá. Slečna Waterstonová, pri prvej zámienke sa ma zbaví a tie nehorázne účty sa ňou ľahko môžu stať. Čo ak usúdi, že som preňho priveľmi nákladná a vyhodí ma na ulicu? Kam pôjdem, keď sa do strýkovho domu bojím vrátiť? Skončím v nejakom chudobinci, alebo ešte aj na horšom mieste. Možno aj ako pouličná dievka.“

„Ja si nemyslím, že by sa to mohlo takto skončiť,“ zamrmlala Imogen.

„Ach, slečna Waterstonová, keby ste vedeli, ako veľmi mi chýbajú mamina s ocinom.“

Imogen zaplavila vlna súcitu. Svojich vlastných milovaných rodičov stratila približne v tom veku ako Patrícia. Spomenula si, aká bola vtedy osamotená a ako hlboko ju strata rodičov zasiahla. Okrem Lucy nemala pri sebe nikoho, lebo teta Horácia musela opatrovať svojho ťažko chorého manžela a strýko Selwyn sa venoval len svojim záhrobným štúdiám. „Odteraz to bude inak, slečna Patrícia. Nie ste už sama.“

Kapitola 7

Matthias stál vo dverách knižnice opretý o zárubňu a so záujmom pozoroval zmätok vo vstupnej hale. Ženy sa vrátili z nákupov na Oxford Street a Páli Mail a z koča nepretržite prúdili škatule a balíky rozmanitých tvarov a veľkostí. Ufťon stál bokom a flegmaticky sa všetkému prizeral, lebo Imogen sa rozhodne ujala velenia. V melírovanom vychádzkovom kostýme zamarskej zelenej farby a veľkom klobúku ozdobenom mušľami si zastala na samom vrchu schodiska pred domom a usmerňovala celú operáciu ako skúsený dôstojník. Teta Horácia pobiehala okolo balíkov a dávala pozor, aby ich všetky nanosili do haly. Patrícia ako obyčajne po ňom vystrašene pokukovala. Bola ako vyplašený králik, a jej nervózne reakcie a večné slzy na krajíčku ho už začínali unavovať.

„Zaneste to dnu a povynášajte do spálne kontesy Patrície,“ prikázala Imogen lokajom a slnečníkom s rúčkou v tvare delfína energicky naznačila kam sa majú so všetkým pobrať. „Tetuška, vás poprosím dozrieť na to hore v spálni. Ja sa chcem ešte porozprávať s pánom Colchesterom.“

„Samozrejme, veď treba aj hneď osobitne vytriediť, čo si kontesa Patrícia oblečie ešte dnes večer.“ Teta Horácia kývla Patrícii, aby ju nasledovala, a zamierila hore schodmi.

Keď sa Imogen obrátila k Matthiasovi, tvárila sa vskutku rozhodne. „Venujete mi chvíľu, pane? Potrebujem sa s vami o niečom pohovárať.“

„Prirodzene, slečna Waterstonová. Ako vždy, som vám k službám.“ Vystúpil sa jej z dverí, aby mohla vojsť.

„Ďakujem, pane.“ Prechádzajúc okolo neho rozviazala si stužky priveľkého klobúka. „Nezdržím vás dlho. Chcem len uviesť na správnu mieru jedno menšie nedorozumenie.“

„Zase ďalšie?“

„Ide o vašu sestru.“ Vošla do knižnice a prekvapením zatajila dych. Prebehla pohľadom po zariadení a očividne bola všetkým, čo okolo seba videla, priam unesená. „Dobrotivé nebo! To je čarokrásne.“

Pre Matthiasa bol jej neskrývaný obdiv zadosťučinením. Uvedomil si, ako veľmi mu záležalo na jej uznaní, veď to bol vlastne názor I. A. Stoná. „Páči sa vám to?“ spýtal sa akoby len tak mimochodom, keď za ňou Ufťon zatváral dvere.

„Skutočne je to nádherné,“ zašepkala a pozrela hore na zelené a zlatisté závesy padajúce zo stropu. „Naozaj pôsobivé!“

Pomaly začala knižnicu dookola obchádzať. Pri niektorých krajinkách na stenách sa zastavila a poprezerala si aj vázy porozmiestňované na vyrezávaných stĺpoch.

„Vystihli ste ducha dávneho Zamaru. Tá krajina zo stien priam dýcha.“ Pred sochou Anizamary, vládkyne svetla, zastala. „Skvostná!“

„Priviezol som si ju z poslednej cesty. Našiel som ju spolu so sochou Zamarisa v hrobke

jedného princa," informoval ju. „A celá knižnica je zariadená podľa vzoru zamarskej, ktorú som objavil," dodal, keď videl, s akou úctou pohladkala chrbát jedného z delfínov na pohovke.

Podopieral sa o pracovný stôl a pozoroval ju. Nohy v čižmách mal v členkoch prekrížené a ruky založené popod pazuchy. Ako tak stála pri pohovke, odrazu si ju predstavil nahý, ležiacu na pohovke vo svetle plameňov z kozuba, s rozpustenými vlasmi a nohou pokrčenou v kolene, a priam bolestivo po nej zatúžil.

„Ste veľmi šťastný človek, pane, že sa vám podarilo toto všetko zariadiť." Podišla k jednej z hlinených tabuliek. „To sú verše. Dosť nezvyčajné, nájsť ich na tabuľke."

„Našiel som ju v jednej z hrobiek. Ale na hlinené tabuľky sa v Zamare spravidla zaznamenávali iba obchodné transakcie. Rutledge ich sem poposielal stovky a zarobil na nich slušný majetok."

„Keď ste spomenuli financie, chcem sa na niečo spýtať." Skúmavo sa naňho pozrela. „Povedzte mi, prosím, tú herňu £ U Stratenej duše ste si otvorili pre to, aby ste mali z čoho financovať svoje cesty do Zamaru?"

Nadvihol obočie. „V podstate áno."

Spokojne prikývla. „To som predpokladala a, samozrejme, to aj všetko vysvetľuje."

„Požiadal som o peniaze svojho otca, a keď mi výpravu odmietol financovať, otvoril som si herňu." Matthias si trpkopripomenul, že to bola v dospelosti jeho prvá, ale aj posledná prosba otcovi.

Imogen pohladila jednu z váz. „Čo sa stalo medzi vami a pani Slottovou?"

Matthias vystruhol výrečnú grimasu. „Raz večer som pri-

stihol jej milenca Jonathana Exelbyho, ako v mojej herni U Stratenej duše podvádza v kartách. Požiadal som ho, aby odišiel. Rozzúrili sa a vykričali mi, že som pošpinil jeho česť, čo som popravde aj spravil. Vyzval ma na súboj, ale keď vytriezvel, radšej si všetko rozmyslel a potichu zdúchol do Ameriky. Viac sa v Londýne neukázal, ale klebiet o jeho smrti tu po ňom ostalo neúrekom."

„Myslela som si, že ide iba o hlúpe klebety, ktorými vás chcú očierniť." Úprimne sa naňho usmiala. „A teraz by som už rada začala o vašej slečne sestre, pane."

Zamračil sal. „Čo s ňou máte?"

„Z mne celkom nepochopiteľných dôvodov sa vo vašom dome cíti byť nevítaným hosťom. Žije v neustálom strachu."

„Nebudte smiešna! Prečo by sa tu mala dačoho báť?"

„Kontesa Patrícia je bojazlivá. Má citlivé nervy, čo je vo vašej rodine dedičné. Je neistá a trápia ju predtuchy..."

„To by o mojej sestre hádam aj stačilo!" odmerane ju zarazil. „Sľúbili ste uviesť ju do spoločnosti, tak ju uveďte! Do ničoho iného, čo sa jej týka, sa vám netreba miešať."

Keď skončil, Imogen pokračovala ako keby ani nebol nič povedal. Prechádzala sa pritom s rukami zopnutými za chrbtom po zelenom a zlatistom pokrovci. „Som toho názoru, že by ste sa mali oveľa viac usilovať, aby sa u vás cítila ako doma. Chúd'a dievča si myslí, že ju tu len trpíte, ale na vašu pomoc má predsa preukázateľne právo."

„Na jej citlivú nervovú sústavu aj na všetko ostatné sa môžem vykašľať," precedil cez zuby. „Svoj sľub som splnil, poskytol som svojej nevlastnej sestre strechu nad hlavou. Podľa toho, čo som videl pred chvíľou v hale, čoskoro zaplatím niekoľko parádne mastných účtov. Som pripravený dať jej aj slušné veno, keď sa bude vydávať. Viac odo mňa nemožno očakávať."

„Pane, sestrino finančné zabezpečenie, o ktorom ste sa práve zmienili, je určite veľmi dôležité. Lenže oveľa dôležitejšia je vaša bratská láska, ktorú by ste jej mali prejavovať. Práve tú teraz veľmi potrebuje."

„Na mňa sa so svojou túžbou po bratskej láske nemala čo obracať!"

„Ale určite aspoň trochu cítite, že k sebe patríte."

„Stretli sme sa iba pred niekoľkými dňami a sotva ju poznám," odvrkol Matthias.

„Zato ona toho vie o vás až priveľa, pane, lenže nič dobré." Imogen si zhnusene odfrkla. „Svätosväte napríklad verí, že tá vaša nechutná prezývka je opodstatnená. Chápete? Mali by

ste sa postarať, aby si to čo najskôr prestala myslieť!"

Matthias cítil potrebu pohybu. Musel sa veľmi krotiť, aby pomalým a vyrovnaným krokom zašiel iba k obluku. Zastal pri ňom a meravo sa zahľadel do záhrady. „Čo vás vedie k tomu, že ste si tak prekliato istá neopodstatnenosťou mojej prezývky?"

„Pane, nebuďte predsa smiešny. Veď vy ste Colchester zo Zamaru!" Kývnutím ruky ukázala na knižnicu a vzácne poklady, ktoré sa v nej nachádzali. „Žiadny človek s takým vy-cibreným vkusom pre výber starožitností a citom pre dejiny dávnovkeého Zamaru, ktorý sa tak vášnivo venuje jeho divom... nemôže byť bezcitný."

Zvrtol sa a pozrel sa jej priamo do očí. „Čestne vás vystríham, milá slečna, že ma ani zďaleka tak dobre nepoznáte, ako sa nazdávate. A nedostatočné poznanie môže byť veľmi nebezpečné."

Ostré slová Imogen nezastrašili, len ju spočiatku trochu poplietli. Po chvíli jej pohľad zmiernel. „Už chápem, pane, toto je pre vás bolestivá téma rozhovoru."

„Ani náhodou nie je bolestivá, je nanajvýš nudná!"

Ustato sa usmiala. „Prosím, ako si želáte. Ale ani na chvíľu nezabúdajte, že vaša sestra je z vás celkom vyplašená. Z nášho dnešného rozhovoru som vyrozumela, že okrem vás nemá už žiadneho blízkeho človeka, a teda sa ani nemá na koho obrátiť o pomoc. A bola by som rada, keby ste si zapamätali dve veci, osvietení pane!"

„Vidí sa mi, že sa z tohto daromného rozhovoru nevykrútim inak, len keď si všetko o tých vašich dvoch veciach dopodrobna vypočujem. Tak sa do toho dajte!"

„Predovšetkým vám pripomínam, že čokoľvek sa vo vašej rodine v minulosti prihodilo, nezavinila to kontesa Patrícia, práve tak ako ste to nezavinili ani vy. A po druhé, nezabúdajte, že rovnako ako ste vy jej jediným blízkym príbuzným, ani vy okrem nej nemáte už na tomto svete nikoho. Práve preto musíte navzájom spolu držať."

„Dopekla! Čo vám kto zasa narozprával o minulosti mojej rodiny?"

„Neviem toho mnoho," pripustila. „Na základe toho, čo mi vaša sestra dnes popoludní povedala sa však domnievam, že po smrti vašej matky došlo medzi vami a vašim otcom k vážnej roztržke."

„Nemýlite sa, slečna Imogen. Naozaj o našich rodinných záležitostiach nič neviete. Preto vám navrhujem, aby ste sa do toho nemiešali. Plním slovo dané svojmu otcovi a nič viac."

„Viete, vy ste šťastní ľudia, že máte jeden druhého," potichu povedala. „V mesiacoch, ktoré nasledovali po smrti mojich rodičov, by som bola aj dušu zapredala za brata alebo sestru."

„Slečna Imogen..."

Otočila sa a zamierila k dverám. S rukou na kľučke sa ešte k nemu otočila. „Takmer som na to zabudla. Ešte vám musím niečo povedať."

Matthias ju sledoval s narastajúcim napätím. „Prosím, ráčte si čo najskôr poslážiť, milá slečna Waterstonová!"

„Dnes som sa v kníhkupectve stretla s markízom Vanneckom. Bezpečne viem, že návnadu zhltoľ. Už sa pustil do organizácie konzorcia. Môj zámer sa naplňa."

Vyšla z knižnice a Ufton za ňou zavrel dvere.

Matthias zažmúril oči a zhlboka si vzdychol. Jeho citlivé nervy naozaj nemajú v takýchto zmätočných situáciách šancu prežiť všetko bez úhony. Ak ho počas nadchádzajúcich udalostí nezavrú do vychýreného londýnskeho Bedlamu medzi šialencov, bude to iba šťastná náhoda.

Matthias poďišiel k balkónovému zábradliu a pozrel sa dolu do preplnenej plesovej siene. Bola takmer polnoc a zábava vrcholila. V jasnom svetle nespočetných svietnikov vírili pod ním elegantne odetí muži a ženy. Znechutene sa pousmial. Spoločnosť mu naozaj nechýbala.

Imogen v zelenej hodvábnej toalete, s vysokým turbanom na hlave a v tanečných črievičkách rovnakej farby zbadal takmer ihneď. Spod zeleného turbanu jej vykúkali kučery tmavoplavých vlasov, a bola by sa mu zdala najúžasnejšou ženou večera, keby sa nevykrúcala v náručí Alastaira Draka tesnejšie, Drake sa tackal po parkete v jej náručí, a jeho márna snaha udržať v tanci rovnováhu Matthiasovi do značnej miery zaraz vylepšila náladu.

Keď sa poobzeral po Patrícii, prekvapilo ho, koľkí obdivovatelia sa okolo jeho vzrušením zapýrenej sestry krútili. V ružovo-bielej elegantnej róbe sa z nej odrazu vyklúla príťažlivá mladá dáma. Vedľa nej dôstojne stála teta Horácia a tvárila sa ako kvočka, ktorá predstavuje svoje jediné kuriatko. Zhovárala sa s pani Selenou Lyndhurstovou, ktorá v svetlomodrej toalete vyzerala už tradične ako anjel.

O jeden problém má teda menej, vydýchol si. S pomocou Imogen a tety Horácie jeho sestra úspešne vstúpila do spoločnosti, a pri troške šťastia by jeho právni poradcovia mohli mať do júna spísanú aj jej sobášnu zmluvu. Náladu mu však takmer vzápätí pokazil Hugo Bagshaw, ktorý si pomedzi obdivovateľov kliesnil cestu k Patrícii. Mimovoľne stisol rukou zábradlie. Čo najskôr musí sestričku varovať, aby neprijímala Bagshawove pozornosti.

Znovu zabľúdil pohľadom k Imogen, ktorá práve dotancovala valčík s Drakom a zanietene s ním o niečom diskutovala, pravdepodobne to bolo o Zamare. Širokým rozmachom vejára mu niečo zdôraznila, a ako zvyčajne, ani tentoraz si nevšimla lokaja s podnosom so šampanským. Hroziace nebezpečenstvo si neuvedomil ani Drake, a niekoľko pohárov zletelo z podnosu. Okolostojaci pokiaľ stihli, poodskakovali. Lokaj sa na ňu vyčítavo pozrel a klakol si, aby pozbieral črepiny. Na Imogen bolo vidno, ako zrozpačitéla, ale aj tak sa hneď spustila vedľa neho na kolená a začala mu pomáhať. Drake ju násilím zdvihol a usiloval sa ju čo najskôr odpratať zo scény. Matthias svoje pozorovacie stanovisko opustil v tej najlepšej nálade a zamieril ku schodom vedúcim na parket.

Trvalo mu niekoľko minút, kým preklúčkoval k Imogen, ktorá už stála s jeho sestrou, tetou Horáciou a pani Selenou.

Mladíci zhrčení okolo jeho sestry sa mu napochytro vystupovali z cesty. Hugo ho pozorne sledoval z vonkajšieho obvodu hlúčka.

Imogen ho zbadala prvá. „Ach, už ste tu, pán Colchester! Čakali sme na vás. Vaša slečna sestra má ohromný úspech. S tetuškou nestačíme odháňať krdle obdivovateľov.“

Niekoľko mladíkov sa neisto zasmialo a po očku zaškúlili na Matthiasa.

„Očividne!“ Matthias si premeral sestru a všimol si, ako sa rozpačito usmieva. Akoby očakávala, či to bude pochvala, alebo zatratenie. Imogen ho kopl špičkou nohy v tanečnej črievičke do členka. Obzrel sa, aby zistil čo chce, a porozumel, žeby mal ešte niečo povedať. „Už chápem, Patrícia, prečo sa slečna Imogen so svojou tetou ponúkli robiť vám spoločnosť. Gratulujem, sestrička, ste skutočne iskrivý briliant dnešného večera.“

Patrícia prekvapene zažmurkala. Viditeľne sa zapýrila a bolo vidno, ako jej odľahlo. „Ďakujem, pane.“

Selena sa zasmiala hlbokým prsným smiechom. „Popravde, vaša kúzelná sestra má už zadané všetky tance.“

„Vynikajúce!“ Matthias sa pozrel na Imogen. „Smiem teda požiadať o tento tanec vás, slečna Waterstonová?“

„To sa rozumie, pane. Bude mi potešením.“ Imogen sa zvrtla a rázne zamierila k tanečnému parketu.

Matthias si povzdychol a zachytil ju pevne za lakeť. Nechápavo sa naňho pozrela.

„Čo je s vami, pane? Rozmysleli ste si to?“ „Ani nie. Len by som rád vstúpil na parket po vašom boku, a nie ako psík na vôdzke, ktorého niekam dovlečú.“

„Ach, prepáčte! Nechcela som vás súriť. Občas zabúdam, že máte miernu povahu.“

„Ďakujem, že ma chápete.“ Matthias ju pevne chytil, doviedol na parket a vzal do náručia. „Dnes vyzeráte naozaj vynikajúco!“

„Ved' mi aj zdravie, ako vždy vynikajúco slúži, pane.“

„To rád počujem.“ Matthias mal čo robiť, aby si udržal počas valčíka vedenie v tanci. Nemienil však zo svojho po-I pustiť. „Ale ja som mal predovšetkým na mysli, že vám to dnes vynikajúco pristane. Tá toaleta je veľmi pekná.“

Imogen, ako keby už zabudla, čo má na sebe, si narychlo prezrela svoju róbu. „Je to celkom slušivé, však? Šili to u madam Maud. Tetuška mi povedala, že je to veľmi exkluzívny salón.“ Zdvihla k nemu zrak. „Určite vás poteší, že podľa mojej tety vašu slečnu sestru prijali dnes večer v spoločnosti veľmi dobre. Zajtra sa budú len tak hrnúť ďalšie pozvania.“

„Som vám obidvom veľmi zaviazaný, že ste sa Patrícia ujali a dbáte, aby dôstojne vstúpila do spoločenského života.“

„To nestojí za reč, pane. Teta Horácia mi povedala, že pani Lyndhurstová už pozvala Patríciu aj na zajtrajšie stretnutie Zamarského krúžku. To je naozaj úspech, lebo tam sa zoznámia s mnohými mladými dámami vo svojom veku z tých najlepších rodín.“

Matthias sa jej pozrel ponad plece a zbadal, že Patrícia tancuje s Hugom. „Ale možno budú problémy s mladým Bagshawom. Zajtra musím sestre dôrazne povedať, aby neprijímala jeho pozornosti.“

Imogen sa naňho nechápavo pozrela. „Prečo by nemala svoju priazeň venovať pánu Bagshawovi? Mne sa zdá, že je to veľmi slušný džentlmen.“

„Podozrievam ho, že jeho záujem o Patríciu pramení skôr z túžby pomstiť sa mne, než z obdivu mojej sestričky.“ „Pane, vysvetlite mi, ako to myslíte?“ „To je na dlhšie rozprávanie.“ Matthias ju roztočil do dlhej figúry a nasmeroval k francúzskym dverám na terasu. „Ale pokúsím sa to zhrnúť do jednej vety. Bagshaw ma robí zodpovedným za to, že si jeho otec vystrelil doma v pracovni mozog.“

„To predsa nemyslíte vážne! Ako to naozaj bolo?“

„Arthur Bagshaw prišiel o väčšinu svojho majetku, keď investoval do podniku lodnej prepravy, ktorý skrachoval. V ten večer, keď sa to dozvedel, prišiel do Stratenej duše. Bol celkom na dne a pritom aj veľmi opitý. Myslím, že sa chystal nahradiť si straty za hráčskymi stolmi. Nedovolil som mu hrať.“

„To ste spravili správnu vec, pane. Bagshaw si predsa nemohol dovoliť prehrať ešte aj to málo, čo mu zostalo.“

„Nakoľko to bolo správne, neviem posúdiť,“ vecne poznamenal. „S Bagshawovým otcom som sa vtedy pohádal. Odišiel rovno domov, vzal si pištoľ a skoncoval so všetkým.“

„Bože dobrotivý,“ zašepkala Imogen. „Chudák Hugo!“

Matthias ju zastavil. „Hugo to všetko kladie mne za vinu. Je totiž presvedčený, že jeho otec prišiel o majetok v herni U Stratenej duše.“

„Pane, to musíte hneď teraz uviesť na správnu mieru!“

„Nechám to na inokedy.“

„Pán Matthias, toto je naozaj veľmi...“

„Povedal som, že celú záležitosť vybavím inokedy. Teraz sa chcem porozprávať s vami.“

„Isteže, pane.“ Imogen roztvorila vejár a začala sa usilovne ovievať. „Tu dnu je dosť horúco, však?“

„S tou zbraňou narábajte opatrne.“ Matthias ju už ťahal cez dvere na terasu. „Pred chvíľou som bol svedkom jej ničivej sily.“

„Čo prosím?“ Najskôr sa na vejár zachmúrila, ale potom jej svietlo. „Ach, to ste zrejme videli tú menšiu mrzutosť, ktorú som mala pred chvíľou. Ale to nebola moja chyba, pane. Lokaj stál za mnou a jeden druhého sme nezbadali, až kým už bolo neskoro.“

„Naozaj mrzuté!“ Matthias si poprezeral farebné lampáše rozvešané okolo celej terasy, ale napokon si radšej vybral možnosť zísť s Imogen dolu po schodoch a zájsť s ňou niekam ďalej, do tmy v záhrade.

„Pane? O čom ste sa to chceli so mnou porozprávať?“ spýtala sa, keď ju zatiahol za vysoký živý plot a zastal.

Najskôr chvíľu načúval či sú v odľahlej časti záhrady naozaj sami. „Prišiel som sem rovno

z klubu. O Vanneckovi ste mali pravdu. Skutočne sa chytil. Šíria sa chýry o vytvorení konzorcia na financovanie výpravy za kráľovninou pečaťou."

„Ale to je predsa úžasné, pane! Prečo ste kvôli tomu taký znepokojený?"

„Slečna Imogen, mne sa to všetko ani trochu nepáči. Vanneck sa pri tom správa prehnane tajnostkársky."

„No prirodzene! Tak to má byť. Niečo také nebude predsa roztrubovať po celom meste."

„Ja som sa o jeho plánoch dozvedel iba preto, lebo sa obrátil aj na istého môjho známeho, a ten mi povedal, čo sa chystá. Mám podozrenie, že Vanneck si zámerne neželá, aby som sa o čomkoľvek dozvedel."

„Pán Colchester, upokojte sa." Imogen ho jemne potľapkala vejárom po rukáve, čím mu chcela očividne učiťkať nervy. „Všetko mám pevne v rukách."

„To vravíte stále."

„Pretože je to pravda. Môj plán sa naplňa presne tak, ako som si to predstavovala." Priam z nej vyžarovala spokojnosť.

Matthias sa jej díval do tváre zaliatej mesačným svetlom a cítil, ako sa v ňom ozýva túžba. „Slečna Imogen, jestvuje spôsob, ktorým by som vás presvedčil, aký veľmi nebezpečný je váš nápad? Ako vás mám od neho odhovoriť?"

„Prepáčte, pán Colchester," povedala potichu. „Viem, ako ste zo všetkého nervózny, ale už som zašla príďaleko. A pamiatka priateľky Lucy ma zaväzuje urobiť spravodlivosti zadosť."

„Lucy pre vás znamenala veľmi veľa, však?"

„Bola mojou najlepšou priateľkou," odvetila. „Vlastne po tom, ako zomreli moji rodičia, som okrem nej nemala žiadnych priateľov."

„A čo Drake?" prisilil sa spýtať. Nechápavo zažmurkala. „Čo prosím?" Priložil jej dlane z oboch strán tváre. „Bol takisto váš priateľ. Snívate o ňom niekedy? Rozmýšľate občas nad tým, ako to mohlo medzi vami pokračovať, keby vás nebol vtedy videl v spálni s Vanneckom?" Upokojila sa. „Nie, nikdy!" „Ste si tým naozaj istá?"

„Všetko, čo som kedy k pánu Alastairovi cítila, zomrelo vo mne v tú noc, keď sa odo mňa zhnusené odvrátil pre to, čo videl." Prižmúrila oči. „Nikdy mi nedal príležitosť na vysvetlenie. O svojich záveroch ani jediný raz nezapochyboval. K mužovi, ktorý mi tak málo dôveruje, nie som schopná nič cítiť."

Matthias jej zaklonil hlavu, aby jej videl vo svetle mesačných lúčov do očí. „A voči mne by ste vedeli niečo cítiť?" Pootvorila nechápavo ústa. „Pán Matthias, čo tým myslíte?" „Tuším, že viac ako sa svedčí. Hádám by sme mali náš rozhovor skončiť." Sklonil sa k bozku. Nečakane sa v ňom prudko rozhorela driemajúca túžba.

Imogen pridusené vykrikla. „Matthias!" Na okamih sa mu zazdalo, že ho odstrčí. Akoby sa mu v tom krátkom zlomku sekundy niekde v chladných hĺbinách duše začala dvíhať vlna trpkosti beznádeje. Odrazu mal pocit, že sa rozhoduje o jeho ďalšom osude. Vzápätí ho však prudko objala okolo hrdla. Nadvihol trochu hlavu, aby sa jej pozrel do očí, a strašidelný pocit beznádeje razom vystriedala nevýslovná radosť, akú zažil, keď objavil mohutné stĺpy vedúce do knižnice dávnovekeho Zamaru.

„Imogen?"

Roztúžene sa naňho usmiala a ponúkla mu pery. Dal si dolu rukavice, nedbalo ich hodil na zem a neodtrhávajúc sa od jej úst pomaly jej stiahol z pliec malé rukávy. Keď jej sklzol krátky živôtik z prsníkov, zachvela sa.

„Matthias?"

„Ste nádherná," zašepkal. „Akoby mi ožila v náručí sama Anizamara z nástenných malieb zamarskej knižnice."

Pousmiala sa a ukryla si mu tvár na pleci. „Nebudete mi veriť, pane, ale v poslednom čase mám také čudné sny. Premieňate sa mi v nich na Zamarisa a neviem vás od neho odlíšiť."

„Obidvom sa nám naplňa náš spoločný záujem o Zamar, ešte aj v našich snoch." Chytil ju mocne obidvoma rukami okolo drieku a nadvihol, aby sa jej dostal perami k bradavke.

Uchopil ju do úst a začal jemne cicať, hladkať jazykom a napokon nežne hryzkať.

„Matthias!“ Zaryla mu prsty do pliec a znehybnela. „Čo to robíte!“

Poláskal jej aj druhú bradavku, a keď začul, ako si zhlboka vzdychla, zmocnilo sa ho vzrušenie, na aké sa nepamätal. Zasypala mu celú hlavu drobnými bozkami. Poobzeral sa, a neďaleko zbadal kamennú záhradnú lavicu. Vzal ju na ruky a odniesol ju k nej. Sadol si s ňou v náručí a vyhrnul jej sukňu povyššie kolien.

„Čo to so mnou stvárate, pane,“ spýtala sa ho zvedavo, keď jej vklázol rukou medzi stehná. „To je nejaký neznámy zamarský spôsob milovania?“

„Čože?“ Bol celkom omámený jej vôňou a sotva sa vládol sústrediť, na čo sa ho pýta.

„V jednom zo svojich článkov v Zamarskej revue sa odvolávate na zvitok, ktorý ste objavili, že sú v ňom opísané zamarské zvyklosti v manželskej spálni.“

„Srdiečko moje, nepozhovárali by sme sa o tom až neskôr?“ Pobožkal ju na hrdlo.

„Áno, samozrejme.“ Zaborila si mu tvár do kabáta a mocne sa prichytila o golier. „Pýtam sa len preto, lebo sa cítim tak čudne.“

„Ani nie!“ Poláskal jej perami ušný lalôčik. „Skôr sa cítite neuveriteľne.“

„Často som si želala, aby ste uverejnili viaceré podrobnosti o manželskom živote v Zamare. Ten spomínaný článok som si prečítala viackrát, ale nikdy som nepochopila, čo ste mali na mysli, keď ste naznačili, že Zamarčania takmer nepoznali žiadne obmedzenia.“

„Imogen, pobožkajte ma!“

„Ach, áno, samozrejme.“ Zdvihla hlavu a pootvorila ústa.

Hneď sa jej žiadostivo zmocnil pier, a zároveň vzal do dlane jej rozhorúčené, zvlhnuté hniezdočko medzi nohami. Prekvapená Imogen potichu vykrikla, ale Matthias pridusil výkrik ústami. Mimovoľne stisla nohy k sebe, ale iba čo mu tým chytila ruku do pasce. Opatrne jej začal jemne šúchať škáročku. Uvoľnila sa, a v dlani zacítil rýchlu, vzrušenú odozvu.

Jeden prst zasunul do mäkkého hniezdočka. „Ste nádherne teplúčká, a taká úzka!“

Pomrvila sa mu v náručí. Drobné svaly mu zovreli prst. Celkom vážne začínal mať obavy, že sa prestane ovládať.

„Matthias, toto je také... také...“ Sipl'avo sa nadýchla a vypäla sa. Zaklonila hlavu a turban sa jej zošuchol do trávy.

Znovu a znovu vnáral prst hlboko do zvierajúcich sa svalov a palcom hladil venušino hrozičko. Po chvíli prekvapene vykrikla, a vzápätí dosiahla vyvrcholenie. Držal si ju pevne pritúlenú v náručí a v duchu si sľuboval pokračovanie niekedy inokedy, aj keď mu to padlo naozaj veľmi ťažko. Teraz bolo preňho dôležité, že mu v náručí našla uspokojenie svojej túžby. Po chvíli sa prestala triasť, ale ešte stále sa ho krčovito pridržala za golier. Roztržito si všimol, že sa mu rozviazal šalik a Imogen má rozpustené vlasy rozstrapatené po pleciach. Aj keď v tej chvíli bolestivo trpel nenaplnenou túžbou, taký pocit mladosti a sviežosti nemal už veľa rokov.

Pomaly zdvihla hlavu a zadívala sa naňho. Oči mala doširoka roztvorené a zrkadlil sa v nich prežitý zmyslový zázrak. Stúlená v náručí sa naňho usmiala. „To bola najúžasnejšia vec, akú som kedy...“

Načatú vetu však nedokončila, lebo k nim odniekiaľ celkom zreteľne doláhli hlasy muža a ženy. Matthiasa zamrazilo, lebo si uvedomil beznádejnú trápnosť situácie, v akej sa obaja ocitli. Prichádzajúca dvojica bola od nich vzdialená iba na tri či štyri metre. Nezbadali ich s Imogen zatiaľ len preto, že bol medzi nimi živý plot. „Šľak ich vzal!“ zašepkal.

Vstal s Imogen v náručí a chytrou ju postavil na zem. Nebolo ju treba varovať, veď aj sama ich počula. Načiahla sa za hlboko spusteným živôtikom. Tí dvaja boli čoraz bližšie. Muž niečo mrmľal a žena sa potichu smiala. Matthias sa zohol po rukavice, ale všimol si, že sa Imogen trápi s úpravou šiat. „Počkajte, napravím vám to.“ Vytiahol jej malé rukávy naspäť na plecia a prsia vklázli na svoje miesto. S rozstrapatenými vlasmi sa už nedalo nič robiť, lebo turban ležal v tráve. Jednoznačne poskytovala obraz ženy, ktorá sa práve odovzdala mužovi v zmyselnom objatí.

„Podťe!“ Vzal ju za ruku, že ju niekam odvedie skôr, ako sa tí dvaja vynoria spoza plota.

Imogen mu zovrela ruku a zatackala sa.

„Gróf Colchester!" Spoza zelene sa vynorila Selen a jej hned' za päťami Alastair Drake. „Á slečna Waterstonová. Čo tu vy dvaja takto spolu...? Ach, namojveru!" Pery sa jej pomaly zvltnili v chápanom úsmeve. „To nič. Už mi je jasné, o čo ide."

„Imogen!" Alastair na ňu zhrozene vytreštil oči.

Matthias si stal pred ňu, aby aspoň trochu zakryl dielo skazy. Zreteľne videl, ako Alastairovi zabľúdil pohľad ku vkusnej tanečnej črievičke a turbanu, ktoré ležali iba kúsok od jeho rukavíc.

Selena si poprezerala Matthiasov rozviazaný šalik a veselo sa zachichúňala. „No, no, no! Pán Drake, vyzerá to tak, že sme ich pristihli pri osobitne zaujímavých výskumoch dávnovekého Zamaru!"

Alastair stisol pery. „Skutočne to tak vyzerá." „Pristihli ste nás naozaj pri niečom zaujímavom," poopravil ich Matthias. „Lenže to nemá nič spoločné s vedou a výskumom. So slečnou Waterstonovou sme sa totiž práve zasnúbili, a vy máte to šťastie byť prví, ktorí nám môžete gratulovať k zásnubám."

Kapitola 8

Stála v strýkovej knižnici pripomínajúcej hrobku. Chladné závaný vetra vháňali cez otvorený oblok do komnaty nočnú temnotu, v ktorej sa nejasne črtal kamenný sarkofág. Naisto vedela, že tam nebol, keď tu bola naposledy. Bol bez veka, a vycítila, že sa v ňom niečo ukrýva. Niečo nebezpečné.

Zamierila k sarkofágu, ale na pol ceste sa zarazila a mráz jej prebehol po chrbte. Bol znovu s ňou. Pomaličky sa obrátila a vo svite mesačných lúčov zbadala črtat' sa postavu Matthiaaa / Zamarisa. Asketické črty tváre mu zahaľovala temnota, ale ľadovostriebrišty prameň vlasov rozoznala celkom zreteľne.

Vystrel k nej štíhlu, pekne tvarovanú ruku. Na končekoch prstov sa jagali kvapôčky krvi. „Samé klamstvá," zašepkal tlmeným, zmyselným hlasom. „Neverte im, poďte ku mne!"

„To je hotová pohroma!" Imogen zahнала spomienky na sny, ktoré ju mučivo prenasledovali, lebo bolo potrebné riešiť krízovú situáciu, ktorá nastala. „Všetko zničil. Plán sa mi celý rozsypal!"

„Upokoj sa, zlatko!" Teta Horácia s výšivkou v rukách na Au vykukla ponad sklá okuliarov. „Som presvedčená, že gróf Colchester vie, čo robí."

5r „To je hlúposť!" Imogen rozhodila rukami a prehnela sa ako víchrica po pracovni. „Tetuška, vravím vám, že to je jedna prekliata pohroma! Už v toto predpoludnie si všetci v spoločnosti myslia, že sme s grófom zasnúbení."

„Zlatko, ale vy ste naozaj zasnúbení. To včerajšie oznámenie má platnosť oficiálnych zasnúb."

Imogen sa vehementne rozohnala a nechtiac zrazila zo stojana krčah s vonnými bylinami. Spadol na pokrovec a zakotúlal sa pod písací stôl. Suché byliny a kvety sa rozsypali po podlahe. Na okamih sa zarazila a hrozivo zagánila na nevinnú hrbku. „Ako mi to len mohol urobiť?" zvolala.

Teta Horácia sa na chvíľu zamyslela. „Zrejme cítil, že inak to nejde. Bola si vo veľmi kompromitujúcej situácii. A bolo to oveľa horšie, ako pred tromi rokmi, lebo s milým pánom Drakom bola aj pani Lyndhurstová, a tá si vie na klebetách tohto druhu skutočne zgustnúť. Tie sa inak nedali utuľat'!"

Imogen sa zháčila. „Myslím, že naozaj nie." Bola si istá, že Alastaira by sa jej podarilo presvedčiť, aby držal jazyk za zubami. Bol to starý známy, a aj o čosi viac, než len priateľ. Ale pani Lyndhurstová nemala žiadny dôvod na diskretnosť.

„Gróf Colchester sa zachoval ako pravý džentlmen." Teta Horácia pokrčila čelo. „Popravde ma to však dosť prekvapuje. Pri jeho povesti by som také šľachetné správanie

zd'aleka neočakávala."

„Tetuška, v tom sa mýlite. Gróf Colchester je naozajstný džentlmen a určite sa usiloval chrániť len moju dobrú povesť. Obávam sa však, že ešte stále nedomyslel všetko do dôsledkov." Imogen sa začala znovu prechádzať po komnate.

„Zlatko, veľmi mu krivdiš." Teta zapichla ihlu na ďalší steh. „Jemu toto riešenie padlo rovnako zaťažko, ako tebe."

„Ale len moje plány to priviedlo navnivoč! Zrušenie zasnúb ma celkom vyradí zo spoločnosti. Viete predsa veľmi dobre, že biľag hanby sa vždy vypaľuje len na čelo ženy."

„To viem, zlatko."

„Ak odvolám zasnuby, vyradím sa z hry. Nedostanem už od nikoho žiadne pozvanie."

„Áno, zlatko."

„Ale ako mám potom uskutočniť ten svoj plán a chytiť do pasce markíza Vannecka?"

„Zlatko, na to ti ja skutočne neviem odpovedať. Včerajšie zasnuby tie tvoje plány skutočne skomplikovali."

„Všetko sa to zamotalo!" vyprskla podráždene. „Celý príbeh sa mal odvíjať od predpokladu, že Vanneck sa pousiluje predbehnúť Colchestera."

„Ved' viem."

„Chcela som, aby si markíz myslel, že práve on má šancu stať sa mojím spoločníkom." Ďalším rozmachom Imogen len o niekoľko centimetrov minula vázu s kvetmi. „Za týchto okolností mu zrejme ani na um nezíde vytvárať konzorcium."

„To je pravda. Osvietený pán gróf ho elegantne vyradil z hry, však? Žiadna zasnúbená mladá dáma si nemôže dovoliť obchodné partnerstvo s cudzím mužom. To sa jednoducho nerobí."

„Presne tak!" Imogen zastala pri písacom stole a zabubnovala prstami po naleštenom povrchu. „Áno, to sa jednoducho nerobí. Dáma musí byť lojálna voči svojmu budúcemu manželovi, lebo ten bude raz riadiť jej obchodné záležitosti. Gróf Colchester to dobre vie, a podozrievam ho, že práve túto skutočnosť vierolomne využil na zničenie mojich plánov."

Teta Horácia na ňu znovu vyzrela ponad sklá okuliarov. „Toto vyznieva tak, ako keby si všetku vinu zvaľovala na pána Colchestera. Ako keby išlo z jeho strany o nejaké zlomyseľné sprisahanie."

„Všetko tomu nasvedčuje."

„Ráčiš mi teda vysvetliť, ako sa mu podarilo skompromitovať ťa bez tvojho pričinenia? Vylákal ťa azda pod nejakou j zámienkou do odľahlej časti záhrady, a tam sa na teba potom vrhol?"

Imogen zrumenela. „Celkom tak to nebolo." Spomienky na Matthiasovo láskanie jej nedali dlho do noci zaspať. To, čo prežila v jeho náručí, ju prekvapilo a zmatlo. Aj keď mala pevné nervy, so vzrušením a nezvyčajnými pocitmi si nevedela poradiť. Dlhé hodiny civela do stropu a uvažovala, či aj Matthias prežíval niečo podobné. Skôr sa nazdala, že preňho to nebolo nič nezvyčajné, lebo keď sa objavili tí dvaja, zareagoval veľmi pohotovo a vyrovnané. Pred svitaním si na chvíľu zdriemla, a keď sa prebrala z krátkeho spánku, svetlo jej, o čo ju včerajšia udalosť pripravila. Tetino jemné obvinenie zo spoluúčasti jej oživilo spomienky. No dobre, Matthiasa teda pobožkala dobrovoľne, ale tým by sa bolo aj všetko skončilo, keby nepoužil tú exotickú zamarskú techniku milovania, ktorá ju celkom pripravila o rozum.

„Zlatko, tak ako to teda bolo?" dožadovala sa teta odpovede.

Imogen si odkašľala a vystrela sa. „Ved' som vám už povedala že sme s grófom Colchesterom išli do záhrady, aby sme sa porozprávali o našich plánoch, a tam nás našli pani Lyndhurstová s Alastairom Drakom."

„V plesovej sieni sa však nahlas šuškalo, že si bola napoly povyzliekaná," nezvyčajne ostro zdôraznila teta Horácia. „Povedali mi, že si mala celkom rozpustené vlasy, dokrčené šaty a dokonca aj vyzutú jednu topánku. Navyše, mala si vraj uvoľnený živôtik, a istý žalobník mi

prezradil, že sa tvoj turban váľal v tráve spolu s Colchesterovými rukavicami."

Imogen bola zhrozená. „To vám všetky tie nechutné hriešnosti nažalovali ešte včera?"

„A nielen tie." Teta Horácia si zhlboka vzdychla. „Bolo toho oveľa viac. A znovu ťa volajú Nehanebnica Imogen, zlatko. Nebyť toho, že Colchester kývol čarovným prútikom vašich zasnúb, dnes si navždy v spoločnosti odpísaná."

„Dohroma!" zahundrala. „Čo mám teraz robiť?" Klesla na stoličku za písacím stolom a prikryla si rukami tvár. Chcela sa sústrediť, ale rozum jej odmietal poslušnosť. V hlave mala samý zmätok.

„Zlatko, kým sme v meste, musíš si predovšetkým dávať pozor na svoje vyjadrovanie," varovala ju teta Horácia. „Nerada ti to vravím, ale od matky si sa naučila nepekne kliat'. Aj zato ju považovali za nevychovanú."

Imogen zazrela pomedzi prsty na tetu. „Prepáčte, tetuška, ale dohroma je to jediné, na čo si v tejto chvíli na vyjadrenie svojich pocitov spomeniem."

„Netáraj! Mladá dáma sa musí za každých okolností vedieť vyjadrovať primerane svojomu postaveniu."

Imogen si už nestihla sformulovať vhodnú odpoveď, lebo niekto naliehavo zaklopal na dvere. Hneď nato sa otvorili, a zastala si v nich, ako zvyčajne, aj tentoraz namosúrená pani Vinová.

„Slečna Waterstonová, priniesli vám odkaz." Upracovanou rukou jej podala poskladaný papier. „Pred pár minútami s ním dobehol akýsi šuhaj do kuchyne."

Imogen si spustila ruky spred tváre a zložila si ich na stôl. „Dajte mi ho, prosím, pani Vinová."

Domáca vošla a položila papier na stôl. Potom sa zvrtila a odšuchtala sa k dverám.

„Počkajte, prosím, pani Vinová!" Imogen vzala papier a rozložila ho. „Možno budem chcieť poslať odpoveď."

„Ako si želáte, madam." Pani Vinová ostala flegmaticky stáť vo dverách.

Imogen prebehla očami stručný odkaz.

Moja drahá Imogen,

stavím sa po Vás s kočom dnes popoludní o piatej. Pôjdeme spolu do parku na vychádzku. Teším sa na Vás. Nebuďte nedávnymi udalosťami priveľmi zronená. Spoločne čoskoro všetko vyriešime k vzájomnej spokojnosti.

Vás Colchester

Čo je veľa, to je veľa. „Zronená?" zahundrala si. „To akože ja? Ja predsa nemám slabé nervy!"

Teta Horácia sa na ňu nechápavo pozrela. „Prosím?" „To si nevšímajte, tetuška!" Imogen pokrkvla papier. „Áno, pani Vinová, rozhodne chcem poslať odpoveď."

Imogen vytiahla z písacieho stola hárok čistého papiera, namočila brko do kalamára a chytro načarbala odpoveď.

Pán Colchester,

dostala som Váš odkaz. Je mi ľúto, ale dnes s Vami na vychádzku do parku nepôjdem. Mám totiž už iné záväzky.

Vaša I. A. Waterstonová

P. S. Na rozdiel od podaktorých ľudí, ktorí majú problémy so slabými nervami, ja nepatrím k tým, ktorých priveľmi zrania nejaké nedávne udalosti.

Imogen starostlivo poskladala papier, zapečatila ho a podala pani Vinovej.

„Postarajte sa, prosím, o okamžité doručenie." „Hej." Pani Vinová prikývla a vzala si list. „Odkaz sem, odkaz tam. Pripomína mi to jednu nájomníčku spred niekoľkých rokov. Taká malá pobehajka, a platila jej to tu celé mesiace istá osoba zo spoločnosti. Keď sa nemrvili v

posteli, posielali si sem a tam odkazy."

Imogen trochu zrozpačitela. „Pani Vinová, u vás v dome bývala niečia milenka?"

„Také pôvabné dievčatisko! Viete, bola to Francúzka, a popri tej hlavnej si našla aj vedľajšiu lásku. Tiež zo spoločnosti." Pani Vinová si vzdychla. „Mala dobrý vkus. To sa jej musí uznať. Lenže tá jej prvá láska, tá, ktorá za ňu platila činžu, ju raz pristihla v posteli s tou druhou, a pochytil ju záchvat zúrivosti. Vytiahla z taštičky pištoľ a milú pobehličku postrehla do pleca. Obliečky a plachty boli celé zakrvavené. No, a potom tá druhá láska..."

„Počkajte, pani Vinová," zamiešala sa teta Horácia a trochu nechápavo pozrela na domácu. „Máme tomu rozumieť tak, že osoba zo spoločnosti, tá ktorá vám platila nájom za tú pobehlicu, bola dáma?"

„Hej. Bola to pani Petryová. A činžu platila poctivo vždy vopred."

„Ako sa to napokon všetko skončilo?" zvedavo sa spýtala Imogen.

„No, popravde, guľka slečinku pobehličku iba trochu škrabla. Obviazala som jej to, a potom sa všetky tri začali zalievať slzičkami a udobrovať sa. Pamätám sa, ako si ma nakoniec zavolali do salóna a dali si priniesť čaj. Než som zišla do kuchyne, boli z nich už zasa tie najlepšie priateľky." „Ony sa udobrili?" spýtala sa teta Horácia neveriacky. „Ukázalo sa, že pani Petryová s pani Arlonovou, teda tou načapanou so slečinkou, sú dávno do seba zaľúbené a tajne si to rozdeľujú v posteli už dlhé roky."

„Dobrotivé nebo," povzdychla si teta Horácia. „Pani Petryová s pani Arlonovou?"

„Zakášali si, no a nevešali si to jednoducho na nos," vysvetlila pani Vinová. „Nakoniec spoločne bohato vyplatili milú slečinku, a tá bola celá šťastná, že tak dobre obišla. Dala sa na obchody a teraz má módný salón. Dnes ho volajú U madam Maud. Je to taký veľmi fajnový kšeft."

Druhý odkaz od Colchestera doručili do hodiny. Keď ho pani Vinová priniesla do knižnice, Imogen sa na ňu spýtavo pozrela. Niečo jej navrávalo, že prečítať si ho nebude nič príjemné. Pomaly rozložila jemný papier.

Najdrahšia Imogen,

radím Vám odrieknuť popoludňajšie záväzky, o ktorých ste

sa zmienili vo svojom liste. Ak nebudete doma, keď sa po Vás o piatej zastavím, budem sa domnievať, že ste mali strašnú nehodu. My, čo trpíme slabými nervami a zlými predtuchami, vždy myslíme len na to najhoršie. A tak sa vydám za Vami, a budem Vás hľadať, pokým Vás nenájdem a neuistím sa, že sa Vám nič nestalo. Verte, že Vás napokon objavím, aj keby som mal celý Londýn obrátiť naruby.

Váš Colchester

Teta Horácia na ňu vyzrela s očakávaním vysvetlenia.

„Od jeho jasnosti?"

„Áno." Imogen pokrčila druhý odkaz. „Kto by sa nazdal, že človek s takými biednymi nervami dokáže tak dobre zastrašovať?"

Patrícia sa vrátila zo svojej prvej obchôdzky po návštevách popoludní o pol piatej. Matthias si v knižnici dopísal poznámky k prednáške, ktorú si pripravoval pre členov Zamarskej spoločnosti. Počul ako Ufton otvoril vchodové dvere a privítal sestru. Vzápätí zaškrabkal na dvere knižnice. Matthias položil brko a ohlásil sa. Ufton otvoril dvere a vpustil Patríciu.

Náhľivo vošla a vyzerala dosť rozpačito. Mala na sebe jedny z nových popoludňajších vychádzkových šiat. „Matthias, musím sa s vami porozprávať." „Nepočká to? Práve sa chystám na stretnutie so slečnou Waterstonovou. Ideme na popoludňajšiu vychádzku kočom do parku."

„Práve o slečne Waterstonovej sa chcem s vami pohovárať," nezvyčajne ostro sa ozvala Patrícia.

Matthias sa oprel o stoličku a pohl'adom si premeral sestru. „Pravdepodobne máte nejaké otázky ohľadom mojich zasnúb."

„V istom zmysle slova." Patrícia si zložila z hlavy klobúk a obidvoma rukami ho pred

sebou krčvito zovrela. „Práve som sa vrátila od pani Lyndhurstovej. Na dnešné popoludnie som mala od nej láskavé pozvanie.“

„Viem o tom. Dúfam, že ste sa u nej cítili dobre.“

„Veľmi sa mi tam páčilo. Viete, stretáva sa u nej v salóne taký krúžok a jeho členovia sa venujú zamarským štúdiám. Je to celkom zaujímavé. Pozvali ma medzi seba.“

„To som rád.“

„Ale o tom som sa s vami nechcela zhovárať.“ Patrícia sa zhlboka nadýchla, očividne aby sa posmelila do nasledujúceho rozhovoru. „Musím vám povedať, pane, že som sa dnes dopočula o slečne Waterstonovej mimoriadne nepríjemné skutočnosti.“

Matthias spozornel. „O čom to ráčite hovoriť, sestríčka?“

„Nerada sa o tom zmieňujem, ale považujem to za svoju povinnosť, pane. Slečna Waterstonová bola na našom stretnutí dosť významnou témou rozhovoru. Myslím si, že by ste o tom mali vedieť, v akom zmysle slova.“

„Bola dosť významnou témou rozhovoru?“ Matthias zovrel rukami vyrezávané opierky na stoličke. „Dovoľujete si mi teda oznámiť, že ste sa zúčastnili na klebetení o mojej snúbenici?“

Patrícia pri tóne, akým zareagoval, zbledla. „Nazdávam sa, že vám treba vedieť, čo o nej všetci rozprávajú. Očividne ju tu dobre poznajú, a už dávno jej v spoločnosti prischla prezývka Nehanebnica Imogen.“

„Predo mnou ju tak nenazve nikto!“

„Matthias, všetci zhodne tvrdia, že včera večer ste cítili povinnosť oznámiť svoje zásnuby s ňou, lebo slečna Waterstonová sa ocitla s vami v kompromitujúcej situácii.“

„Čo sa včera večer udialo medzi mnou a slečnou Waterstonovou, do toho nikoho nič nie je. Je to výlučne naša vec,“ povedal jej veľmi potíchu Matthias.

„Tak tomu skutočne nerozumiem.“ Patrícia sa úprimne

začudovala. „Nazdala som sa, že sa vás správa o poškpinenej povesti slečny Waterstonovej presne tak hlboko dotkne, ako sa dotkla aj mňa.“

„V mojich očiach je jej česť nepoškvrnená a ktokoľvek, kto sa opováži predom mnou vyhlasovať niečo iné, bude sa mi zato musieť zodpovedať! Vyjadril som sa dosť jasne?“

Patrícia rozpačito o krok ustúpila, ale hrdo sa napriamila. „Dobre, pane, budete teda konať, ako sám uznáte za najlepšie.“

„Áno, budem konať presne tak.“ Vstal a obišiel stôl. „Ak si želáte byť zasnúbený so ženou pochybnej povesti, je to vaša vec,“ pokračovala však vzdorovito ďalej Patrícia. „No odo mňa, prosím, nežiadajte, aby som sa ukazovala v spoločnosti slečny Waterstonovej a jej pani tety. Ja si chcem svoju česť chrániť.“

Nato sa Matthias poriadne rozhneval. „Milá slečna sestra, kým hodláte zotrvať pod mojou strechou, budete slečne Waterstonovej a jej tete preukazovať tú najvyššiu úctu!“ „Ale, Matthias...“

„A len tak mimochodom, keď sa už zhovárame o pre nás primeraných či neprimeraných známostiach, dávam vám na vedomie, že si neželám, aby ste sa stýkali s Hugom Bagshawom. Láska mu nevenujte žiadnu pozornosť!“

Patrícia sa bratov zákaz očividne dotkol. „Pán Bagshaw je dokonalý džentlmen. Nemáte prečo mať voči nemu výhrady.“ „Hugo Bagshaw ma nenávidí. Môže vás využiť ako nástroj svojej pomsty za niečo, čo sa stalo pre niekoľkými rokmi a o čom si myslí, že sa stalo tak, ako sa popravde nestalo. Držte si ho preto od tela, Patrícia!“

„Ak...“

Matthias bol už pri dverách. „Ale teraz ma naozaj musíte ospravedlniť. Mám najvyšší čas ísť na dohovorené stretnutie.“

Imogen mu sedela po boku v ľahkom koči rozpálená ako do červená rozkúrená pec, a Matthias sa už aj čudoval, že sa mu ešte nevznietil kabát. V duchu sa ľútostivo pousmial, keď viedol pár dokonale zladených sivkov pomedzi kamenné stĺpy, ktoré označovali vchod do parku. Cestičky boli plné elegantných ekvipáží, lebo piata hodina bol ten správny čas, keď sa chodilo panstvo navzájom poobzerať. Sám síce neobluboval spoločnosť, ale vedel, čo sa sluší.

Na rozdiel od Imogen presne chápal, že v to popoludnie sa musia ukázať spolu, lebo práve na to bude urodzená smotánka striehnuť.

„Dúfam, že vás teší, čo za zmätok ste svojou nervóznou povahou narobili v mojich plánoch," kyslo poznamenala.

„Úprimne ľutujem všetky nepríjemnosti, ktoré vám narobili naše zasnuby."

Z očí sa jej zablysko ako z búrkového mračna. „Naozaj, pane? Tak to ma prekvapujete. Mne sa videlo, že ten včerajší debakel ste si starostlivo prichystali. Môj plán ste zámerne odpílili od koreňa."

„Prečo si to myslíte?" Matthias sotva badateľne kývol hlavou na pozdrav nejakému známemu z protiidúceho koča.

„To je predsa jasné. Domyslieť si to nebol až taký problém, keď som si uvedomila, že ste na mne uplatnili neznáme zamarské techniky milovania."

Takmer mu vykĺzli z rúk liace. „Dopekla, o čom to tu hovoríte?"

„Pane, neráňte sa namáhať, lebo v tomto prípade vám nevyjde nijaké klamstvo." Imogen stískala v rukách poskladaný vejár a strnulo hľadela pred seba. „Nie som žiadna hlupaňa. Presne si uvedomujem, že ste použili nejaké záhadné exotické techniky, ktoré mali za cieľ zmiasť moje zmysly a celkom ma vyviesť z miery."

„Aha. A vy ste presvedčená, že som na tie, ehm, exotické techniky naďabil počas svojich výskumov Zamaru?"

„Kde inde? Určite to neboli normálne spôsoby milovania. To som si hneď všimla."

Rozhovor začínal byť pre Matthiasa pomaly, ale isto čoraz príťažlivejší. „Skutočne? A konkrétne, prečo ste o tom až tak veľmi presvedčená?"

Nadurdené naňho zazrela. „Pane, až tak celkom neskúsená zasa nie som!"

„Aha."

„Bozkávala som sa už veľakrát, a tak viem, že vaše bozky vôbec nie sú normálne."

„V čom presne sa moje bozky odlišujú od tých, ktoré ste v minulosti okúsili?"

„Pane, to viete až priveľmi dobre." Tón jej hlasu klesol na bod mrazu. „Účinkovali mi na kolená, že som ledva obstála na nohách. A zvýšili mi neprirodzene pulz. Navyše, som si celkom istá, že mi dočasne zvýšili aj teplotu až na stupeň horúčky."

„Horúčky?" Roztúžil sa, keď si pripomenul, ako sa mu chvela v náručí.

„Bolo mi veľmi horúco." Zlostne naňho zazrela. „Ale vaše bozky ma predovšetkým prekliato jednoznačne pripravili o schopnosť logicky rozmýšľať. Viem, že som celkom jasne uvažovala nad tým, ako chytiť do pasce markíza Vannecka, a v nasledujúcom okamihu sa mi v hlave všetko poplietlo."

Matthias uprene hľadel na konské uši pred sebou. „Vravíte teda, že ste nič podobné nezažili, keď vás bozkávali iní muži?"

„Absolútne nič podobné."

„Imogen, s koľkými mužmi ste sa bozkávali?"

„Pane, to je moja vec. Dámy o tom nehovoria, a ani mi nenapadne vešať vám na nos takéto počty."

„Prepáčte! Naozaj si vážim, že nie ste žena, ktorá sa bozkáva a všade to potom roztrubuje. Ale ak máte na porovnanie len bozky Alastaira Draka, mal by som vám povedať..."

„Pán Drake nie je jediný, s ktorým to môžem porovnať." Imogen sa k nemu energicky zvrtila. „Pane, bozkával ma aj iný muž!"

„Naozaj?"

„A bol to Francúz," dodala víťazoslávne.

„Aha."

„Celý svet vie, že Francúzi sú vynikajúci milovníci."

„Ako ste prišli k tomu Francúzovi?" spýtal sa Matthias.

„Keď to až tak veľmi chcete vedieť, bol to Philippe D'Artois, môj učiteľ tanca."

„Ach, áno, učiteľ tanca. To dosť vysvetľuje. Príklady na porovnávanie teda podľa všetkého

skutočne máte."

„To určite," odvrkla. „A preto viem celkom presne, že zmätočné pocity, ktoré som zažila včera večer, nie sú výsledkom zvyčajného láskania. Priznajte sa, pane, že ste využili znalosť exotických zamarských praktík, aby ste mi ochromili zmysly."

„Imogen..." Niečo ostro zapraskalo. Matthias sa letmo pozrel na vejár. Tak silno ho stískala, až sa jej podarilo polámať jemné paličky. „Chcel by som vám povedať, že na vaše včerajšie silné pocity jestvuje aj iné vysvetlenie."

„Nezmysel! Čo iné by ma mohlo tak vykoľajit'?"

„Je totiž možné, že ste tak reagovali preto, lebo cítite voči mne niečo, čo sa v spoločnosti označuje slovom náklonnosť," jemne naznačil. „Inak povedané, prebudila sa v nás vzájomná vášeň."

„To je hlúposť!" Naraz ju pozoruhodne začal zaujímať koč, okolo ktorého práve prechádzali. „Ako by vášeň mohla byť až taká veľmi prudká, keď sa... sa neľúbime?"

„Imogen, to, čo ste práve povedali, je nesmierne naivné." Popri ich ľahkom koči zaklopotali po ceste kopytá a objavil sa Vanneck na ryšavom žrebcovi. Matthias kútikom oka zaregistroval, ako sa Imogen začala nasilu usmievať.

„Želám vám obom dobrý deň!" pozdravil sa im nepríjemným tónom. Prudko pritiahol uzdu vzpínajúcemu sa žrebcovi, ktorý hnevliivo sklopil uši, lebo mu zubadlo poranilo papuľu. „Ak som dobre porozumel, patrí sa vám pogratulovať." „To si teda myslím!" prisvedčil Matthias. „Ďakujem, pán Vanneck," zamrmlala upäto aj Imogen. Začala si poklopkávať zničeným vejárom po kolene.

Markízov úsmev bol len tak na pol úst, keď si ich chladno premeriaval. Ako keby zákerne striehol na niečo, čo je medzi nimi dvoma. Matthiasovi pripomínal lasicu.

„Colchester, povráva sa, že vám budúca nevesta prináša nesmierne zaujímavé veno," nadškrtol vzápätí.

„Slečna Waterstonová ma rozhodne zaujala svojím pôvabom a nie venom," odbil ho Matthias.

„O tom nepochybujem. Tak sa teda lúčim, panstvo!" Vanneck strnulo vystruhol zvyčajnú poklonu a krátkym cvalom ich predišiel.

„Došľaka!" zakliala pošepky Imogen. „Takmer sa mi to podarilo. Spadol do pasce, a stačilo už len spustiť vráta." Matthias sa zachmúril. „Je po všetkom, Imogen. Pusťte to už z hlavy!"

„Celkom po všetkom to ešte zd'aleka nemusí byť," váhavo sa ohradila.

Matthiasa až zamrazilo, keď zbadal, ako sa odrazu zatvárla. „Imogen..."

„Pán Colchester, práve mi niečo zišlo na um. Azda predsa len existuje spôsob, ako zachrániť to podstatné z môjho pôvodného plánu."

„Nezmysel! Nemôžete byť ako moja snúbenica Vanneckovou obchodnou spoločníčkou. Také veci sa nerobia."

„Tak je to teda pravda, že ste mi zámerne zničili môj prvý plán."

„Prepáčte mi to, Imogen, ale myslím si, že takto je to najlepšie."

„Ale všetko ešte nie je stratené," pokračovala, ako keby nič nepovedal. „Práve mi zišlo na um iné riešenie."

„Hrom a peklo!"

„Máte skutočne pravdu, že ako vaša snúbenica nemôžem byť markízovou obchodnou spoločníčkou, lenže vy v úlohe môjho snúbenca tým spoločníkom môžete byť!"

„O čom to tu, dočerta, teraz tárate?"

„To je predsa celkom jasné, pane." Rozžiarené sa naňho usmiala. „Poviete markízovi, že nechcete riskovať prostriedky na financovanie celej výpravy, no zároveň naznačíte, že by ste ho mohli prijať ako partnera. Ak, samozrejme, prispeje príslušnou sumou, na ktorej by ste sa navzájom dohodli."

Matthias sa na ňu obdivne zahľadel. „Imogen, vzdávate sa vôbec niekedy?"

„Nie, nikdy, pane! Rodičia ma naučili vytrvať do konca a nevracať sa z pol cesty."

Kapitola 9

„Nebudem okolo toho chodiť ako pes okolo horúcej kaše, osvietený pane." Sklá okuliarov tety Horácie nebezpečne iskrili, keď sa usádzala oproti Matthiasovi za písací stôl. „Prišla som za vami, aby som zistila, čo za zábavku ste si to rozohrali s mojou neterou."

Matthias si zopál ruky oproti sebe brúskami prstov a spýtavo sa na ňu pousmial. „Zábavku?"

„Ako inak chcete nazvať to oznámenie zasnúb?"

„Nazdal som sa, madam, že vás tým poteším. Zásnubami som Imogen zadržal ten jej nebezpečný nápad. Neželali ste si azda, aby s tým skončila?"

„Nebuďte si až taký veľmi istý, že sa tým všetko nadobro skončilo," zahundrala teta Horácia. „Veľmi dobre predsa aj vy viete, že si už vymýšľa ďalšie postupy, ako zničiť markíza Vannecka."

„Áno, viem, ale jej posledná verzia si vyžaduje trochu viac, ako len moju pomoc. Podľa nej by som mal mať priamu účasť na tom podvode, a na to sa v žiadnom prípade nepodujmem."

Teta Horácia sa nedôverčivo zamračila. „Čo tým chcete naznačiť?"

„Nemienim vlákať markíza do účasti na ničom. Okrem toho aj pochybujem, že by sa dal nahovoriť na akékoľvek obchodné partnerstvo so mnou. Aj v prípade, že by sa mu črtala možnosť získať kráľovninu pečať. My dvaja sme totiž prirodzení nepriatelia a naše spojenectvo vôbec neprichádza do úvahy. Upokojte sa preto, všetko sa dobre skončí."

„Nepresviedčajte ma tu, že sa mám upokojiť! Takto isto to totiž so mnou robí moja neter."

Matthias pokrčil pleciami. „Teta Horácia, ale toto už je koniec všetkého."

„Vravíte koniec? Pre Božie zmilovanie, veď vy ste oznámili formálne zásnuby, pán Colchester! Veľmi dobre viete, čo to znamená. A čo bude s mojou neterou?" „Je predsa zasnúbená!"

Teta Horácia bola čoraz nazlostenejšia. „Pane, pre mňa to nie je námet na žartovanie. Mojej neteri už raz povest' zničili. A čo si myslíte, ako bude vyzeráť pred ľuďmi, keď zrušíte zásnuby?"

„Niečo mi našepkáva, že slečna Imogen by zrušenie našich zasnúb prijala celkom pokojne. Vždy si vie všetko vysvetliť aj odôvodniť, či nie? Lenže vec sa má tak, že sa ich nechystám zrušiť, a nemienim to dovoliť ani jej."

Teta Horácia zalapala po vzduchu. „Chcete tým naznačiť, že máte vážne... vážne..."

„Vážne čestné úmysly?"

„No, a máte ich naozaj?" spýtala sa bojovne.

„Netreba sa vám tváriť až tak neveriacky. Naozaj ich mám." Matthias sa letmo pozrel na zvitok so zamarským textom, ktorý čítal predtým než vošla do knižnice. Potom sa jej pozrel rovno do očí. „Aspoň za také ich rozhodne považujem!"

„Vy sa chcete s Imogen oženiť?"

„Čo sa vám na tom zdá také čudné?"

„Pane, aj keď máte dosť nešťastnú minulosť aj súčasnú povest', stále ste dedičným grófom z Colchesteru. Vie sa o vás, že máte obrovské príjmy a váš rod patrí medzi najväznejšie. Môžete si teda preberať v oveľa urodzenejších aj bohatších nevestách, akým sa moja neter ani zďaleka nevyrovná."

„Ubezpečili ste ma predsa, že skrze vás je slečna Imogen spríbuznená s dedičným markízom z Blanchfordu."

„Nebuďte smiešny!" Teta Horácia si odfrkla. „Sám dobre viete, že to príbuzenstvo je veľmi vzdialené a z jeho dedičstva sa jej neujde ani halier. Okrem toho, vďaka jej výstredným rodičom sa jej nedostalo takej výchovy ako sa sluší na budúcu grófkú. No a napokon, jej dobrá povest' už utrpela v minulosti, a teraz s vami sa tiež správala nanajvýš kompromitujúco. Na základe čoho sa teda mám domnievať, že máte s mojou neterou čestné úmysly?"

„Myslím si, že mi bude výbornou manželkou. Z mojej strany vidím problém iba v tom, že ju o tom musím nejak presvedčiť."

Teta Horácia naňho vypliešťala oči, lebo bola zjavne celkom vyvedená z miery. „Pane, ja vás nechápem.”

„Tak potom vám neostáva iné, iba mi dôverovať. Prisahám vám, že sa chcem so slečnou Imogen oženiť. Zásnuby nie sú falošné. Z mojej strany rozhodne nie!”

„Pane, mám vaše slová brať ako jeden z vašich povestných sľubov?” Teta Horácia sa naňho nerozhodne zahľadela. „Tých, ktoré dodržiavate za každú cenu?”

„Určite áno.” Matthias bol o svojich slovách bytostne presvedčený. Imogen je jeho Anizamara. Jeho vládkyňa svetla a ochrankyňa životodarného tepla. S ňou sa nebude musieť obávať svojich duchov.

Matthias odložil nabok posledný hárok papiera s poznámkami a uľahčené si vydýchol. Zachytil sa oboma rukami o hrany rečníckeho pultu a rozhlíadal sa po početnom publiku. „Zamarská civilizácia bola svojbytná a jedinečná, ale nebola od okolitého antického sveta izolovaná. Badať na jej vplyv gréckej aj rímskej kultúry. Tým by som si dovolil skončiť.” Neochotne potom vysúkal ešte záverečnú formulu. „Samozrejme, rád odpoviem aj na vaše otázky.”

V rozľahlej, do posledného miesta obsadenej prednáškovej sieni, sa ozval zdvorilý potlesk. Vlažná reakcia prítomných ho neprekvapila, ale ani ho nezaujímal. Nič iné totiž nečakal. Tieto podujatia takmer nenávidel, lebo na ne chodievalo zväčša unudené panstvo, pre ktoré bol antický Zamar módnou témou na rozhovory. Len zriedkakedy sa medzi poslucháčmi našiel niekto, kto mal vážnejší záujem o dejiny ostrovného kráľovstva. Čakal iba ako zareaguje Imogen, ktorá sedela v prvom rade. Jej názor bol predsa názor I. A. Stoná. A tá odmenila správu o výsledkoch jeho výskumov nadšeným potleskom, čiže tak, ako v duchu pevne dúfal.

Keď potlesk utíchol, letmo sa na ňu pozrel. Žiarila pred ním na sedadle ako jasná fakľa v dyme prskajúcich, sliepňavých sviečok. Musí byť jeho. Túžba po nej prišla nečakane, ako hrom z jasného neba. Dostane ju, aj keď bude musieť hrať svoju hru veľmi opatrne. Je inteligentná, ale celkom neskúsená. Včerajší rozhovor na vychádzke v parku, a to naivné obviňovanie, ho jasne presvedčili o jej nevinnosti. Radšej si logicky odôvodnila, že používa na ňu dajaké starodávne kúzla, než aby pripustila, že po jeho žiadostivých bozkoch po ňom zatúžila ako žena. Neunikne mu tak isto, ako neunikla Anizamara Zamarisovi. Zhlboka sa nadýchol. Tento valčík musí ukrútiť podľa svojich pravidiel, lebo inak sa mu vlastné životné šťastie stratí v nenávratne.

Imogen mala na sebe ďalšie šaty zamarskej zelenej farby. Ruky mala zložené v lone, mierne sa predkláňala a sústredene ho pozorovala, ako sa rozhliada po poslucháčoch, ktorí by sa chceli na niečo spýtať. Prebleskla mu myslou predstava, ako naňho takto hľadá zo zamarskej pohovky s delfínmi v jeho knižnici, a odrazu bol veľmi rád, že mu mohutný drevený rečnícky pult dokonale zakrýva pred poslucháčmi dolnú časť tela.

Vzadu sa zdvihol telnatý muž a nahlas si odkašlal. „Pán Colchester, rád by som sa na niečo spýtal.”

Matthias potlačil vzdych. „Áno?”

„Počas svojej prednášky ste sa vôbec nezmienili o možnosti vplyvov čínskej kultúry na spôsob života a spoločenské zvyky v starovekom Zamare.”

Matthias videl, ako Imogen prevrátila oči. Presne vycítil, čo si myslí. Hlúpe otázky ju rozčuľovali takisto, ako jeho.

„Nezmienil som sa o nich, lebo som sa so žiadnymi vo svojich výskumoch nestretol,” odvetil mu stručne.

„Pane, ale nezdá sa vám, že zamarské písmo sa nápadne podobá na čínske?”

„Tie písma sa vôbec v ničom nepodobajú.”

Diskutér si niečo zahundral popod nos a potom si sadol.

Po ňom sa zdvihol ďalší. Skôr než otvoril ústa, Matthias si ho zamračene premeral. „Pán Colchester, nedá mi nepoznamenať, že ste sa zabudli zmieniť o názore pána Watleya, ktorý sa domnieva, že Zamar bol v skutočnosti starovekou anglickou kolóniou.”

Matthias už strácal trpezlivosť. „Pane, teória považujúca Zamar za našu starovekú kolóniu

je rovnako scestná, nezmyselná a idiotská, ako keby sme chceli za svoju kolóniu považovať staroveký Egypt s jeho civilizáciou. Odborníci takýmto názorom nevenujú vôbec pozornosť."

Imogen prudko vyskočila zo sedadla. Lakťom zachytila kapsu dámy, ktorá sedela vedľa nej, a zhodila ju na zem. Matthias s pochopením pozoroval rozruch, ktorý nastal v prednom rade.

„Ach, to som nechcela," zahundrala Imogen a zohla sa po kapsu. „Madam, prosím vás, prepáčte mi!" „To nič," odvetila dáma. „To je v poriadku." Imogen sa vystrela a otočila sa k Matthiasovi. V očiach sa jej bojovne zaiskrilo. „Pán Colchester, ja by som mala otázku."

„Nech sa páči, slečna Waterstonová!" Oprel sa nedbalo o rečnícky pult a povzbudzujúce sa na ňu usmial. „Čo konkrétne vás zaujíma?"

„Vo svojej knihe o spôsobe života a zvyklostiach v starovekom Zamare máte niekoľko náčrtkov, ktoré ste spravili podľa nástenných malieb v zamarskej knižnici." „To je pravda."

„Z jedného z nich jasne vyplýva, že ide o sobášny rituál. Nevesta so ženíchom na ňom dostávajú tabuľky s básnickým textom. Nazdávate sa, že zobrazená scéna poukazuje na skutočnosť, že sobáše v Zamare sa zakladali na rovnoprávnosti medzi pohlaviami a že medzi manželmi bolo pevné puto metafyzického charakteru?"

„Nie, slečna Waterstonová, na základe toho zobrazenia si nemyslím nič podobné," odpovedal jej Matthias. „Tá nástenná maľba zo zamarskej knižnice je metafora. Zamarská bohyňa múdrosti na nej odovzdáva Zamarčanom dar písma."

„Ste si celkom istý, že nejde o sobášny rituál? Mne sa podľa textu na tabuľke, ktorú drží žena vidí, že ide o nejakú sobášnu zmluvu."

„Pravdupovediac, slečna Waterstonová, mal som v tomto smere šťastie, lebo sa mi podarilo objaviť aj zvitok s podrobným opisom zamarských sobášnych obradov."

Rozruch medzi prítomnými nasvedčoval, že ich to zaujalo.

Imogen sa vzrušením rozšírili zreničky. „Čo je na tom zvitku, pane?"

Usmial sa. „Ide skôr o návody doplnené veľmi podrobnými kresbami."

Imogen nechápavo pokrčila čelo. „Návody? Máte na mysli návody na aplikáciu príslušných manželských práv a povinností?"

„Nie celkom," poopravil ju Matthias. „Text poskytuje pokyny a praktické rady na isté delikátne úkony, ktoré sú súčasťou intímneho manželského styku. Ide o osobné veci, madam."

Zástupom sa prevalila vlna rozpačitého smiechu a potláčaného chichotu. Niekoľko starších dám sa rozhorčene zachmúrilo, tie mladšie však odrazu prejavili o diskusiu nezvyčajný záujem.

Imogen si založila ruky v bok a začala poklopkávať špičkou nohy v poltopánke z jemnej kozľaciny. Najskôr starostlivo zagánila okolo seba a potom na Matthiasa. „Prepáčte, pane, ale celkom presne nerozumiem, o čom hovoríte. O aké konkrétne pokyny a rady v tom zvitku ide?"

„Text radí manželským párom, čo všetko majú robiť, aby boli spolu šťastní a dosiahli uspokojenie na lôžku. To by bolo asi tak všetko, slečna Waterstonová."

Z publika k nemu doľahlo zopár zhrozených nádychov a v zadných radoch zosilnel potláčaný chichot. Imogen sklopila zrak a očividne sa chystala na formuláciu ďalšej otázky, tomu musel rozhodne predísť.

Vytiahol z vesty hodinky a okázalo dal najavo údiv. „Ach, vidím, že moja hodina uplynula. Všetkým vám ďakujem za pozornosť, ktorú ste mi láskavo venovali." Vzal si poznámky a pobral sa dolu z pódia.

Keď zišiel na posledný schodík, Imogen už naňho čakala. V iskrivom pohľade sa jej zračila rozhodnosť. „Vaša prednáška bola pre mňa vzrušujúcim dobrodružstvom, pane." „Ďakujem. Som úprimne rád, že sa vám páčila." „Ó, veľmi. Nesmierne. Osobitne ma zaujala tá časť o nástenných maľbách v zamarskej knižnici. Ako len som zatúžila byť vám po boku, keď ste ich po prvý raz zhliadli." „A ja by som si zas bol rád vypočul váš názor," úprimne jej odvetil.

„A zmienili ste sa o tom sobášnom zvitku. Veľmi rada by som si ho s vaším dovolením prezrela."

„Zatiaľ som ho neposkytol na štúdium žiadnemu inému odborníkovi," poznamenal opatrne. „Ale vo vašom prípade by som bol ochotný urobiť výnimku."

Imogen len tak zažiarila. „Pán Matthias, naozaj by ste to pre mňa spravili? To by bolo nádherné. Kedy si ho môžem prezrieť?"

„Dám vám vedieť, keď sa mi to bude hodiť."

Očividne posmutnela. „Dúfam, že ma nenecháte pridlho čakať, pane. Chcela by som si ho čo najskôr preštudovať."

„Čarovná myšlienka."

„Prosím? Čo ste to ráčili povedať?"

„Ale nič. To si nevšímajte." Matthias sa usmial. „Čo by ste zatiaľ povedali na súkromnú návštevu múzea Zamarskej spoločnosti?"

„To by bolo nesmierne zaujímavé," odvetila. „Lenže to je už od môjho príchodu do Londýna pre verejnosť zatvorené."

„To preto, lebo správcovia Zamarskej spoločnosti chcú premiestniť zbierku do priestornejšej siene. Tam, kde je uložená, to pripomína skôr skladisko. Ale mám odtiaľ kľúč a rád vám to tam poukazujem."

Imogen sa znovu rozžiarila. „To by bolo úžasné." Poobzeral sa po prednáškovej sieni, ktorá sa už takmer vyprázdnila. Tých zopár ľudí bude preč čo nevidieť. Vytiahol z vrečka kľúč.

„Mohli by sme si to tam poprezeráť aj hneď." Na chvíľu sa odmlčal. „Samozrejme, len ak máte teraz čas." „Určite mám, pane!"

„Dvere do múzea sú hneď tu, za rohom." Matthias kývnutím hlavy naznačil, kadiaľ treba ísť. „Je to tamto, pod schodiskom."

„Ach, to je nádhera!" Imogen sa energicky zvrtila a zamierila k vchodu do múzea. Sukňa jej len tak zaplieskala okolo členkov.

Matthias ju sotva dobehol a zadržal skôr, ako stihla zmiznúť za rohom. „Mám kľúč, láska moja, a tak na mňa asi musíte počkať!"

„Pane, dúfam, že sa teraz nechystáte otáľať?" „To sa nechystám, ale nemienim cez halu ani precvárať." Vzdychla si. „Stále zabúdam, že neobľubujete rozruch." „Kompenzujem si to v iných oblastiach." Zaviedol ju poza roh pod široké schodisko vedúce na horné podlažia Zamarského ústavu.

Pred vchodom do múzea Imogen zadržal, vsunul kľúč do zámky, otvoril dvere a ustúpil, aby mohla vojsť. Pozoroval ju, ako zvedavo nakukla do šera, a údivom sa jej doširoka roztvorili oči. Pootvorila ústa ako na bozk, a vôbec nebol sklamaný jej reakciou. Na miestnosť doslova zahádzanú zaprášenými starožitnosťami a plnú duchov dávno zosnulých mohla takto živo zareagovať jedine ona.

„To je prekrásne!" Vošla dnu a zadívala sa do šera na nejasné obrysy dookola rozostavených predmetov. „Všetky tieto starožitnosti ste priviezli vy zo Zamaru?"

„Nie. Priznám sa, že to, čo som odtiaľ priviezol, je u mňa v knižnici." Matthias zažal nástenný svietnik. „Toto tu priviezol Rutledge. Vybral to zväčša počas našej prvej spoločnej výpravy. Ako aj sama vidíte, dával prednosť veľkosti pred jemnosťou vypracovania."

Imogen stiahla plachtu z takmer štvormetrovej sochy Zamarisa a zažmurkala, keď sa jej rovno pred nosom odhalili úctyhodné genitálie starovekého božského vládcu. „Rozumiem, ako to myslíte." Náhlivo zdvihla hlavu. „Ach, namôjveru, vyzerá to tak, že sa mu odlomila ruka pri pleci a niekto to ponaprával."

„Z toho, čo našiel Rutledge, sa nanešťastie veľa poškodilo ešte počas dosť neopatrných vykopávok. Používal zväčša nevhodné techniky." Matthias pohladil obitú hranu stĺpa. „O drobné detaily na vykopávkach sa nezaujímal. Sám sa hnal len za pokladom, ktorý dúfal nájsť, a zhŕňal iba predmety, ktoré sa dali popredať zberateľom."

„Chudák Rutledge." Imogen obišla vázu, ktorá bola taká vysoká, ako ona sama. „Skončil tragicky a veľmi záhadne."

„Dúfam, že tej hlúposti, ktorá sa v spoločnosti rozširuje pod názvom Rutledgova kliatba, aj

vy neveríte."

„Samozrejme, že nie. Lenže to nič nemení na skutočnosti, že ten pán neprežil svoju poslednú výpravu do Zamaru." Matthias vystrel dlaň na stĺpe. „Slečna Imogen, na jeho smrti nie je vôbec nič záhadné. Pri svojich výskumoch v labyrinte bol neopatrný. V tme nezbadal kamenné schodisko, zrútil sa dolu a zlámal si väzy. Ja som ho tam našiel."

Skúmavo sa naňho pozrela. „Musel to byť pre vás hrozný zážitok."

Zachvel sa. Bezpochyby vycítila, že jej nepovedal celkom všetko. „Áno, bol."

Spýtavý pohľad vystriedal súcit. Matthias si uľahčené vydýchol a zamieril k mohutnému sarkofágu.

„Skatalogizoval už niekto túto zbierku?" spýtala sa, keď si prečítala nápis na kamennom veku prastarej rakvy.

„Ešte nie. Som zatiaľ jediný, kto má na to potrebné vedomosti, a doteraz som nemal čas." Alebo skôr chuť, priznal si v duchu. V tejto komnate mu naozaj všetko pripomínalo Rutledga.

Narovnala sa a vzrušene sa naňho pozrela. „Pán Matthias, mohla by som to predsa spraviť ja!"

„Skatalogizovali by ste zbierku?" Na chvíľu sa zamyslel. „V podstate by ste to mohli urobiť. Mňa osobne by zaujímal váš názor na jednotlivé predmety."

„Nazdávate sa, že by mi správcovia dovolili preštudovať si tieto starožitnosti a všetko o nich zaznamenať?"

„Na správcov dohliadam ja a čo im prikážem, to spravia," odvetil jej. „Lenže to by znamenalo prezradiť, kto sa skrýva za pseudonymom I. A. Stone."

Na okamih zaváhala. „Azda už nadišla správna chvíľa." Potom si vzdychla. „Lenže všetko má svoj čas. Do Londýna som sa predovšetkým prišla porátať s markízom Vanneckom. Pán Matthias, uvažovali ste už o možnosti vlákať ho do spoločného podujatia, ako som vám to posledne navrhla?" „Nie."

„Pane, lenže ja už nemám času nazvyš." Sklonila sa k veľkej hlinenej maske opretej o rakvu. „Musím to rozbehnúť skôr, než sa prevalí, že zasnuby iba predstierame."

Pristúpil k nej bližšie a zadíval sa na klobúk pod sebou. „Slečna Imogen, napadlo vám niekedy, že naše zasnuby nemusia byť len predstierané?"

„Prosím?" Prudko sa vztýčila a vytreštila naňho oči. Sotva stihol zaspätkovať a vyhnúť sa dohora letiacej strieške klobúka. Imogen stratila rovnováhu a zaknísala sa.

Načiahla sa za hranou kamennej rakvy, lenže minula a namiesto toho narazila do vysokej väzy. Tá sa rozkolísala.

„Ach, to nie!" zjaskla vystrašene.

Matthias zachytil väzu skôr, ako sa zrútila na a opatrne ju zasunul na miesto. Potom sa otočil k a zistil, že naňho nechápavo civie.

„Pane, myslím, že som celkom dobre nepočula," ozvala sa neisto, keď na ňu pozrel.

„Nazdávam sa, že by z nás bol výborný pár." Pritiahol si ju do náručia

Chytila ho za golier na kabáte, „Pán Matthias, čo to vymýšľate? Ved' my dvaja sme nikdy nehovorili o láske."

„Medzi nami dvoma je niečo oveľa silnejšie a trvácnejšie ako tá metafyzická hlúposť!" Rozviazal jej stuhy na klobúku a odhodil ho do bezpečnej vzdialenosti.

Zahľadela sa mu beznádejne do tváre a odrazu mal pocit, akoby sa v ňom malo niečo zrútiť. Akoby sa mu pod nohami roztvorilo všetkých päť zamarských pekiel.

„Čo... čo je medzi nami?" spýtala sa zajakavo.

„Vzájomná vášeň a láska k Zamaru." Sklonil sa na bozk, po ktorom v posledných dňoch tak veľmi túžil.

Imogen pridusené vykrikla a objala ho okolo drieku. Pritúlila sa tesne k nemu a otvorila ústa. Cítil, ako sa mu rozochvieva v náručí aj napriek svojmu vlastnému rozbúrenému vnútru. Mocnejšie ho objala a bokmi mu poláskala roztúžené pohlavie. Keď sa jej odtrhol od pier a dotkol sa bozkom voňavého zátylku, celá sa vzrušila.

Pán Matthias, vôbec nechápem, čo to so mnou robíte," zadychčane zašepkala.

„Prisahám, že som sa necítila úžasnejšie.“

Jej slová mu schladili hlavu, ako keby sa naňho z búrkového mračna vášne spustil ľadovec. Matthias odtiahol pery z jemnej pokožky na hrdle. „Nie. Takto vás nechcem mať.“

„Čo je? Čo sa stalo?“

Vzal jej tvár medzi dlane a prinútil ju, aby sa mu do očí. „Nezniesol by som, aby ste ma napokon obvinili, že som využil starodávne zamarské kúzla na to, aby som vás zviedol.“

„Ale, pán Matthias...“

„Túžim po vás tak veľmi, ako som netúžil azda ani po Zamare, keď som sa vybral ho pohľadať. Ale ak aj vy tak isto vášnivo netúžite po mne, ako ja po vás, nevezmem vás viac do náručia.“

„Ach, pane! Vy ku mne cítite to, čo ste cítili k Zamaru?“

„Áno.“

Znehybnela mu v objatí. Jej oči sa ukryli pod dlhými mihalnicami. Až ho striaslo od hrôzy, že ju navždy stráca. V tom okamihu spoznal, ktoré zo zamarských pekiel rozďavilo pod nohami. Bolo to to tretie, v ktorom bolo človeku súdené po tisíc rokov žiť samotnému v ríši tieňov. Potom k nemu zdvihla zrak a rozochvené sa r usmiala. „Správala som sa voči vám nečestne, keď som vás obvinila, že ma chcete zviest' neznámymi zamarskými lúboštnými praktikami. Prosím, prepáňte mi to! Bola som vás nazlostená, lebo ste mi prekazili plán vyhlásením r zasnúb.“

„Ja viem.“

Popravde som za ten večer v záhrade len ja sama vinovatá.“ Na okamih zaváhala. „Vtedy som chcela, aby si milovali, a takisto to chcem aj teraz.“

Matthias si konečne vydýchol. „Ste si tým istá. Stala si na špičky a objala ho okolo hrdla. „V život si ničím nebola istejšia.“

„Imogen!“ Vášnivo si ju pritúlil a chystal sa na bozk. Imogen mu priložila prsty na pery a zadržala ho. „a dovoľte mi celú záležitosť celkom objasniť.“ „Objasniť?“

„Je nám obom jasné, že súhlasíme s tým, do čoho sa púšťame?“

„Áno.“

„Neobávate sa teda už viac, že vás budem z čohokoľvek obviňovať?“

„Určite nie.“ Začal jej poštipkávať perami končeky prstov.

Zajagali sa jej oči. „Teda potom už nevidím žiadny dôvod, pre ktorý by ste ma nemohli poučiť o dvoch či troch pradávnych kúzelných zamarských praktikách lásky. Čo vy na to?“

Odlahlo mu a rozosmial sa. „Bude mi potešením, madam!“ Zachytil jej ruku ešte skôr, ako mu stihla odtiahnuť prsty od úst, a vtisol jej do dlane bozk.

Imogen zavzdychala a pritúlila sa k nemu. Preplietla si s ním prsty, Matthias jej vtisol nežný bozk na zápästie. Cítil, ako sa roztúžene zachvela. Stala si na špičky a vrátila mu horúci bozk. Vybozkával jej líce až po ucho. Keď mu postrapatila vlasy, premklo ho vzrušenie. „Budeme to robiť pomaličky,“ sľúbiť jej. „Ako si ráčite želať.“ Rozviazala mu šálik. „Vychutnanie si každú chvíľu rozkoše do posledného okamihu, a budeme sa sýtiť túžbou po tom ďalšom.“

„Tie slová mi pripomínajú istého moderného veršotepca, pane.“ Pustila sa do jeho košeľe. „Alebo azda citujete zo zamarskej poézie?“

„Chcem, aby ste si túto chvíľu navždy zapamätali,“ povedal jej úprimne.

„Sotva na ňu niekedy zabudnem.“ Imogen mu netrpezlivo pomykala košeľu z jemného batistu, a v tichej komnate sa ozval praskot trhanej látky. „Ach, namôjveru!“ Matthias sa jej do vlasov spokojne zoširoka usmial. „Roztrhala som vám asi košeľu, pane. Prepáňte, prosím, veľmi to ľutujem!“

Zakrútila sa mu hlava. „To nič, madam. Mám ich veľmi veľa.“

„To som rada!“

Matthias jej nadvihol tvár a zahľadel sa na plné pery. Nápad s pomalým milovaním ho zaraz prešiel. Vzplanul ako fakľa a podľa stavu svojej košeľe usúdil, že ona je na tom rovnako. Vzal ju do náručia a pomedzi strašidelné pozostatky starovekého Zamaru ju zanesol k

zadnej stene, kde bola lavica. Keď ju zložil na zaprášené vankúše, zdvihol sa dohora kúdol prachu. Zháčil sa, ale ona si toho ani nevšimla a pozrela sa naňho celá rozžiarená. Ženu zdieľajúcu s ním až takto veľmi intelektuálne záujmy, by si sotva vysníval. V Anglicku by asi druhú takú nenašiel, ktorá by sa mu bez námietok dala zvieť v zaprášenom múzeu, kde medzi zubami škripe piesok. Pobožkal jej špičku nosa a narovnal sa, aby sa zbavil rozviazaného šálíka. Hodil ho na sarkofág a potom sa náhlivo povyzliekal z kabáta a roztrhanej košele. Keď videl úctyhodnú trhlinu v jemnom, drahom batiste, pousmial sa. Odhodil šatstvo, a keď sa k nej otočil zbadal, ako ho sústredene pozoruje. V očiach sa jej zrkadlila sladká túžba, ktorá mu na okamih vyrazila dych. V kútiku pootvorených úst sa jej zachvela špička jazyka..

„Ste veľmi pekný muž, pane,“ zašepkala pridusené. „Takého... takého urasteného som ešte nevidela.“

Matthias sa nahlas rozosmial. „V tejto miestnosti ste vy jediným naozaj veľmi pekným stvorením.“ Ponoril sa do záplavy zelených mušelinových sukní. Keď ho vlny prikryli, zakrútila sa mu hlava.

„Matthias!“ Imogen sa mu zachytila o nahé plecia. Pritúlil si ju a bozkával, kým sa celá neroztriasla a hlava jej neklesla ponad jeho ruku. Potom váhavo opustil jej pery a nežne sa venoval línii hrdla. Mrvila sa pod ním a nadvihovala, až pokým nezacítil na hrudi jej prsia. Keď sa perami dostal k bohato zdobenému lemu výstrihu, načiahol sa jej za chrbát a uvoľnil živôtik. Keď z nej skĺzol, spod jemnej batistovej košielky presvitli dve ružové bradavky. Napälo sa mu celé telo. Sklonil hlavu a bozkával ružové púčiky, až kým košielka nepremokla. Imogen vykrikla a začala mu vášnivo bozkávať plece.

Načiahol sa za podolkom sukne a spodnice. Obe jej vyhrnul po driek a potešil sa pohľadom na tmavoplavý trojuholník kučier, v ktorých sa ukrývali jej tajomstvá. Pritlmene vzdychol a sklonil sa k hodvábnej pokožke stehna na bozk. Ucítil vôňu slnkom zaliatej hladiny Zamarského mora. Potom si ju nežne privinul a vkĺzol dlaňou na rozpálené hniezdočko. Vzdychla rozkošou a dlaň mu zvlhla. V živote ešte nezažil také hlboké vzrušenie, aké sa ho v tej chvíli zmocnilo.

„Toto je fantastické!“ Imogenine nechty sa mu zaryli do pleca a telo sa jej chvelo v návaloch triašky. „Pane, veľkú figu na to dbám, ak hneď na mne. vyskúšate hoci aj všetky zamarské kúzla lásky. Chcem sa ich ešte v toto popoludnie naučiť!“

„Nanešťastie teraz nemám až toľko trpezlivosti, aby som s vami prebral celý repertoár.“ Matthias sa už mocoval s nohavicami, aby sa čo najskôr oslobodil. „Ale sľubujem, že si ich príležitostne všetky spoločne vyskúšame. Objímte ma nohami, moja sladká!“

„Nohami?“

„Chcem byť už vo vás.“ Nadvihol jej koleno k drieku. „Prídem o rozum, ak budem čakať ešte dlhšie.“

Imogen ho poslušne objala stehnami. „Matthias, toto je veľmi zvláštny pocit. Túto polohu ste sa naučili z toho starého zamarského zvitku, o ktorom ste sa zmienili?“

Nežne ju poláskal. „Niektoré veci sú univerzálne, srdiečko moje.“ Cítil, ako sa uvoľňuje a otvára sa mu pod rukou.

„Nebesia, ja ne... nemôžem...“ Zvyšok vety sa už nedozvedel.

Zdvihol hlavu a pozrel sa jej do tváre. V návale vášne zatvorila oči. „Imogen, pozrite sa na mňa. Otvorte oči a pozrite sa na mňa!“

Zachveli sa jej mihalnice, zdvihli viečka. Pomaly sa naňho usmiala úsmevom, v ktorom sa ukrývalo viacero tajomstiev, ako v zrúcaninách strateného Zamaru. Už ďalej nevládal. Opatrne ju roztvoril, našiel si ju roztúženým pohlavím a pomaly sa začal vnárať do teplučkého, tesného vchodu do hniezdočka.

Imogen mu stuhla v náručí. „Možno ste tomu textu neporozumeli správne, pane.“

Horko-ťažko pochopil, že to ešte chvíľu musí vydržať. „O čom to hovoríte, srdiečko moje?“

„Hovorím o tom, že osobitne táto zamarská technika sa mi nezdá primeraná na muža s vašimi proporciami, Matthias. Musíme vyskúšať niečo iné.“

„Vy ste ešte panna,“ zašepkal jej na nos. „Čo, dočerta, má moje panenstvo spoločné s

vaším nesprávnym porozumením zamarského návodu na túto metódu?"

„Nič," pripustil.

„Nenavrhujem skončiť, len si želim, aby sme vyskúšali inú techniku."

„Toto musíme zvládnuť najskôr, až potom môžeme pokračovať." Letmo ju pobožkal na ústa. „Spomínate si, ako ste sa cítili vtedy večer v záhrade?"

Vrhla naňho roztúžený pohľad. „Áno. Lenže toto je niečo celkom iné."

„Počkajte, a uvidíte." Pomaly sa začal vysúvať z tesného priechodu. Boli to preňho skutočné múky. „Zhlboka sa nadýchnite." Načiahol sa pomedzi ich telá k hrozienu rozkoše a nežne sa s ním maznal, kým sa znovu celá nerozochvela. Prudko sa nadýchla a napätie v jej tele povolilo. Opäť sa do nej pomaly a opatrne celý vnoril. Zavzdychala a poškrabkala ho po chrbte. Čiastočne z nej vyklzol a pobožkal jej cez košielku bradavky. „Lepšie?" zašeptal.

„Áno. Áno, táto... táto konkrétna metóda sa možno predsa len osvedčí. Robím to správne?"

„Dokonale." Matthias zaťal zuby a pomaly sa do nej znovu zasunul. „Absolútne dokonale, srdiečko moje."

„Matthias!" Celkom nečakane sa pod ním roztriasla a dosiahla vyvrcholenie.

Konečne bola naozaj jeho a mohol sa jej celý odovzdať. Rozžalo sa v ňom svetlo a duchovia sa stratili v temnotách.

Kapitola 10

Nasledujúci večer prišiel Matthias do divadla tesne pred začiatkom posledného dejstva Othella. Keď vošiel do lôže s plyšovými sedadlami Imogen, teta Horácia a nadurdená

Patrícia sa naňho vyčítavo zamračili. Od ľúbostného stretnutia v Zamarskom ústave sa s Imogen videli po prvý raz. „Pane, nazdali sme sa, že už neprídete," zašepkala, keď ju chytil za ruku. „Zmeškali ste väčšinu deja." Nebadane sa usmial. V hĺbke sivých očí sa mu zrkadlila spomienka na predchádzajúci večer. „Moja najdrahšia, verím, že na mňa stále netrpezlivo čakáte." Pobožkal jej ruku v rukavičke a otočil sa, aby pozdravil tetu Horáciu a sestru. „Dobrý večer, milé dámy. Dnes večer ste obidve mimoriadne okúzľujúce."

Teta Horácia naznačila pozdrav kývnutím hlavy. „Osvietený pane!"

Patrícia si ho namrzene premerala, „Matthias, povedali ste predsa, že sa tu stretneme!"

„Ved' sme sa práve stretli, milá sestríčka."

Zašvihala vejárom. „Predstavenie sa už pomaly končí."

„A preto ma zrejme nechcete pripraviť o svoje divadielko." Usadil sa vedľa Imogen. „Nepokúšajte sa však, sestríčka, prekonať majstra Keana. Ako herečka voči nemu nemáte šancu, ani keby bol na javisku spitý na mol."

Patrícia sa zháčila, mykla plec om a otočila sa. Zatvárala sa neprístupne a začala si obzerať šperkami ovešané obecnstvo v náprotivných lôžach.

Imogen nechápala, čo spôsobilo zmenu v Patríciiinom správaní a začínala mať o ňu obavy. Zaumienila si, že pri najbližšej príležitosti sa o tom s Matthiasom pohovára. Ale najskôr si s ním musí vyjasniť to, že sa jej vyhýba, a že dobre vie, prečo. Naklonila sa k nemu, roztvorila pred sebou vejár a začala sa usilovne ovievať, aby bolo zvedavcom jasné, že v rozhovore o nič nejde. Občasné výkriky z prízemí a hrmot klebetiaceho panstva navôkol boli zasa dostatočnou zvukovou clonou, cez ktorú ich rozhovor nebude počuť.

„Pane, teším sa, že ste sa napokon predsa len ráčili medzi nás unúvať. Bolo skutočne načase!"

„Aj vy ste mi veľmi chýbali," zamrmal. „Od tej chvíle, ako ste ma tak nežne povzbudili na tele aj na duchu už uplynula takmer večnosť!"

„Dobrotivé nebo, Matthias, mlčte." Imogen od hnevu sčervenela a podráždene sa poobzerala, či to nikto nepočul. „O tom sa s vami nechcem zhovárať, a vy to dobre viete!"

„Som unesený." Zaiskrilo sa mu v očiach, vzal ju za ruku a začal jej bozkávať končeky prstov. „Naše láskyplné stretnutie uprostred zrúcaním dávneho Zamaru mi bolo tou najsladšou spomienkou po celú noc aj v dnešný deň. Neustále som naň myslel, a jeho čaro ma

celkom pripravilo o rozum."

Zazrela naňho. „Pane, čo sa to s vami deje?“ „Inšpirovali ste ma, moja najsladšia. Uvažujem, či sa nevzdať vedeckých štúdií a nezačať s romantickým veršovaním. Čo myslíte, pristali by mi nakučeravené vlasy?“

Prízhúrila oči. „Pane, chcete sa vyhnúť tomu, o čom sa chystám s vami pohovárať, však?“

„A o čomže sa to chystáte pohovárať?“

„O svojom novom návrhu ohľadom markíza Vannecka," zasyčala spoza vejára.

„Bol by som rád, keby sme túto tému z našich rozhovorov už raz navždy vypustili."

„To viem. Ale ani náhodou nemám v úmysle vzdať sa svojich zámerov len preto, že sme zasnúbení."

Nadvihol obočie. „Takže naše zasnuby považujete za nepodstatné? To ma ničí."

Znovu prudko očervenela a rozkmitala vejár ešte rýchlejšie. „Pane, viete veľmi dobre, ako to myslím!"

„Opatrne s tým vejárom, madam. Robíte ním prievan a my romantickí veršotepci sme veľmi náchylní na prechladnutie."

Jeho napomenutie jednoducho nevzala na vedomie. „Matthias, svoje zámery beriem nanajvýš vážne. Od vás očakávam, že mi pomôžete nastaviť pascu na toho človeka."

„Teraz nie je vhodný čas na takýto rozhovor."

„Lenže..." Medzi obecnstvom nastala nezvyčajná trma-vrma. Imogen sa zarazila a porozhliadla sa ponad vejár. „Čo je? Stalo sa niečo?"

„Možno sa Kean pred predstavením zahľadel viac ráz na dno pohára ako sa patrí, a teraz sa mu na javisku z toho pletú nohy," poznamenala teta Horácia. Vzala do rúk divadelný d'alekohľad a naklonila sa zvedavo ponad okraj lôže, aby zistila, čo je vo veci.

Skutočnú príčinu rozruchu však napokon zistila Patrícia. „To je okolo pani Slottovej. Zrejme zamdlela."

Teta Horácia náhlivo zamierila d'alekohľadom do lôže oproti. „Áno, skutočne. Theodosia je bezvládne rozvalená na stoličke a pani Carlsbaková jej máva popod nosom flakónikom s aromatickou soľou."

Imogen spustila vejár, aby dobre dovidela na skupinku v Theodosinej lóži. „Čo je už zase s tou ženskou?"

Patrícia sa vyčítavo pozrela na brata. „Pani Lyndhurstová povedala, že pani Slottovej sa často chytajú mdloby, keď zbadá Matthiasa. Vraj sa v minulosti stalo niečo hrozné, z čoho sa pani Slottová ešte stále nespamätala." „Hrom a peklo!" ustato zahrešil Matthias. Imogen sa zamračila. „To je ale nezmysel!" Zbadala, ako sa začali z náprotivnej lôže obracať k nim pohľady. Ostatnými lôžami prebehla vlna mrmlania.

Prudko poskladala vejár a vyskočila, že raz navždy spraví v tejto veci poriadok, aby sa konečne prestalo jazyčiť o Matthiasovi. Schmatla opierku krehkej stoličky a začala ju tísnuť bližšie k nemu.

Pozrel sa na ňu, čo zamýšľa, ale keď sa začal dvíhať, bolo

už neskoro. „Imogen, dovoľte, pomôžem vám so stoličkou!"

„Ďakujem, netreba, pane." Imogen zaškrípala zubami a z celej sily zatlačila do opierky. „Zachytila sa o niečo, ale ja to zvládnem."

„Imogen, počkajte..."

Stolička bola asi ťažšia než sa jej spočiatku videlo. Nazlostená Imogen ešte raz do nej drgla, a vtedy konečne nepoddajná stolička povolila. Presnejšie, povolila iba jedna z jej filigránskych nožičiek, ktorá sa zlomila.

Stolička sa prevrátila na červený koberec a Imogen napokon bezpečne pristála v Matthiasovom lone. Zachytil ju a spokojne, zoširoka sa usmial, keď ho pevne schmatla za plecía, aby sa nepreválila. Ale turban už nezvládol, širokým oblúkom zletel ponad okraj lôže dolu, kde sa ho ochotne ujalo obecnstvo na lacnejších sedadlách na prízemí. „Chytil som ho!" „Je môj, ja som ho zbadal prvý!" „No toto, zdá sa, že som ulovil delfína." „Daj ho sem,

mne patrí právo prvého!"

Horácia nazrela ponad okraj lôže. „Imogen, všetko nasvedčuje, že dolu sa začal rytiersky turnaj o tvoj turban!"

Múry divadla sa roztriasli od smiechu.

Patrícia už mala slzy na krajíčku. „Som zhrozená. Zhrozená na smrť. Najradšej by som sa tu hneď prepadla pod zem. Ako len budem zajtra vyzerat' pred svojimi priateľmi v krúžku pani Lyndhurstovej?"

„Určite to zvládnete, sestračka," ľahostajne jej odsekol Matthias. Vstal v objatí s Imogen, a postavil ju na nohy.

„Prosím, prepáčte mi," zamrmlala Imogen, ako si naprávala a uhládzala sukne. „Takúto smiešnu scénu som naozaj nechcela vyvolať."

„Nemáte sa začo ospravedlňovať, moja najdrahšia." Matthias sa usmieval od ucha k uchu. „Zábavnejší večer v divadle som už dlhé roky nezažil. A keďže predstavenie dolu na javisku už takisto žiadnu zábavu neponúka, navrhujem spoločný odchod."

Imogen s Patríciou stáli medzi hustnúcimi hlúčkami ľudí vo foyeri divadla. Matthias vyšiel von privolať koč čakajúci niekde v rade na ulici pred budovou. Teta Horácia sa obďaleč zhovárala s priateľkou. Imogen si premerala stále rovnako namosúrenú Patríciu, a rozhodla sa využiť príležitosť. Pristúpila k nej bližšie.

„Stalo sa vám niečo, Patrícia? Naozaj úprimne ľutujem, čo sa mi pred chvíľou podarilo vyparatiť hore v lôži. Lenže ja som si už pred tým všimla, že sa pre niečo na mňa hneváte."

Patrícia sa zapálila ako pivónia a vyhla sa jej pohľadu. „Vôbec nechápem, o čom to tu hovoríte."

„Netárajte hlúposti. Bola som presvedčená, že si celkom dobre rozumieme. Videlo sa mi, že sa vám naše výpravy za nákupmi páčia a tešíte sa zo svojich úspechov v spoločnosti."

Lenže za posledných niekoľko dní ma z ničoho nič až priveľmi okato prehlíadate."

Patrícia pred ňou o krok cúvla a uprela zrak na vchod do foyeru. „Slečna Waterstonová, nemám ani najmenšiu predstavu na čo narádzate!"

„Takže zasa som pre vás iba slečna Waterstonová, tak je? Imogen si založila ruky v bok a začala poklopkávať špičkou topánky. „Ja si však jasne pamätám, že sme sa dohodli na vzájomnom oslovovaní krstnými menami."

„Bez toho drzého poklopkávania nohou by to nešlo?" precedila cez zaťaté zuby Patrícia.

„Prosím?"

„Všetci tu na vás zízajú."

„To je hlúposť!" Imogen sa poobzerala. „Nikto sa na mňa nedíva."

„Čo iné majú, než zízať?" pustila sa do nej Patrícia. „Správate sa ako ľarbavá vidiečanka. Len sa pozrite, či takto stojí ešte niektorá z dám okolo vás! Je mi naozaj trápne stáť so ženou v takomto nehanebnom postoji, ktorá si ešte aj poklopkáva nohou. Nemáte v sebe ani za štipku dámskej jemnosti a pôvabu."

„Ach!" Imogen sa zapýrila a zložila si ruky z bokov. „Prepáčte, ale hodiny tanca som mala už pred viacerými rokmi a pôvabné jemnosti v správaní dám ma ani vtedy, ani potom neskôr dajako osobitne nezaujímali."

„Tak to teda na vás aj vidno," odmerane jej odsekla Patrícia.

„Moji rodičia nepovažovali za potrebné zaťažovať ma takýmito daromnicami." Imogen pokrčila plecami. „A pravdupovediac, aj mňa oveľa viac zaujímalo všeličo iné."

„To je jasné." Patrícia sa prudko zvrtila a pozrela sa jej priamo do očí. V očiach mala slzy poníženia a hnevu. „Prisahám, že neviem, čo na vás môj brat vidí. Nevie si predstaviť, z akého dôvodu vás požiadal o ruku. Po meste vás prezývajú Nehanebnica Imogen, a ja sa domnievam, že o tom aj vy viete."

„Áno, viem. A viem vám aj vysvetliť, ako som k tej prezývke prišla." „Vysvetľovaním sa neráčte zbytočne unúvať. Dovoľte som sa už o tých nechutných podrobnostiach z vašej minulosti."

Imogen si ju pozorne premerala. „Naozaj?" „Našli vás v spálni s markízom Vanneckom!"

„Kto vám to povedal?“

„Istý priateľ.“ Patrícia si zahryzla do pery. „Nieкто, s kým som sa zoznámila v salóne pani Lyndhurstovej. Všetci tam hovorili, že Matthias sa s vami musel zasnúbiť, lebo ste sa s ním vtedy večer ocitli v kompromitujúcej situácii.“

„Hmm.“

„Povedali mi, že ste ho lapili do pasce tak ako to kedysi spravila jeho hrozná matka môjmu chudákovi ocinovi.“

„Čo mi to tu navrávate?“

Patrícia na ňu zažmurkala ako sova do buka a o krok cúvla. Asi si uvedomila, že zašla príďaleko. „Slečna Waterstonová, som presvedčená, že dobre viete, o čom hovorím. Tu v meste nie je predsa žiadnym tajomstvom, že môjho otca prinútili oženiť sa s Matthiasovou matkou, lebo ho zámerne skompromitovala.“

Imogen pokrčila čelo. „A vy ste teda presvedčená, že ja som vlákala vášho brata do rovnakých osídliel?“

„Naozaj nevidím iný dôvod, pre ktorý by ste nevyhnutne práve vy museli byť jeho budúca pani grófka,“ zašepkala Patrícia. „V salóne pani Lyndhurstovej všetci zhodne tvrdia, že môj brat by si mohol doslova preberať medzi ženami s nepoškvrnenou povestou. Dobrotivé nebo, pre mňa je to také ponižujúce!“

„Chápem, že toto všetko znášate vskutku ťažko,“ sucho poznamenala Imogen.

Otvorili sa vchodové dvere do divadla, a do vyhriateho foyeru vošiel Matthias. Keď zbadal Imogen, zamieril rovno k nej. Patrícia odrazu veľmi znervóznela a zboku na ňu neisto zašúľila.

Matthias sa na sestru zamračil. „Je vám zle, Patrícia? Vyzeráte trochu podráždená.“

„Nič mi nie je,“ zamrmľala. „Prosím, chcem ísť domov.“

Imogen sa znechutene usmiala. „Obávam sa, že slečnu Patríciu rozladili udalosti dnešného večera, pane. Prejavujú sa u nej rovnaké príznaky nervovej slabosti ako u vás. Zrejme na to v rodine všetci trpíte.“

Keď sa s tetou Horáciou vrátili domov, Imogen zamierila rovno do pracovne. Večerný plášť prehodila cez stoličku, stiahla si dlhé rukavičky z kozľaciny a skopla z nôh topánky. Potom sa spustila na pohovku a zazrela spod obočia na tetu.

„Prosím vás, tetuška, porozprávajte mi podrobnosti o manželstve Matthiasových rodičov. Neviem si s tým všetkým poradiť, lebo mi chýbajú dôležité údaje.“

„Až tak veľa toho zasa o celej veci neviem.“ Teta Horácia si naliala kvapku sherry z fľaše na malom príručnom stolíku. „Príbeh má vyše tridsaťpäť rokov. Keď sa to stalo, bola som ešte mladica.“

„Poznali ste sa s matkou pána Colchestera?“

„S Elizabeth Dabneyovou nás nikdy nepredstavili, lebo sme sa nepohybovali v rovnakých spoločenských kruhoch.“ Usadila sa k rozkúrenému kozubu a uchlipla si z kaliska. „Ak mám povedať pravdu, vtedy sa o nej hovorilo, že celú vec priveľmi uponáhľala, vieš, ako to myslím! Vždy sa jej všetko prepáčilo, lebo bola veľmi pekná a pôvabná, no a jej otecko bol ohromne bohatý a vplyvný pán. Rodičia ju od mala rozmaznávali a vždy dostala, čo chcela.“

„A tak si raz povedala, že chce Matthiasovho otca?“

„Aspoň tak to vtedy všetci tvrdili.“ Teta sa ustato usmiala.

„Podľa mňa ale k tomu vždy treba dvoch. Volal sa Thomas a vtedy bol ešte len vikomt, lebo mu žil otec. Bol presne taký rozmazaný, ako Elizabeth. Bol arogantný a veľmi pekný. V tej sezóne to bol vychýrený darebák, a zrejme mu ani na um nezišlo, že za zábavku s Elizabeth bude musieť draho zaplatiť. Dovtedy sa mu totiž všetko prepieklo.“

Imogen sa zachmúrila. „Ak prečo práve v tom prípade musel platiť? Ved' mal predsa zdediť titul grófa a z Elizabethiných osídliel by sa bol ľahko vymanil, keby bol chcel.“

„Dedičné grófstvo bolo celkom na mizine.“ Horácia zamyslene hľadela do plameňov. „V tom čase však o tom nik nemal ani potuchy. Z rôznych strán som sa vtedy dopočula, že starý gróf bol nadšený, keď mu syna prichytili v kompromitujúcej situácii s Elizabeth. Nuž,

potreboval si napchať rodinné truhlice jej dedičstvom. Vtedy to všetci považovali za obojstranne výhodné partnerstvo."

„Všetci, okrem mladého Thomasa?"

„V podstate áno, lenže ten sa neopovážil otcovi vzpriečiť, lebo sa bál, že ho vydedí. Oženil sa s Elizabeth, ale nebolo to šťastné manželstvo. Lenže, koľko ich je šťastných?"

„Moji rodičia boli spolu šťastní," povedala potichu Imogen.

„To je pravda. Zlatko moje, obávam sa, že si vyrastala uprostred dosť nereálnych predstáv o živote. Ale aby som to dokončila, Thomas s Elizabeth nemali viac detí, a väčšinu svojho manželstva prežili oddelene. Thomas si tu v meste vydržoval celý rad mileníek, a Elizabeth sa musela uspokojiť s okázalými zábavami vo vidieckom sídle Colchesterovcov. V tom roku čo zomrela, sa Thomas veľmi zaľúbil do mladej vdovy Charlotty Poolovej. Zosobášili sa čoskoro po Elizabethinom pohrebe."

Imogen si rozložila ruky po operadle pohovky a zahľadela sa do plameňov v kozube. „Potom sa im narodila Patrícia?"

„Áno."

„Matthiasova sestra ma dnes večer obvinila, že som jej bratovi pripravila rovnaký osud, aký stihol jeho otca," potichu povedala.

Teta Horácia sa na ňu letmo pozrela. „Kontesa Patrícia je veľmi mladá dáma a vo svete dospelých ešte nemá takmer žiadne skúsenosti."

„Ja som však dospelá žena, a viem preto veľmi dobre, kam tým mieri."

„Čím chceš povedať...?"

Imogen sa pozrela tete priamo do očí. „... čím chcem povedať, že nesmiem pripustiť, aby sa so mnou Matthias oženil bez lásky. Nevládala by som s ním žiť s vedomím, že som ho prinútila zopakovať otcovu chybu."

Teta Horácia zosmutnela, lebo pochopila, o čo ide. „Moja zlatá neterka, odkedy si už zaľúbená do Colchestera?"

Imogen sa skrúšene pousmiala. „Obávam sa, že odvtedy, ako som si prečítala jeho prvý príspevok v Zámorskej revue."

„Ako sa to len všetko zamotalo!"

„Áno." Imogen sa zhlboka nadýchla. „A keďže som stála na začiatku celej motanice, je aj mojou povinnosťou rozťať tento gordický uzol."

Na tretí deň večer bola Imogen na plesu u Wellsteadovcov. Stála v tanečnej sále za košatou papraďou vo veľkom črepníku, keď si všimla, ako sa Patrícia opatrne prešmykla do predsieni. Zachmúrila sa. Bola by najradšej, keby tam bol Matthias a vyriešil si to so svojou sestrou sám. Ale ten nerád chodil na spoločenské podujatia a ani tentoraz sa zatiaľ na ples neobjavil. Sestrička sa rada zabávala, ale nebola ochotná rešpektovať garde, ktoré jej určil brat ako dozor v spoločnosti.

Imogen bolo jasné, že sa jej Patrícia nepodakuje, keď ju bude sledovať. Zodpovednosť jej však nedovolila zanedbať si povinnosti. Rozsiahle sídla bohatej spoločenskej smotánky t boli pre mladé dámy, ktoré sa zatúlali z dohľadu ostatných veľmi nebezpečné. To vedela z vlastnej zlej skúsenosti spred troch rokov. Zo siene vyšla dverami, za ktorými zmizla Patrícia. Ocitol sa v úzkej chodbe pre služobníctvo. Okrem ¹ servírovacieho vozíka dovysoka naloženého krabími paštétami bola chodba prázdna. Prešla za roh a ďalšou podobnou chodbou sa dostala k starému točitému schodisku.

Poobzerala sa za východom, lenže žiadny nenašla. Patrícia musela teda vyjsť po schodisku na vyššie podlažie. Imogen sa vystrašila. Matthiasova sestra zrejme dobre vedela, kam ide. Ak by sa chcela z plesovej siene dostať iba na chvíľu na čerstvý vzduch, vrátila by sa, len čo by zistila, že zabúdila do chodby pre služobníctvo. Jej odchod z plesovej siene bol očividne zámerný a mal svoje presné miesto určenia. Nadvihla si sukne a v ľahkých tanečných črievičkách celkom potichu vybehla po úzkych drevených schodíkoch. Hore v sporom svetle nástenného svietnika sotva rozoznala dvere. Otvorila ich a nakukla do tmavej miestnosti osvetlenej iba mesačným svetlom z vysokých, úzkych oblokov.

Vošla dnu a potichu za sebou zatvorila. Keď si po chvíli privykla na šero, zbadala na stenách pozlátene štvorce a obdĺžniky. Podľa ich množstva usúdila, že je zrejme v obrazárni, ktorá sa rozprestierala pozdĺž celej steny domu. Rozhliadla sa za Patríciovou, a keď začula na opačnom konci šuchot, stihla ešte zbadáť ako sa tam mihli svetlé ženské sukne. Okamžite sa jej však stratili z dohľadu v nejakom výklenku.

„Patrícia? Ste to vy?“ Rezkovo vykročila tým smerom, a hneď sa jej aj podarilo palcom zakopnúť o nohu stoličky vytvarovanú do podoby drápov, ktorú si v tme nevšimla. „Dopekla!“ zakliala a zastala, aby si počúchala udretý palec. Z temnôt sa oproti nej vynorila mužská postava. „Slečna Waterstonová?“

„Kto sa to tu...?“ Prekvapená Imogen chytro cúvla, a zahľadela sa na blížiacu sa postavu. Keď prešiel cez miesto kam svietil mesiac, spoznala ho. „Pán markíz Vanneck!“

„Ľutujem toto melodramatické aranžmán.“ Zastal pred ňou a takmer nepriateľsky si ju premeral. „Ale musím sa s vami pohovárať v súkromí. Čertovsky som sa natrápil, kým sa mi podarilo zariadiť si toto stretnutie.“ „Kde je slečna Patrícia?“

„Už sa vracia v sprievode slušnej dámy naspäť do plesovej siene. O jej dobrú povesť sa nemusíte obávať!“

„Tak potom tu už nemám ani ja čo hľadať!“ Imogen si zachytila sukne a chystala sa ho obísť.

„Počkajte!“ Keď okolo neho prechádzala, Vanneck ju chytil za ruku a prinútil zastáť. „Toto stretnutie som si horko-ťažko pripravil a rozhodne sa s vami chcem porozprávať.“

„Pustite ma!“

„Nepustím, kým si ma nevypočujete.“ Vanneck sa na chvíľu odmlčal. „Kvôli Lucy si ma musíte vypočuť!“

„Kvôli Lucy.“ Imogen zamrela. „Čo má toto všetko spoločné s Lucy?“

„Boli ste jej priateľkou.“ „No a čo?“

„Dopekla, slečna Waterstonová, vypočujte si ma! Lucy by si určite želala, aby som vás ochránil. Vy ste sa v spoločnosti nikdy nevedeli sama chrániť.“

„Pane, vašu ochranu nepotrebujem.“ Vanneck jej tuhšie stisol ruku. „Určite si uvedomujete, že vás Colchester zámerne skompromitoval, aby mohol oznámiť vaše zasnuby.“ „Nič také nespravil.“

„Pasie po kráľovnej pečati. Dali ste mu už tú mapu?“

„Nie, ešte nie.“

„To som predpokladal,“ vyhlásil protivné. „Ak by ste mu boli dali, tak už vaše zasnuby skončili. Nechápate, kam mieri? Odšmarí vás, len čo sa dostane k náčrtku.“ Imogen sa naňho mrazivo usmiala. „Veľmi sa mýlite, pane!“ Vanneckova tvár sa skrivila od zlosti a doslova jej zaboril prsty do pokožky. „Slečna Waterstonová, chcem tú prekliatu pečať! Rutledge napísal, že je hodna celý majetok. Že je priam nezaplátiteľná.“ „Bolí ma ruka!“

Nevšimal si ju. „Pred niekoľkými dňami som začal dávať dokopy konzorcium investorov, ktorí by financovali výpravu I do Zamaru. Odstúpili keď sa dozvedeli o vašom zasnúbení s Colchesterom. Jediným úderom mi rozbil môj zámer.“

Niečo v tóne jeho hlasu ju varovalo, cítila, ako sa jej zježili vlasy na zátylku. „Musím sa vrátiť do plesovej siene. Už tu takto naozaj nemôžem dlhšie postávať!“

„Odvolajte zasnuby!“ vyrútil sa na ňu nečakane hnevivo. „Odvolajte ich, a to veľmi rýchlo. Inak to nejde. Ak sa zbavíte Colchestera, dám dohromady konzorcium a my dvaja sa staneme spoločníkmi. Zbohatneme, keď nájdeme kráľovninu pečať.“

Všetko sa stalo presne tak, ako si to Imogen želala, lenže stále intenzívnejšie cítila, že ju niečím ohrozuje. Odrazu sa ho začala veľmi báť.

„Naozaj už musím ísť,“ chytro sa ospravedlnila. „Pohovárame sa o tom azda niekedy inokedy. A možno by ste si dohodli obchodné partnerstvo aj s Colchesterom.“ „S Colchesterom?“

Keď pochopila, že strelila hlúposť, bolo už neskoro. „Azda by...“

„To nejde,“ zavrčal. „Colchester by s tým nikdy nesúhlasil. A okrem toho, celý svet vie, že

zavraždil Rudedga. Ak by som sa stal jeho spoločníkom, s najväčšou pravdepodobnosťou by som pochodil rovnako. Musíte odvolať zásnuby skôr, ako sa dostane k vašej mape. Inak to nepôjde!"

Hnev v nej prevládol nad opatrnosťou. Pyšne sa vystrela. „Spravím čo sama uznám za vhodné, pane. Láskavo ma pusťte!"

„Nepripustím, aby ma o kráľovninu pečať pripravil ženský kaprie. Ak nechcete skončiť s tými zásnubami, tak vám s nimi skončím ja!"

Celkom sa prestal ovládať. Imogen sa mu usilovala vytrhnúť zo zovretia, lebo jasne cítila, že sa stal nebezpečný. Nepodarilo sa jej to. Zvierajúc jej ruku, dostrkal ju na najbližšiu pohovku a hodil ju na ňu. Potom sa z celej sily vrhol na Imogen až jej vyrazil dych. Spočiatku ju to ohromilo, nevládala sa ani pohnúť, ale vzápätí ho začala škriabať, aj keď sa ho veľmi bála.

„Došľaka aj s vami, vy jedna malá suka!" Vanneck ju schmatol za sukne. „Keď to s vami skončím, budete prosiť na kolenách, aby som vám poskytol financie na tú vašu výpravu."

„Takto ste sa správali aj k svojej alebohej manželke?" spýtala sa, usilujúc sa mu ubrániť. „Znásilnili ste ju ešte predtým, než ste do nej naliali laudanum?"

„Zbláznili ste sa?" Zlostne na ňu gánil z tmy. „Sama sa ním naliala! Tá ženská sa večne ponosovala na oslabené nervy a uchlipkávala si z neho."

„Prečo sa obťažujete s takým klamstvom? Pochopila som veľmi chytro, že ste si to stretnutie so mnou vtedy naplánovali, aby to pred ľuďmi vyzeralo, že spolu máme pomer a Lucy tomu uverila. Preto spáchala samovraždu, lebo sa cítila podvedená. To vy ste ju zabili. O tom som presvedčená!" „Neviete vôbec nič." Vanneck sa nadvihol na lakťoch. „Čo sa mi to tu snažíte nahovoriť? Obviňujete ma azda z vraždy?" „Áno."

„Ste bláznivá. Ja som svoju ženu nezabil." Vanneck prižmúril oči. „Neznamená to, že som na to niekedy nemal aj sto chutí, alebo že by som to nebol raz aj spravil. Ale mojou rukou neskončila."

„Neverím vám."

„Na tom mi figu záleží. Chcem od vás len tú mapu, a ja ju z vás hoci aj vytlačím!"

Imogen si uvedomila, že v záchvate zúrivosti je schopný všetkého, a teraz sa práve chystá ju znásilniť, aby sa takto dostal k mape. Keď zacítila na holom stehne jeho vlhkú, studenú ruku, pridusené vykrikla. Zapchal jej spotenou dlaňou ústa. Zľakla sa, že celkom spanikári. Zadívala sa na stenu nad pohovkou a zbadala pozlátený rám, od ktorého sa odrážal mesačný svet. Kým sa trápil s množstvom jej sukní a usiloval sa obnažiť jej stehná, načiahla sa za rámom. Podarilo sa jej ho zachytiť jednou rukou. Zhodí ho aj dolu? V okamihoch hrôzy takmer ani necítila, ako z nej strháva šaty. Rám však nakoniec predsa len nadvihla a pootočila tak, že sa uvoľnil z hákov a zrútil sa Vanneckovi na hlavu a plecيا. Uder bol taký prudký, že to aj ňou poriadne zatriaslo. Vanneck zachrčal a znehybnel na nej. Prudko doňho strčila, aby ho zhodila na podlahu. Lenže ešte skôr, ako sa jej ho podarilo dostať zo seba, Vannecka schmatli niečie ruky.

„Panghart!" Matthias sa vynoril z temnôt ako démon pomsty. Zdvihol Vannecka z pohovky a hodil si ho k nohám.

Vanneck sa rozpleštil na podlahe, pootvoril omámené oči a nechápavo zažmúril na Matthiasa. „Colchester? Anciaša vášho, čo tu robíte?"

Matthias si stiahol rukavicu a šmaril mu ju na hrud'. „Zajtra sa u vás zastavia moji sekundanti. Som presvedčený, že sa im dovedy podarí pripraviť všetko na stretnutie."

„Sekundanti? Sekundanti?" Vanneck sa pokúsil zdvihnúť na lakti. Potriasol hlavou, ako keby si to chcel v nej rozumne utriať. „To predsa nemyslíte vážne!"

Matthias zdvihol Imogen z pohovky a pritúlil si ju v náručí. „Buďte si istý, že som vo svojom živote ešte nič nemyslel vážnejšie." Otočil sa a zamieril s ňou k východu.

„Ale veď ste sa s ňou ani náhodou nechceli oženiť." Vanneckov zúfalý výkrik duto zarezonoval v dlhej obrazárni. „Všetci vedia, že zásnuby iba predstierate. Chcete sa len dostať k tej mape. Ďas vás pobil, Colchester, veď tá vám nestojí za súboj! Tu ide iba o obchod!"

Matthias mu na to neodpovedal. Keď niesol Imogen cez temnú obrazáreň, pozrela sa mu do tváre. Striaslo ju, lenže to už s predchádzajúcim zápasom nijako nesúviselo.

Práve v ňom totiž konečne spoznala temného neznámeho zo svojich snov. V náručí ju niesol Zamaris, vládca temnôt.

Kapitola 11

Imogen sa triasla na celom tele a túlila sa k Matthiasovi, keď ju niesol dolu schodmi a cez vstupnú halu. Tvár mu mala pritisnutú k plecu, a márne zadržala slzy. Ako ju rýchlo niesol k východu zo sídla, počula okolo seba plynúť rôzne hlasy. Niektoré boli súcitné, iné ľahostajne zvedavé.

„Počujte, Colchester, stalo sa niečo slečne Waterstonovej?“ spýtal sa nejaký muž.

„Prišlo jej zle,“ vyrovnaným tónom mu odvetil Matthias. „Povolili jej nervy. Viete, to je tým vzrušením zo zasnúb.“

Muž sa zachechtal. „Ach, samozrejme. Nazdám sa, že prídete na niečo, čím ju zbavíte útrap.“

Imogen sa aj chcela ohraďovať, že má pevné nervy, ktoré niečo také svetské, ako sú zasnuby nevyvedie z miery, lenže sa neodvážila odlepiť tvár od Matthiasovho pleca. Ten človek by jej totiž určite zbadal slzy v očiach.

„Zabehnem po lekára, pane?“ spýtal sa ktorýsi lokaj.

„Netreba, len ju zaveziem domov. Musí si oddýchnuť.“

„Zavolám vám teda koč, pane.“

„Áno, ďakujem.“

Zacítila chlad, konečne boli vonku. O chvíľu zaklopotali po dlažbe kopytá a zahrkotali kolesá koča. Počula, ako niekto otvára dvere a Matthias s ňou v náručí vyšiel po schodíkoch. Sadol si na čalúnené sedadlo a privinul si ju na hrud’.

„Upokojte sa!“ Keď sa koč pohýnal do nočnej tmy, pridrжал si ju ešte tuhšie. „Už je po všetkom. Už ste v bezpečí, moja drahá.“

„Lenže vy nie!“ Boli už mimo dosahu zvedavých pohľadov, a tak sa mu Imogen prudko vymanila z čičkávého objatia. Schmatla ho za plecía a zatriasla ním. „Bože dobrotivý, čo ste to len porobili, Matthias?“

Matthias sa ani nepohol. Ako keby mu ani z celej sily nezabárala prsty do čierneho zvrchníka. Len na ňu blýskal očami, z ktorých sa nedalo nič vyčítať. „Práve som sa chystal položiť vám rovnakú otázku.“

Poznámku vôbec nevzala na vedomie, lebo mala pred očami iba hroziace nebezpečenstvo. „Ako ste niečo také mohli spraviť, Matthias? Ved’ ste práve vyzvali markíza Vannecka na súboj!“

„Za daných okolností to bolo jediné možné východisko.“

„Lenže mne sa nič nestalo!“

Matthias ju chytil za bradu. „Vďaka Bohu a vašej duchaprítomnosti. Srdiečko moje, správali ste sa naozaj obdivuhodne. Vannecka ste tým rámom takmer prizabili.“

„Práve preto ste nemali dôvod vyzývať ho na súboj,“ povedala zúfalo.

Matthias jej začal palcom nežne hladkať kútik úst. „To, že ste sa dokázali ubrániť vôbec neznamená, že sa mi s Vanneckom netreba porátať. Inú možnosť ako výzvu na súboj som jednoducho nemal.“

„To nie je pravda.“ Oči jej zalial ďalší príval slz. Spakruky si ich poutierala. „Ten človek nie je hoden toho, aby ste kvôli nemu riskovali svoj život, môj pane.“

Matthias jej jemne nadvihol hlavu a váhavo si prezrel jej zaslzené líca. „Dúfam, že tie slzy sú kvôli mne, madam.“

„A kvôli komu inému by som asi tak mala plakať?“ spýtala sa hašterivé.

„Pochopil by som, keby ste plakali pre to, čo sa vám dnes večer stalo. Aj dáma s vašimi pevnými nervami občas môže podľahnúť...“

„To je hlúposť! Oveľa viac ma trápi, čo všetko sa vám môže prihodiť kvôli tej idiotskej

výzve." Načiahla sa oboma rukami, a vzala si mu tvár do dlaní. „Matthias, toto nesmiete spraviť, počujete? To vám nemôžem dovoliť."

Chytil ju za zápästie a nežne ho stisol. „Imogen, všetko je tak, ako má byť, a dobre sa to skončí." „Ved' vás môže zabiť!"

Sotva badateľne sa pousmial. „A to vás zrejme trápi." „Došľáka, Matthias, ved' sa idem načisto zblázniť, keď si na to pomyslím!" „A to už prečo?"

Rozpaky a strach ju celkom premohli. „Lebo vás ľúbim." V koči sa v tej chvíli zastavil čas ako šibnutím čarovného prútika. K Imogen odniekiaľ z diaľky z ulice doliehali ľudské hlasy, kľopot kopýt a hrkot kolies. Občas na ňu zažmurkali lampáše okoloidúcich kočov. Tam vonku sa hýbal svet, ale dnu ako keby všetko znehybnelo.

„Vy ma ľúbite?" nežne sa jej spýtal. „- Áno."

„Tak sa potom za mňa zajtra vydajte podľa osobitnej licencie."

Imogen nechápavo otvorila ústa. „Ako môžete rozprávať o sobáší, keď vám ide o život?"

„Práve rozhovor o našom sobáší," začal Matthias berúc ju znovu do náručia, „sa mi za daných okolností vidí zo všetkého najdôležitejší."

„Ale, Matthias..."

„Vydajte sa za mňa ešte pred tým, ako sa vyberiem v ústrety svojmu osudu." Nežne ju pobožkal na zslzené oči a potom jej vtisol ľahučký bozk do rozstrapatených vlasov. „To je jediné, o čo vás žiadam."

„Dám vám hocičo na svete, ak odvoláte to stretnutie na svitaní."

„To nemôžem urobiť, Imogen. Ale môžem vás ubezpečiť, že spravím všetko, aby som bol na raňajky naspäť pri vás."

Imogen z jeho slov vycítila, že je už pevne rozhodnutý a všetky ďalšie námietky sú zbytočné. Päťami mu buchla do pliec. „Matthias, prosím vás..."

„Zajtra sa za mňa vydajte!"

Celkom ju premohla bezmocná zlosť. Zvalila sa naňho, tvár mu zaborila do kabáta a zmáčala ho ďalším prívalom slz. „Ak je to skutočne vaše želanie!"

„Je to moje jediné želanie. Nič iné od vás nežiadam."

V takejto chvíli mu naozaj nemohla nič odprieť. „Tak teda dobre," zafuflala mu do kabáta. „Zajtra sa za vás vydám."

„Nemusíte mi odpovedať hneď tónom, ako keby som vám navrhoval odsun do zámorských kolónií."

„Ach, Matthias."

„Ja viem." Pohladkal ju po rozstrapatených vlasoch.

„Chápem vás."

Obidvaja zmĺkli. Jeho teplé, mocné ruky vo vlasoch ju uspokojovali. Hrôzostrašné predstavy pomaly ustupovali a začínalo jej svitať, že takto si sotva pomôže. Musí jednoducho na niečo prísť, čím by sa jej podarilo odvrátiť súboj. Lenže odrazu jej zišlo na um ešte niečo, na čo medzitým pozabudla.

„Dobrotivé nebo, takmer mi to celkom vypadlo." Prudko sa narovnala a temenom vrazila Matthiasovi do brady. „Au!"

„Vanneck proti vám skutočne nemal žiadne šance, však?" Matthias sa uhol a pošúchal si bradu. „Keby sa vám nepodarila tá leš s rámom obrazu, určite by ste sa boli vynašli inak."

„Pane, prepácte mi to. Skutočne som vám nechcela ublížiť."

„Ja viem." Zuby sa mu zabeleli v zarážajúco veselom, širokom úsmeve. „No a na čo ste si to tak odrazu spomenuli?"

„Na Patríciu. Kde je?"

„Patrícia je na poriadku a pod dozorom tetušky Horácie. Stretol som sa s obidvoma tesne predtým, ako som sa vybral na poschodie za vami do obrazárne. Keď vás dopravím domov, pošlem po ne koč."

„Vaša sestra je s mojou tetou?"

„Áno.“

Imogen zišla na um desivá skutočnosť. „Pane, ako ste vedeli, že som v obrazárni?“

„Patrícia mi povedala, že si všimla, ako vychádzate hore poprezerat' si obrazy.“

„Aha,“ zašepkala Imogen.

Je to naozaj tak, uvedomila si v hrkote kolies. Lenže nič nezíska, ak Matthiasovi zavesí na nos svoje nové podozrenie. Na jeho slabé nervy mu úplne stačia starosti so súbojom. Netreba sa mu ešte navyše trápiť kvôli sestre, ktorá sa zrejme dohodla s Vanneckom a zaviedla ju k nemu hore do obrazárne.

Imogen sa oprela o Matthiasa a zadívala sa von oblokom. To, na čo prišla, však stavia súboj do celkom iného svetla. Teraz je ešte oveľa dôležitejšie ho od neho odhovoriť.

„Pane, sľúbte mi, že si ešte raz premyslíte svoje nerozvážne stretnutie s markízom. Chápem, že niektorí džentlmeni považujú súboje za jediné riešenie otázok týkajúcich sa cti, lenže ja ich pokladám za vrchol hlúposti. A vy rozhodne nie ste hlupák. Preto...”

„To stačí, Imogen,“ pokojne ju prerušil. „My dvaja sme sa už o všetkom dohodovorili. A žiadam vás, aby ste sa o ničom z tohto pred nikým nezmieňovali, rozumiete?“

„Ale...”

„To je výlučne mužská záležitosť. Zúčastnení džentlmeni sú zaviazaní mlčaním, a vy z tohto rozhodne nesmiete spraviť šířavnaté sústo spoločenských klebiet.“

To sa jej naozaj dotklo. „Ani vo sne by mi nezišlo na um klebetiť o takej... takej bezduchej, zvrátenej a absolútne nezmyselnej chlapskej sprostosti.“

„Výborne!“ Obkrútil si jej strapaté vlasy okolo ruky. „Vedel som, že pochopíte, prečo treba držať jazyk za zubami. Na vás sa dá spoľahnúť, moja najdrahšia.“

„Imogen, musíš tu tak hore-dolu pobežovať?“ ozvala sa teta Horácia nalievajúc do šálok čaj. „Namojdušu sa mi už z toho točí hlava.“

„A čo iné mám robiť?“ Imogen zastala pri obloku a podráždene sa zahľadela do malej záhrady, ešte mokrej po daždi. „Prichodím si ako zväzok svetlíc tesne pred výbuchom nad Vauxhall Gardens. Je to strašný pocit.“

„Nervy, zlatko. Zrejme je to po prvý raz, čo si uvedomuješ, že ich máš aj ty.“

„To je hlúposť. Poznáte ma predsa tetuška a viete, že nebyvam nervózna.“

„Ale ešte si sa nikdy nechystala na sobáš.“ Teta Horácia zacmukala. „Celkom presne neviem, prečo sa s tým osvietený pán gróf tak veľmi ponáhl'a, ale zrejme za daných okolností sa mu to takto zdá najpríhodnejšie.“

„Za daných okolností?“ začudovala sa Imogen. Hlavou jej preblesklo podozrenie, že teta Horácia niečo vie o súboji. „Ako to mám chápať?“

„Neber to ako výčitku voči sebe, ale za podobných okolností sa zvyčajne veľké svadby nerobievajú. A osvietený pán gróf tiež neoblubuje veľké spoločenské podujatia.“

Imogen si v duchu trochu vydýchla. „Máte pravdu, tie skutočne nemá rád.“

Zahľadela sa znovu do záhrady. Zdalo sa jej, akoby za tú jedinou noc potemnel celý svet. Na úsvite sa spustila do ulíc hustá hmla. Strhla sa z nepokojného spánku na ďalší zo série hrôzostrašných snov, ktoré ju v poslednom čase kváril. Vo sne chcela Matthiasa zachrániť pred neznámym nebezpečenstvom, ktoré mu hrozilo, lenže už bolo prineskoro. Našla ho v kamennom sarkofágu, a všade navôkol bola samá krv. Dívala sa do hmlistej záhrady a vystrašene rozmýšľala, ako sa jej za necelý deň, ktorý jej ešte ostáva, podarí zabrániť tomu bláznovstvu so súbojom. „Imogen!“ „Čo prosím?“ Imogen sa obzrela ponad plece na tetu.

„Čo ste to vraveli?“

„Zlatko, pýtala som sa ťa, či si už dala inštrukcie svojej slúžke ohľadom balenia.“

„Zrejme som sa jej už o tom zmienila. Ale hej, zmienila som sa.“ No potom sa zamračila. „Pravdupovediac, dosť som ale rozmýšľala o iných veciach. Teraz, keď ste mi to pripomenuli, celkom naisto neviem, či som jej oznámila, že sa večer sťahujem do domu pána Colchestera.“

Teta sa na ňu chápavo usmiala a vstala. „Moja zlatá, pokojne si sadni a vypi si čaj. Zájdem na poschodie a všetko so slúžkou vybavím.“

„Ďakujem, tetuška.“ Imogen zašla k neveľkému príručnému stolíku na opačnom konci

miestnosti, kde už bol ponalievaný čaj. Vzala si šálku a upila si z nej za hit.

Po tetinom odchode ostala v pracovni sama. V tichu miestnosti bolo počuť iba hlasný tikot vysokých stojacích hodín. Po chvíli ju pravidelný zvuk tak vyviedol z miery, že sa začala znovu hore-dolu prechádzať. V predchádzajúcich rokoch sa k nej z času na čas niečo donieslo aj o súbojoch. Tým rečiam nikdy nevenovala mimoriadnu pozornosť, keďže sa jej priamo netýkali. Hmlisto sa však pamätala, že sa okolo toho, okrem hlavných aktérov, vždy krútilo viacero ľudí. Určite k tomu patrili sekundanti duelantov, a z jedného prípadu sa pamätala, že tam bol aj lekár. Ale museli tam byť aj ďalší, napríklad kočiši a možno aj nejakí stajníci. Urodzení páni sa zvyčajne sami neobťažovali s koňmi a kočiarmi, lebo na to mali svojich ľudí.

Ozvalo sa klopkanie na dvere, a vzápätí sa v nich objavila pani Vlnová. „Slečna Waterstonová, prišla za vami nejaká dáma.”

Imogen sa tak rýchlo zvrtila, že jej až vyšplechlo zo šálky na tanierik. „Kto je to?”

„Njaká pani Patrícia Marshallová, madam.”

Imogen prudko položila šálku. „Prosím, hneď ju uveďte, pani Vinová!”

„Áno, madam.” Pani Vinová zavzdychala a vyšla. O chvíľu sa vo dverách objavila Patrícia. Imogen vôbec ničím nepripomínala sebavedomú mladú dámu z predchádzajúceho večera. V peknej tvári sa jej zračilo napätie, a v sivých očiach strach. Vyzerala, akoby sa už- už mala rozplakať. „Musím sa s vami porozprávať,” zašepkala, keď za ňou pani Vinová zatvorila dvere.

„Sadnite si,” vyzvala ju odmerane Imogen. Zašla za písací stôl a tiež si sadla. Zložila si ruky na vyleštený mahagónový povrch, a premerala si nastávajúcu švagrinú. „Čo ste mi prišli povedať?”

„Matthias mi pri raňajkách oznámil, že sa dnes s vami žení.”

„No a?”

„A zajtra ráno sa chystá na súboj.” Patrícia zavzlykala a z taštičky si vytiahla vreckovku. „Takto sa to nemalo stať!”

Imogen sa zarazila. „Ako ste sa dozvedeli o súboji?”

„Práve som bola u pani Lyndhurstovej.” Patrícia smrkla. „Povedala mi, že je toho plné mesto.”

Tak teda takto si vedia džentlmeni udržať tie svoje hlúpe tajomstvá, pomyslela si Imogen. Už to ktorísi z nich stihol vyklebetiť. Možno niektorý zo sekundantov, ktorý má na starosti prípravu stretnutia zavčas rána.

„A ešte majú tú drzosť sťažovať si na klebetnosť žien,” zamrmala si popod nos Imogen.

Patrícia sa na ňu nechápavo pozrela. „Prosím?”

„To sa vás netýkalo, Patrícia. Ale keďže ste o našich spoločných ťažkostiach už tak presne informovaná, vysvetlili by ste mi láskavo, o čo vám, došľaka, včera večer išlo?”

Patrícia sa trochu zháčila, lenže potom sa jej zlostne zachveli kútiky úst. „Ja som sa iba usilovala vytrhnúť vám z drápov svojho brata. Ale ktovie prečo som dosiahla pravý opak!”

„Aha, teda tak!” Imogen privrela oči a oprela sa o stoličku. „Napokon, mohlo ma to napadnúť. Teraz je mi to už celkom jasné a začína mi to všetko zapadať na svoje miesto.”

„Pani Lyndhurstová povedala, že ak vás brat nájde v kompromitujúcej situácii s iným mužom, bude mať dôvod na zrušenie zasnúb. Povedala mi, že sa to dá ľahko zariadiť.”

„Takže to bol nápad pani Lyndhurstovej?”

Patrícia sa vysiakala a zlostne sa pozrela Imogen do očí. „Spravila som presne všetko podľa jej pokynov. Vedela som, že sa za mnou vyberiete z plesovej siene hore, do obrazárne. Stále sa hráte na slušnú gardedámu, aj keď toho o slušnosti neviete viac, ako jedna... obyčajná blcha!”

„Blcha?”

„Zaviedla som vás do obrazárne, a potom som sa s pani Lyndhurstovou vrátila naspäť do plesovej siene. Keď prišiel Matthias, povedala som mu, že ste si zašli do obrazárne po-

prezerat' obrazy. Vybral sa za vami a pani Lyndhurstová povedala, že všetko vychádza tak ako má." Patrícia sa na ňu už takmer rozkričala. „Lenže Matthias nezrušil zásnuby ako mi to nahovorila!“

„Vy jedna pojašená sprostáňa!“ Imogen vyskočila a pleskla dlaňami na stôl. „Máte vôbec predstavu o tom, čo ste porobili?“

„Ale ja som sa ho len pokúšala zachrániť.“ Patríciine líca zalial d'alší príval slz. „Nechcem, aby ho stihol ocinov osud. Nechcem, aby si zničil život!“

„Dúfam, že ste teraz spokojná so skazou, ktorú ste privodili.“ Imogen obišla stôl. „A vaša úžasná priateľka pani Lyndhurstová takisto.“

„Ona mi chcela iba pomôcť.“

„Hlúposť! Niečo mi navráva, že tá dáma nepatrí k ľuďom, ktorí niekomu pomáhajú. Panička hrabe iba k sebe a niečo tým určite sleduje.“

„To nie je pravda. Voči mne bola vždy veľmi láskavá a považujem ju za svoju skutočnú priateľku.“

„Svoje skutočné priateľstvo vám prejavila naozaj dosť nezvyčajným spôsobom.“ Imogen rozmýšľala nad tým, o čo jej tak asi môže ísť. „Zaujímalo by ma, čo konkrétne v tomto prípade sleduje. Že by za tým bola kráľovná pečať?“

„Nemám ani najmenšej potuchy, o čom si to pohundrávate,“ trucovito sa ohradila Patrícia. „Ale rozhodne musíte niečo podniknúť! Čo ak by v súboji pán markíz Vanneck môjho brata zabil?“

„Upokojte sa, Patrícia! Porozmýšľam nad niečím.“

Patrícia zaváhala. „Mohli by ste odmietnuť vydať sa zaňho. Viem, že by vás to dostalo do rečí, ale na vašej povesti Nehanebnice Imogen to veľa nezmení ak mu dáte košom.“

„Možno máte pravdu, že na mojej povesti asi veľa nezmení moje odmietnutie manželstva s grófom Colchesterom, lenže jeho to rozhodne neodradí od súboja s markízom.“

„Prečo by išiel do súboja kvôli dáme, ktorá mu dala košom?“

„Patrícia, so svojím bratom sa až tak veľmi dobre nepoznáte, však?“ poznamenala Imogen. „Verte, že do toho súboja pôjde napriek všetkému! Rozhodol sa, a jeho zmysel pre česť mu nedovolí spraviť inak. A okrem toho, ja som mu už dala slovo, že sa dnes zaňho vydám. To bolo jediné, o čo ma žiadal, a ja som mu to nemohla odoprieť.“

„Pani Lyndhurstová povedala, že spravíte hocičo, len aby ste sa dostali k jeho šľachtickému titulu,“ vybuchla Patrícia. Imogen si ju nahnevane premerala. „Ak vás ešte raz napadne citovať pani Lyndhurstovú, najskôr si ráčte pripomenúť, že do tejto motanice nás obe dostala práve ona!“

Patrícia sa zmohla na slovo až po d'alšom výdatnom vzlykote. „Nie, to nie je pravda. Chcela mi pomôcť a s týmto vôbec nerátala!“

„O vzácnej dáme nemám čas sa škriepiť. To musí počkať, lebo predom mnou stojí teraz oveľa dôležitejší problém.“ Imogen zašla k dverám, otvorila ich a zavolala cez halu na gazdinú. „Pani Vínová, prídte, prosím vás, hneď sem!“

Patrícia na ňu začudovane vypleštila oči. „Čo to má znamenať?“

„Čo vás po tom!“ zlostne odvrkla celkom znechutená Imogen. „Už ste narobili nepríjemností práve dosť. Teraz sa, prosím, vráťte domov a dávajte si dobrý pozor, aby ste nás nedostali do d'alších, ešte nepríjemnejších mrzutostí.“ „Ale čo chcete robiť?“

„Vypadnite, Patrícia! Predtým ako sa dnes popoludní vydám za vášho brata, toho mám ešte veľa na starosti.“

Patrícia zasa najskôr výdatne zaslzila. „Ak zajtra ráno príde môj brat o život, bude z vás veľmi bohatá vdova. To vôbec nie je fér!“

Imogen sa prudko zvrtila a rázne k nej zamierila. Schmatla ju za lakty a myknutím ju zdvihla na nohy. „Takže o toto vám predovšetkým ide? O svojho brata sa bojíte len preto, že mne ostanú peniaze a vy budete bez haliera?“

Patríciiu také vysvetlenie zaskočilo a vyvalila na ňu oči. „Nie, tak som to nemyslela. Nechcem, aby sa niečo stalo môjmu bratovi, lebo nikoho iného na tomto svete nemám. Strašne

sa bojím, že v tom súboji príde o život."

„Naozaj?" Imogen sa jej pozorne zahľadela do tváre. „Naozaj vám na ňom úprimne záleží?"

„Ak vaša otázka znamená, či ho ľúbim ako sestra brata, potom pripúšťam, že nie." Patrícia požmolila v prstoch vreckovku a na okamih trpko stisla pery. „Ako mám Matthiasa sesterský ľúbiť, keď dobre viem, že po každý raz ako sa na mňa pozrie, vidí pred sebou svoju nešťastnú minulosť?"

„Patrícia, viem celkom isto, že toto nie je pravda. Azda to tak bolo vo chvíli, keď ste k nemu vtedy tak nečakane prišli, ale..."

„Veľmi dobre viete, že mi poskytol prístrešie a ochranu len preto, že to sľúbil kedysi dávno ocinovi. Na základe čoho sa s ním mám citovo zbližiť, keď dobre viem, že jeho jediným cieľom je čo najskôr ma vydať, aby sa ma zbavil?" „Nechystá sa vás do manželstva nanútiť!" „Ocino mi vždy vravel, že ak by malo prísť k tomu najhoršiemu, Matthias sa o mňa postará. Lenže ak príde o život v súboji, budem sa musieť vrátiť k strýkovi. A... a tam je ten môj hrozný bratanec. Bude ma zasa obchytkávať. Ach, dobrotivý Bože, a ktovie čo všetko ešte!"

„Hm!" Imogen roztržito potľapkala Patríciu po pleci a sústredene klopkala špičkou nohy po pokrovci. Patrícia si poutierala slzy. „Čo budeme robiť?" „Vy nebudete robiť vôbec nič. Všetko zariadim sama. Zbohom, Patrícia!" Imogen ju postrčila k dverám.

Patrícia si starostlivo poutierala oči a mlčky vyšla do haly. Aj napriek všetkým ťažkostiam, ktoré jej spôsobila, Imogen odrazu prišlo Patrícii ľúto. „Patrícia!"

„Prosím?" Zastala a pozrela sa na ňu. Vyzerala naozaj veľmi utrápené.

„Keď sa toto všetko skončí, my dve sa spolu veľmi dlho porozprávame. Zatiaľ iba dbajte na to, aby ste sa nedá ničím znervózniť do tej miery, aby ste z toho ochoreli. Mam toho ešte veľa na starosti a nemohla by som vám nejako pomôcť."

Priknísala sa pani Vinová, poutierala si ruky do zástery a hundrúc si niečo popod nos, odprevadila Patríciu von z domu. Potom sa neochotne vrátila.

„Niečo ste odo mňa chceli, madam."

„Áno, pani Vinová. Prosím vás, z najbližšej verejne, stajne mi zaobstarajte oblečenie, v akom zvyčajne chodievala, stajníci. Presvedčte sa, aby bolo približne na moju postavu.

Chcem si ho kúpiť."

Pani Vinová si ju premerala, ako keby ju považovala za bláznivú. „Vy si chcete kúpiť stajnícke oblečenie? Ale veď nemáme stajňu. A keď sa to tak vezme, tak ani vlastných stajníkov!"

Imogen sa na ňu chladno pousmiala. „Chystám sa na maškarný bál, pani Vinová. Preobliecť sa za stajníka sa mi vidí celkom zábavné."

„No, nie je to vlastne o nič horší príkaz, aký som dostala pred viacerými rokmi od iného nájomníka, zafilozofovala si pani Vinová. „Ten ma poslal nakúpiť preňho dámske háby. Chcel celú výbavu, parádne črievičky, klobúky a, parochňu. Proste všetko, čo nosia dámy."

Imogen to na okamih zaujalo. „Mali ste nájomníka, ktorý sa na maškarné plesy obliekal do dámskych šiat.

„No, ten chlap v tých dámskych háboch nechodieval na plesy. Fintil sa do toho tunák doma, keď si pozýval rovnako vyobliekaných džentlmenov. Tvrdil mi, že sa v tých háboch cíti pohodlnejšie. Veľmi si potrpel na perá a na parádne dámske pančušky. Potom sa tu vždy výborne pozabávali. A ten môj nájomník bol veľmi dochvilný v platení teda naozaj bol!"

„To je zaujímavé.“ Imogen chvíľu rozmýšľala nad tým, čo sa práve dozvedela. „Ale nazdávam sa, že každý sa zabávame, ako vieme.“

„Veď aj ja to vravím. Mňa do toho nič, ako sa mi tu kto oblieka, len nech si načas platí činžu.“ Potom sa už pani Vinová odšuchtala do kuchyne.

Matthias začul, ako sa veľmi potichu otvárajú dvere do knižnice. Podpísal posledné listiny, ktoré mu v ten deň vyhotovili jeho právnici, a začal si usporadúvať papiere a ukladať si ich na hrbku doprostred pracovného stola. „Počúvam, Ufton, o čo ide?"

„To som ja, nie Ufton,“ opatrne sa ohlásila Imogen.

Odložil brko a zdvihol k nej zrak. Stála opretá o dvere s rukami na kľučke. Mala na sebe kartúnový župan a ľahké domáce papuče. Vlasy mala prichytené nevelkým bielym čepčekom. Zrejme sa už chystala do postele. Konečne si uvedomil, čo mal po celý deň plný zhonu len tak neurčito na mysli. Už mu je žena. Teraz je jeho Anizamara. Obrad sa síce konal pred štyrmi hodinami, ale až teraz sa stretávajú takto sami, bez svedkov. S prípravou sobáša aj súboja v rozpätí dvadsiaticich štyroch hodín mal skutočne práce vyše hlavy.

Usmial sa na ňu. „Vráťte sa na poschodie, Imogen! Už som tu skoro hotový. O chvíľu prídem za vami.“

Jeho slová nevzala na vedomie. „Čo robíte?“

Vybavuje si tu zopár drobností.“

Imogen podišla k stolu a prezrela si hrbu, ktorú mal pred sebou. „Čo konkrétne ste vybavovali?“

„Zvyčajné veci. Napísal som nejaké pokyny svojim správcom majetku. Potom som si zaznamenal niečo do denníka, no a všetko som usporiadal v poslednej vôli. Nič osobitne významné.“

„V poslednej vôli?“ Vystrašene sa naňho pozrela a pevne si stisla golier na župane. „Dobrotivé nebo, Matthias, to sa skutočne chystáte... chystáte...“

„Skutočne sa chystám byť zajtra zavčas rána doma ešte skôr, ako vstanete z postele. Moja najdrahšia, váš záujem ma veľmi dojíma, ale naozaj nie je primeraný situácii.“

„Vraj nie je primeraný! Viac ráz ste mi predsa zopakovali, že nemáte zmysel pre nebezpečné dobrodružstvá. Viem, že ste veľmi citlivý človek. A vy sám zasa dobre viete, že máte slabé nervy.“

Pobavené sa na ňu zoširoka usmial. „Rád vás upokojím, madam. Dupočul som sa totiž, že Vanneckove nervy sú ešte oveľa slabšie, ako tie moje.“

„Ako to mám, podľa vás, chápať?“

„Tak, že je nanajvýš nepravdepodobné, že sa tam ráno v dohovorenú hodinu objaví. Imogen, je to veľký zbabelec!“

„V žiadnom prípade sa nesmiete spoliehať na jeho zbabelosť!“

„Nazdávam sa, že sa na ňu môžeme pokojne spoľahnúť obaja.“ Na okamih sa odmlčal. „Viete, tá moja zlá povest' je občas na niečo aj dobrá.“

„Ale, Matthias, čo ak markíz vie, že prezývka Bezcitný Colchester vám prischla len na základe hlúpych, ničím nepodložených klebiet! Čo ak vie, že to nie je pravda, čo si o vás v spoločnosti myslia?“

„Potom sa teda budem už len musieť spoľahnúť na svoje slabé nervy, aby to predsa len akosi vydržali.“

„Došľaka, pane, toto nie je vôbec zábavné!“

Vstal, obišiel stôl a zamieril k nej. „Máte úplnú pravdu. Nadchádzajúca noc je naša svadobná, a ničím si ju teda nenecháme pokaziť!“

„Matthias...“

„Už dosť, madam.“ Vzal ju do náručia. „O súbojoch sa už nebudeme zhovárať. Čakajú nás dôležitejšie témy rozhovoru.“

„Čo už len môže byť od tohto dôležitejšie?“ spýtala sa podráždene.

„Práve v tejto chvíli by som veľmi rád znovu počul, že ma ľúbite!“

Začudovane sa naňho pozrela. „Veď predsa viete, že vás ľúbim.“

„Skutočne?“ spýtal sa nesúc ju k dverám.

„To je predsa jasné, že vás ľúbim. Dobrotivé nebo, veď by som inak nebola súhlasila, že sa za vás vydám!“

Pousmial sa na ňu. „Zachytíte láskavo dvere?“

„Čo prosím? Aha, áno.“ Načiahla sa za kľučkou. „Pane, ale my sa musíme pohovárať. Mám toho toľko na srdci, o čom chcem s vami hovoriť.“

„O tom ani v najmenšom nepochybujem. Ale radšej si to všetko vypočujem v posteli.“

Vyšiel s ňou v náručí z knižnice, a zamieril halou k širokému schodisku. Keď začal vystupovať po pokrovci prestretom na schodoch, prenikol ho odrazu ostrý pocit viny. Veľmi dobre vedel, že Imogen bola zo všetkého čo prežila, nadmieru vystrašená, a pretože ho ľúbi, bojí sa teraz o jeho život. Zneužil situáciu a manželstvo si vlastne vynútil. Obával sa, že sa čoskoro spamätá a zráta si, ako ju zmanipuloval. Lenže v múzeu jej predsa povedal, že ich zväzuje vzájomná vášeň a láska k Zamaru.

To musí stačiť. Rozhodne to musí stačiť.

Kapitola 12

Matthias sa zdvihol z teplej postele až keď sa presvedčil, že Imogen tuho spí. Opatrne ako duchovia sa za oblokom predierali pomedzi kúdoly hmly prvé náznaky svitania. V strašidelnom osvetlení sa na ňu zahľadel, ako leží schúlená pod prikrývkou s vlasmi porozhadzovanými po vankúši. Biely čepček jej z nich v noci spadol niekam na zem. Dlhé mihalnice odpočívali na líkach, akoby tam mala pierka. Celkom nečakane mu zišlo na um, že už vlastne mohla aj počať. Majetnícky si uvedomil, o čo viac je teraz jeho povinnosťou ju ochraňovať. Ako sa tak na ňu chvíľu díval, pripomínajúc si sladké nočné zážitky, znovu po nej začínal túžiť.

Bola jeho zázrakom, lebo keď bol s ňou, zabúdala na minulosť a hľadel v ústrety ich spoločnej budúcnosti. Váhavo sa odvrátil od postele a zamieril do obliekame. V duchu sa pousmial, keď si spomenul na tie nekonečné námietky, prosby a hrozby, ktoré si od nej v noci vypočul. Dokonca si ani neželala, aby riskoval v súboji s Vanneckom život kvôli pomste priateľky.

Lákalo ho síce ubezpečiť ju, že má dosť pevné nervy, aby sa porádal s markízom, ale odolal pokušeniu. Sotva by mu to uverila. Zatiaľ bola skalopevné presvedčená o jeho precitlivenosti, a nemal ani najmenší dôvod zbaviť ju zbytočne zavčasu sladkej ilúzie. Popravde ho súboj ani trochu nedesil. Desila ho skôr chvíľu, keď Imogen zistí, že jeho spoločenská reputácia je založená na pravde a nie na klebetách.

V obličkami si zažal sviečku a vzal si bričesky. Na to, aby si obliekol nohavice a obyčajnú košeľu osobného sluhu nepotreboval. Na takéto včasné ranné stretnutia sa nevyberajú košeľe z najjemnejšieho batistu a neuvažujú sa parádne šáliky okolo hrdla. Chytro sa poobliekal a natiahol si čižmy. Potom vzal tenkú sviečku a potichu sa vrátil do spálne. Odľahlo mu, keď ju videl ešte spať vo svojej priestranej posteli. Pretiahla si cez hlavu prikrývku, ale pod ňou videl nejasne sa črtať jej telo. Zaumienil si, že sa k nej vráti skôr, ako sa zobudí.

V celom dome bolo ticho ako v zamarskej hrobke. Keď schádzal dolu po schodoch, z ulice k nemu doľahol kľopot konských kopýt a hrmot kolies. Kočič teda presne plní, čo mu v predchádzajúci večer prikázal. Postavil sviečku na stôl, z komory pod schodiskom si vzal zvrchník, prehodil si ho cez ruku a otvoril domové dvere. Na ulici bola taká hustá hmla, že sotva dovidel dolu na koč. Dvojzáprah sivkov vyzeral ako príznak zo záhrobia.

Ak sa hmla nezdvihne, s Vanneckom sa na zvyčajných dvadsať krokov sotva rozoznajú. Prirodzene, ak sa tam vôbec markíz objaví. Lenže rátať s tým musí, lebo mu sekundanti nedali nič vedieť. Zaskočilo ho to trochu, lebo obaja si boli istí, keď sa v predchádzajúci deň s nimi zhováral, že Vanneck sa radšej potichu vyparí z Londýna, než by sa vybral na ich včasné ranné stretnutie.

Ako schádzal dolu po schodisku, pozrel sa na kočiša. „Shorbolt, ideme ku Cabotovej farme.“

„Ako rozkázate, osvietení pane.“ Shorbolt, oblečený vo viacvrstvovej peleríne a s klobúkom stiahnutým až na oči, aby mu nebolo zima, kývol mladému stajníkovi, ktorý pridržal koňom hlavy. „Už ich pust', chlapče. Osvietení pán gróf sa ponáhľa.“

„Hej.“ Mladík s ufúľanou šatkou obkrútenou okolo tváre a neforemnou čiapkou na hlave, odskočil od zubadiel v konských pyskoch a vyškriabal sa k Shorboltovi na kozlík.

Matthias vhuhol do koča a pohodlne sa rozvalil na sedadle. Shorbolt cmukol na kone a koč

sa pohol do londýnskych ulíc, ktoré dokonca ani takto zavčasu neboli prázdne.

Elegantné ekvipáže rozvážali domov opitých džentlmenov z nočných zábav a hazardných herní, sedliacke vozy privážali z gazdovstiev tovar na mestské trhoviská a sem-tam sa objavili ešte poslední noční čističi žúmp so svojim zapáchajúcim nákladom. Po nejakom čase však prešli do menej zaľudnených ulíc, až napokon bolo za oknami koča vidno cez hmlistý opar už len lúky a polia. Cabotova farma bola neďaleko za mestom a duelanti ju dosť často vyhl'adávali na svoje stretnutia.

Keď koč zastal na okraji lúky, Matthias vyzrel von. Cez stromy bez lístia sa prevaľovali chuchvalce hmly ako pomedzi rebrá kostier. Na opačnom konci nepooraného poľa zbadal ľahkú bričku s dvojzáprahom. Vanneck sa teda predsa len dostavil na stretnutie. Kočišovo chlapčisko zliezlo z kozlíka, a Matthias začul niečo buchnúť.

„Ech, ľarbák jeden," zahundral Shorbolt. „Zhodil si mi do blata truhlicu s verkcajgom, ty motovidlo."

„Prepáčte," potichu sa ospravedlnil mládenec.

„Neplaš sa mi tu takto," dudral d'alej kočiš. „Dnes ráno sa nie ty chystáš lapať guľky!"

„Hej, pane, ja viem." Mládenca bolo sotva počuť.

„Osvietený pán gróf si s tým poradí. Neboj sa, nebudeš si dnes popoludní hľadať nový flek. A teraz mi vyhod' verkcajg hore, kam patrí, a bež pridržať koňom hlavy, lebo ktovieako neobl'ubujú rachot výstrelov."

„Vôbec sa im nečudujem," zabrbľal sotva počuteľné mládenec.

Matthias rozhovor svojho kočiša s mládencom takmer ani nevnímal. Otvoril si dvere a vystúpil. Zo vzdialenej bričky so zdvihnutou strechou na ochranu pred ranným chladom však nevystúpil nik, a ani nebolo vidno, kto v nej sedí. Nikde nezazrel ani Vanneckových sekundantov. Kone zapriahnuté do ľahkej bričky sa spokojne popásali, čo znamenalo, že tam stoja už dlhšie. Práve sa chystal vytiahnuť hodinky, keď začul prichádzať d'alší koč. Pozrel naň, keď sa s hrmotom vynoril z hmly.

Koč zastal o kúsok d'alej a z otvorených dverí vyskočila známa postava.

„Colchester!" Vysoký, štíhly Fairfax, vyfintnený podľa poslednej módy, sa ponáhľal zvítať sa s ním. „Prišli ste trochu skôr, ako som sa nazdal. Ale zrejme chcete byť zasa čo najskôr doma pri ženuške, pravda?"

„Chcem to čo najskôr skončiť." Matthias si prezrel krásne vyrezávanú drevenú kazetu, ktorú niesol jeho priateľ. „Dúfam, že ste dali pozor, aby pušný prach nezvlhol."

„Priateľ môj, nemajte obavy. O vaše pištoly som sa vzorne postaral." Fairfax kývol hlavou k vzdialenej bričke. „S Jeremym sme priviezli aj lekára, ak by ho bolo treba." „Kde je Jeremy?"

„Tu som!" Jeremy Garfield, drobný pán s veselými očkami a nápadne strapatou plavou hrivou práve rozvážne zliezal z koča. „Ráničko, Colchester, dúfam, že tu s tým rýchlo skončujete. Chcem byť čo najskôr vo svojej posteli. Bol som po celú noc hore. Prečo sa tieto záležitosti musia vždy odbavovať v takúto hriešne skorú rannú hodinu?"

„Lebo sú to hriešne záležitosti," poučil ho pohotovo Fairfax. „Aspoňže sa hmla trochu zdvihla, aby mohol Colchester na Vannecka dobre zamieriť. Samozrejme, ak sa tu objaví."

Matthias pokynul hlavou smerom k vzdialenej bričke. „Všetko nasvedčuje, že Vanneck to chce mať z krku ešte rýchlejšie než ja."

Keď Jeremy zbadal ľahkú bričku, odrkol si. „Tak predsa sa sem nakoniec vybral. To je ale prekvapenie! A kde sú jeho sekundanti?"

Fairfax si pozorne prezeral bričku. „Jeho sekundanti mi naznačili, že Vanneck radšej zmizne z mesta, než by čelil ústiu vašej hlavne."

Matthias vykročil k miestu, kde stála brička. „Pod'me zistiť, prečo otáľa."

„Najskôr preto, že sa bojí." Jeremy sa musel rozbehnúť, aby Matthiasovi stačil. „Celý svet vie, že Vanneck je poondiaty zbabelec. Zrejme sa po celú noc posmeľoval z fl'aše."

Matthias mu na to neodpovedal. Ako prechádzal okolo koni, roztržito si premeral mladého stajníka. Mládenec ho spod okraja dokrkvanej čiapky sústredene pozoroval. Tvár mal ešte

stále obkrútenú ufúl'anou šatkou, lebo bolo dosť chladno. Ktovie prečo, ale odrazu ho striaslo. Nie od chladu, ale preto, lebo na tom chlapčisku bolo niečo čudné. Nikdy ho ešte vo svojich stajniach nevidel. Držal veľmi divne hlavu aj celé telo.

„Ak mám byť úprimný, vidí sa mi to veľmi čudné," poznamenal Fairfax.

Matthias sa na chvíľu odpútal od riešenia hádanky okolo mladého stajníka, a pozrel sa na priateľa. „Čo sa vám vidí čudné?"

„Celá táto záležitosť." Fairfax sa poobzeral. „S Jeremym sme sa včera večer stretli s Vanneckovými sekundantmi. Prisľúbili, že ak Vanneck nevezme nohy na plecia a nestratí sa z mesta, budú tu, aby skontrolovali zbrane."

Matthias začul za sebou tiché, neisté kroky. Pozrel sa ponad plece a zbadal, ako mládenec pustil konské zubadla a vybral sa za nimi k bríčke.

„Hej, chlapče, kam si sa to vybral?" zakričal naň Shorbolt. „Hybaj naspäť! Tam sa nemáš čo motať."

Mládenec sa zarazil a nerozhodne sa obzrel na Shorbolta. Matthias si bol odrazu istý, že ho pozná. Elegantné držanie tela nedokázal utajiť ani starý mužský kabát. Spočiatku nechcel veriť vlastným očiам či ho neklamú, no keď sa zmieril so skutočnosťou, zlostne sa mu v nich zabľýskalo. „Vráta pekelné!" pošepky zakliak.

Fairfax sa k nemu poplašené obrátil. „Stalo sa niečo, Colchester?"

Matthias sa zhlboka nadýchol. „Nie. Nič sa nedeje." Zagánil na Imogen, aby jej bolo jasné, že ho nazlostila. Keď si P uvedomila, že ju odhalil, prekvapene naňho vytreštila oči.

„Vy dvaja s Jeremym sa choďte pohovárať s Vanneckom," potichu povedal priateľovi. „Zistite, čo ho zdržalo. Napadlo mi, že si musím čosi vybaviť so svojimi koniarmi."

„Hneď sme naspäť," sľúbil mu Fairfax. „Podťe, Jeremy. I Treba nám zistiť, či sa z markíza medzitým nevyparila všetka odvaha."

Matthias vyčkal, kým zašli za hranicu počuteľnosti. Potom sa zvrtol a zistil, že Imogen stojí len neďaleko od neho. Pomaly k nej zamieril a bolo mu jasné, že predovšetkým musí dbať o to, aby ju nikto z prítomných nespoznal. Veľmi ho nazlostila tým, čo vykonala, lebo ak sa to rozchýri, ešte viac jej to pošramotí povesť. Lenže jeho hnev mal aj hlbšiu príčinu. Ak by ho videla chladnokrvne zastreliť Vannecka, navždy by prišla o svoje pekné predstavy o jeho precitlivenosti a slabých nervoch. A toho sa obával nadovšetko.

Keď k nej prišiel, o krok síce cúvľa, ale ani o piad' viac. „Matthias, prosím vás, ja som sem musela s vami prísť."

„Do horúcich pekiel aj s vami, madam, čo týmto sledujete?" Mal sto chutí poriadne ňou zatriať. „Zbláznili ste sa? Viete si vôbec predstaviť, čo by to znamenalo pre vašu dobrú povesť, keby vaša maškaráda vyšla najavo?"

„Pane, moja povesť v spoločnosti ma nikdy nejako osobitne nezaujímalá."

„Lenže mňa áno!" Nič múdrejšieho ho v tej chvíli nenapadlo. „Teraz ste grófká z Colchesteru, a podľa toho sa, došľaka, aj budete správať! Chod'te do koča!"

„Ale, Matthias..."

„Povedal som do koča, a nevystrčíte z neho nos, kým nebude po všetkom, rozumiete? A potom sa ešte o tom aj pohovárime."

Imogen sa vystrela a zdvihla nos. Matthias ten postoj už dobre poznal. „Nedovolím vám zúčastniť sa tohto vášho sprostého súboja!"

„A ako mi v tom asi tak chcete zabrániť?"

Zazrela naňho. „Presvedčím markíza Vannecka, aby sa vám ospravedlnil. Keď sa ospravedlní, budete musieť súboj odvolať. Naštudovala som si pravidlá, a presne viem, že ospravedlnením sa celá záležitosť končí."

„To, o čo sa u vás pokúšal, v mojich očiach nič na svete neospravedlní," veľmi potichu jej povedal. „Vôbec nič!"

„Ale, Matthias..."

„Chod'te do koča!"

„Nemôžem vám dovoliť to spraviť."

„Nemôžete ma ani zastaviť!"

„Hej, Colchester!" zakričal naňho Fairfax z opačného konca lúky. „Bude lepšie, ak sa na to prídete sám pozrieť!"

Matthias sa netrpezlivo zvrtol, čo od neho priateľ chce. „Dofrasa, čo sa tam deje?"

„Colchester, trochu sa nám to tu pomotalo," zavolať Jeremy. „Všetko je inak."

„Čert to ber!" Matthias sa ešte raz rýchlo obrátil k Imogen. „Počkajte na mňa v koči, madam!" Potom sa zvrtol a zamieril na opačný koniec lúky bez toho, aby sa presvedčil, či ho poslúchla.

Keď sa všetci traja zišli pri bričke, sivkovia sa aj ďalej spokojne popásali. Matthias si všimol, že liace boli prichytené o spadnutý konár. Jeremymu očividne nebolo všetko jedno, a dokonca aj Fairfax sa mu zdal oveľa triezvejší, než zvyčajne.

„Kde je Vanneck?" spýtal sa priateľov. Jeremy si odkašlal. „Tam, dnu."

„Čo tam stvára za čertoviny? Píše si závet?"

„Nie v tom pravom zmysle slova," poznamenal nerozhodne Fairfax.

Matthias nakukol do bričky a na sedadle uvidel čudne rozvaleného markíza. Hlavu mal bezvládne ovisnutú nabok a v otvorených očiach sklený výraz. Bol v kabáte, ktorý mu už nebol nanič, a košeľu na hrudi mal nasiaknutú od krvi.

„Ak to zatiaľ nestihol, závet si už ani nenapíše," vecne skonštatoval.

„Ale kto ho zastrelil?" spýtala sa Imogen, keď sa ich koč pohýnal od Cabotovej farmy. Rada sa hrdila svojimi odolnými nervami, no tentoraz musela pripustiť, že závrtný spád udalostí a protichodných citov, ktoré v posledných hodinách prežila, ňou dosť otriasli.

„Dočerta, ako to mám vedieť?" Matthias sa pohodlne rozvalil v kúte na sedadle, a zamyslene sa zahľadel na Imogen. „Tých, ktorí ho neznášali, bolo neúrekom, lebo mal veľmi nepríjemnú povahu. A vedieť tak, kto sa s ním porátať, pošlem mu parádnu kyticu."

„Nech to bol hocikto, musel vedieť o súboji. Inak by sa nenamáhal vyviezť ho až tam, aby ste ho práve vy našli."

„O súboji vedela najmenej polovica našej slávnej spoločnosti."

„Ale prečo dotýčny nechal markízovu mŕtvolu priam na mieste, kde ste mali mať súboj?"

Mykol plecami. „Fairfax tvrdí, že Vannecka napadol tesne po jeho príchode ku Cabotovej farme náhodný lupič, a Jeremy s ním súhlasí. Aj podľa mňa to tak mohlo byť."

„Mohol to byť naozaj lupič." Imogen sa na chvíľu zamyslela. „Lenže aj tak sa mi to vidí veľmi čudné."

„Mne sa vidí čudnejšie, že sa moja milá pani novomanželka vymaškarádi na svitaní za stajníka a vyberie sa na potulky."

Udivene zažmurkala. „V porovnaní s vraždou markíza Vannecka to je naozaj zanedbateľná záležitosť.“

„Pre mňa rozhodne nie.“

„Vôbec nechápem, prečo sa vzrušujete kvôli takej banalite, keď máme riešiť tajomstvo závažného zločinu.“

„Lenže ja, na počudovanie, sa rád sústreďujem práve na banality,“ úlisné potichu odvetil Matthias. „Na tie mám osobitné nadanie.“

Imogen pomaly začínala chápať, o čo ide. „Pripúšťam, že dnes ráno toho bolo na vás naozaj dosť, pane. Vlastne na nás obidvoch. Priznám sa, že aj mnou to otriaslo. Chápem, že s vašou oveľa precitlivejšou povahou ste na mňa dosť roztrpčený. Lenže...“

„Roztrpčený?“ Matthias zovrel ruku ako poľujúca mačka pred skokom na korisť. „To slovo ani zďaleka nevystihuje moju náladu, madam. Zrejme ste si vôbec neráčili všimnúť, že som pekelné nazlostný.“

Zažmurkala celkom nechápavo. „Nazlostný?“

„Zrejme sa vám ani neprisnilo, akú neplechu ste mohli narobiť. Našťastie môj kočiš je jediný, kto vie o vašom preoblečení, ale ten si váži dobré bydlisko a bude držať jazyk za zubami. Bolo z pekla šťastím, že objavenie sa Vanneckovej mŕtvoly Fairfaxa a Jeremyho Garfielda natoľko zaujalo, že prehliadli vašu maškarádu.“

„Matthias, prosím vás...“

„A ešte väčším šťastím je, že Vanneck je po smrti a jeho sekundanti sa tu vôbec neukázali. Viem si živo predstaviť všetky tie klebety, keby vás boli spoznali.“

Imogen si v tej chvíli konečne uvedomila, o čo manželovi skutočne ide. „Problémom sú pre vás teda klebety!“

Prenikavo sa na ňu pozrel. „Vy azda také ľahkovážne zahrávanie si so svojou dobrou povestou nepovažujete za problém?“

Odvrátila sa od neho a zahľadela sa cez oblok. Poslednými slovami ju hlboko ranil, a márne sa usilovala premôcť bolesť. „Pane, ešte pred naším sobášom ste vedeli, že ma názory spoločnosti nezaujímajú. A ja som zasa úprimne verila, že ani vy nedbáte o to, akú má spoločenská smotánka mienku o vás.“

„Došľaka, Imogen, teraz už zachádzate naozaj príďaleko!“

Hlboko dotknutá a rozhorčená sa k nemu zvrtila a pozrela sa mu rovno do očí. „Ak ste si želali mať po svojom boku grófkú, ktorá sa bude správať presne podľa prísnych pravidiel bontónu, nemali ste si za manželku vybrať Nehanebnicu Imogen!“

„Dofrasa, madam, ja o inú ženu nestojím!“ Schmatol ju zápästie a strhol si ju do lona skôr, ako zbadala na čo sa chystá.

„Matthias!“

Objal ju a mocne si ju privinul na hrud'. „To, čo ste mi dnes ráno vyviedli, ma oveľa väčšmi znervóznilo ako vyhliadka na stretnutie s Vanneckom. Rozumiete mi konečne?“

„Zrejme vás podľa všetkého, môj pane, zaujíma len moja povesť.“

„Vidí sa vám azda čudné, ak si ako váš manžel neželám, aby ste boli prítomná pri súbojoch?“

„Ja som to vedela!“ Do očí jej vyhrkli slzy. „Mali ste si vybrať primeranejšiu manželku. Vašou vinou sme teraz obaja odsúdení na večnú skazu, lebo ja som vás úprimne varovala.“

„Odsúdení?“

„Ach, Colchester, prestaňte konečne s tým svojím úbohým zmäknutým poučovaním! Už ho mám vyše hlavy.“ Zašmátrala po vreckách nohavíc, na ktoré nebola zvyknutá. Vreckovku sa jej však nepodarilo vyloviť. „Sputnali ste si život so ženou, za ktorou sa vlečú iba ponižujúce škandály.“

Vytiahol svoju vreckovku a podal jej ju. „Ja sa neobávam ponižujúcich škandálov.“

„Ale áno! Veď ste mi to práve celkom jasne dali najavo.“

Zrejme zďaleka nestačí, že spolu zdieľame vzájomnú vášeň a lásku k Zamaru, ako ste ma o tom presviedčali.“ Imogen sa vysiakala. „Ani zďaleka nie!“ „Imogen, nerozumiete mi!“

„Rozumiem vám veľmi dobre, aj ja nesiem na tejto pohrome svoj podiel viny. Mala som mať rozum a nájsť v sebe dosť odvahy na odmietnutie vašej ponuky. Lenže dovolila som svojmu srdcu zvíťaziť nad rozumom, a teraz mi prichodí zaplatiť za to.“

Matthiasovi potemneli oči. „Lutujete teda, že ste sa za mňa vydali, madam?“

„Povedala som, môj pane, že sme odsúdení na vecnú skazu. V tom zmysle, ako dávnoveký Zamar.“

„To stačí!“ Chytil ju za ruky. „Nevravel som pravdu. Netrápi ma vaša povest’.“

Opatrne k nemu zdvihla oči. „Ako to myslíte?“ Vážne na ňu hľadel. „Imogen, dobre ma počúvajte, lebo to, čo vám teraz poviem, viackrát vám už nebudem vysvetľovať. Po tom, čo vám Vanneck vyviedol, bol som nútený vyzvať ho na súboj. Iná možnosť nejestvovala. Popravde som však veril, že je priveľký zbabelec na to, aby sa dnes ráno dostavil na dohovorené miesto. Bol som si celkom istý, že sa vrátim domov a oznámim vám, že sa žiadny súboj nekonal.“ Zvrátila čelo. „Aha.“

„Prinútiť Vannecka, aby sa znemožnil v očiach spoločnosti zbabelým útekom pred súbojom, som považoval za celkom dobrý nápad. Kvôli tomu, aby sa nedostal k bohatej neveste, sme totiž takto nemuseli vôbec nič riskovať.“

„Dobrotivé nebo!“ Obdivne sa naňho pozrela. „Matthias, to bolo naozaj veľmi múdre riešenie.“

„Keď som tam však zbadal Vanneckovu bričku, uvedomil som si svoju hlúposť, lebo k súboju by muselo dôjsť. A potom som vás spoznal v tých stajníckych háboch. Svitlo mi, že ma nečaká len smrť, ale aj veľký spoločenský škandál.“

A zrejme máte naozaj pravdu, že to bolo priveľa na moje citlivé nervy. Skutočne ma to všetko celkom vykoľajilo.“

„Smrť a spoločenský škandál,“ rozčítala sa. „Ach, Matthias, už rozumiem. Mala som pochopiť, čo všetko vás trápi.“ Roztržito sa pousmiala. „Musím sa vám ale priznať, že [za posledné dva dni som aj ja bola veľmi podráždená a podchvíľou aj dosť nervózna.“

Pohladal ju po líci. „Ak markíz Vanneck Lucy skutočne pripravil o život, jej smrť je teraz pomštená. Všetko sa skončilo, Imogen.“

„Áno, všetko je za nami, však?“ Sotva tomu mohla uveriť. Tol'ké roky žila s túžbou pomstiť priateľkinu smrť, a zrazu namiesto nej vykoná ortiel' dajaký zbojník. „Lenže ja som si rozhodne neželala, aby ste riskovali svoj život kvôli tomu, aby ste mi pomohli potrestať markíza!“

„To viem.“ Objal ju oboma rukami a pritúlil si ju na hrud’.“

„Chcem vás stále ochraňovať.“

„Nič mi nehrozí, moja najdrahšia „Môj pane, ale teraz ste unikli sotva o vlások!“

„Ani nie.“

„Ale hej, pane,“ trvala na svojom. „Podľa toho, čo sme zistili, markíz sa na súboj skutočne chystal. Ved’ sa doviezol na bričke ku Cabotovej farme. Inak by tam určite...“

„Čšt!“ Matthias jej zavrel ústa ľahučkým, nežným bozkom. „Na čo sa chystal, sa už nikdy nedozvieme, ale na tom už ani nezáleží. Ako som povedal, všetko sa skončilo, Imogen.“

Nebyť toho, že koč s hrkotom zastal pred ich domom, bola by sa d’alej škriepila. „Už sme doma!“

„Pri troške šťastia budú ešte všetci spať, a my sa tiež pokojne vrátíme naspäť do postele,“ rozhodol Matthias. „Mojim rozrušeným nervom spraví dobre štipku si zdriemnuť.“

„Azda by vám dobre padla aj šálka čaju.“ Imogen vyzrela z okna koča a zbadala, ako sa otvárajú vchodové dvere. Vo dverách sa objavil Ufton. „Ach, namôjveru!“

Ufton nebol sám. Za ním vyšli obaja lokaji, kuchár, gazdiná a slúžka. Na všetkých bolo vidno, s akými obavami čakajú na prichodiacich.

„Vráta pekelné!“ zaklial si popod nos Matthias, keď zbadal jedného z lokajov zbiehať po schodoch, aby im otvoril dvercia. „Celá tá naničhodná čeliadka je už hore.“

Uprostred hlúčika služobníctva sa zjavila aj Patrícia. V tvári sa jej zračili strach aj beznádej, keď čakala, kto vystúpi z koča.

„Pane, vaša sestra sa o vás zrejme veľmi obáva," poznamenala so zadosťučinením Imogen. „Správne som to vytušila."

„Oveľa pravdepodobnejšie je, že sa obáva o osud svojej štvrťročnej renty a o strechu nad hlavou. Bojí sa, že by sa musela vrátiť k strýkovi, keby som pri Cabotovej farme zatrepal krpcami."

Zazrela naňho. „Ale, Matthias, to nie je voči nej spravodlivé. Ste predsa jej brat a je celkom prirodzené, že sa o vás bojí."

Matthias sa na ňu pohrdavo pozrel ponad plece, keď schádzal z koča.

„Matthias!" Patrícia sa rozbehla dolu po schodoch. „Ste v poriadku?"

„Samozrejme, že som. Vyzerám azda, že by som nebol?"

„No, áno." Nerozhodne zastala a zarazene sa pozrela na Imogen, ktorá sa ešte nezdvihla zo sedadla. Potom si zahryzla do pery a znovu sa otočila k bratovi. „Dopočula... dopočula som sa o tom. Veľmi som sa o vás obávala."

„Skutočne?" zdvorilo sa jej spýtal.

Patrícia mala slzy na krajíčku. Imogen sa na ňu povzbudzujúce usmiala. „Patrícia, keby tu bola moja tetuška, celkom isto by vám poradila, aby ste sa bračkovia hodili okolo krku." Obrátiac sa k manželovi potom pokračovala: „A vám, pane, to nebude za týchto okolností prekážať, však?"

„Madam, o čom to, dočerta, vravíte? Uf" Matthias zarazene zmlkol, keď ho sestra objala a opatrne sa k nemu na okamih pritulila.

„Som veľmi rada, že ste sa nedali zabiť, pane." Slová mu Patrícia zaševalila do kabáta a pustila sa ho skôr, ako sa stihol spamätať. Potom niekoľkokrát rozpačito zažmurkala.

Celý výstup Matthiasa očividne veľmi rozladil, ale ako zvyčajne sa chytrý ovládol a hnevliivo sa na všetkých zamračil. „To nikto z vás nemá čo robiť?"

„Samozrejme, že máme čo robiť, osvietení pane," zamrmal Ufton. „Ale dovoľte, aby som vám najskôr v mene nás všetkých povedal, že sme veľmi radi, že vás vidíme v takom... ech..."

„...v takom výbornom zdraví?" sucho doplnil Matthias. „Ďakujem. Nie je mi však jasné, prečo okolo toho treba toľko rečniť. Nemôžu si azda novomanželia vyjsť na včasnú vychádzku bez toho, aby to vyvolalo takýto neprimeraný rozruch medzi služobníctvom?"

Ufton si odkašlal. „Ako si ráčite želať, môj pane. Ibaže sme nevedeli, že je s vami aj osvietená pani."

„Ufton, samozrejme, že som s manželom," oznámila mu Imogen, keď jej Matthias pomáhal z koča. „Vždy som bola ranné vtáča!"

Všetko služobníctvo na čele s Uftonom prekvapene vytreštilo oči, keď sa pred nimi objavila v stajníckych háboch. Rozžiarené sa usmiala na celý krdlik. „Namôjveru, takéto chladné ráno dá človeku riadne vyhladnúť! Raňajky sú už hotové!"

Kapitola 13

„Colchester, medzi ľuďmi dnes koluje zábavná historka." Alastair Drake sa usadil do kresla oproti Matthiasovi.

Práve Drake mu musí ako prvý priniesť najnovšie klebety, pomyslel si Matthias. Až donedávna ho vnímal iba ako jedného z mnohých diletantských členov Zamarskej spoločnosti, ktorých osud dávnovekého ostrovného kráľovstva zaujímali iba preto, že to bola móda. Po tom, ako sa dozvedel o jeho vzťahoch k Imogen v minulosti, sa však jeho ľahostajnosť zmenila na odpor. Samo osebe by to až tak veľmi nezavážilo. Matthias cítil hlboký odpor voči väčšine ľudí, ktorí prispievali svojou hrivnou do krutých a bezohľadných zábav spoločenskej smotánky.

„Nezaujímam sa o klebety." Matthias držal v rukách Morning Post a ani len sa nenamáhal zdvihnúť zrak od novín. „Nudia ma a sú zavádzajúce."

V klube bolo poloprázdne. O jedenástej predpoludním bolo pre väčšinu členov ešte prívčas. Matthias až do Alastairovho príchodu počul okolo seba iba cinkanie strieborného riadu a porcelánu, keď personál klubu obsluhoval niekoľkých ranostajov. Džentlmeni v tomto

čase vyspávali prehybené noci, lebo z nevestincov a hráčskych brlohov sa zväčša vracali až na svitaní. V lepšom prípade ich bolela hlava len z pijatiky, v tom horšom, keď si spomenuli na prekartované majetky.

„Po Temži sa vlastne dnes ráno priplavili až dva chýry," pokračoval Alastair. „Povráva sa, že ste sa včera popoludní oženili podľa osobitnej licencie so slečnou Waterstonovou." „To nie je žiadny chýr." Matthias naňho letmo pozrel ponad noviny. „O našom sobáší predsa dnešný Morning Post prináša zvyčajný oznam."

„Aha." Z Alastairovho pohľadu sa nedalo nič vyčítať. „Tak to vám potom blahoželám."

„Ďakujem, pane." Matthias sa vrátil k svojim novinám.

„Ten druhý chýr je však určite prekvapujúci."

Matthias nepovažoval za potrebné sa pýtať, lebo mu bolo jasné, že Alastair sotva čaká, aby mu ho mohol oznámiť.

„Markíz Vanneck vraj mal dnes na svitaní džentlmenské stretnutie."

„Skutočne?" Matthias prevrátil novinovú stránku. V duchu sa len nádejal, že sa so súbojom nezačne spájať Imogenino meno.

„Počul som, že sa tam Vanneck dostavil."

„To je skutočne prekvapujúce."

„Možnože aj, ale ešte oveľa prekvapujúcejšie je, že sa súboj odohral pred tým, ako sa dostavili sekundanti. To je dosť nezvyčajné." Alastair sa odmlčal. „Markíz Vanneck to neprežil."

Dopekla, pomyslel si Matthias. Takže týmto smerom sa uberajú klebety. Aspoňže je Imogen mimo. „To sa pri súbojoch občas stáva."

„Isteže. Najmä vtedy, keď tam nie sú svedkovia, ktorí by potvrdili, že všetko prebiehalo podľa pravidiel. Počul som, že chudáka markíza našli zastreleného v bricke, z ktorej nestihol ani vystúpiť. Jeho protivník zrejme nechcel riskovať, že mu to nevyjde."

Matthiasovi iné neostalo, ako zmieriť sa s takouto verziou príbehu. Vydýchol si však, že Imogen sa nedostala do rečí. Myslel iba na to, aby ju uchránil a pritom pozabudol na svoju vlastnú dobrú povesť. Spoločnosť si teda bude zasa pošuškávať o Bezcitnom Colchesterovi. Zopár dní sa bude podávať škandalózna omáčka o tom, ako chladnokrvne zastrelil Vannecka, ale chýry čoskoro ustanú. Svedkovia Vanneckovej smrti neexistujú, a na markízovi v spoločnosti nikomu nejako osobitne nezáležalo. Príbeh sa zaradí k ostatným rozprávkam o Bezcitnom Colchesterovi. Podstatné však je, že sa o jeho manželke nebudú šíriť zlomyseľné rečičky. Pred tými ju musí aj naďalej starostlivo chrániť.

Alastair ho chvíľu dychtivo pozoroval, ako zareaguje. Potom si povzdychol a vstal. „Pane, tento môj chýr vás očividne nezaujal. Nechám vás teda s vašimi novinami. Prosím, odovzdajte môj pozdrav osvietenej pani Colchesterovej."

„Ďakujem, Drake, odovzdám." Matthias prevrátil ďalšiu stránku a v duchu poslal Alastaira Draka aj s jeho pozdravom do Hádu.

Matthias nepustil z rúk noviny, kým si nebol celkom istý, že Alastair zmizol z kaviarne. Potom ich poskladal a položil na príručný stolík. Oprel sa laktami o opierky na foteli, zopál ruky a zadíval sa do roztancovaných plameňov. Zaškerili sa odtiaľ naňho z holých lebiek jeho duchovia. Veľmi dobre vedeli, aké krehké je jeho novonadobudnuté šťastie a ako rýchlo sa mu môže rozsypať pred očami. A keď sa mu potom všetko zrúti, bude nútený navrátiť sa k nim do temnôt, kde naňho zatiaľ čakajú.

Stále ešte hľadel do plameňov, keď ho po hodnej chvíli z opačného konca miestnosti hlučne pozdravil Fairfax.

„Colchester! Myslel som si, že tu asi budete." Zvyčajne veselý priateľ akoby mal niečo na srdci. Zastal si pred neho rovno pred kozub a prizrel sa mu pozornejšie. „Počujte, deje sa niečo?"

„Ani nie." Matthias zdvihol hlavu a pozrel sa naňho. „Prečo sa pýtate?"

„Mali ste pred chvíľou taký čudný pohľad." Fairfax si priložil ruky k plameňom, aby si ich pozohrieval. „Ale prišiel som kvôli čomusi inému. Nazdávam sa, že vám treba vedieť o

rečiach, ktoré sa šíria po meste o Vanneckovej smrti."

„Šetríte si plúca, priateľ môj! Už sa mi to donieslo. Ale to čoskoro utíchne."

Fairfax si opatrne odkašlal. „Za normálnych okolností by to azda aj bola pravda." : „Prečo by terajšie okolnosti nemali byť normálne?"

„No, je tu novopečená osvietená pani Colchesterová," I stručne a jasne vysvetlil Fairfax. Aj keď tam nikoho nebolo, ostrážito sa k nemu naklonil a stíšil hlas. „Nechcem vám radiť, čo máte robiť v takýchto súkromných záležitostiach, ale uvážili ste, ako sa zachová, keď sa to v tejto konkrétnej podobe od niekoho dopočuje?"

Matthiasovi svitlo prineskoro. Imogen jasne zakázal čokoľvek šíriť o jeho rannom súboji, aj zmieňovať sa pred kýmkoľvek o tom, že s ním bola pri Cabotovej farme. Pozabudol jej však vysvetliť, ako sa má správať, keď sa od hocikoho dopočuje niečo o súboji. A v tom práve spočíval ten problém, lebo ak jeho najdrahšia nedostala dostatočne presné pokyny, spravidla si ich dotvorila podľa svojich predstáv. Zaprel sa o opierky a vyskočil z fotela. „Prepáčte, Fairfax, musím domov! Musím sa pohovárať s manželkou."

„Obávam sa, že ste už manželský rozhovor pri raňajkách zmeškali."

„Ako to myslíte?"

Fairfaxes sice jeho reakcia pobavila, ale bolo na ňom vidno, že priateľa aj ľutuje. „Skôr, ako som sa vybral sem, zastavil som sa u vás doma. Ten váš majordómus Ufton mi naznačil, že ani osvietená pani Colchesterová už nie je doma, lebo práve odišla na nákupy."

„Bože dobrotivý!" Matthiasa sa zmocnili desivé predstavy. „Už sa dá len dúfať, že sa chýr ešte nedoniesol až k dámam zo spoločnosti." Fairfax vytiahol hodinky. „Teraz by mali byť niekde na Oxford Street alebo Páli Mail."

„Že sa to ešte nedonieslo k dámam? Priateľ môj, vy ste sa zrejme celkom pominuli na rozume!" Matthias sa takmer rozbehol k dverám. „Dámam sa takéto chýry servírujú s rannou čokoládou."

„Tak veľmi som sa obávala, keď som zistila, že Matthias odišiel z domu ešte skôr, ako sme vstali," zdôverila sa jej Patrícia, keď s Imogen kráčali po ulici. „Bola som presvedčená, že ide na smrť. Ešte ma to bude po nociach dlho mátať." „To je hlúposť. Už je po všetkom a čím menej o tom budeme hovoriť, tým lepšie." Imogen si všimla, že skoré ranné udalosti medzi nimi vytvorili sotva badateľné zblížujúce puto. Nebolo sa napokon ani čomu diviť, keď obidvom na Matthiasovi úprimne záležalo. „Nezabudnite, že nám Colchester nakázal tváriť sa, ako keby sme o ničom nevedeli."

„To som pochopila. Ale aj tak nerozumiem, prečo ste boli s ním, keď sa vrátil. A prečo ste boli v tých tajníckych háboch?"

„Samozrejme, že som s ním išla preto, aby som zabránila súboju!" vysvetlila Imogen. „Nemohla som predsa Colchesterovi dovoliť, aby kvôli mne riskoval krk."

„Ale čo ste si vlastne predstavovali, že spravíte?" „Mala som pripravených viacero riešení," ubezpečila ju. „Ale napokon sa ukázalo, že som nemusela siahnúť po žiadnom z nich."

„A to iba preto, lebo markíza Vannecka zastrelil neznámy lupič alebo vandrák." Patrícia sa zachvela. „Aká bizarná zhoda okolností!" „To áno."

„Imogen, ďakujem vám," zašepkala Patrícia. Na Oxford Street bolo živo. Okolo poludnia sa to tam vždy hemžilo vyobliekanými dámami, ktoré po výkladoch snorili po módných novinkách. Za každou kráčali slúžky a lokaji s balíkmi a balíčkami rôznych veľkostí v náručí.

„Á, osvietená pani Colchesterová!" Na Imogen sa chladno usmiala dáma v strednom veku vyobliekaná v drahých šatách, s módnym klobúkom na hlave. Drobné očka jej len tak svietili od zvedavosti. „Madam, blahoželám vám k uzatvoreniu manželstva. Prečítala som si o tom v rannom vydaní."

„Ďakujem vám, pani Bensonová." Imogen sa pobrala okolo nej ďalej po ulici.

„Tiež som sa dopočula, že nášho spoločného známeho stretlo nešťastie," pokračovala chytrá pani Bensonová. „Dnes našli zastreleného markíza Vannecka. Vraj ešte na svitaní. Počuli ste o tom?"

„Lutujem, ale o tom nič neviem. Pani Bensonová, ospravedlňte ma, prosím, ale teraz nemám čas sa vám venovať.“ Imogen už aj ťahala Patríciiu do najbližšieho obchodu. „Sme dohodnuté s ... och!“ Chytro sa pozrela hore na vývesný štít. „S madam Maud. Viete, je to výborná krajčírka. Dúfam, že sa s vami dnes večer stretnem!“

„Samozrejme.“ Pani Bensonová prižmúrila oči. „Dnes večer budete vy dvaja s grófom Colchesterom určite stredobodom záujmu všade, kde sa ukázete. Azda sa aj nám dvom podarí prehodiť spolu zopár slov.“

„Azda áno.“ Imogen vtiahla Patríciiu do módného salóna. Odľahlo jej, keď zistila, že veľká predná miestnosť je prázdna.

„Imogen, veď tu nikoho niet. Kde je majiteľka obchodu?“

„Madam Maud je zrejme so zákazníčkou v skúšobni.“ Imogen si vydýchla, keď videla pani Bensonovú odchádzať po ulici. „Už je dobre, Patrícia. Je preč. Teraz môžeme ísť do rukavičkárstva, a potom sa ešte stavíme u kníhkupca.“

V tej chvíli sa zo zadnej miestnosti ozval ostrý ženský hlas. „Theodosia, mňa nepresvedčíte, že Colchester chladnokrvne zavraždil Vannecka. Tomu neverím!“

„Emília, prezývka Bezcitný Colchester mu neprischla len tak, pre nič za nič,“ vzrušene namietla Theodosia. „Z vlastnej skúsenosti viem, že je schopný niekoho odpraviť. Markíz Vanneck zďaleka nie je prvý. V minulosti to bol môj drahý Jonathan. A o nejasnostiach okolo Rutledgovej smrti ste určite už tiež niečo počuli.“

„No, áno, samozrejme som o tom počula. To je o tej Rutledgovej kliatbe, či tak dajako. Theo, ale Jonathan Exelby prišiel o život už dávnejšie a Rutledge zahynul v ďalekom Zámare. Toto sa však Vanneckovi stalo dnes ráno, na predmestí nášho mesta.“

„O Colchesterovej povahe toho viem viac, ako ostatní a ubezpečujem vás, že ... áu! Dávajte trochu pozor s tými špendlíkmi, Maud! Pichli ste ma.“

„Prepáčte, madam,“ zamrmľala krajčírka.

„O Colchesterovi sa vie, že výborne strieľa,“ zamyslene poznamenala Emília. „Prečo by zabíjal markíza ešte pred súbojom, keď mal možnosť zastreliť ho pred svedkami?“

„Kto vie? Možno sa ešte pred príchodom svedkov na niečom poškriepili,“ odvetila Theodosia. „Jedno je však isté, že Colchester za svoje zločiny nikdy neodvisne. Na to je priveľmi zákerný a prefíkaný.“

„A je gróf,“ pragmaticky dodala Emília. „Keď sme už pri jeho zákernosti, rada by som vedela, čo má za lubom v tej zábavke s Nehanebnicou Imogen. Ich zásnuby dávali istý zmysel. Nie je žiadnym tajomstvom, že pasie po možnosti dostať sa k istej zamarskej cennosti. Ale načo mu je manželstvo?“

„Manželstvo nemusí trvať večne,“ vyhlásila rezolútne Theodosia. „Zavraždiť manželku zasa nie je až taký veľký problém!“

To už bolo priveľa. V Imogen vzkypel hnev. „Čo si to dovoľujú, takto sa o ňom vyjadrovať?“

Patrícia sa rozpačito pozrela na záves, ktorý oddeľoval skúšobňu od prednej miestnosti. „Mali by sme už radšej ísť.“

„Ak najskôr sa pohovárám s Theodosiou Slottovou.“ Imogen obišla pult a zamierila k skúšobni.

Patrícia sa chytro pobrala za ňou. „Imogen, zadržte! Brat by s tým určite nesúhlasil. Dobre predsa viete, že nám zakázal o tejto záležitosti akékoľvek rozhovory!“

„Toto ďalej nemienim znášať!“ Imogen schmatla ťažký záves a mykla ním nabok. Všetky tri ženy v skúšobni na ňu prekvapene vytreštili oči.

Theodosia stála pred zrkadlom a jej spoločníčka sedela na [stoličke a dívala sa, ako krajčírka skúša Theodosii plesovú toaletu. Madam Maud kľáčala, lebo práve vyznačovala dĺžku na sukni. Tvárila sa mimoriadne vystrašene.

„Ráčte, prosím, ešte chvíľočku počkať, madam,“ precedila krajčírka pomedzi špendlíky.

„Netreba sa vám náhliť,“ odsekla Imogen a pozrela sa Theodosii cez zrkadlo do očí. „Želám si iba uviesť na správnu mieru nepravdivé výroky pani Slottovej, ktoré tu práve zneli.“

„Slečna Waterstonová!" Theodosia zarazene naprázdno zalapala po vzduchu. „Chcem povedať, pani Colchesterová. Nepočula som vás vojsť!"

„To mi je jasné!" odsekla jej Imogen. „Boli ste až priveľmi zabratá do klamstiev o mojom manželovi."

Patrícia ju pomykala za rukáv. „Myslím, že by sme už naozaj mali ísť."

Imogen ju vôbec nevzala na vedomie a obrátila sa k Theodosinej spoločníčke. „Želám vám dobrý deň, pani Hartwellová."

„Dobrý deň, slečna... uhm, pani Colchesterová." Emília Hartwellová sa sotva badateľne usmiala. „Blahoželám vám k uzatvoreniu manželstva!"

„Ďakujem." Imogen sa rozhodne znovu zahľadela do Theodosiných očí. „A my dve sa teraz pohovárime o tých klamstvách o Colchesterovi."

„To nie sú žiadne klamstvá." Theodosia sa už trochu spamätala a odbojne vystrčila bradu. „Dokázať to síce nikto nedokáže, ale tí, ktorí vedia svoje o Colchesterovom charaktere si ľahko domyslia, že chudáka markíza Vannecka zastrelil ešte pred riadnym súbojom."

„Pani Slottová, to je ale holý nezmysel," poučila ju Imogen. „Lebo len tak, celkom náhodou, boli pri tej udalosti prítomní niekoľkí svedkovia, a keď bude treba, radi dosvedčia nevinu môjho manžela."

Emília sa priškrtené nadýchla. Rukou si mimovoľne siahla na hrdlo. „Nevedela som, že tam boli aj svedkovia."

„Prosím vás, Imogen, už musíme ísť," súrila ju vystrašená Patrícia. „Viete predsa, že máme dohovorené stretnutie." „Ešte chvíľu, Patrícia!" Imogen zazrela na Theodosiu. „Ak dosvedčovať Colchesterovu nevinu nebude vôbec nutné, lebo toto všetko sú holé nezmysly!"

„Len si tým nebudte až taká veľmi istá, pani Colchesterová," osopila sa na ňu s novou energiou Theodosia. „Všetci vedia, že váš manžel má povesť veľmi nebezpečného človeka."

Emília bola zhrozená. „Theodosia, prosím vás, čo to vravíte? Colchester bude zúriť, keď sa dopočuje, že ste ho obvinili z vraždy. Mali by ste si dať pozor na to, čo vypustíte z úst."

„Áno, to je pravda, pani Slottová," prisvedčila pohotovo Imogen. „Dávajte si veľmi dobrý pozor na to, čo vypustíte z úst!"

Spravodlivý hnev v Theodosinom pohľade vystriedala neistota. Nerozhodne skĺzla zrakom po svojej spoločníčke. „Nevyslovila som predsa žiadne obvinenie. Iba hovorím o tom, čo je úplne zrejmé."

„Skutočne?" Imogen si založila ruky v bok a začala poklopkávať špičkou topánky. „Na tom, čo ste povedali, nie je nič až také úplne zrejmé. Madam, zabiť markíza mohol ktokoľvek, vrátane vás. A vy ste na to aj mali dôvod."

„Čože?" vybuchla Theodosia.

„To predsa nemyslíte vážne?" zhrozila sa aj Emília.

Krajčírka so špendlíkmi v ústach priam zamrela.

„Imogen," zašepkala vedľa nej vystrašená Patrícia. „Tak už pod'me!"

Skôr, ako stihla ktorákoľvek z nich zareagovať, ozval sa z prednej miestnosti známy hlas. „Len pokračujte, pani Colchesterová, už sa neviem dočkať dôvodov,, pre ktoré pani Slottová zastrelila Vannecka ešte pred súbojom!" Za hlasom vkĺzla do skúšobne aj Selená.

„Pani Lyndhurstová!" Krajčírka ešte viac znervóznela. „Chvíľočku strpenia, prosím!"

Zraky všetkých v malej miestnosti sa upreli na Selenu.

„Nikoho som nezabila," zajačala Theodosia.

Imogen sa zamračila. „Ja som nepovedala, že pani Slottová zastrelila markíza Vannecka. Ja som iba poukázala na skutočnosť, že na to mohla mať takisto dôvod ako hocikto iný, a preto by si mala dávať pozor, čo sa chystá vypustiť z úst."

„Ja som vôbec nepovedala, že Colchester zavraždil Vannecka," hystericky zavrešťala Theodosia. „Nevyslovila som žiadne priame obvinenie, hovorila som len o aj takej možnosti. Nič viac!"

Selená sa nebadane na Imogen usmiala. „Prečo by ale mala pani Theodosia na markíza vytiahnuť pištoľ ešte pred súbojom?"

„Napríklad aj preto, aby sa všetkým videlo pravdepodobné, že ho chladnokrvne zavraždil Colchester," pokojne jej odvetila Imogen.

„Ale prečo by som niečo také spravila?" zaprskala zlostne Theodosia.

Imogen nad odpoveďou chvíľu uvažovala. „No, možno aj preto, aby ste po meste mohli šíriť takéto chýry o Colchesterovi a dostať ho tak z Londýna."

„Ako tomu mám rozumieť?" ohradila sa nechápavo Theodosia.

„Je vám nepríjemné, keď sa objaví vo vašej blízkosti, či nie? Po každý raz vám predsa hrozí, že sa svet dozvie o vás pravdu."

Selena prekvapene nadvihla obočie. „Čo za pravdu máte na mysli, pani Imogen?"

„No predsa všetci vedia, že pani Slottová sa už roky priživuje na rozširovaní klamstiev," vyhlásila Imogen. „Kvôli nej sa ani náhodou nik nestretol v súboji. Jej priateľ pán Exelby sa totiž vybral za šťastím do Ameriky po tom, ako ho U Stratenej duše pristihli, že podvádza v kartách. A tie jej rečičky, že sa Colchester usiloval o uprázdnené miesto v jej v posteli, sú skutočne nanajvýš trápne!"

Theodosia si ju premerala. „Ako sa opovažujete tvrdiť, že som klamala svojim priateľom!"

„Môj manžel môže veľmi rýchlo uviesť vaše výmysly na pravú mieru," pokračovala neohrozene Imogen. „A to nechcete riskovať, však, vážená pani Slottová?"

„Čo mi tým chcete vlastne naznačiť?" spýtala sa zneistené Theodosia.

„Vaše tajomstvo bolo doteraz bezpečne ukryté pred očami spoločnosti. Len si predstavte, ako by ste pred svojimi priateľmi vyzerali, keby Colchester vyrozprával, ako to vlastne bolo s tým Exelbyho odchodom z Londýna! Celkom by vás tým zosmiešnil."

„To je jedna obyčajná drzosť," zajačala Theodosia. „Viac to už nemienim znášať!"

„A ja zasa nemienim viac znášať vaše šílené obviňovania môjho manžela," rezolútne vyhlásila Imogen. „Ak ho budete nabudúce chcieť očierňovať, najskôr sa zamyslite nad tým, či by nebolo možné obviniť z markízovej smrti takisto aj vás."

„To by ste si voči mne nedovolili," zasyčala Theodosia.

Imogen si ju pohrdavo premerala a obrátila sa na celkom zničenú Patríciu po svojom boku. „Podme, máme pred sebou ešte rukavičkárstvo, a potom sa chceme stavať aj v kníhkupectve."

Energicky sa zvrtila a vrazila rovno do Matthiasa, ktorý spokojne stál pri závese.

„Uf!" Imogen sa zatackala. Spočiatku videla iba samú zelenú slamu, lebo sa jej na oči sklzol pri náraze klobúk. Načiahla sa za strieškou, aby si vyjasnila výhľad.

Matthias sa pousmial a vystrel ruku k jej klobúku. „Dovoľte, prosím!"

„Dobrotivé nebo, Colchester!" Imogen si náhlivo znovu uviazala stužky na klobúku. „Nezbadala som vás, môj pane. Čo také vás priviedlo sem, k madam Maud?"

Matthias zajastril pohľadom po skamenenej scénke v skúšobni. „Povedzme, že sa začínam celkom vážne zaujímať o módu."

Selena sa na všetkom očividne dobre zabávala. Emília nervózne hľadala možnosť úniku. Theodosia len čudne zaštikútala a zvalila sa na zem.

„Hm." Imogen si ju premerala. „Vyzerá to tak, že tentoraz naozaj zamdlela. Pani Hartwellová, azda je načase vytiahnuť tie vaše aromatické soli."

V kúte knižnice hlasno tikali vysoké stojace hodiny. Ktovie prečo, ale Matthias odrazu ten zvuk vnímal veľmi zreteľne. Sedel na svojom mieste za pracovným stolom, a oproti nemu sedeli manželka so sestrou. Pozorne sa na ne díval a uvažoval, ako začať s lekciou. S Patríciou si priveľmi hlavu nelámali. Bolo na nej vidno, aká je veľmi rozrušená kvôli rozhovoru, ktorý mali pred sebou. Nadovšetko sa asi obáva, že ju vyhodí z domu, lebo ho neposlúchla s tými rečami o súboji. S Imogen to bolo inak. Aj keď sa možno v kútiku duše cíti previnilo, z očí sa jej len tak blýskalo spravodlivým hnevom.

Matthias si zložil ruky na stole a pozrel sa na manželku. „Nevyjadril som sa azda dnes ráno dosť zrozumiteľne?"

„Povedali ste to celkom jasne," ubezpečila ho veľkodušne. „S nikým som sa nemala zhovárať o udalostiach týkajúcich sa markízovej smrti."

„Prezradíte mi láskavo, madam, prečo ste ma neposlúchli?“
 Patrícia sa vystrašene schúlila, ale tú si nemienil všímať.
 Imogen naňho chladne zagánila. „Vo všetkom som vás poslúchla, pane!“
 „Vysvetlite mi teda láskavo, o čom ste to, došľaka, v tej prekliatej skúšobni u krajčírky trepali?“
 Patrícia zožmolila v rukách vreckovku.
 Imogen sa urazene vzpriecila. „Nemôžem za to, že Theodosia Slottová tam šírla samé klamstvá. Poukázala som len na skutočnosť, že markíza mohol zabiť hocikto, môj pane, a nie iba vy!“
 „Len-len že ste ju neobvinili z Vanneckovej vraždy.“
 „Nebolo to celkom presne tak," opatrne namietla Imogen.
 „Ale bolo, madam!“
 „No, aj keď si azda niekto môže moje slová vysvetliť aj takto, dostalo sa jej iba to, o čo si koledovala." Imogen naňho zlostne zazrela. „Tetuška mi viackrát rozprávala o zlo-mysel'nostiach, ktoré už viac rokov rozširuje o vás pani Slottová. A tam v tej skúšobni na vás hodila ešte aj vraždu markíza Vannecka. Mám pravdu, Patrícia?“
 Patrícia sa vystrašene strhla, keď začula spomenúť svoje meno, ale na Matthiasov údiv jeho žienke odpovedala.
 „Áno," prisvedčila sotva počuteľné. „To je pravda.“
 „No, tak vidíte?“ Manželka naňho víťazoslávne zajastrila. „Dnes večer by sa o tom už po celom meste bolo klebetilo, keby som nebola zasiahla.“
 „Po celom meste sa o tom už aj klebetí, madam. Vynikajúco síce lúštite a prekladáte zamarské texty napísané formálnou veľkou abecedou aj neformálnymi literami, ale vaše predstavy o fungovaní spoločnosti sú viac ako naivné.“
 Poznámka Imogen trochu vyviedla z miery. „Vynikajúco?“
 Matthias ťapol oboma rukami na stôl a vstal. Padlo mu naozaj zaťažko hrešiť ju za to, že sa ho zastala, ale bolo to potrebné. „Fras vás ber, Imogen, či som vám jasne nepovedal, aby ste nekomentovali nič, čo sa k vám donesie o Vanneckovej smrti?“
 „Obvinenia Theodosie Slottovej som nemohla nechať nepovšimnuté. Neželám si, aby sa niečo také rozširovalo!“
 „Na názory Theodosie Slottovej všetci v spoločnosti zvysoka kašľú, mňa nevynímajúc," precedil Matthias. „Nerozumiete? Mňa predsa oveľa viac zaujíma vaša dobrá povest'!“
 „A ja sa zasa môžem vykašľať na svoju dobrú povest', lebo tá ma zo všetkého zaujíma najmenej!“
 „No dobre, lenže mňa zaujíma! Koľkokrát vám mám ešte pripomínať, že ste teraz moja manželka? A tak sa teda láskavo aj správajte ako moja manželka!“
 „To je všetko, čo vás na celej veci trápi?“ odvrkla mu. „Nič iné vás nezaujíma, okrem toho, ako sa správa novopečená osvietená pani grófka?“
 „Vráta pekelné, madam, vezmite konečne na vedomie, že si neželám, aby sa vaše meno v akejkol'vek podobe spájalo s Vanneckovou smrťou!“
 „A vy, môj pane, zasa láskavo vezmite na vedomie, že ja si neželám, aby sa s jeho smrťou spájalo v akejkol'vek podobe vaše meno!“
 „Jediný spôsob, ako účinne čeliť spoločenským klebetám, je celkom ich ignorovať," vyhlásil Matthias. „Verte, že je to tak. Vyznám sa v tom!“
 „V žiadnom prípade s vami nesúhlasím. Podľa mňa sa dá proti ohňu účinne bojovať iba ohňom.“
 „S týmto požiarom budeme bojovať po mojom, madam," panovačne vyhlásil Matthias. „Tie rozprávky čoskoro vypáchnu. Vždy je to tak. A preto budete do poslednej bodky dodržiavať, čo som vám prikázal. Z vašich úst viac na verejnosti nevyjde ani jediné slovo o Vanneckovi a jeho smrti. Rozumiete, madam?“
 Patrícia odrazu vyskočila na rovné nohy. „Matthias, prestaňte na ňu vrieskať!“

Matthias aj Imogen na ňu prekvapene vytreštili oči. Na Patrícii bolo vidno, ako veľmi sa bojí, ale aj tak sa jej v očiach zračila rozhodnosť. „Je to od vás veľmi nespravodlivé, takto sa s ňou zhovárať. Colchester, vaša žena sa vás naozaj len zastala, keď vás tam začala pani Slottová pred všetkými očierňovať!"

„Toto sa vás, Patrícia, vôbec netýka," zahriakol ju. „Sadnite si!"

„Patrícia! Aká ste zlatá, že ste sa ma zastali!" Imogen vyskočila a hodila sa švagrinej okolo hrdla. „Takto sa ma ešte v živote nikdy nikto nezastal. Ako len veľmi som vám za to vďačná."

Patrícia sa zarazila a neisto potľapkala Imogen po pleci. „Imogen, veď sa vás musím zastať, keď vás brat takto nespravodlivo obviňuje."

„Anciáša vášho babského!" Matthias sa ustato spustil nazad na stoličku.

Imogen odstúpila od švagrinej, vytiahla si z taštičky vreckovku a osušila si slzy. „Prepáčte, taká som dojatá." Zvrtla sa a zamierila k dverám, ktoré sa za ňou vzápätí zavreli.

Matthias zabubnoval prstami po stole. „Moja najdrahšia teda vie ako skončiť rozhovor, ktorý sa jej nepáči!"

„Skutočne ste jej to nemali takto nepekne vyhadzovať na oči," zamrmlala Patrícia. „Veď sa len pokúšala brániť vás."

Matthias si sestru premeral so vzrastajúcim záujmom. „Odkedy sa ráčite rátať medzi manželkine ctitelky, milá sestríčka? Doteraz som bol presvedčený, že vám je nesympatická." „Zmenila som svoj názor," upäto odvetila. „Aha. Potom však máme obaja rovnaký cieľ." Sestra sa naňho ostrážito pozrela. „Ako to myslíte?" „Obaja na ňu budeme musieť dávať dobrý pozor, aby sa do niečoho nenamočila."

„Myslím, že to bude dosť zložité," váhavo povedala Patrícia. „S mojou Imogen nie je nikdy nič jednoduché."

Kapitola 14

V ten večer išli na ples k Reedmorovcom. Uprostred zábavy si Imogen odrazu uvedomila, že s Patríciou nie je niečo v poriadku.

Alastair sa na ňu galantne usmial, a s definitívnou platnosťou sa vzdal vedenia tanca po oblúku okolo tanečného l parketu. „Nazdávam sa, že ste náčrtok mapky s označením miesta nálezu kráľovnej pečate venovali Colchesterovi ako svadobný dar. Prezradte, bol vám aspoň primeraným spôsobom vďačný?"

„Pravdupovediac, o tej mape sme sa zatiaľ ani nezhovárali." Roztržito sa na svojho tanečníka pousmiala, a prezerajúc si páry na parkete sa usilovala zistiť, s kým švagríná tancuje. Patrícia sa zasa vykrúcala s Hugom Bagshawom. Imogen si zahryzla do pery. V ten večer to už bolo po druhý raz. Matthias z toho určite nebude mať radosť.

Z balkóna plesovej siene sa ozývali tóny valčíka. Hudobníci úspešne premáhali horúčavu zo stoviek sviečok vo svietnikoch a množstva tancujúcich párov, a už bolo jasné, že toto spoločenské podujatie bude považované za jedno z najúspešnejších v sezóne. Od tety Horácie Imogen vedela, že je spokojná so spoločenským úspechom svojej mladej zverenkyne. Chýry okolo bratovho súboja, ani jeho sobáš s Imogen jej nepoškodili. Naopak, Colchesterove dámy boli v spoločnosti ešte vychytenejšie.

„Pani Imogen?" netrepežlivo ju oslovil. „Prosím, prepáčte! Čo ste povedali?" Prinútila sa naňho usmiať. Tanec s Alastairom ju nudil, ale aspoň sa s ním nemusela naťahovať o každý krok. S Matthiasom sa pri tanci natrápila pri každom pohybe.

Alastairovo pozvanie do tanca, takisto ako pozvania od iných džentlmenov v ten večer prijala len preto, aby mala lepšie na očiach Patríciu. Teta Horácia ju totiž upozornila, že sa okolo švagrinej začínajú obšmietať viacerí vychýrení darebáci usilujúc sa ju vylákať do tmavých záhrad. Imogen sa s tým ani tete ani Matthiasovi nezverila, ale odo dňa súboja sa o švagrínú čoraz väčšmi obávala. Bývala čudne náladová a bezdôvodne podráždená. Na rozhovor s manželom sa Imogen akosi nevedela odhodlať, lebo ho už poznala dosť dobre na to, aby jej bolo jasné, že neznáša poznámky na ich rodovú nervovú precitlivosť.

Jej tanečník zrejme zbadal, že ho zasa neberie na vedomie. Na okamih sa mu hnevľivo zaískrilo v očiach. Takmer ihneď sa však tváril ako ten najvtipnejší spoločník. „Úprimne sa čudujem, že gróf Colchester sa za kráľovninou pečaťou už aj nevychystal!"

„Myslím, že sa v najbližších dňoch o tom pozhovárame," nedbalo poznamenala. Znovu sa pokúsila nájsť Patríciu s Hugom. Pár sa jej stratil z dohľadu v množstve ostatných tancujúcich. „Došľaka!" Začala Alastaira ťahať naprieč tanečným parketom.

Podráždene stisol pery. „Čo ste ráčili povedať?" „Pán Drake, ste vyšší ako ja. Nevidíte niekde moju švagrinú?"

Alastair prebehol pohľadom ponad hlavy tanečníkov. „Nie."

„Dúfam, že mladý Bagshaw má dosť rozumu a nezatiahne ju niekam von, do záhrad." Imogen zastala uprostred tanečného parketu a stala si na špičky, aby sa porozhliadla ponad najbližšie tancujúce páry. „Aha, tamto idú. Ospravedlňte ma, prosím!"

„Čert vás ber!" zahrešil rozzúrený Alastair, keď ostal stáť sám uprostred tanečného parketu. „Ani sa vám nesníva o slušnom spoločenskom správaní. Lucy mala pravdu, že ste len taký kráčajúci žart, osvietená pani Colchesterová!"

Tanečníkovo zlostné hundranie ju nezaujímalo, ale keď začula spomenúť Lucy, zarazila sa. Zastala a zvrtila sa. „Čo ste to ráčili povedať?"

„Nič!" Zlostný pohľad sa mu vytratil z očí ako šibnutím čarovného prútika. Neisto sa okolo seba poobzeral, či niekto z tanečníkov nezačul ten výrok. „Len bežte a plňte si starostlivo svoje povinnosti gardedámy."

„Čo ste to povedali o Lucy?" Imogen sa trochu zatackala, lebo do nej vrazil jeden z párov, ktorý sa jej už nestihol vyhnúť. Zazrela na nich. „Chcem sa tu trochu pozhovárať!"

„Áno, to sme si aj my všimli, osvietená pani Colchesterová," ironicky poznamenal tanečník. „Možno by sa vám ale mimo tanečného parketu zhováralo o niečo príjemnejšie." Dáma v jeho náručí sa očividne dobre zabávala.

Imogen zručenela. „Ach, samozrejme." Zvrtila sa, no Alastair sa už medzitým stihol stratiť v dave. „Došľaka! Kam sa podel?"

Matthias ju pevne uchopil za zápästie. „Čo povieť, madam, pomôžem vám?"

„Matthias," vydýchla si a usmiala sa naňho, keď ju vzal do náručia. „Čo tu robíte? Nazdala som sa, že ste sa dnes chystali do klubu."

„Zapáčilo sa mi vykrúcať svoju žienku." Ponad jej hlavu sa poobzeral po sieni. „O čo pred chvíľou išlo medzi vami dvoma s Drakom?"

„Čo prosím? Ach, vlastne o takú bezvýznamnú vec. Povedal niečo o Lucy, a chcela som, aby mi to zopakoval, lebo som mu zle rozumela. Kým som sa rozprávala s tými, čo do mňa vrazili, stihol niekam zmiznúť." „Aha."

„Asi sa na mňa nahneval, keď som ho nechala len tak stáť na parkete," priznala sa Imogen.

„V tom ho celkom chápem," súhlasil. „Ale ja som sa pýtal na to, prečo ste ho nechali stáť! Pokúšal sa azda o vedenie v tanci?"

„To nie. Chcela som iba zistiť, kde je Patrícia, lebo sa mi stratila na parkete z dohľadu."

„Je pri studenom bufete s Hugom Bagshawom. Pred chvíľou som ich tam videl."

„Ach!" Imogen sa naňho spýtavo pozrela. „Asi z toho nemáte radosť."

„To teda nemám."

„Viem, že ste presvedčený o tom, že pán Bagshaw sa vám chce pomstiť, ale pevne dúfam, že kvôli tomu tu dnes večer nespravíte škandál. Patríciu by to zničilo. Vidí sa mi, že začína byť doňho zaľúbená."

„Ak je to pravda, potom to musím vyriešiť čo najskôr!" „Matthias, práve teraz sa nesmiete unáhliť." Nadvihol obočie. „Čo by ste mi teda poradili?" „Myslím si, že by ste sa mali pozhovárať s pánom Bagshawom medzi štyrmi očami."

„Výborný nápad! Zavolám si ho hneď niekam nabok, a poviem mu, že si neželám, aby sa krútil okolo mojej sestry." „Taký rozhovor som nemala na mysli. Matthias, ak sa mu začnete vyhrážať, narobíte tým viac škody ako úžitku."

„Možno aj máte pravdu," zamyslene odvetil. „Vidí sa mi, že vo svojich pozornostiach k mojej sestre začína byť akosi priveľmi nedočkavý."

„To, čo podniknete, nesmie ublížiť Patrícii. Podľa mňa, pánu Bagshawovi by ste mali pravdivo vyrozprávať všetky podrobnosti okolo smrti jeho otca."

„Obávam sa, že práve pravdu si ani zďaleka neželá počuť. Od mala ho totiž krmili len samými klamstvami."

„Matthias, aj napriek tomu by ste sa mali o to pokúsiť."

Ak sa nedozvie pravdu, bude vás po celý život zbytočne nenávidieť."

Pevnejšie ju zovrel v náručí a oči mu posmutneli. „Prečo si myslíte, že sa mi podarí mladého Bagshawa presvedčiť o tom, ako to vtedy naozaj bolo s jeho otcom?"

„Pretože vy ste so svojim otcom zažili niečo veľmi podobné," odvetila mu sotva počuteľné. „Rozumiete ako nik iný, čo sa v ňom odohráva. Zažili ste na vlastnej koži zavrhnutie vlastným otcom."

„Bagshawa jeho otec nezavrhol. Spáchal samovraždu, lebo mal finančné problémy."

„Ale pre Huga to vlastne bolo tak. Pane, zavrhnutie môže mať množstvo podôb. Takisto ako vy, aj Hugo bol veľmi mladý, keď sa musel vysporiadať s dôsledkami neuvážených skutkov svojho otca."

Matthias jej na to neodpovedal.

Pozrela sa mu do očí. „Vy ste si záchranu našli vo vede a výskume, keď ste sa zamerali na hľadanie strateného Zamaru. Obávam sa, že Hugo také šťastie nebude mať. Matthias, musíte mu pomôcť nájsť východisko."

„Nemám čas, ale ani chuť vtĺkať zdravý rozum do mladého Bagshawa."

Imogen zbadala na okraji tanečného parketu stáť Patríciiu s Hugom. Švagriná hanblivo a veľmi nervózne klopila oči, a keď sa Hugo letmo pozrel na Matthiasa, v očiach sa mu zračil hnev.

„Nie, Matthias," veľmi potichu mu povedala. „V tejto chvíli je to to jediné, na čo je potrebné nájsť si čas aj dobrú vôľu."

Matthias stál vo dverách herne U Stratenej duše. S rukami založenými popod pazuchy sa opieral o zárubňu a pozoroval Huga, ako hrá kocky. Hodil si v ďalšom kole a jeho protihráč radostne zavýskal na znak výhry. Hugo hnevito zovrel ruky, lebo zasa prehral. Bok, už neskos a v herni bolo plno. V hmlistom opare to iskriло napätím, okolo stolov bolo vidno mladíkov z popredných rod, aj vyžitých svetákov či všelijakých ostrieľaných darebákov. So tam potom, pívom a voňavkami. Od čias, keď mu herňa patrila, sa toho veľa nezmenilo. Hrácke brlohy sú zrejme všade rovnaké a duch, ktorý v nich panuje, je večný.

„Dobrý večer, Matthias! Prišli ste si zahrať, alebo len tak priateľsky navštíviť tiene dávnej minulosti?"

Matthias sa pozrel na nízkeho, zavalito pána, bor, zastal vedľa neho. „Zdravím vás, Felix. Dnešný večer mate zrejme výbornú náladu. Je tu naozaj živo!"

To áno." Majiteľ herne sa obidvoma rukami oprel o vyrezávanú rukoväť palice. Na plných lícach sa mu prehĺbili jamky v cherubínskom úsmeve a v kútikoch bystrých očí sa objavili vejáriky dobrosrdečných vrások. „Tato noc mi prinesie slušný zisk."

Pred desiatimi rokmi Matthias najal Felixu Glastona ako vedúceho herne U Stratenej duše, lebo si všimol jeho osobitné nadanie na čísla a schopnosť získavať informácie. Presne takého človeka v herni potreboval. Spoločne sa im podarilo vybudovať jednu z najslávnejších, a medzi hráčmi najobľúbenejších herní v Londýne. Obidvaja vtedy veľmi, zbohatli. Keď si Matthias zarobil dosť na svoju prvú výpravu do Zamaru, predal mu herňu. Z Felixu Glastona sa za tie roky stal bohatý podnikateľ a vážený obchodník, a on ja sú stále dobrí priatelia aj napriek všetkým predsudkom panujúcim v spoločnosti.

Od stola, pri ktorom bol Hugo, sa ozvalo ďalšie zvýsknutie a na Hugovej tvári sa objavil ešte strnulejší výraz.

„Zdá sa, že mladý Bagshaw bude do svitania na mizine, poznamenal Felix."

„Chystáte sa zasiahnuť?“

„Prirodzene," zachechtal sa. „Stále zachovávam vaše múdre pravidlá, a nikdy nenechávam džentlmenov prísť o posledné gate pri hráčskych stoloch. To je v tomto obchode veľmi užitočné.“

„Mladý Bagshaw hráva vždy takto divo?“

„Nie. Popravde, podľa toho, čo o ňom počúvam, hravá zriedkakedy. A nehráva v mojej herni. Viete, stále ešte Stratenej duši dáva za vinu smrť svojho otca. „Toho som si vedomý.“

„Áno, chápem vás, že ste nezabudli zamrmlať. „Colchester, ale donieslo sa mi, že tento týždeň mate za sebou dosť pestrý program. A len tak mimochodom, blahoželám vám k uzavretiu manželstva!“

„Ďakujem.“

No a samozrejme aj k tomu, že ste prežili ďalší súboj.“

Matthias sa nepríjemne uškrnul. „Tentoraz to bolo bez ťažkostí.“

„Ak som dobre rozumel, Vanneck si nevystrelil ani jediný raz. Povedali mi, že ste ho pri Cabotovej farme našli už mŕtveho.“

„Felix, vaše informácie sú, ako zvyčajne, prekvapujúco presné.“

„Veď aj za ne aj slušne platím.“ Majiteľ herne neurčito kývol rukou plnou prsteňov. „Ale zdá sa mi to trochu čudné.“

„Čo sa vám na tom nezdá?“

„Že sa tam Vanneck objavil. Podľa mojich zdrojov včera popoludní nečakane prepustil všetko služobníctvo. Vyzeralo to tak, že sa chystá na dlhší pobyt na pevnine.“

„Domnievam sa správne, že nejaký dobrodružný vandrák alebo lupič vyradil Vannecka zo zoznamu živých?“

„O tom dosť pochybujem." Priateľ sa naňho po očku pozrel. „A to už prečo?“

„Lebo keď sme ho našli v bričke, mal na rukách všetky prstene.“

„To je čudné!“

„Veľmi čudné.“

Keď zbadal, ako Hugo Bagshaw zasa siahol po kockách, majiteľ herne sa zamračil. „Myslím, že je najvyšší čas postarať sa o mladého pána. Na tento druh zábavy nemá povahu ani žalúdok. Ktovie, prečo sa dnes večer pustil do takého rozhadzovania.“

„Ak si dobre pamätám, v dnešný večer je výročie otcovej samovraždy.“

„Aha, áno. Tak to mi je potom jasné.“

Matthias pozoroval Hugov horúčkovo rýchly hod. A odrazu začul celkom zreteľne Imogenin šepot. Vy ste si záchranu našli vo vede a výskume, keď ste sa zamerali na hľadanie strateného Zamaru. Obávam sa, že Hugo také šťastie nebude mať. Zišiel mu na um výraz na sestrinej tvári, keď s ním stála pri studenom bufete. Asi je doňho skutočne zaľúbená. Nech to dopadne ako chce, ale o nejaké riešenie sa rozhodne musí pokúsiť.

„Felix, s Bagshawom to dnes večer vybavím namiesto vás.“

Majiteľ herne priateľsky pokrčil bacuľatými plecami. „Ste mojím milým hosťom!“

Matthias zamieril k stolu, pri ktorom sa chystal Hugo na ďalší hod.

„Bagshaw, chcem sa s vami o niečom pohovárať," oslovil ho potichu, keď k nemu prišiel. Hugo sa celý napäl. „Colchester! Čo, dočerta, chcete?“

Matthias v jeho nazlostenom pohľade zbadal ďalšieho ducha. Lenže toto strašidlo nepatrilo k tým z plameňov v kozube. Takýto pohľad vídal občas v zrkadle, keď sa holil.

„Dozvedel som sa, že my dvaja máme vraj niečo spoločné," oznámil mu vecne.

„Nechajte ma na pokoji, Colchester! My dvaja si nemáme čo povedať." Chcel sa otočiť naspäť k stolu a pokračovať v hre, ale potom si to rozmyslel. „Samozrejme, iba dovtedy, kým ma tu nevyzvete na súboj. Donieslo sa mi, že svoje stretnutia na svitaní uskutočňujete dosť nezvyčajným spôsobom." Hráči okolo stola stíchli a zvedavo čakali, čo bude nasledovať.

„Pôjdete so mnou," potichu ho vyzval Matthias. „Ak nie, začnem náš rozhovor rovno tu, pred vašimi spoločníkmi!"

Hugo sa naňho pohrdavo zaškeril. „Stavím sa, že ste tu kvôli môjmu záujmu o vašu sestru. No, no, no! Sotva som sa vedel dočkať, kedy si ráčite všimnúť, že sme sa spriatelili.“ „Chcem sa s vami pozhovárať o vašom otcovi.“

„O otcovi?“ Hugovi vypadli kocky z ruky a rozsypali sa po zelenom súkne. „Dopekla, čo má zasa toto znamenať?“

Matthias využil Hugovo prekvapenie, chytil ho mocne za rameno a vyviedol ho zo zafajčenej herne na ulicu, kde už čakala drožka, do ktorej ho natisol. Keď sa pohli, v trasľavom svetle lampášov sa chvíľu neisto díval do nazlostenej tváre svojho spoločníka. Nevedel totiž, kde a ako začať s rozhovorom, ktorý vlastne považoval za zbytočný.

„Z dlhoročnej skúsenosti viem, že neraz je jednoduchšie zvaliť na dakoho svoju krivdu, než sa zmieriť s pravdou o celej veci,“ začal opatrne.

Hugo zovrel pery. „Ak sa ma chystáte presviedčať, že ste nemali nič spoločné so smrťou môjho otca, tak sa nenamáhajte! Je to zbytočné, lebo vám neuverím ani jediné slovo.“ „Ak keď sme už spolu, aspoň vám vyrozprávam, čo všetko sa vtedy stalo. Ako sa s tým vysporiadate, bude vaša vec. Váš otec neprišiel o svoj majetok v herni U Stratenej duše pri kartách. Investoval vtedy do stratových obchodov. V tom čase rovnako neúspešne investovali viacerí.“

„To nie je pravda. Matka mi povedala, ako to bolo. Otec za jednu noc všetko prekartoval vo vašom podniku. Nezapierajte, veď ste sa s ním v ten večer pohádali!“

„Nezapieram, že sme sa pohádali.“ „Po hre, pri ktorej ste sa pohádali, šiel rovno domov a vystrelil si mozog.“

Matthias sa naňho vážne pozrel. „Váš otec v ten večer veľmi veľa pil. Sadol si k stolu, pri ktorom už sedeli viacerí džentlmeni, a chystal sa hrať. Požiadal som ho, aby opustil herňu. Bol taký spitý, že ani neudržel v rukách karty.“ „To nie je pravda!“

„Je to pravda. A vedel som aj o závažných finančných stratách, ktoré ho v ten deň postihli. Bol nielen opitý na mol, ale aj duševne celkom na dne. V takom stave nemal čo hľadať za hráčskym stolom.“

„Využili ste jeho stav,“ zlostne mu vyčítal Hugo. „Povedal to vtedy tým ostatným pri stole.“

„Keď odchádzal z herne, bol váš otec na mňa veľmi nazlostný, lebo sa chystal získať naspäť svoje peniaze za hráčskymi stolmi. Ale buďte si istý, že v hre by bol stratil ešte oveľa viac, ako v skrachovanom podniku lodnej prepravy.“ „Neverím vám!“

„Viem.“ Matthias nadvihol plecيا. „Povedal som manželke, že vás nedokážem presvedčiť. Trvala však na tom, aby som sa pokúsil vysvetliť vám, ako sa to vtedy všetko zbehlo.“

„A to už prečo?“

„Obáva sa o Patríciiu, aby ste jej neublížili, keď ju budete chcieť využiť ako nástroj pomsty voči mne.“

Hugo zovrel rukoväť vychádzkovej palice a pozrel sa von oknom. „Nechcem slečne Patríciiu ničím ublížiť.“

„To rád počujem.“ Matthias si zamyslene poprehýbal prsty. „Ak by sa sestra kvôli vám dostala do akýchkoľvek ťažkostí, musel by som zakročiť, lebo som za ňu zodpovedný.“ Hugo sa prudko otočil a pozrel sa naňho. „To má byť varovanie, aby som sa nepribližoval ku kontese Patríciiu?“ „Nie. Priznám sa, že pôvodne som vás chcel takto varovať, ale pani Colchesterová ma od toho odradila. Varujem vás v tom zmysle, aby ste sa neopovážili zneužiť moju sestru ako nástroj pomsty voči mojej osobe. Ak ste presvedčený, že som zodpovedný za samovraždu vášho otca, vybavte si to priamo so mnou a neskrývajte sa za ženské sukne.“

Hugo zrumenel. „Ja sa neskrývam za sukne slečny kontesy.“

Matthias sa sotva badateľne pousmial. „Tak potom sme si už povedali všetko. Vyrozprávam náš milý rozhovor manželke, a hádam mi už dá pokoj.“

„Chcete mi vari navráviť, že toto všetko ste mi povedali iba preto, aby ste potešili svoju pani manželku? Colchester, teda to sa vám ani v najmenšom nepodobá.“

„Čo vy vlastne o mne viete?“ potichu sa spýtal Matthias. „Viem o vás predovšetkým to, čo mi vyrozprávala moja matka po otcovej smrti. Ale viem aj o dávnejších chýroch okolo

Rutledgovej a Exelbyho smrti, a dnes som sa od viacerých dopyčul, že ste na svitaní chladnokrvne zastrelili markíza Vannecka. Takže toho viem o vás dosť."

„To všetko vie aj moja manželka," namietol Matthias. „Tie príbehy pozná, ale aj napriek tomu sa za mňa vydala. Čo myslíte, prečo asi?"

Hugo si ho zarazene premeral. „Odkiaľ to mám vedieť?" Odkiaľ si. „O vašej panej sa povára, že je dosť •výnimočná."

„To teda naozaj je. Práve preto sa mi zapáčila." Matthias sa na niekoľko okamihov zamyslel. „Povedala mi, že my dvaja máme niečo spoločné."

„Čo také by už len nás dvoch mohlo spájať?" posmešne sa spýtal Hugo.

„Naši otcovia. Môj otec odmietol niešť za mňa zodpovednosť takisto, ako váš."

Hugo naňho vytreštil oči. „To je predsa nezmysel!"

„To isté som asi pred hodinou povedal aj ja manželke."

Trochu som však o tom popremýšľal, a musím uznať, že to predsa len dáva zmysel."

„Aký?"

„Bagshaw, nikdy vám nešlo na um, že naši otcovia nás nechali vyhrabávať sa z kaše, ktorú si navarili?"

„Môj otec si nenavaril žiadnu kašu," ohradil sa rozhodne Hugo. „Vy ste ho zruinovali v kartách!"

„Povedal som pani Imogen, že s vami budem iba zbytočne strácať čas." Matthias vyzrel von oblokom a zistil, že už sú na mieste. Drožkár ho teda doviezol, kam si želal.

„Nemýlili ste sa."

Matthias záklopkal na strechu, aby kočiš zastal. „Odtiaľto už pôjdem pešo. Chcem sa trochu prevetrať."

Drožka s hrkotom zastala, Matthias otvoril dvere, vystúpil a pozrel sa znovu na Huga. „Nezabudnite, čo som vám povedal. Ak sa chcete pomstiť, tak to spravte. Ale neskrývajte sa pritom za moju sestru, Bagshaw! Nie ste ako váš otec. Niečo mi našepkáva, že ste z tvrdšieho cesta. Viete čeliť ťažkostiam, aj riešiť problémy po chlapecky."

„Colchester, do pekla s vami!" zašepkal Hugo.

„Skúste sa povypytovať otcovho starého advokáta. Ten vám bude vedieť zodpovedne povedať, ako to vtedy naozaj bolo s financiami vášho otca." Matthias sa už chystal zabuchnúť dvere.

„Počkajte, Colchester!"

„Čo ešte?"

„Zabudli ste mi pohroziť, že nesmiem navštevovať vašu sestru."

„No a? Ešte mám niečo dôležité zariadiť, a tak mi to teda prepáčte!"

„Mám tomu rozumieť tak, že k vám smiem prísť?"

Matthias sa pousmial. „Skúste, a uvidíte!" Zabuchol dvere na drožku a pobral sa pešo po ulici bez toho, aby sa obzrel.

Kapitola 15

Bol v tichej, slušnej časti mesta. Dva rady skromných mestských domov oddelovala v strede úzka parková výsadba. Vo väčšine domov sa ešte svietilo. Chýry sú teda pravdivé, pomyslel si Matthias. Vanneck bol celkom určite na mizine. Pred niekoľkými mesiacmi býval ešte vo veľkom dome v oveľa honosnejšej štvrti.

Popoludní sa v duchu vrátil k udalostiam na svitaní, a napadlo mu, že nezaškodí zísť si v noci do Vanneckovho domu, a trochu sa tam nenápadne poobzerať. Manželke sa nezveril, lebo Imogen by sa určite vychystala s ním.

Vo Vanneckovom dome sa nesvietilo. Matthias zastal obďaleč, a začal si pozorne prezerať domy po jednej aj druhej strane ulice. Dosť dlho rozmýšľal, čo spraviť, až sa napokon rozhodol zísť kúsok ďalej a odbočiť do súběžnej ulice. Bola to tichá temná aleja, a bez ťažkosti sa po nej dostal k zadnému vchodu. Vo svetle mesiaca ľahko našiel vrátka vedúce do veľkej záhrady. Keď ich otváral, nepríjemne na nich zaškrípali pánty. Zatváral ich čo

najopatrnejšie. Cez záhradku sa dostal ku kuchynským dverám a s prekvapením zistil, že sú otvorené. Služobníctvo ich pri nečakanom odchode v náhlivosti zrejme zabudlo zamknúť.

Bol naučený orientovať sa potme, a keď vošiel do kuchyne, o chvíľu sa tam už dosť rozhladel. Z vrečka zvrchníka vytiahol sviečku, ktorú si priniesol, a zapálil ju. Z kuchyne zamieril po dlhej chodbe do domu. Rukou chránil mihotavý plamienok, aby mu ho nesfúkol prievan. Nevedel vlastne, čo chce nájsť, ale rozhodol sa, že začne v pracovni. To sa mu videlo najrozumnejšie. Objavil ju po ľavej strane chodby. Komnata bola zaprataná nábytkom a po stole boli porozhadzované papiere. Na kalamári bol odkrytý vrchnák a vedľa pohodené brko. Ako keby bol Vannecka niekto vyrušil pri písaní.

Matthias položil sviečku a vzal do ruky vrchný hárok papiera. Zarazil sa, keď aj na ostatných papieroch zbadal drobné, tmavé škvrny. Hárok, ktorý mal v ruke, pridržiaval bližšie k svetlu sviečky. Určite to neboli rozprsknuté kvapky atramentu, a neboli to ani kvapky kľaretu. Bol si celkom istý, že fľakance sú od krvi. Keď sa pozrel na koberec, pri špičke nohy zbadal zaschnutú veľkú tmavú škvrnu, ktorá vyzerala naozaj hrozivo. Sklonil sa, aby si ju prezrel, keď ho odrazu čudne striaslo a vzápätí si uvedomil, že nie je v pracovni sám. Odskočil nabok iba o zlomok sekundy skôr, ako na miesto kde mal hlavu, dopadol ťažký, veľký svietnik, ktorý odštiepil kúsok dosky na hrane stola.

Skrútol sa a vyskočil v okamihu, keď útočník dvíhal svietnik na ďalší zásah. Vyhol sa mu len o niekoľko centimetrov. Potešenie z tretieho úderu už útočníkovi nedoprial. Uskočil nabok a využil prvok techniky boja, ktorý sa naučil zo zamarskej príručky bojových umení. Kopol protivníka čízmou tak prudko, že sa zvalil na stôl. Ako sa šmýkal po stole, zhodil brko, papiere aj kalamár. Útočník zavzdychal a chcel vstať, ale zamotal sa do pláštia a hrubého vlneného šálu, ktorý mal obkrútený okolo dolnej časti tváre. Na hlave mal pevne, hlboko do očí nasadenú čiapku, ktorá mu zakrývala vlasy. Matthias sa už-úž chcel porátať s protivníkom, ktorý kĺzal po stole, keď začul z chodby šuchot a uvedomil si, že má proti sebe aj niekoho ďalšieho. Postava vo dverách mala hlboko do očí stiahnutú kapucňu a dolnú časť tváre takisto zahalenú šálom.

Matthias zbadal, ako ten druhý pomaly dvíha ruku a v sporom svetle sviečky sa zablysla hlaveň malej pištole. Schmatol svietnik, ktorý ho takmer pripravil o život, a z celej sily ho hodil do postavy stojacej vo dverách. Výstrel sa mu práve vo chvíli, keď svietnik zasiahol druhého útočníka do hrude počul, ako telo duto narazilo do dreveného obloženia na opačnej strane chodby, a vedel, že môže rátať s niekoľkými minútami, kým sa mu podarí znovu nabiť pištoľ, preskočil rýchlo stôl, vrhol sa na chlapa a zrazil ho na koberec z ktorého sa po páde zo stola už dvíhal. Potom, navzájom zápasiac, prekotúľali sa k stoličke a zasa naspäť k stolu Matthias sa vyhol úderu pästou a v okamihu, keď dvíhal ruku na protiúder, postrehol kútikom oka ako sa druhý darebák.

Znalosť bojových zamarských technik, ktoré si po dlhé roky nacvičoval, mu znovu prišla vhod. Skrútol sa nabok a otočkou vyskočil na nohy. Ramenom mu premkla pichľavá bolesť ale vedel, že nie je čas uvažovať. Čízmou oblúkom kopol prvého útočníka, ktorý sa sotva pozviechal zo zeme a ten sa zatackal smerom k stolu. Matthias očakáva ďalší útok z dvoch strán, a tak ho dosť zarazilo, keď sa obaja zvrtili na útek. Než sa spamätal, zdupkali po chodbe k zadným dverám. Nepodarilo sa mu ani jedného ulapiť, aj keď za nimi hneď vybehol. Začul už len zaplesnutie kuchynských dverí.

„Vráta pekelné!“

Výstrel ruku a oprel sa o stenu, lebo sa mu divne zato zatočila hlava. Hlboka sa nadýchol. Dočerta, čo je to s ním? Vedť bitka trvala iba niekoľko minút a bol predsa vo vynikajúcej forme. No pomaly si začal uvedomovať čoraz ostrejšiu pálcivú bolesť v ľavom ramene, kam dostal pichľavý úder. Pozrel sa dolu a zbadal, že rukáv na kabáte má celý rozrezaný. Aj napriek chatrnému svetlu sviečky jasne videl, že ho má už celý nasiaknutý krvou.

Protivníci boli teda starostlivo vyzbrojení. Jeden mal pištoľ a ten druhý naňho vytiahol nôž. Nech to bolo hocičo, čo hľadali u Vannecka, muselo to pre nich mať veľký význam. Kto vie, či to aj našli, pomyslel si Matthias.

Strhol si šál a obviazal si napochytrano ranu, aby zastavil krvácanie. Potom začal prehľadávať pracovňu. Postupoval pritom rovnako systematicky, ako keď prehľadával strašidelné zručniny dávnovekého Zamaru.

Asi o hodinu, keď bol už Matthias doma pohodlne rozvalený v knižnici na pohovke s delfínmi, počul Imogen náhlivo schádzať po schodoch. Uškrnul sa, aj keď mu priveľmi do smiechu nebolo, lebo mu Ufton práve zošival na ramene zvyšnú časť reznej rany po noži.

„Ranený?" Skríkla tak nahlas, že ju určite začuli aj náhodní okoloidúci vonku na chodníku. „Dopekla, ako to myslíte, že je ranený? Kde je? Je vážne ranený? Poslal už Ufton po lekára?"

Prúd manželkiných otázok sprevádzal kľopot krokov po schodoch. „Ošetruje ho Ufton? Nebesia, veď Ufton nie je lekár, ale komorník!"

„Madam sa o vás obáva, pane," poznamenal Ufton, keď opatrne obvíjal biely obvaz okolo Matthiasovho ramena.

„Zrejme áno." Matthias privrel oči a oprel si dozadu hlavu. Len tak, sám pre seba sa pousmial. „Je to zvláštne mať v dome manželku."

„Môj pane, nechcem sa vás nijako dotknúť, ale osvietená pani Colchesterová je o štipku zvláštnejšia, ako väčšina žien."

„Veď hej, aj mne sa tak vidí," pripustil Matthias spokojne načúvajúc, ako Imogen vydáva príkazy a zároveň sa dožaduje ďalších informácií o jeho stave.

„Okamžite choďte rozostlať posteľ!" prikázala niekomu. „A ty, Charles, áno, ty, prichystaj nosidlá, aby sme mohli osvieteného pána vyniesť hore!"

Matthias sa pomrivil a váhavo otvoril oči. „Nazdávam sa, že by ju mal niekto trochu zadržať, lebo inak spraví čoskoro z celého domu nemocnicu."

Ufton nápadne zbledol. „Prosím vás, pane, nedívajte sa radšej na mňa, ak si želáte odradiť osvietenú pani grófkú od činností, do ktorých sa pustila."

„Ufton, ja ťa nepoznávam! Doteraz som nezbadal, že by ťa niekedy boli opustili rozhodnosť aj odvaha zároveň."

„Doteraz som nemal do činenia s dámou, ktorá by mala takú pozoruhodnú povahu, akú ráči mať madam."

„Tak to sme na tom potom rovnako."

Vonku v hale už Imogen takmer jačala. „Tamto, na dlaždici je krv, či nie? To je Colchesterová krv. Bože dobrotivý, veď už konečne prineste tie obvazy, vodu, ihlu aj cverny!"

„Ufton, vzmuž sa!" Matthias po očku pozrel na dvere. „Už je skoro tu."

Ufton si len vzdychol a rýchlo dokončoval obvaz.

Na knižnici sa s buchotom rozleteli dvere a dnu vbehla v kartúnovom župane a bielom čepčeku Imogen. S očami doširoka roztvorenými sa vystrašene pozrela rovno na Matthiasa, ktorý sa usiloval tváriť aspoň trochu trpitel'sky.

„Dofrasa, Matthias, čo sa stalo?" Pri pohovke prudko zahamovala až sa pošmykla. Skĺzla pohľadom po obvaze na manželovom ľavom ramene, a potom vytreštila oči na potrhanú, zakrvavenú košeľu skrkvajú na podnose. Matthias by bol aj odprisahal, že zbledla.

„To nič, Imogen," povedal vyrovnane. „Upokojte sa, láska moja!"

„Dobrotivé nebo! Všetkému som len ja na vine. Nemala som vás pustiť samotného tou drožkou. V uliciach je takto v noci veľmi nebezpečne. Mali ste sa vrátiť s nami. Kam som len podela rozum, keď som vás posielala za pánom Bagshawom?"

Matthias ju zastavil zdvihnutím ruky. „Láska moja, za to, čo sa stalo, si rozhodne nesmiete robiť žiadne výčitky. Veď vidíte aj sama, že ani zďaleka nezomieram. Ufton má s takouto prácou skúsenosti. Uisťujem vás, že sa v tom vyzná lepšie, ako hociktorý londýnsky lekár."

Ufton skromne sklopil zrak. „Zúčastnil som sa s osvieteným pánom grófom na výpravách do Zamaru. Všetelijaké nehody boli pri našich dobrodružstvách takmer na dennom poriadku. Naučil som sa ošetrovať rôzne rany aj naprávať polámané kosti, ktorých bolo na palube lode, ale aj pri vykopávkach neúrekom."

„Ach!" Imogen sa na okamih zatvárila dosť zmätene, no potom spokojne prikývla. „No,

Ufton, ak sa naozaj vyznáš vo felčiarstve, tak sa potom aj my radi na teba spoľahneme.

„To sa skutočne môžeme," ubezpečil ju Matthias. „Ufton má na felčiarstvo nadanie. Počas našich výprav sa naučil rôzne zaujímavé techniky ošetrovania a získal recepty na všelijaké lieky."

„O aké ošetrovateľské techniky a lieky išlo?" spýtala sa Imogen.

Ufton si odkašlal. „Napríklad, teraz som osvietenému pánovi najskôr vymyl ranu dostatočným množstvom brandy skôr, ako som mu ju pozašíval. Mnohí námorníci aj vojaci sú presvedčení, že silný alkohol zabráni vzniku infekcie.

„Tak to je teda skutočne zaujímavé," pohrdavo odfrkla. „Predpokladám, že si značnú dávku brandy nalial aj do hrdla osvietenému pánovi. Aj to patrí k ošetrovateľskej technike?"

„Jednoznačná kritika," zamrmľal si Matthias popod nos.

Ufton si zasa diskrétne odkašlal. „Pred tým, ako som začal šiť, ihlu som držal v plameni. Tak to robievajú lekári v Oriente."

„O tom som už niečo počula aj ja." Sklonila sa a pozorne si zblízka prezrela biely obväz. „Zdá sa, že krvácanie ustalo."

„Rez nebol až taký veľmi hlboký," povedal Ufton. Potom ešte potichu stroho dodal: „Osvietený pán gróf sa bude o deň, dva už celkom dobre cítiť."

„To je nádherné! Tak veľmi mi odľahlo." Imogen natešene priskočila k Uftonovi a mocne ho objala. „Ako sa ti len odvdáčim za záchranu manželovho života?"

Ufton od hrôzy celý zdrevenel. „Ach, madam! Madam toto je... dosť nezvyčajné." Pomrvil sa jej v náručí a prosebné sa pozrel na Matthiasa, aby mu nejako pomohol.

„Imogen, bude azda lepšie, keď môjho komorníka pustíte." Matthias mal čo robiť, aby sa nerozozmial. „Ufton nie je na takéto prejavy vďačnosti zvyknutý. Viete, spravidla sa mu odvdáčujem za služby peniazmi. Nazdávam sa, že aj teraz ich rád prijme."

„Ach, pravdaže." Imogen pustila Uftona a chytro odstúpila. „Prepáč, Ufton, nechcela som ťa priviesť do rozpakov." Žiarivo sa naňho usmiala. „Ale chcem, aby si vedel, že som ti za to, čo si dnes vykonal pre môjho manžela, veľmi zaviazaná a ak budeš čokoľvek odo mňa potrebovať, stačí povedať!"

Ufton očervenel ako repa a sťažka preglgol. „Ďakujem, madam. S osvieteným pánom grófom sa však už poznáme veľmi dlho, takže viem, že on by pre mňa spravil to isté, a tak si neráče robiť starosti. Vlastne, pri jednej či dvoch príležitostiach sa tak aj stalo."

Komorníkov výrok Imogen očividne zaujal. „Zašíval ti už ranu?"

„Stalo sa to pred viacerými rokmi. Pri nešťastí v jednej z hrobiek." Ufton sa pre istotu dal opatrne na ústup, nenápadne cúvajúc k východu z knižnice. „No, dobre, ale radšej by som už išiel. Určite sa chcete teraz s osvieteným pánom grófom o všeličom pohovárať." Pri dverách sa chytro zvrtol a vybehol von.

Keď sa za ním zatvorili dvere, Imogen si prisadla na pohovku k manželovi. „Porozprávajte mi o všetkom. To vás napadol nejaký tulák?"

„Označenie tulák by som v tomto prípade nepoužil."

Imogen naňho zhrozene vytreštila oči. „Len mi nepovedzte, že mladý Bagshaw stratil nervy a vrhol sa na vás!"

„Nie, to nie. Ako ho poznám, je dosť rozvážny a takto by nevystrájal. Lenže ani ho nezaujímal, čo som mu vravel."

„Namôjveru," povzdychla si Imogen. „A ja som celkom vážne dúfala, že to pochopí... No, zato nič. Teraz je pred nami ďalší problém. Matthias, vyrozprávajte mi, čo sa vám teda stalo!"

„To bude asi na dlhšie rozprávanie." Trochu sa pomrvil a zaosrkal od bolesti.

Imogen sa naňho súcitne pozrela. „Veľmi vás to bolí?" „Asi by mi spravila dobre ešte jedna dávka brandy. Viete, tie moje nervy. Naliali by ste mi za pohárik?"

„Áno, samozrejme." Imogen vyskočila z pohovky a rezko zamierila k príručnému stolíku, kde stáli nápoje. Po krištáľovej fľaši s brandy siahla tak prudko, až z nej odletela krásne brúsená zátk a skotúlala sa na pokrovec. Nechala ju tam, a namiesto jedného, naliala

doplna dva poháriky.

Priniesla ich k pohovke, jeden podala manželovi a s tým druhým v ruke sa k nemu posadila. „Namojdušu, toto ma už začína poriadne vyvádzať z miery." Potiahla si spravodlivo z pohárika a okamžite sa rozkašľala.

„No tak, láska moja!" Matthias ju nežne potľapkal po chrbte. „Brandy vám určite upokojí nervy."

Zazrela naňho ponad okraj pohárika. „Ja ich mám celkom v poriadku. Už som vám pri viacerých príležitostiach vysvetľovala, že mám veľmi odolné nervy."

„No dobre. Ale tým mojím to azda pomôže." Matthias si dal za poriadny hit. „Kde mám začať? Aha, už viem. O rozhovore s Bagshawom som vám povedal. Keď sme skončili, vystúpil som z drožky a na svoj nesmierny údiv som sa ocitol práve na ulici pred Vanneckovým domom. Aby som bol celkom presný, pred domom, v ktorom býval pred svojou smrťou."

„To ste náhodou vystúpili práve v tých miestach? To je divné."

„Aj mne to prichodilo divné. Ale keď som tam už raz bol, tak mi zišlo na um, že by nezaškodilo zájsť do domu a prehladať jeho pracovňu."

Imogen takmer vypadol z ruky pohárik. „Chcete povedať, že ste tam boli?"

„Moja ľúbezna, prosím, nekričte takto na mňa! Po tom, čo som prežil, som s nervami naozaj v koncoch."

„Prepáčte, nechcela som zvyšovať hlas. Veľmi ma však zarazilo, čo ste mi povedali. Matthias, nechceli by ste sa usadiť trochu pohodlnejšie? Čo keby ste si mi pohodlne zložili hlavu do lona?"

„Výborný nápad!"

Imogen mu pomohla spustiť sa dolu a uložiť sa jej do lona. „No, takto je vám lepšie."

„Rozhodne!" Matthias privrel oči, aby do dna vychutnal horúce, kypré tvary stehna pod hlavou. Nepozorovane sa nadýchol jej vône, a jeho telo pohotovo zareagovalo. „Kde som to prestal?"

„Pri Vanneckovej pracovni." Imogen naňho zazrela. „Ale prečo ste vlastne chceli prehladať markízovu pracovňu?"

„Chcel som sa po nej len tak trochu porozhliadnuť. Tie okolnosti okolo jeho smrti boli dosť nepochopiteľné. Mal som také neurčité obavy a viete, ako to so mnou chodí, keď sa niečoho obávam."

Imogen ho začala nežne hladkať po čele. „Mali ste sa mi najskôr zveriť so svojimi obavami, a nie sa takto unáhliť."

„Ak to bolo len také neurčité tušenie a vôbec mi nezišlo na um, že mi môže hroziť nejaké nebezpečenstvo, keď len tak zájdem do Vanneckovej pracovne a poprezerám si to tam."

„A objavili ste tam niečo?"

„Krvavé škvrny."

Prestala mu hladkať čelo. „Krvavé škvrny? Ste si tým istý?"

„Naprosto. Vo Vanneckovej pracovni bola len nedávno preliata krv, a to v dosť značnom množstve. Bola jej tam na koberci celá mláka. Nebolo vidno žiadne stopy po čistení, takže tam krvácal tesne pred smrťou a pravdepodobne po tom, ako prepustil služobníctvo.“

„Markíz prepustil svoje služobníctvo? Kedy?“ „Povedali mi, že vraj včera popoludní.“ „Ale, Matthias, to teda znamená, že sa zrejme chystal na odchod z mesta a nie na súboj s vami!“

„Áno. Ale na stole som našiel aj hárok papiera s dátumom, zafrkaný krvou. Ako keby sa Vanneck bol chystal napísať nejaký list a pritom ho niekto vyrušil.“ „Aký to bol dátum?“

„Včerajší. List teda mal byť napísaný v deň pred súbojom.“

„To je veľmi čudné!“ Imogen nehybne sedela a hľadela do plameňov v kozube. „Domnievate sa teda, že ho niekedy počas noci ktosi zastrelil v jeho pracovni pred tým, ako sa mal s vami stretnúť pri Cabotovej farme?“

„Povedal by som, že to tak vyzerá.“ Matthias sledoval jej pohľad a keď sa zahľadel do ohňa, Vanneckovho ducha tam nezbadal. Ten ho teda strašievať zrejme nebude, pomyslel si. „Lenže to by potom znamenalo, že ho nezabil žiadny náhodný tulák ani lupič. Má ho teda na svedomí dajaký vlamač?“

„Určite by sa ani jeden náhodný zlodej či lupič nenamáhal zavliecť svoju obeť na miesto nášho súboja. O markízovom stretnutí na svitaní by totiž nemal ani potuchy,“ vysvetlil jej Matthias.

„Tak to je teda pravda!“ Sústredene pokrčila čelo. „Lenže to by potom znamenalo...“

„Presne tak.“ Matthias sa jej pohodlnejšie uvelebil na stehne a bol by rád, keby ho už zasa hladkala po čele. „Zabil ho niekto, kto sa s ním dobre poznal a vedel o našom súboji. Vrah zrejme sledoval určitý cieľ. Markízovo telo pravdepodobne zaviezol ku Cabotovej farme, aby na mňa padol tieň podozrenia.“

Imogen poklopkala Matthiasa po pleci nezranenej ruky. „Vraha teda treba hľadať v okruhu markízových známych.“

„Ale podľa mňa v tom majú prsty dvaja ľudia,“ poznamenal váhavo Matthias.

„Dvaja? A na to ste ako prišli?“

„Keď som sa bol dnes v noci rozhliadnuť po Vanneckovom dome, vyrušil som tam dvoch ľudí,“ vysvetlil jej. „Prišli tam predtým mnou, a niečo určite hľadali. To, že som sa objavil, im vôbec nebolo po chuti.“

Imogen rnu nevdojak zovrela zranené rameno. „Teda tak ste prišli k svojmu zraneniu? Jeden z nich vás sekol nožom?“

Matthias zaosrkal od bolesti. „Cením si váš súcit, moja najsladšia, ale stískate mi to zranené rameno.“

„Ach, bože!“ Pustila mu rameno a bojazlivo sa ospravedlnila. „Pozabudla som sa, môj pane. To, čo ste mi práve povedali, ma celkom vyviedlo z miery.“

„Rozumiem vám. Otrásené nervy si s nami vedia veľmi čudne zahrať.“

„Ja mám nervy v poriadku. A teraz mi to dorozprávajte.“

„Skrátka a dobre, keď sme sa stretli, udiala sa medzi nami veľmi neúčtivá výmena názorov, počas ktorej jeden z nich na mňa vytiahol nôž. Nepodarilo sa mi zistiť, kto boli tí darebáci, lebo obaja mali plášte a okolo tváre obkrútené šály. Žiaľ, obaja ušli.“

„Matthias, veď vás mohli zabiť!“

„Ale ma nezabili. No toto je tá menej zaujímavá časť príbehu dnešnej noci. To zaujímavejšie nasledovalo po úteku mojich milých spoločníkov, keď som to tam trochu prehladal.“

Na otupenie bolesti mu vlastne ani brandy nebolo treba, pomyslel si Matthias. Potreboval si vypiť hlavne preto, aby sa posmelil hodiť si kocky o svoje celoživotné šťastie. Dobré vedel, že je to bláznovstvo. Správal sa naozaj ako ohlúpnutý nočný motýľ poletujúci nad plameňom.

„Vy ste ešte takýto dorantaný prehládali markízov dom? Colchester, ako ste len mohli spraviť niečo také hlúpe? Mali ste sa predsa pobrať rovno domov.“

Prehládávanie markízovej pracovne ani zd'aleka nebolo hlúpe, pomyslel si Matthias. Hlúpe

je to, na čo sa pravé teraz odhodláva.

„Vo Vanneckovej pracovni som sa zdržal len niekoľko minút," povedal. „Denník som totiž našiel takmer hneď."

Imogen prísne zvrátila čelo. „Čo za denník?"

„Máte ho tamto vedľa seba, na stole."

Pozrela sa letmo na tenký, v koži viazaný zväzok. „To je markízov denník?"

„Nie. Patril vašej priateľke Lucy."

„Lucin denník?" Rozpačito vytreštila oči na tenký zväzok. „Tak tomu teda vôbec nerozumiem."

„Vanneck si ho ukryl do tajného priečinka v pracovnom stole."

„Ale načo by ho tam ukrýval?"

„Nemám ani potuchy." Matthias sa na ňu zamyslene pozrel. „Ale napadlo mi, že tí dvaja, ktorých som vo Vanneckovom dome prekvapil, možno hľadali práve ten denník."

„Prečo by ho mali hľadať?"

„To sa dozvieme, až si niekto z nás dvoch denník prečíta." Matthias zaťal zuby. „Lucy bola vaša priateľka a tak tá česť patrí v prvom rade vám."

Imogen sa to nepozdávalo. „Myslíte si, že je správne čítať jej denník?"

„Imogen, vaša priateľka je už nebohá. Čím by jej to malo ublížiť?"

„No, lenže..."

„Obidvaja sa predsa venujeme lúšteniu správ, ktoré nám nechali dávno zosnulí predkovia odpočívajúci po stáročia v svojich hrobách."

„Máte zrejme na mysli správy, ktoré nám zanechali starovekí Zamarčania. Lucy ale nebola zo Zamaru."

„Aký je v tom rozdiel? Keď je raz niekto mŕtvy, tak je mŕtvy, a je celkom jedno, koľko rokov uplynulo od jeho smrti." Jeho duch sa však na nás môže lepíť po celý náš život.

Imogen sa načiahla a dotkla sa zväzku. „Ak si prečítame jej denník, to bude ako keby sme vtrhli Lucy do súkromia." „S najväčšou pravdepodobnosťou sa tam dočítame všeličo hlavne o jej súkromí, to je pravda. Lenže ja sa chcem rozhodne dozvedieť, prečo Vanneck považoval denník za taký dôležitý, že ho ukryl, a prečo tí dvaja dnes v noci zrejme kvôli nemu prehládávali jeho dom." „Ale, Matthias..."

„Poviem vám to teda celkom jasne, Imogen. Ak odmietate prečítať si denník svojej priateľky, prečítam si ho namiesto vás ja."

Skôr ako Imogen stihla zareagovať, otvorili sa znovu dvere na knižnici. Matthias sa obzrel a vo dverách zbadal sestru. Najskôr naňho vystrašene vytreštila oči a potom tak završľala, že ju bolo počuť azda až na pôjde. Strhol sa a zapchal si rukami obidve uši.

„Všetko je v poriadku, Patrícia," odmerane ju napomenula Imogen. „Matthias sa čoskoro celkom zotaví."

„Tá kliatba!" Patrícia si siahla na hrdlo. „Preliala sa krv. Tak to predpovedá tá kliatba."

Zvrtla sa a pustila sa behom cez halu. Cez otvorené dvere Matthias videl, ako uháňa hore schodmi, ako keby ju naháňali všetci zamarskí démoni.

„Vidí sa mi, že moja sestrička by sa mohla uchádzať o kariéru na javisku," zahundral si popod nos. „O akých čertovstvách to vrieskala? Čo mala znamenať tá hlúposť o kliatbe?"

„Dnes večer mi už o nej niečo hovorila." Imogen sa zamračila. „Zrejme spolu s ostatnými mladými dámami, ktoré sa stretávajú v salóne pani Lyndhurstovej, rozoberala Rutledgovu kliatbu."

„Vráta pekelné, nazdal som sa, že pani Selená má viac rozumu!"

„Pochybujem, že pani Lyndhurstová verí v kliatbu," poznamenala Imogen. „Povedala by som, že sa na všetkom iba dobre zabáva. Ale také veľmi mladé dámy, ako je Patrícia, bývajú precitlivené a môžu to brať aj veľmi vážne."

„Ach, tá naničhodná precitlivenosť," povzdychol si Matthias. „Koľko sa len kvôli nej natrápia tí, ktorí na ňu trpia."

Matthias vyčkal, kým sa potichu nezatvorili spojovacie dvere. Potom sa prevrátil na chrbát, nezranenú ruku si založil pod hlavu a zahľadel sa do tmy pod povalou. Vedel, že Imogen vyčkávala kým zaspí, aby sa zdvihla z postele a zašla do svojej spálne prečítať si priateľkin denník. Aj ju celkom chápal, že jej to padne zaťažko, ale ak je v tom tenkom zväzku niečo, čo pomôže objasniť záhady, ktoré ho mätajú, manželka na to príde.

Z toho, čo sa dozvedel od tety Horácie si vyvodil, že Lucy nebola ktovieaká dobrá priateľka. Láskavosti, ktoré pani Vannecková preukazovala jeho manželke, mali určite aj svoje temné stránky. Povedal si, že sa Imogen prinajhoršom dozvie o Lucy len zopár nepriemných právd. Dobré však vedel, že iba sám seba klame. Tých zopár spoznaných nepriemných právd o Lucy nebolo to najhoršie, čo sa mohlo stať. Imogen totiž mohla takto odhaliť pravdu o ňom samom.

Váhal veľmi dlho, až napokon to už dlhšie nevydržal. Hrozivé ticho vo vedľajšej miestnosti by ho pomaly, ale isto celkom pripravilo o rozum. Odhodil prikrývku a vstal z postele. Odrazu mal naponáhlo, lebo mu svietlo, aký je hlupák. Azda ešte nie je prineskoro. Našiel si Čierny župan a chvíľu sa trápil s poranenou rukou, aby ju dostal do rukáva. Napokon to vzdal, prehodil si ho cez plecia ako pelerínu a zamieril k spojovacím dverám.

Skôr, ako siahol na kľučku, sa zhlboka nadýchol. Keď otvoril dvere a uvidel Imogen sedieť na stoličke pri obluku s rozsvietenou lampou a priateľkiným denníkom v lone, pocítil nesmiernu ľútosť. Vedel aj bez slov, že obsah toho naničhodného zväzku splnil svoju úlohu. S rukou na kľučke v otvorených dverách teda hľadel naozaj v ústrety temnému osudu.

„Imogen?“

Keď sa k nemu obrátila, videl, že má líca mokré od slz. „Čo tam je?“ spýtal sa šeptom.

„Lucy mala ľúboštný pomer.“ Vzlykla. „Dá sa to pochopiť, veď mala veľmi nešťastné manželstvo. Nezazlievam jej, že si hľadala šťastie pri inom mužovi. Naozaj nie. Ale, ach, Matthias, prečo ma pritom zneužívala? Bola som presvedčená, že sme priateľky.“

Zovrelo mu žalúdok. Správne vytušil, ako to vlastne medzi nimi bolo. „Lucy vás zneužívala?“

„Pred tromi rokmi ma sem nepozvala pre to, čo mi povedala.“ Poutierala si vreckovkou oči. „Popravde ma v Londýne potrebovala iba ako zástenu, aby jej manžel na všetko neprišiel a neposlal ju bez finančných prostriedkov na vidiecke sídlo. Bol vtedy už na ňu veľmi nahneváný, lebo mu nedala dediča.“

Matthias sa pomaly pobral k nej. „Chápem.“ „Lucy píše, že od začiatku neznášala jeho dotyky. Vydala sa zaňho kvôli jeho titulu a peniazom.“ Imogen potriasla hlavou, ako keby ešte stále nechápala v plnej miere obsah toho, čo sa dozvedela. „O všetkom, čo tam je, píše celkom jednoznačne.“

Matthias pred ňou mlčky zastal.

„Vyrátala si to tak, že ak jej tu, v meste budem stálou spoločníčkou, markíz sa bude domnievať, že jej milenec má záujem o mňa.“

Matthias si v duchu hravo poskladal zvyšok hádanky. „Alastair Drake.“

„Čože?“ Obzrela sa naňho s vreckovkou na nose. „Ach, áno. Samozrejme to bol pán Alastair. Ten bol jej milenec. Všetko nasvedčuje, že bola doňho vášnivo zaľúbená. Píše, že s ním zamýšľala ujsť od muža, ale než nadíde tá správna chvíľa chce so svojím milovaným stráviť čo najviac času.“

„Takže vy ste jej umožnili stretávať sa s Drakom tak, aby ju Vanneck nepodozrieval.“

„Áno.“ Imogen si pošúchala spakruky oči. „Pán Drake sa s ňou tajne dohodovoril, že bude navonok prejavovať záujem o mňa. Uveril markíz Vanneck, uverili všetci v spoločnosti a uverila som aj ja. Po každej stránke to... to presvedčivo zahral. Zopár okamihov som si dokonca... No, to už dávno nemá pre mňa žiadny význam.“

„Je mi úprimne ľúto, že ste sa museli takto dozvedieť pravdu.“

„Nevyčítajte si to, Matthias. Veď ste nemohli vedieť, čo v tom Lucinom denníku objavím.“ Smutno sa naňho pousmiala. „Či sa mi to páči alebo nie, musím vám však dať za pravdu, že som v niektorých veciach dosť naivná. Aj dôverčivá.“ „Imogen...“

„Ked' nad tým tak uvažujem, dosť ma zaráža, že som vtedy ani jediný raz nevycítila, že pán Drake prechováva lásku k Lucy. Strávila som s ním skutočne veľa času a nikdy mi nezišlo na um, že si ma všima iba preto, aby sa mohol tajne, aj na verejnosti schádzať s Lucy. Ale aspoň už teraz viem, prečo vždy mávala takú vynikajúcu náladu, keď sme sa všetci traja niekam spolu vybrali.“

„Tak veľmi je mi to ľúto,“ zašepkal Matthias. Viac jej nevládal povedať. Načiahol sa a opatrne jej pomohol vstať.

„Matthias, ako som len mohla byť až taká hlúpa?“ Opre[la si mu hlavu o hrúd. „Popísala o mne také nepekné veci. Priamo si tam zo mňa robí posmech. Podľa všetkého som Lucy vlastne vôbec nepoznala.“

Nevedel, ako ju upokojiť, lebo ani sám nenachádzal pokoja. A tak si ju len bez slova privinul a zahľadel sa von, do noci.

Kapitola 16

O dva dni chodila Imogen so šálkou čaju v ruke hore-dolu po prijímacom salóniku tety Horácie. „Stále sa ešte zdráham uveriť, že som sa pri posudzovaní Lucy až tak veľmi zmýlila.“

„Viem, že si nechceš o nej nič zlé myslieť.“ Teta Horácia sedela na pohovke a pohľadom, v ktorom sa odzrkadľoval hlboký súcit sledovala neter. „Namýšľala si si, že ti je skutočnou priateľkou. Ty si ľudom, na ktorých ti záleží, úprimne oddaná.“

„Naozaj bola mojou priateľkou. Nenamýšľala som si to.“ Imogen zastala pri obluku a zahľadela sa na ulicu. „Ked' sme boli susedky v Upper Stickleforde, správala sa voči mne láskavo.“

„To ty si sa láskavo správala k nej. Často si ju pozývala, aby u teba prespala.“

„Dávala mi svoje šaty.“

„Ale až potom, keď vyšli z módy,“ zahundrala teta.

„V Upper Stickleforde sa na módu priveľmi nedbalo.“

„Zato Lucy si na ňu potrpela.“

Imogen si tetine dudravé námietky nevšímala. „Po smrti mojich rodičov chodievala ku mne často na šálku čaju.“

„Navštevovala ňu, lebo sa na smrť nudila. Život na vidieku jej vôbec nebol po chuti.“

„Zhovárali sme sa o starovekom Zámare.“ „Ty si jej o ňom rozprávala,“ upresnila teta Horácia. „Mám vážne obavy, že Lucy svoj záujem o Zamar iba predstierala.“

Imogen sa prudko zvrtila, až jej šálka zahrkotala na tanieriku. „Prečo mi to hovoríte?“

Teta si povzdychla. „Pripúšťam, že som tvoju priateľku Lucy až tak dobre nepoznala, ale to, čo som sa dopočula o jej charaktere, nesvedčí v jej prospech.“

„Klebety,“ vyhlásila rozhodne Imogen. „To sú všetko iba samé klebety!“

„Moja zlatá, prepáč, ale odvšadiaľ sa mi o nej donieslo do uší stále to isté, že je sebecká, panovačná a bezohľadná a má čudnú, nevypočítateľnú povahu.“

„Veľmi sa chcela dostať preč zo strýkovho domu. George Haconby bol nesmierne protivný človek. Moji rodičia sa s ním vôbec nestýkali.“

„O tom viem,“ pripustila teta Horácia. Imogen si spomenula na výraz priateľkiných očí, keď po prvý raz prišla k nim a poprosila, či smie u nich prespať. „Haconby sa voči nej správal veľmi surovo, a keď bol opitý, tak ju aj ohrozoval. Dosť často za mnou prichádzala s prosbou zostať so mnou, aby s ním nemusela byť sama.“

„A ty si ju vždy prichýlila.“ Teta Horácia nadvihla jedno plece. „Imogen, rozhodne si neželám škriepiť sa s tebou. Lucy je nebohá. Vráť sa v jej minulosti po toľkých rokoch už nemá žiadny význam.“

„Nie, domnievam sa, že to je pravda!“ Teta Horácia ju nespokojne pozorovala. Bolo jasné, že s ňou vôbec nesúhlasí. „Vravíš, že si sa o ľubostnom pomere medzi pánom Drakom a Lucy dozvedela z Lucinho denníka?“

„Áno. Uvedomujem si, že nie je správne čítať ho, ale manžel je presvedčený, že sa z neho

dozvie, prečo markíza Vannecka zastrelili. Už som asi v dvoch tretinách, ale zatiaľ som tam nenašla nič, čo by pomohlo vysvetliť tú vraždu."

Teta Horácia sa zachmúrila. „Ja som sa nazdala, že markíza zabil dajaký zbojník."

„My si tým vôbec nie sme istí. Môj pán Colchester povedal, že ak si denník neprečítam ja, on si ho rozhodne prečíta a tak som sa do toho napokon pribrala."

„Chápem. A ráčiš mi láskavo povedať, ako sa gróf Colchester vlastne k tomu denníku dostal?"

Imogen si odkašľala. „Našiel ho keď, ehm, zašiel do domu, v ktorom markíz býval."

„A čo vlastne hľadal v jeho dome?"

„Zaujali ho niektoré podrobnosti okolo markízovej vraždy," začala s vysvetľovaním, ale bolo treba rýchlo si niečo aj vymyslieť. „Nazdal sa, že sa mu podarí čosi zistiť medzi služobníctvom."

„Aha!"

Tetin skeptický tón sa jej ani trochu nepozdával. „Za daných okolností to je predsa celkom prirodzené," chytro preto pokračovala. „Napokon mnohé klebety spájajú práve jeho meno s Vanneckovou vraždou. Ale bola by som radšej, keby mi bol vopred povedal, čo zamýšľa."

Teta Horácia nadvihla obočie. „Môžem sa ti zaručiť, že gróf Colchester je pre to v spoločnosti v dosť nepríjemnom svetle. Ale na to je on už zvyknutý."

Imogen na ňu hnevľivo zazrela. „Želal si len očistiť svoje meno, aby ustali klebety."

„Bojím sa, že to je nemožné. Niečo mi tiež našepkáva, že to dobre vie aj pán gróf," sucho vyhlásila. „Klebety o Bezcitnom Colchesterovi si vedia ľudia vskutku vychutnať. Zanedbateľná maličkosť, akou je pravda, na celej veci sotva čo zmení."

„Neoznačujte môjho manžela za bezcitného!"

„Teda prepáč!" Tetino ospravedlnenie nevyznelo ani trochu ospravedlňujúco. Vyznelo takmer zúrivo.

Imogen nechápavo zvrátila čelo. „Tetuška Horácia, čo sa vám nepáči?"

„Nič dôležité, zlatko," vyhýbavo odvetila. „Vráťme sa radšej k tomu, o čom sme začali hovoriť. Vravíš teda, že gróf Colchester našiel Lucin denník a dal ti ho prečítať?"

„Áno, tetuška. Dnes večer ho dočítam. Pochybujem však, že sa z neho dozviem ešte niečo nové. Úbohá Lucy bola Alastairom Drakom celkom posadnutá. Chcela s ním ujsť a snívala o ich spoločnom živote plnom lásky v Taliansku."

„Predpokladám, že si svoj život v Taliansku predstavovala v takom prepychu, na aký bola navyknutá."

„V denníku som našla zmienku, že vraj pán Drake má slušné príjmy."

„Iba ak tak!"

„Lenže on ju nechcel vziať do Talianska." Imogen si spomenula na stále zúfalejší tón zápisov. „Bola z toho nešťastná. Viete, veľmi ho ľúbila."

„Naozaj?"

„Napísala, že jej manžel markíz mával záchvaty zúrivosti vždy, keď sa pokúšala o odmietnutie na manželskom lôžku. Viackrát ju aj znásilnil." Imogen sa striasla. „A to jej naozaj verím. Na jednom mieste sa zmieňuje, že bola za istou ženou na Bird Lane, aby jej pomohla zbaviť sa plodu, lebo nechcela priviesť na svet jeho dieťa."

„Ale ak markíz Vanneck skutočne pripravil svoju manželku o život, tak za svoj zločin už zaplatil," usúdila napokon teta Horácia.

„Za tieto dva dni som dosť rozmýšľala o Lucinom správaní," začala pomaly po chvíli Imogen. „Neviem, či nebola chorá. Či azda netrpela nejakou formou šialenstva." Zamyslene sa pozrela na tetu. „Tým by sa dal vysvetliť jej nepokoj aj stavy beznádeje, ale aj čudná náladovosť."

Teta si ju dosť dlho starostlivo premeriavala. „Zlatko, to by mohlo byť vysvetlenie."

„Ale to je predsa jediné rozumné vysvetlenie," odrazu rozhodne vyhlásila Imogen. „Lucy nebola nikdy ktovieako odolná. Príšerné zaobchádzanie najskôr zo strany jej strýka, neskôr zo strany manžela v nej spočiatku vyvolali len nadmernú podráždenosť. Neskôr ju mentálne

narušili a napokon celkom zničili. Spoľahlivo, ako to laudanum. Áno, duševná choroba to všetko vysvetľuje."

Imogen si konečne spokojne vydýchla. V priateľke sa nepomýlila. Lucy bola chorá a nekonečne nešťastná. Keď si zapisovala tie krutosti o Imogen do denníka, nebola už pri zdravom rozume.

Imogen vystúpila z koča a po schodoch hore k dverám kráčala s oveľa ľahším srdcom, než keď sa po nich uberala na návštevu k tete. Lucy jej už nikto nevráti. Spomienky na ich priateľstvo, ktoré nosila v srdci sa jej však podarilo ponaprávať. Úbohá Lucy, čo si len všetko musela vytrpieť.

Otvorili sa vchodové dvere a v nich sa objavil Ufton.

„Vitajte doma, madam!"

„Ďakujem, Ufton," usmiala sa naňho, rozväzujúc si stužky klobúka. „Je pán gróf v knižnici?"

„Nie, madam. Osvietený pán odišiel."

Imogen sa vyplašila. „Odišiel? A kam?"

„Neráčil mi povedať, madam."

„Ale čo jeho zranenie? Mal ešte predsa ostať doma a oddychovať!"

Ufton za ňou zatvoril dvere. „Jeho jasnosť si v takýchto veciach nerád dáva poradiť, madam."

„Hneď, ako sa vráti, sa s ním o tom pozhovám."

„Isteže, madam." Ufton chvíľu rozmýšľal. „Prosím, budete dnes popoludní ešte potrebovať koč?"

S nohou na schode Imogen zastala a obzrela sa. „Nie, dnes sa už nikam nechystám. Prečo sa pýtaš?"

Ufton naklonil hlavu. „Chcel som len vedieť, či ešte niekam pôjdete, lebo kontesa Patrícia ide na návštevu k pani Lyndhurstovej, a vtedy by bolo treba obstaráť ešte jeden koč."

„Ten nebude potrebný." Imogen sa usmiala a náhlivo sa rozbehla hore.

Z odpočívadla zamierila po chodbe s prestretým pokrovcom rovno do svojej spálne. Chcela si ešte popoludní dočítať Lucin denník. Ujasnila si priateľkin chorobný duševný stav, a texty si už môže rozobrať a premyslieť s náležitým odstupom, Lucina domnelá zrada ich priateľstva ju tak zarmútila, že vôbec nebola schopná rozumne uvažovať.

Otvorila dvere a vošla do spálne. Klobúk hodila na posteľ, a zarazene zastala, keď zbadala pri obloku švagrinú s Luciným denníkom v ruke. Patrícia na ňu vystrašene vytreštila oči.

„Patrícia?" Imogen k nej vykročila. „Prosím, čo tu robíte? Čo chcete s tým denníkom? Ten predsa patrí mne!"

„Imogen, pekne prosím, prepáčte. Chápem, že ma považujete za hrozne drzú osobu, ale vysvetlím vám, prečo to musím spraviť."

„O čom to tu rečniete?"

„To pre tú Rutledgovu kliatbu!"

„Zasa začínate s tými hlúposťami okolo kliatby?"

„Nerozumiete? Minule v noci Matthiasa kvôli nej takmer zabili. Ja jediná ju môžem odvrátiť skôr, ako v našej rodine niekto zomrie."

„Hlúposti!"

„To nie sú hlúposti, Imogen. Zaviazali sme sa všetci mlčaním, ale ja sa tak strašne bojím, že to už ďalej neznesiem! Všetko sa deje tak, ako to predpovedá tá tabuľka."

„Aká tabuľka?" ostro sa spýtala Imogen.

„Pani Lyndhurstová má nejaké hlinené zamarské tabuľky. Na jednej z nich je zapísaná tá kliatba."

„To je nezmysel. Upokojte sa, Patrícia!" Imogen pri nej zastala, a odrazu jej zišlo niečo na um. „Počujte, a čo má vlastne Rutledgova kliatba spoločné s denníkom mojej priateľky?"

„Počula som vás zhovárať sa o ňom s Matthiasom. V tú noc, keď ho zranili, ho priniesol z

markízovho domu. To preto takmer prišiel o život."

„Čo si myslíte, čo sa vtedy stalo?" opatrne sa spýtala švagrinej.

„Ešte stále nechápete? Markíz Vanneck bol predsa obeť Rutledgovej kliatby. Tento denník mu patril. Matthias si ho vzal z jeho domu, a takmer ho zabili. Ten denník je predsa pod kliatbou. Pod tou kliatbou je všetko, čo patrilo Rutledgovi."

„Dobrotivé nebo, Patrícia..."

„Nedovolím, aby to ďalej pokračovalo. Pani Lyndhurstová sa venuje štúdiu starých zamarských kliatob. Tá vie, čo treba robiť."

„To sú ale hlúposti!" Imogen zašla k posteli po klobúk. „Ustavičného rečenia o Rutledgovej kliatbe už mám práve dosť! Je najvyšší čas skončiť so všetkými tými klebetami."

Celkom vykoľajená Patrícia vystrašene sledovala Imogen, ako si uväzuje stužky klobúka. „Čo sa chystáte podniknúť?"

„Veď to je jasné, či nie?" Imogen sa na ňu povzbudzujúce usmiala. „Dnes s vami navštívim krúžok pani Lyndhurstovej."

Chcem si prezrieť kliatbu na tej hlinenej tabuľke."

Onedlho nato, ako odišiel koč s dámami, sa Matthias vrátil domov. Ponuré myšlienky skúšal najskôr rozohnať v klube, neskôr v Tattersallovom aukčnom dvorci. No ani len pohľad na ušľachtilé kone, ktoré tam predvádzali dychtivým kupcom, mu nezlepšil náladu. Sklamalo ho, že manželka nie je doma, lebo túžil po jej náručí. Lenže mu tak trochu aj odľahlo, lebo sa jej ešte nemusel pozrieť do očí a prečítať si v nich ortiel nad sebou samým. Naisto ho očakával ešte pred zotmením, ale na duchov bol predsa dávno zvyknutý.

Do knižnice vošiel so zmätenými pocitmi, ktoré ho rozčuľovali, lebo sa v nich nijako nevedel vyznať. Prišiel na to, že odkedy pozná Imogen, zakúša pocity a nálady, ktoré pred tým nepoznal. Rozviazal si šalik, odhodil ho nabok a usadil sa za pracovný stôl. Otvoril si objemný, po grécky napísaný zväzok, v ktorom boli zmienky o záhadnom ostrove, a chcel sa zahĺbiť do štúdia. Bol presvedčený, že ostrov, ktorý sa v texte spomína, je skutočne dávnoweký Za-mar. Ani jeho obľúbená výskumná téma mu však tentoraz nepomohla. Spomedzi slov naňho presvitali manželkine smutné oči, keď sa naňho dívala po tom, čo sa dozvedela z denníka. Prečo vlastne prinútil Imogen prečítať si ho? Túto otázku si kládol už po ktovie koľký raz, ale odpoveď stále nenachádzal.

Z pochmúrnych myšlienok ho vytrhlo zaklopanie na dvere knižnice. Keď sa ohlásil, vo dverách sa objavil Ufton.

„Vaša jasnosť, prišla za vami pani Elibanková."

„Pani Horácia? Som zvedavý, po čo prišla. Prosím, uveď ju."

Teta Horácia vtrhla do knižnice ako búrkové mračno. V takej bojovnej nálade ju Matthias ešte nezažil. Váhavo sa zdvihol zo stoličky na privítanie.

„Osvietený pane!" meravo sa uklonila.

„Vitajte, teta Horácia." Keď sa usádzala na stoličku za stolom oproti nemu, starostlivo ju pozoroval. „Povedal vám Ufton, že Imogen nie je doma?"

„Pán gróf, prišla som za vami!"

„Aha. Stalo sa azda niečo?"

„Nebudem okolo toho chodiť ako pes okolo horúcej kaše, môj pane!" chladno vyhlásila. „Prečo ste dali čítať ten Lucin denník mojej neteri?"

„Prosím?"

„Dobre mi rozumiete. Boli ste to vy, kto našiel denník, či nie?"

„Áno."

„A dali ste ho Imogen," pokračovala teta Horácia. „Museli ste predsa tušiť, že v ňom neobjaví nič príjemné a čo sa tam dočíta, ju môže hlboko raniť! Prečo ste jej ho teda dali?"

„Vy prvá ste ma upozornili, že Lucy nebola ani zďaleka taká ušľachtilá priateľka, za akú ju Imogen považovala. Keď som prišiel do mesta, nenápadne som sa o nej poprezvedal, a zo všetkých strán mi jednoznačne potvrdili, že ste ohľadom jej povahy a charakterových čŕt mali úplnú pravdu."

„No a čo?“

Matthias krútil v prstoch brko. „Nemyslíte si, že je múdre postaviť sa hneď pravde zoči-voči? Ved' skôr či neskôr by sa s ňou manželka aj tak musela vyrovnáť.“

„Po smrti Imogeniných rodičov jej bola Lucy jedinou priateľkou. Okrem nej nemala v Upper Stickleforde vôbec nikoho. Na svoje ilúzie o Lucy teda mala plné právo.“

„Došľaka, teta Horácia, spravil som, čo som považoval za najsprávnejšie! Imogen sa musela dozvedieť o Lucy celú pravdu, aby sa s ňou mohla čo najskôr vysporiadať.“

„Mne v tomto prípade o pravde nič nenavrávajte, pane! Svetlé spomienky na dievčenské priateľstvo ste mojej neteri zničili úmyselne. Neráňte sa hnevať, ale toho svojho Bezcitného Colchestera ste si zrejme v minulosti poctivo vyslúžili. To čo ste teraz vyviedli mojej neteri, bolo podlé a bezohľadné. Čakala som, kedy vám vyuknú rožky, ale, žiaľ, stalo sa tak pre moju neter prineskoro. Vaša pravá tvár pre ňu znamená už len skazonosné manželstvo.“

Strhol sa, keď sa mu zlomilo medzi prstami brko vo dvoje. Pozrel sa na úlomky a opatrne ich položil na písací stôl. „Pani Elibanková, máte, prirodzene, plné právo na svoj vlastný názor.“

„Vaše pohnútky si, samozrejme, môžem iba domýšľať.“ Teta Horácia sa zdvihla zo stoličky a povznesené si ho premerala. Starú dobrú modrú krv v sebe rozhodne nezaprela. Bola naozaj markízova príbuzná.

Matthias náhlivo vstal a ponad stôl sa jej pozrel do očí.

„Mojím jediným dôvodom bolo, odhaliť pred manželkou pravdu.“

„To vám vôbec neverím. Dopekla, pane, veď ja som sa naozaj nazdala, že vám na mojej neteri úprimne záleží! Ako ste jej mohli niečo také vyviesť?“

Zovrel ruku v päšť, otočil sa a buchol ňou do steny. „Napadlo vám niekedy, madam, že ma už unavuje ustavične svojej manželke o sebe len klamať?“

V knižnici na chvíľu zavládlo trápne ticho. „Dobrotivé nebo, a to už má čo znamenať?“ potichu sa napokon opýtala teta Horácia.

Matthias sa usiloval zo všetkých síl ovládnuť. Zhlboka sa nadýchol a nasadil si osvedčenú kamennú masku. „Ale nič! To nie je podstatné. Porúčam sa vám, pani Elibanková. Ufťon vás odprevadí ku koču.“

Prekvapená teta vytreštila najskôr oči, no *vzápätí* sa bez slova zvrtila a zamierila k dverám.

Kým sa za ňou dvere celkom nezatvorili, ani sa nepohol. Potom zašiel k obloku a zadíval sa do *záhrady*. Na svoju otázku napokon našiel odpoveď. Teraz už vedel celkom presne, prečo dal Imogen do ruky Lucin denník. Nestrhával jej klapky spred očí kvôli pravde o jej dievčenskej priateľke, ale preto, lebo chcel, aby pochopila pravdu o ňom samom.

To, čo pred chvíľou vo výbuchu bezmocného hnevu povedal tete Horácii, bolo bolestne úprimné. Nevládal Imogen viac o sebe klamať. Chcel vedieť, či jej bude na ňom záležať, ak spozná jeho pravú tvár. Chcel vedieť, či môže ľúbiť Bezcitného Colchestera.

Imogen si prezerala členky Zamarského krúžku, pousádzané v polkruhu okolo elegantnej hostiteľky. Prvé, čo si na skupinke v salóne všimla bolo, že okrem nej a pani Seleny tam boli všetko len veľmi mladé dámy. Aj by sa o hocičo stavila, že ani jedna z pestro vyobliekaných slečien nemá viac ako devätnásť. Väčšinu však tvorili veľmi mladé devy, ktoré si v tejto spoločenskej sezóne iba po prvý raz obliekli dlhé sukne. Pani Selena bola vo svojich zvyčajných modrých šatách ozdobených modrými ružami, a pôvabne sa usmievala na svoje návštevníčky, keď im gazdiná nalievala čaj.

Patrícia sa naklonila tesne k Imogen a stíšila hlas. „Pani Lyndhurstová má tabuľku s kliatbou tamto, v tom zamatovom puzdre. Vravela, že to je najcennejší kus jej zbierky.“

„Áno.“ Imogen si letmo prezrela zamatové puzdro, berúc si od gazdinej šálku s čajom.

Selena zľahka zatlieskala a skupinka mladých dám *vzápätí* úctivo stíchla. Potom sa chladne usmiala na Imogen.

„Pani Colchesterová, aké milé prekvapenie! Víтам vás medzi nami. Smiem vedieť, čo vás sem dnes privádza?“

„Iba zvedavosť,“ odvetila Imogen. „Moja švagriná mi porozprávala, ako veľmi sa jej páčia

stretnutia Zamarského krúžku vo vašom salóne."

„V porovnaní s objavmi a odbornými štúdiami vášho učeného manžela sú to iba také skromné stretnutia venované tejto téme," zamrmlala Selena. „Popravde som mala dojem, že gróf Colchester takéto salónne krúžky považuje iba za módné výstrelky amatérskych diletantov."

„Nezdržím sa tu dlho." Imogen odložila šálku. „Kontesa Patrícia mi pošepla, že sa práve zaoberáte štúdiom Rutledgovej kliatby."

„To je pravda." Selena sa pozrela na Patríciu a Imogen postrehla, ako keby to bolo v hneve. No záblesk hnevu sa v okamihu stratil pod maskou chladného pôvabu. „Lenže toto štúdium sme pripravovali iba pre uzavretú spoločnosť."

Patrícia zamrela na stoličke a nervózne sa pozrela na Imogen.

Tá sa na Selenu zamračila. „Prosím, nehľadajte chybu v mojej švagrinej, madam. Dozvedela som sa to dnes popoludní od nej iba čírou náhodou. No a isto vám je známe, že ma zamarské záležitosti dosť zaujímajú."

„Zrejme máte na mysli kráľovninu pečať a ten náčrtok mapy, ktorý vám odkázal v záвете váš strýko." Selena sa na ňu posmešne usmiala.

„To predovšetkým. Lenže odkedy som sa vydala za Colchestera zo Zamaru, tak mám okrem tej pečate čoraz väčší záujem aj o iné artefakty. Rada by som si prezrela tú tabuľku s takzvanou Rutledgovou kliatbou. Ak som dobre rozumela, máte ju tamto, v tom zamatovom puzdre."

V salóne sa rozhostilo hrobové ticho. Mladé vyobliekané dámy očividne zneisteli. Takéto spochybnenie autority svojej veliteľky zrejme ešte nezažili.

Selena zaváhala. Potom však iba pôvabne nadvihla plecيا. „Keď ste už raz tu, tak nech sa páči. Ale musím vás upozorniť, že kliatba je napísaná v zamarčine. V Anglicku ten jazyk ovláda iba veľmi úzky okruh ľudí."

„To si uvedomujem." Imogen vstala a dvoma dlhými krokmi podišla k stolu, za ktorým sedela Selena. Zamatového puzdra sa zmocnila skôr, ako si ktokoľvek stihol uvedomiť, na čo sa chystá. Keď ho otvárala, v salóne bolo počuť viacero zarazených syknutí.

Keď Imogen vytiahla starodávnu hlinenú tabuľku, Selena pohoršene prižmúrila oči. „Ako vidím, klebety o vašich výstredných spôsoboch sú pravdivé."

Imogen si ju nevšímala. Pozorne si prezerala ťažkú tabuľku. „To je ale prekvapenie! Tabuľka je naozaj zo Zamaru."

„A čo ste si mysleli?" osopila sa na ňu Selena.

„Predpokladala som, že bude sfalšovaná. Ale je skutočne pravá."

„Ďakujem vám za vyslovenie názoru," chladne poznamenala Selena. „A teraz, keď ste už zrejme skončili..."

„Lenže ja som ešte neskončila." Imogen sa na ňu ostro pozrela. „Tabuľka pochádza určite zo Zamaru. To ma napokon až tak veľmi neprekvapuje, lebo dnes je v móde mať zo dva či tri takého kusu v knižnici. Ale nápis na nej rozhodne nie je žiadna kliatba."

„No dovoľte!" ohradila sa Selena.

„Pani Lyndhurstová, jej obsah vám niekto, žiaľ, preložil celkom nesprávne."

Selena hnevľivo vybuchla. „A vy ako viete, čo znamená ten nápis?"

„Viem čítať písané aj tlačené zamarské písmo." Imogen sa chladne usmiala. „Toto by bola inak celkom zábavná historka, keby poniektorí tie reči o kliatbe nebrali až tak veľmi vážne."

„Zábavná?" Selena priam zúrila. „Čo tým chcete naznačiť?"

„Text na tej tabuľke je obyčajná kúpnopredajná zmluva," oznámila spokojne Imogen. „A spresňujem, tabuľka zaznamenáva výmenu dvoch meríc pšenice za jedného vola."

„To je lož!" Selena vyskočila na nohy a zvýšila hlas. „Čo už len vy tak môžete vedieť o zamarskom písme?"

Vo dverách sa niekto sotva postrehnuteľne pohol. Pohľady všetkých sa otočili k novému návštevníkovi. Bol to Matthias. Stál tam a nedbalo si ich všetky premeriaval.

„Manželka číta zamarské texty práve tak dobre, ako ja," povedal potichu.

Imogen sa tak prudko zvrtila, že taštička zavesená na saténovej stužke zároveň s ňou opísala široký oblúk, po ceste narazila do šálky s čajom, rozbila ju a zmietla na pokrovec. Viaceré mladé dámy, ktoré zasiahol špliechajúci prúd, zmätene zjajkli a povyskakovali.

„Colchester," Imogen sa usmiala. „Nezbadala som vás. No azda sa rád pozriete na túto hlúpu tabuľku a povieť, čo obsahuje, či nie?"

Matthias pobavene prikývol, súc si plne vedomý svojej prevahy v odbore. „Madam, váš preklad bol správny. Tabuľka je prastarý zamarský obchodný doklad. Skrátka, je to naozaj iba obyčajná kúpnopredajná zmluva."

Kapitola 17

Matthias nastúpil do koča a usadil sa oproti Imogen a Patrícii. Keď sa už koč pohýnal, zamyslene skĺzol zrakom po zatvorených vchodových dverách mestského sídla pani Lyndhurstovej. Toto bolo po prvý raz v jeho živote, čo prekročil prah Seleninho domu. Ktovie prečo, ale mal odrazu čudný pocit, ako keby bol manželku a sestru vytrhol zo zajatia pavučiny.

„Môj pane, naozaj ste ma prekvapili," obrátila sa naňho veselo Imogen. „Prečo ste sa vybrali hľadať nás? Stalo sa niečo?"

„Nie."

Oprel sa pohodlne o čalúnenie a pozrel sa na ňu, či nie je smutná, nahnevaná alebo či sa dokonca netvári celkom odmietavo. Prekvapene zistil, že sa jej vrátila zvyčajná dobrá nálada. Akoby zázrakom sa jej z očí vytratil smútok, ktorý sa v nich zrkadlil posledné dva dni. Z rany, ktorú jej uštedril, sa očividne spamätala. Čo však bude nasledovať, to nevedel odhadnúť. Patrícia sa najskôr neisto pozrela na švagrinu a potom na brata. „Text na tej hlinenej tabuľke bola skutočne iba kúpnopredajná zmluva?"

Imogen ju potľapkala po ruke. „Áno. Hlinené tabuľky so zamarskými textami, ktoré zväčša zdobia pracovne a knižnice našej módychtivej spoločenskej smotánky, sú iba záznamy o starodávnych obchodných transakciách alebo iných, im podobných svetských záležitostiach." Pozrela sa na manžela. „Čo vy na to, pán Colchester?"

„Tak je." Matthias sa otočil k sestre. „Patrícia, ubezpečujem vás, že Imogen je naslovovzatá odborníčka na zamarské písmo. Z miesta, kde som stál, som na tabuľke celkom zreteľne videl znaky pšenice a vola. Určite na nej nie je žiadna kliatba."

„Nerozumiem tomu," zašepkala Patrícia. „V ostatnom čase sa udialo toľko hrozných vecí. Najskôr ten súboj a smrť markíza Vannecka. A pred dvoma dňami takmer zabili aj vás, Matthias. Bola som presvedčená, že začala znovu účinkovať Rutledgova kliatba, teda tak nám to aspoň vysvetľovala pani Lyndhurstová."

„Rutledgova kliatba je hlúpy výmysel," povedal jej Matthias. „Vyдумala ho skupinka zadubených diletantov v Zamarskej spoločnosti onedlho po tom, ako Rutledge zahynul v labyrinte. Treba len dúfať, že našu urodzenú smotánku začne dávnoveký Zamar čo najskôr nudiť a obrátiť svoj záujem znovu na Egypt."

„To si nemyslím," pohľadovo vyhlásila Imogen. „V čom by asi tak dávnoveký Egypt mohol súťažiť so Zamarom? A okrem toho, o Egypte sa už aj tak všetko vie."

Manželkina poznámka Matthiasa zaujala. „Tým si nie som celkom istý. Ak sa komusi podarí rozlúštiť text na tom kuse etiópskeho mramoru, ktorý je známy ako čierna stéla z Rosetty, ľudia sa znovu začnú zaujímať o staroveký Egypt."

Imogen pokrčila nosom. „Ja dám vždy prednosť čarovnému Zamaru."

„Láska moja, vy ste veľmi lojálne stvorenie," pochválil ju nežne Matthias.

Patrícia sklopila oči. „Pani Lyndhurstová tvrdila, že rozumie textom v zamarčine a nápis na hlinenej tabuľke nám prekladala. Prečo nás teda klamala?"

„Pani Lyndhurstová sa rada na ľudoch zabáva." Matthias svoje znechutenie ani trochu neskrýval. „Odteraz sa jej budete obidve zdáleka vyhýbať!"

Patrícia sa zhnusene otriasla. „Už sa mi viac na stretnutia do toho jej salóna ani nežiada

chodiť"

Imogen zvrátila obočie. „Patrícia, chcem sa vás na niečo opýtať. To bol váš nápad vziať Lucin denník dnes popoludní na stretnutie krúžku, však?"

Matthiasovi zovrelo žalúdok. „Sestrička, čo ste chceli s tým denníkom?"

Patrícia zamrela. „Prepáčte, s tým denníkom je mi to naozaj úprimne ľúto. Chcela som iba pomôcť."

Už-už sa chystal zopakovať sestre otázku, ale Imogen ho sotva badateľným pohybom hlavy umlčala. Aj keď neochotne, predsa sa len podvolil. Viackrát si totiž všimol, že manželka to s jeho sestrou vie oveľa lepšie, než on.

Imogen sa na Patríciu usmiala. „Ale veď sa nič nestalo. Len som chcela vedieť, či ste sa náhodou o denníku pred niekým nezmienili, odkedy ho, uhm, máme u nás."

Matthias nadvihol obočie, keď manželka takto taktne opísala vyslovenú krádež.

„Ach, to nie," ubezpečila ju Patrícia. „Nepovedala som nikomu ani jediné slovo."

„Nikto vám teda nenavrhol priniesť denník dnes popoludní k pani Lyndhurstovej?"

Patrícia zavrtela hlavou. „Samozrejme, že nie. Veď ako mal ktokoľvek iný vedieť, že ho Matthias priniesol z markízovho domu?"

„To je pravda," veľmi opatrne súhlasila Imogen. „Kto iný, okrem nás troch by o tom vedel?"

Patrícii očividne odľahlo. „Usúdila som, že denník treba zaniest' tej panej po tom, ako som dostala správu od' jednej priateľky z krúžku."

Na Matthiasovu schopnosť sebaovládania toho už bolo priveľa. Vyrútil sa na sestru skôr, ako ho stihla manželka zadržať. „Nieкто vám niečo oznámil o denníku? Kto bo bol?"

Patrícia naňho zarazene vytreštila oči. „To neviem. Na správe, ktorú mi dnes ráno doručili, nebol podpis. Bola na nej iba tajná pečať, ktorú používame v krúžku pri vzájomnom písomnom styku."

„Tajná pečať?" Matthias sa zháčil. „Čo je to za nezmysel? Dočerta, prečo ste mi neukázali tú naničhodnú správu? Kedy ste ju dostali? Spoznali ste rukopis?"

Patrícia sa bezmocne schúlila v kúte sedadla, a prosebné sa pozrela na švagrinú.

Imogen dôrazne zazrela na manžela. „Môj pane, prosím vás, mlčte už konečne! Takto všetko iba komplikujete."

„Došľaka!" Matthias chcel zo sestry vypáčiť všetko, čo vie. Pochopil však, že zvyčajným zastrašovaním nič nedosiahne a tak sa pustil do manželky. „Madam, nemyslíte si, že sa nedozviem, o čo tu ide!"

„Viem, že chcete mať jasno vo všetkom, na čo ste sa pýtali, a vo všetkom aj budete mať jasno," ubezpečila ho Imogen tónom akoby chrumkala jabĺčka. „Preberieme to však s vašou sestrou oveľa rýchlejšie, ak nás necháte pokojne a rozumne sa spolu pohovárať."

Matthias zabubnoval prstami po bočnej výstuži koča. Vedel, že má manželka pravdu. „No dobre. Tak sa do toho teda dajte!"

Imogen sa obrátila k švagrinej. „Nič si z netrpezlivosti svojho brata nerobte! Muži sú už raz takí. No a teraz sa vráťme k tej správe, ktorú ste dostali. Spomínal sa v nej výslovne denník?"

„Nie, samozrejme, že nie!" Patrícia sa zatvárla zmätene. „Veď ako mohol ktokoľvek vedieť, že ho máme?"

„Skutočne, ako?" ironicky poznamenal Matthias. „Možno ste zopár riadkov rozposlali svojim priateľkám v krúžku. Samozrejme, takých špeciálne zapečatených."

Patrícii vyhrfkli do očí slzy. „Veď som vám teraz povedala, že som sa o ňom nezmienila ani živej duši."

Imogen sa vyčítavo pozrela na manžela. „Môj pane, ak ste iba spolovice taký inteligentný, za akého vás považujem, tak nás už viac nebudete prerušovať!" Matthias zaťal zuby a zmĺkol.

Imogen sa na švagrinú povzbudzujúce usmiala. „Tak nám teraz pekne po poriadku všetko vyrozprávajte o tej správe, ktorú ste ráno dostali."

Patrícia sa vystrašene pozrela na brata. Zrejme sa bála, že sa do nej zasa obuje. K Imogen

sa obrátila, až keď sa presvedčila, že sa nechystá na ňu viac ziapať. „Tá správa nás upozorňovala, že Rutledgova kliatba môže zasiahnuť niektorého člena nášho krúžku. Hneď mi napadlo, že Matthias bol poslednou obeťou.“

„Prirodzene. To je celkom logický záver,“ prisvedčila Imogen.

Matthias na ňu zlostne zagánil, ale ovládol sa a ostal potichu.

„Bolo v tej správe ešte aj niečo iné?“ chytro sa vypytovala ďalej Imogen.

„Iba to, že ten, kto má hocičo, čo patrilo markízovi Vanneckovi, je vo veľkom nebezpečenstve.“ Patrícia zaváhala. „Viete, vraj sa kliatba mala vzťahovať celkom na všetko, čo markíz vlastnil.“

Tu ani zďaleka nejde o náhodu,“ pohrdavo odfrkol Matthias. „Vráta pekelné, niekto o tom denníku určite vie!“

Skôr ako sa začala znova vypytovať, Imogen sa naňho zboku varovne pozrela. „Patrícia, vy ste celkom sama prišli na to, že máme doma niečo, čo patrilo nebohému Vanneckovi, však? Teda, konkrétne ten denník.“

„Pravdaže.“ Patrícia sa začudovala. „Počula som vás spolu o ňom hovoriť. Vedela som, že ani jeden z vás mi to o tej kliatbe neuverí, aj keby som sa ako usilovala vám to vysvetliť. A Matthias už takmer raz prišiel o život, tak som predsa musela niečo podniknúť. Nemohol byť ďalšou obeťou v našej rodine hoci kto iný? Nazdala som sa, že pani Lyndhurstová si s tým bude vedieť poradiť. Považovali sme ju všetci v krúžku za odborníčku na Zamar, a ona sama verila tej Rutledgovej kliatbe.“

„Čert ju ber!“ zamrmlal Matthias. „Okrem módy sa v ničom inom nevyzná.“

Imogen sa sústredila na švagrinú. „Chápem, že ste sa usilovali niečo podniknúť na našu záchranu. Lenže v tom má váš brat skutočne pravdu, že Rutledgova kliatba je iba hlúpy výmysel. Pani Lyndhurstová si z vás všetkých s tou kliatbou iba nechutne vystrelila.“

Patrícia si vzdychla. „Imogen, ale ak tá kliatba nejestvuje, ako si potom mám vysvetliť tú nepochopiteľnú zhodu nezvyčajných udalostí posledných dní?“

„Zrejme je to iba zhoda náhod,“ ubezpečila ju Imogen. „To sa často stáva.“

Došľaka aj s vašou zhodou náhod,“ zahučal o dvadsať minút Matthias, keď vošiel za Imogen do knižnice. „V tejto záležitosti nejde ani zďaleka o obyčajnú zhodu náhod, a vy to tak isto dobre viete ako ja!“

„Áno, Matthias, lenže nevidím dôvod pre to plašiť Patríciu.“ Imogen sa letmo obzrela na zatvorené dvere, keď si skladala klobúk a sťahovala rukavičky. „Aj bez toho sa už dosť bojí. A vzhľadom na sklony k strašidelným a hrozivým predstavám vo vašej rodine považujem za múdrejšie, ak jej nebudeme zbytočne poskytovať dôvod na ďalšie obavy.“

„Zaráža ma však, že v týchto strašidelných a hrozivých predstavách to až priveľmi začína zapáchať skutočnými hrôzami zločinu.“ Matthias sa hodil na stoličku za písací stôl a zamyslene sa zadíval na manželku, ktorá sa prechádzala hore-dolu po miestnosti. „Čo sa za tým všetkým skrýva?“

„To netuším. Jasné mi je iba to, že pre niekoho je Lucin denník veľmi dôležitý.“

Matthias prižmúril oči a popustil uzdu predstavivosti, aby si konečne pospával to, čo na prvý pohľad vôbec spolu nesúvisí. „Pre Selenu?“

„Je určite podozrivá.“ Manželka očividne nemala žiadne problémy sledovať jeho logické uvažovanie. „Ved' práve ona predstierala výklad tej takzvanej Rutledgovej kliatby.“

„Lenže prečo sa chce dostať k tomu naničhodnému zväzku?“

„Práve to vôbec netuším. Podľa toho, čo si spred troch rokov pamätám, Lucy a pani Selena sa poznali iba povrchne. V našich rozhovoroch sa o nej zmieňovala iba zriedkakedy, a vždy išlo o celkom bežné veci.“

„Žeby naozaj?“

Imogen sa naňho ostro pozrela. „Vidíte azda nejaké súvislosti, ktoré mi unikli?“

„Spomínate si na ten večer, keď sme sa spoločne potešili v tom pamätnom objatí v istej záhrade?“

Imogen sa pôvabne zapýrila. „Áno, samozrejme. Ved' ste potom trvali kvôli tomu aj na

našom zasnúbení."

„Na zasnúbení som netrval len kvôli tomu objatiu, aj keď bolo nesmierne príjemné."

Imogen na chvíľu zastala. „Trvali ste na ňom, lebo nás tam spolu pristihli pani Selena s pánom Alastairom Drakom."

„Presne. Ktoviečo sa z toho vyvodit' nedá, ale je to celkom zaujímavá štipka informácie, či nie?"

„Ale to bola naozaj iba náhodná zhoda okolností, že sa v ten večer zašli spolu prejsť do záhrad a našli nás tam v takej... takej..." Imogen si odkašľala. „V takej chúlостivej situácii."

„Naznačil som vám už, že v celej tejto záležitosti nevidím dôvod chápať čokoľvek ako zhodu náhod."

„No dobre. Preberme si teda niektoré hypotézy." Imogen si zopäla za chrbtom ruky a začala sa znovu prechádzať po knižnici. „Ktosi vie, že ste vzali denník z markízovho domu. Dotyčná neznáma osoba klamstvom nahucká vašu sestru, aby ho priniesla na dnešné stretnutie krúžku. Dotyčná osoba ľahko môže byť aj pani Selena, lenže tá nemá žiadny dôvod sa oň zaujímať, a zatiaľ nič nenasvedčuje tomu, že vôbec vedela, kto ho má."

„Možno je potrebné neznámu osobu hľadať medzi ostatnými členkami krúžku, ktoré boli prítomné v jej salóne."

Imogen nesúhlasne pokrútila hlavou. „To sa mi nezdá. Ved' ste ich aj vy sám videli. Sú to všetko veľmi mladé dámy, približne v Patríciiinom veku. Pre väčšinu z nich je tento rok aj rokom ich vstupu do spoločnosti. Pred tromi rokmi určite ešte všetky sedeli v školských laviciach. Žiadna z nich sa s Lucy nepoznala."

„Nemôže za všetkým byť príbuzný niektorej zo slečien?"

„Možné by to bolo." Imogen zvrátila čelo. „Ale je to dosť nepravdepodobné. Ved' ako by sa ten človek dozvedel, že ste vzali denník z markízovej pracovne?"

„Zabúdate, že tam v ten večer boli ešte dvaja ďalší ľudia," pripomenul jej manžel. „Ja som ich síce nespoznal, lebo mali starostlivo zahalené tváre, lenže oni moju tvár videli."

„Dobrotivé nebo! Máte pravdu."

„Ľahko mohli usúdiť, že hľadám ten denník takisto ako oni," pokračoval. „Považovali ho za dôležitý, a zrejme ich napadlo, že rovnako dôležitý môže byť aj pre mňa." „Lenže vy ste o jeho význame nemali ani potuchy." „Do markízovho domu som nešiel hľadať nič konkrétne, ale to nemohli vedieť. Ten mizerný denník som si vzal hlavne preto, lebo ho mal Vanneck starostlivo ukrytý." Na okamih zaváhal. „Lenže aj preto, lebo som zistil, že patril vašej priateľke Lucy."

„Máte pozoruhodnú schopnosť odhaľovať, čo je ukryté," poznamenala zamyslene.

„Každý máme nejaké tie svoje malé vlohy. Práve táto schopnosť mi osobitne dobre poslúžila pri hľadaní strateného Zamaru." Vrátili sa mu pochmúrne myšlienky. Ktovie, či vycítia dôvod, ktorý vynechal? Ved' sa s ním spája aj jeho vlastný osud.

Imogen však zrejme sledovala iba logickú niť problému, o ktorom sa zhovárali, a vôbec jej nezišlo na um spájať niečo z ich rozhovoru s jeho osudovými predtuchami.

„Tí dvaja darebáci, ktorí vás tam napadli, sa teda mohli do domu vrátiť po vašom odchode," naznačila. „Keď denník nenašli, jednoducho usúdili, že ste ho našli vy a odniesli so sebou."

„Mohli sa však takisto iba ukryť niekde vonku a sledovať ma, keď som odchádzal. Denník som niesol iba tak, v ruke, a bola dosť jasná mesačná noc, takže ho určite zbadali."

„Neviem, Matthias. V Lucinom denníku musí byť niečo veľmi dôležité, inak toto všetko nedáva vôbec žiadny zmysel. Lenže, čo to je? Markíz bol jediný človek, ktorého sa týkala Lucina ľubostná aféra s Alastairom Drakom. Po troch rokoch s tým už naozaj nik iný nemá mať čo spoločné."

Hoci nerád, ale musel sa odhodlať na dôležitú otázku. „Prečítali ste si už priateľkin denník do konca?"

„Takmer." Pozrela sa cez oblok do záhrady. „Čítala som to všetko len veľmi pomaly. Pri tých jej zápiskoch som sa dosť trápila."

Matthias vzal do rúk malý nožík, ktorým si zarezával brká, a začal ho krútiť medzi prstami. „Imogen, asi mi to neuveríte, ale teraz veľmi ľutujem, že som vás prinútil do čítania toho naničhodného denníka.“

„Preto sa netrápte!“ Povzbudzujúce sa naňho usmiala. „Spravili ste, čo ste považovali za správne a mali ste celkom pravdu. Potrebujeme sa dozvedieť, prečo je ten zväzoček dôležitý ešte aj pre dakoho iného.“

Hodil nožík naspäť na stôl. „Prekvapujete ma, viete o tom? Priam ma to zaráža. Bože dobrotivý, to sa skutočne neviete postaviť zoči-voči pravde, aj keď ju máte rovno pred nosom? Veď ste predsa I. A. Stone!“

Zastala uprostred miestnosti a začudovane naňho vytreštila oči. „Čo sa stalo? Prečo ste sa rozhnevali, môj pane?“

„Ako dokázate byť na jednej strane taká prekliato inteligentná a na strane druhej až neuveriteľne naivná?“

Čudne sa naňho pousmiala. „Matthias, uvažovali ste dakedy nad tým, že nie som až taká veľmi naivná, za akú ma považujete? Viete, ja len niektoré pravdy posudzujem z iného pohľadu ako vy.“ „Pravda je vždy iba jedna.“

„Pane, v tom s vami nesúhlasím. Len si spomeňte, ako často sme si v článkoch odporovali v jednotlivých skutočnostiach týkajúcich sa zamarských dejín. Text sme obidvaja prekladali celkom rovnako, ale skutočnosť, o ktorej sa písalo v texte sme chápali inak. To mám na mysli, keď hovorím o dvoch rozdielnych pohľadoch na jednu a tú istú pravdu.“ „Ešte stále nerozumiete?“ precedil pomedzi zuby. „Toto nemá nič spoločné so starovekým Zamatom. Keď sme sa však už raz pustili do rozhovoru o pravde, tak si teraz navzájom vyjasnime jednu vec!“ „O čo ide?“

„Určite ste pochopili, že mi bolo jasné, čo sa asi dozviete z priateľkinho denníka o jej povahe, keď som vám ho dával do rúk,“ povedal.

„Na základe starých klebiet ste dospeli k istým domnienkam o Lucy. Predpokladali ste, že po prečítaní jej denníka zmením o nej svoju mienku.“

„To neboli iba domnienky. Na klebetách bolo veľa pravdy. Keď ste to všetko našli napísané jej vlastnou rukou, ranilo vás to. Čert to ber, veď som videl vaše slzy, Imogen!“

Naklonila hlavu nabok a pozorne sa naňho zadívala. „Tetuška sa dnes po prvý raz priznala, že si tiež všimla Lucino čudné správanie.“

„Vy to nazývate čudné správanie?“ Matthias sa pohrdavo zasmial. „To skutočne veľmi láskavo opisujete, čo bola zač. Bola to predsa jedna bezcitná fľandra.“

„Mala veľmi ťažký život a bola pod stálym tlakom. Priatelili sme sa niekoľko rokov pred jej odchodom do Londýna. Po svojom odchode z Upper Sticklefordu sa jej správanie voči mne zmenilo, to priznávam.“

„Zmenilo?“

„No, dotklo sa ma to, keď mi celkom prestala písať. Ale vysvetlila som si napokon prerušenie našich kontaktov jej výdajom.“

Matthias si v manželkinom hlase všimol niečo, čo ho zaujalo. „Zmenili ste azda svoj názor? Už si nemyslíte, že markíz Vanneck bol príčinou Lucinho nešťastného života?“

„Jej manžel mal rozhodne veľký podiel na jej nešťastí,“ ubezpečila ho Imogen. „Lenže v týchto dňoch som dospela k presvedčeniu, že Lucy mala aj iné problémy.“

„Dočerta, o čom to teraz hovoríte?“

„Veľa som premýšľala nad tým, o čom som sa zatiaľ dočítala v denníku. A tetuške som o tom, k čomu som dospela, už aj povedala. Podľa mňa totiž Lucy bola chorá.“

Matthias sa začudoval. „Chorá?“

„Mala narušené duševné zdravie. Odkedy si ju pamätám, vždy mala takú nevyrovnanú povahu. Občas bývala veľmi zádušná a mávala záchvaty sklúčenosti. Jej náladovosť sa po výdaji ešte vystupňovala. Podľa spôsobu zápisov v denníku bola zrejme stále viac podráždená, a ten jej vzťah s Alastairom Drakom už vyzerá celkom ako posadnutosť.“

Matthias na ňu len neveriacky civel. „Nie som si vôbec istý, či vám dobre rozumiem. Vy

ste skutočne dospeli k názoru, že Lucy bola možno šialená?"

„Rozhodne nebola šialená v takej podobe, ako tí úbožiaci v Bedlame. Nemala ani zrkové ani sluchové bludné predstavy. Jej zápisy v denníku nie sú vôbec nezmyselné. Keď som ju prišla do Londýna navštíviť, naozaj sa vždy správala úplne racionálne. Až teraz som však pochopila, že na tom bola veľmi zle. Tá jej vášnivá posadnutosť pánom Drakom je..." Imogen sa zamyslela, lebo nevedela hneď nájsť dostatočne výstižný výraz, „... je nezdravá."

Matthias sa zdvihol spoza stola. „Ešte chvíľu, a budem to ja, kto sa z týchto rečí celkom zblázni. Imogen, dnes ma navštívila vaša tetuška."

„Bola za vami teta Horácia?" Prekvapene sa naňho pozrela. „To je čudné. Dnes ráno som bola za ňou a nepovedala mi, že sa za vami chystá."

„Príčinou jej príchodu bola zrejme vaša ranná návšteva." V celom tele cítil křčovité napätie. „Z vášho rozhovoru jasne vystihla, prečo som vám dal prečítať priateľkin denník, aj keď ste vy až doteraz na to ešte neprišli."

„Nerozumiem vám,"

„Je mi to jasné." Matthias sa oprel dlaniami o stôl, trochu sa predklonil a prinútil sa pozrieť manželke do očí. „Dal som vám čítať Lucin denník, aby ste sa na vlastné oči presvedčili, čo bola za priateľku. Doslova som vás vydieraním prinútil, aby ste si ho prečítali, aj keď som dobre vedel, že vám pravda ublíži. Správal som sa voči vám kruto a podlo."

Manželka sa naňho pozerala celkom vyrovnane. „Tomu vôbec neverím."

„Dočerta, ale je to pravda!" prudko vybuchol. „Veď sa na mňa len pozrite, Imogen, a postavte sa pravde zoči-voči. Musí vám byť predsa jasné, aký som bezcitný."

„Matthias..."

„V ten deň, keď sme sa po prvý raz stretli, ste mi povedali, že som iný, než za akého ste ma považovali. A mali ste pravdu." Stále sa na ňu uprene díval. „Ani zďaleka ste netušili, ako veľmi máte pravdu."

V knižnici sa rozhostilo hrozivé ticho, a odrazu sa tam objavili všetci Matthiasovi duchovia. Vznášali sa okolo neho, mlčky sa naňho vyškierali a posmešne si ho premeriavali prázdnyimi očnými jamkami. Aj bez starých mátoh zo svojej strašidelnej minulosti vedel, že už niet návratu. Lenže s Imogen už ďalej nevládal žiť v klamstve, ako sa ráno otvorene priznal tete Horácii.

„Môj pane, čo sa mi to tu usilujete navrávať?" opatrne sa ho spýtala manželka.

„Nepriečte sa tak zaťato poznaniu, že ma oprávnené prezývajú Bezcitným Colchesterom. Imogen, vôbec nie som láskavý, ušľachtilý ani veľkorysý človek, za akého ma považujete. Netrpím na precitlivenosť ani na čire city. Rukolapne som vám to dokázal, keď som vás prinútil prečítať si priateľkin denník. Láskavý a ohľaduplný manžel by vydieraním nenútil manželku, aby sa dozvedela krutú pravdu o žene, ktorú kedysi nazývala priateľkou."

Imogen naňho hľadela celú večnosť, akoby mu chcela preniknúť do najhlbších hlbín duše. Pred sebou už videl iba nekonečnú, temnú noc, ktorá ho navždy pohltí. Lenže potom sa manželka naňho usmiala žiarivým úsmevom samotnej Anizamary, ktorý prináša životodarné teplo.

„Pán môj a manžel, skutočne ma zaráža, ako prehnane vážne ste si vysvetlili celú záležitosť s denníkom. Potvrdzuje mi to však, že ste osobitne citlivý a vnímavý c."

Prehnane vážne?" Matthias obišiel stôl a chytil ju za ramená. „čo je to s vami? V akom zrkadle si ma to prezerá."

Načiahla sa a trasúcimi sa prstami sa mu nežne líca. „Veď som vám už vysvetlila, že každý z nás posudzuje pravdu z iného uhla pohľadu."

Zovrel jej ramená. „Čo za pravdu vidíte, keď sa na mňa pozeráte?"

„Tých právd je viacero. Najdôležitejšia z nich je, že máme v istom zmysle slova veľa spoločné. „Nebesia, veď my sme úplné protiklady! „Spomeňte si, ako ste mi raz povedali, že nás spája vzájomná vášeň a láska k Zamaru!"

.Pocíťujeme navzájom voči sebe vášeň, a Zamar je našou spoločnou láskou, lenže to z nás nerobí spriaznené v tom zmysle, že sme rovnakí."

„Práve tu sa však mýlite, môj pane. Imogenine oči žiarili hlbokým citom. „Ako po vás som po nikom nikdy nezatúžila - toľko o vzájomnej vášni. A čo sa týka lásky k Zamaru, ktorá nás spája, to nie je vôbec *metafyzická láska* vyplývajúca zo štúdia dávnovekého ostrovného kráľovstva.

„Čo nás teda má spájať, ak nie láska k štúdiu?

„Spája nás dôvod nášho štúdia. Tajomstvám Zamaru sme sa obidvaja venovali preto, lebo sme boh osamelí. Stala si na špičky a pobozkala ho na ústa.

Až ho striaslo, akú veľkú pravdu mu odhalila. Skutočne, výskumy mu predovšetkým pomáhali celkom zabudnúť na duchov, ktorí ho prenasledovali. Lenže ani vo sne mu nezišlo na um, že Imogen svojím štúdiom mohla takisto zaháňať sivé mátohy podobné tým jeho strastiam.

„Ešte stále nechápete?" potichu sa spýtala. „Odhaľovanie tajomstiev dávnovekého Zamaru nám vyplnilo prázdne miesta v našich životoch. Poskytlo nám zmysluplné ciele, ktorým sme sa venovali s láskou a s plným nasadením. Čo by sme si boli bez Zamaru počali?"

„Imogen..." Matthias sťažka preglgol. „Viem, čo pre vás znamená Zamar, pretože to isté znamená aj pre mňa. Popravde, som vlastne vašou večnou dlžníčkou, lebo ste vykonali to, čo som ja v žiadnom prípade vykonať nemohla. Vy ste predsa ten stratený ostrov objavili a vaše výskumy, a to čo ste o nich napísali, mi v Upper Stickleforde otvorili dvere do záhad jeho strateného sveta. Bez vás by som sa k nim nikdy nedostala."

Matthias sa konečne zmohol na slovo. „Lenže to nestačí." Zamrela. „Boli ste to vy, pane, kto mi tvrdil, že to stačí. Povedali ste mi, že je to pevnejší základ manželstva, než na akom stojí väčšina partnerských vzťahov."

„Nestačí to však na gloriolu ušľachtilosti, ktorou ste ma ovenčili, lebo vlastnosti, ktoré mi pripisujete, popravde nemám. Určite ste sa za mňa nevydali iba preto, lebo som objavil Zamar. Čo ak by sa bol z druhej výpravy vrátil Rutledge namiesto mňa a otvoril vám tie dvere? Boli by ste sa zaňho vydali?"

Imogen vystrúhala grimasu. „Samozrejme, že nie. Matthias, veď som vám predsa povedala, že sa za vás chcem vydať, lebo vás ľúbim."

„Povedali ste to iba preto, lebo ste si mysleli, že mi hrozí smrť v súboji. V ten večer ste boli rozrušená. Boli ste podráždená, vystrašená a rozcitlivená." „To je hlúposť!"

„A ja som využil, že ste na dne so silami a vynútil som si manželstvo. Kiež mi to Boh odpustí!"

„Pane, ako sa vôbec odvažujete to vysloviť? Veď ste nič také nespravili. Keď som vám sľúbila manželstvo, bola som pri plnom vedomí. A koľkokrát vás ešte musím ubezpečiť, že mám pevné nervy? Netrpím na žiadne nervové slabosti. Pravda je taká, že som vás ľúbila vtedy a ľúbim vás aj teraz."

Matthias na ňu rozpačito vytreštil oči. „Vaša láska je pre mňa oveľa väčšou záhadou, ako hociktoré z tajomstiev dávnovekého Zamaru."

„Môj pane, sú pravdy, ktoré treba jednoducho prijať také, aké sú. K takýmto pravdám patrí aj láska. Ponúkam vám svoju lásku. Prijímate ju, alebo ju odmietnete?"

Matthias sa jej pozrel do jasných, zelenomodrých očí, a nevidel v nich žiadnych duchov. „Tvrdohlavý som určite, ale nie hlúpy, madam. Váš dar prijímam. Ako je Boh nado mnou, cením si ho nado všetky cennosti, ktoré som našiel v knižnici strateného ostrovného kráľovstva. Prisahám, že si ho budem vážiť a starostlivo ochraňovať."

Usmiala sa naňho, a v tom úsmeve sa ukrylo tajomstvo jeho minulosti, prítomnosti aj budúcnosti. „Nedarovala by som vám svoju lásku, keby som si nebola istá, že ju budete so všetkou starostlivosťou a vážnosťou ochraňovať."

Pochopiť tajomstvá ženského úsmevu sa <až neusiloval. Vzal ju do náručia a vtisol jej na pery horúci bozk.

Kapitola 18

Matthias si zachrípnuté povzdychol. Imogen porozumela, že vzdych vytryskol z najhlbších

hlbín jeho duše. Vzal ju do náručia a odniesol na pohovku s delfínmi. Keď ju ukladal doprostred hodvábnych vankúšov, pohľady sa im stretli. V očiach sa mu zračila nedočkavá túžba.

Prekvapilo ju to, a vzbudilo zvedavosť. „Matthias, čo to stvárate? Nechcete sa so mnou predsa tu... tu milovať? Teraz?”

„Často som sedával za pracovným stolom a predstavoval si vás nahú na tejto pohovke. Bol to taký druh sebatrýzne.”

„Dobrotivé nebo!”

„Čakal som, kedy sa mi naskytne príležitosť naplniť svoje predstavy.” Spustil sa k nej na vankúše a objal ju. „Myslím, že práve dnes nastala tá správna chvíľa.”

„Ale je predsa ešte len popoludnie, a sme v knižnici.”

Matthias jej poláskal ušný lalôčik a začal jej uvoľňovať šaty. „Dávnovekí Zamarčania sa často milovali cez deň.”

„Naozaj?”

„Rozhodne.” Uvoľnil jej živôtik. „Mám to z tých najspolahlivejších prameňov.”

„Ktoré ste si, samozrejme, vysvetlili po svojom, všakže? Ved’ ste nejaký ten odborník na otázky dávnovekého Zamaru!”

„Svojím uznaním ma nadchýnate, milý I. A. Stone.” Sklonil hlavu a pobožkal ju na prsník.

Cítila, ako sa v nej prebúdza sladká túžba. „Milovanie popoludní. Aké nezvyčajné. Ale raz ste napísali, že Zamarčania boli veľmi svojrázni roztopašníci.”

„Na nič priliehavejšie som neprišiel.” Načiahol sa a vyhrnul jej sukne k drieku.

Nádherné pocity jej zaplavili celé telo, až sa jej zatočila hlava. Venovala svojmu manželovi lásku, a on sa zaprisahal vážiť si jej dar a ochraňovať ho. Gróf Colchester patrí k mužom, ktorí plnia dané slovo. A patrí aj k mužom, povedala si v duchu, ktorí sa vedia naučiť láske. Ved’ ho o tom časom presvedčí.

Mocnou rukou jej vklzol medzi stehná, našiel vlhké, rozhorúčené hniezdočko a Imogenine myšlienky o veciach budúcich sa dočasne rozleteli ktoviekam. Exotické zamarské techniky milovania ju nielen pripravili o rozum, ale po chvíli hladkania už sotva vládala polapiť dych. Roztriasla sa mu v náručí a roztúžene sa k nemu tísila.

Uvoľnila mu nohavice a rozochvenými prstami nežne objala pevný úd. Celý sa zachvel od rozkoše, keď sa mu s ním pomaznala.

„Lúbim vás,” zašepkala.

„Ach, Imogen!” Položil sa na ňu, a keď do nej vnikal, vtlačil ju do vankúšov.

Oddala sa mu, a keď po chvíli našiel uspokojenie v jej objatí, Imogen začula, ako zašepkal jej meno.

Zatiaľ jej to muselo stačiť.

Lucin denník sa neočakávane rýchlo skončil. Pri čítaní posledných zápiskov sa Imogen zmocnilo hrozné tušenie.

Namôjveru, ten okúzľujúci Alastair je spomedzi mužských najkrajší, ale v jednom je rovnaký, ako všetci chlapi. V posteli sa rád rozreční a trepe len o sebe. Zrejme mu ani vo sne nezišlo na um, že som si všimla, ako sa mu v minulú noc pokĺzol jazyk. Nazdáva sa asi, že som neporozumela, o čom v nudných chvíľach po ukojení reční. Alebo azda sám seba presvedčil, že to nevyslovil nahlas. Ale ja nie som žiadna hlupaňa. Počula som, čo povedal, a pochopila som to. Alastair je moja pravá láska a donútim ho, aby uznal, že sme stvorení jeden pre druhého. Pôjdeme do Talianska a budeme si spolu užívať nádherný, sladký život milencov, ktorí sú si navzájom súdení.

Som taká rozrušená, že sotva lapám dych. Pri písaní týchto slov sa mi trasie ruka. Zo severu sa konečne vrátil vyšetrovateľ z Bow Street, ktorého som si najala, aby mi preveril, koľko pravdy je na Alastairových chvastúnskych rečičkách. Informácie, ktoré tam získal, sú užitočnejšie než som vôbec kedy dúfala. Môj nezbedný Alastair vôbec nie je ten, za koho sa vydáva. Som si istá, že urobí hocičo, len aby sa pravda o ňom nerozchýrila v spoločnosti. Hocičo! Ak mu poviem cenu za svoju mlčanlivosť, určite ju zaplatí. Možno sa najskôr na mňa

aj rozkatí, ale keď budeme obaja spolu v Taliansku v bezpečí, napokon pochopí, že sme si navzájom navždy súdení. Po nejakom lase porozumie, že som to spravila len pre jeho dobro a všetko mi odpustí.

Zatvorila denník a po chrbte jej prebehol mráz. Ešte dlho po tom, ako ho dočítala, potichu sedela pri obloku vo svojej spálni a neprítomné hľadela do záhrady. Nepochybovala už o tom, že Lucy sa čoraz viac vnárala do sveta svojich predstáv. Ku koncu už vôbec nevedela rozlíšiť hranicu medzi predstavami a skutočnosťou. Jej posadnutosť Alastairom Drakom ju pripravila o schopnosť logicky uvažovať a rozumne sa správať. Šialená ešte nebola, ale už nebola ani celkom pri rozume.

Imogen sa napokon zdvihla zo stoličky, strčila si denník pod pazuchu a pomaly sa pobrala dolu, za Matthiasom. Sedel v knižnici za stolom zahĺbený do štúdia starého gréckeho textu tak, ako ho tam pred necelými dvoma hodinami nechala. Keď vošla do knižnice, zdvihol k nej zrak.

„Imogen.“ Privítal ju s úsmevom, no ten mu zmrzol na perách, keď zbadal denník. Zo sivých očí, aké mávajú duchovia, sa mu vytratilo nadšenie a pomaly sa zdvihol spoza stola. „Prečítali ste si ho do konca.“

„Áno.“

„No a?“ Díval sa na ňu, ako kráča k opačnej strane stola. „Láska moja, stálo vám to za všetko to trápenie?“

Smutno sa naňho usmiala. „Matthias, obávam sa, že vy ste si vytrpeli oveľa viac, ako ja.“

„Dočerta, to ani náhodou nie! Lucy bola predsa vaša priateľka, nie moja.“

„Lenže vy ste sa mučivo trápili kvôli tomu, že ste mi dali čítať jej denník. Pazúry vedomia vlastného hriechu vedia byť niekedy kruto ostré, či nie, môj pane?“

Nadvihol obočie. „Priznávam, že až donedávna som ich vlastne ani nezakúsil. Ale na ďalšie škrabance takisto nemám chuť, nuž sa nado mnou čo najskôr zľutujte, madam. Verím, že ma budete mučiť čo najkratšie. Teda, dozvedeli ste sa niečo dôležité z toho denníka, alebo to všetko bolo celkom nanič?“ „Myslím, že úplne presne viem, prečo sa ktosi zháňa po Lucinom denníku a pravdepodobne aj viem, kto to je. Lucy odhalila nejaké temné tajomstvo Alastaira Draka.“ „Draka?“ Zamračil sa. „O aké tajomstvo ide?“ „To neviem. To do denníka nenapísala. Ale muselo ísť o niečo veľmi vážne, keď si najala na Bow Street vyšetrovateľa, aby to zistil.“

„Tak to je naozaj zaujímavé,“ potichu povedal Matthias. „Posledný zápis je venovaný vyšetrovateľovej správe. To, čo jej povedal, potvrdilo jej podozrenie. Informáciu chcela využiť na vydieranie pána Draka, aby ho prinútila na spoločný útek do Talianska.“

„Musela to byť naozaj obmedzená a úzkoprsá hlupaňa.“ Pokrútil neveriacky hlavou. „Na prvý pohľad je predsa každému jasné, že Drake je typická kreatúra londýnskej spoločnosti. Zakladá si na tom, že k nej patrí a dobrovoľne by sa života v tomto meste nikdy nevzdal.“

Imogen krčovitou zovrela denník. „Pochybujem, že Lucy na to prišla. Ja som na to neprišla určite.“

Matthias mykol plecami, ale nepovedal ani slova. Pozorne sa naňho zahľadela. „Pane, ak sa chystáte komentovať moju naivitu čo i len jediným slovom, tak za seba neručím!“

„Niečo podobné by mi ani vo sne nenapadlo.“ „To je od vás veľmi múdre, môj pane.“ Odkiaľala si. „Ale v každom prípade bola Lucy ku koncu už vyšinutá. V tom som sa nemýlila.“

„Máte zrejme pravdu. Žiadna rozumná žena by nezosnovala taký šialený plán. Nenaznačuje ani v najmenšom, k čomu sa dopátrala?“

„Nie.“ Imogen sa zapýrila, keď si spomenula, čo jej priateľka napísala. „Uvádza len, že to pánu Drakovi náhodou vykĺzlo z úst v istej chvíli, aká nastáva v čase nudy, ktorá sa zmocňuje jedincov mužského pohlavia po styku.“

„Po styku s čím?“ Vzápätí to Matthias pochopil. „Aha, už viem. Drake nedržal múdro jazyk za zubami kým mal spustené gate, je tak?“

„To je dosť drsný opis situácie.“

„Ale uznajte, že výstižný!"

„Pripúšťam, že áno." Imogen začala poklopkávať špičkou nohy na pokrovec. „Pane, ale je vám isto jasné, čo tá informácia naznačuje, však?"

Matthiasovi sa zablyšľali oči ako dravcovi na postriežke. „Samozrejme. Vaša priateľka naozaj mohla byť zavraždená. Lenže vrahom bol skôr Alastair Drake, než markíz Vanneck."

„Áno." Pomaly sa spustila na stoličku a zahľadela sa na denník, ktorý mala v lone. „Pán Drake mal očividne dôvod sa jej navždy zbaviť, aby sa nik nedozvedel o jeho tajomstve. Naozaj nečakané rozuzlenie. Tri roky som sa domnievala, že Lucy pripravil o život jej manžel markíz. Ale pána Draka si len ťažko viem predstaviť v úlohe vraha."

„Ja si ho v tej úlohe viem predstaviť celkom dobre," zahundral Matthias. „Lenže mňa naozaj zaujíma to prekľate tajomstvo. Ktovie, či by sa nepodarilo nájsť toho Lucinho vyšetrovateľa spred troch rokov. Veľmi rád by som sa s ním pohováral."

Zdvihla k nemu ruku. „Matthias, to je výborný nápad!"

„Už aj posielam správu na Bow Street." Náhlivo si znovu sadol a načiahol sa za brkom. „Potom sa vyberiem navštíviť dakoho, kto možno čosi vie o celej záležitosti."

„Azda sa nechystáte za pánom Drakom? Veď ešte nemáme zistené nič konkrétne."

„Za Drakom nie, ale za jasným lúčom zamarskej učenosti. Za naším milým Anjelom."

„Chcete sa vybrať za pani Lyndhurstovou?" Imogen sa zamračila. „A to už prečo?"

„Som si istý, že v tom má prsty." Dopísal krátku žiadosť o informáciu a položil brko na stôl. „Myslím si, že to bola práve ona, kto sa chcel dnes popoludní dostať k denníku."

„To je dosť pravdepodobné, pane. Tá naozaj môže vedieť o všeličom, čo nám zatiaľ uniká." Rázne vstala. „Pôjdem tam s vami."

„Nie, nepôjdete!" Prísne si ju premeral. „Ostanete tu, kým sa nevrátim!"

„Nepustím vás na prieskum samotného, Matthias! Len si spomeňte, do čoho ste sa zaplietli, keď ste sa vybrali bezo mňa prehl'adávať markízov dom. Vtedy veľa nechýbalo a boli by vás zabili."

„Dost' pochybujem, že by sa ma pani Selenia pokúsila zahlušiť vo svojom prijímacom salóne." Matthiasa taká predstava celkom pobavila. „Je to urodzená dáma a nie lúpežný rytier. Ženy ako ona sa spoliehajú na svoje pôvaby, ak chcú niečo dosiahnuť."

„Hm. Nechcem sa vás dotknúť, môj pane, ale vôbec si nie som istá, že sa v tomto prípade možno spoľahnúť iba na vaše skúsenosti. Moja mama mi raz povedala, že muži často ženy podceňujú."

„Madam, dávam si vždy dobrý pozor, aby som vás v žiadnom prípade nepodcenil."

Pokrčila nosom. „Tak to je potom dobre. A keďže ste sám jasne povedali, môj pane, že v salóne pani Lyndhurstovej nehrozí žiadne nebezpečenstvo, nevidím ani najmenší dôvod neísť tam s vami."

Na chvíľu prestal pečatiť list. „Ako vidím, nabudúce si budem musieť dať väčší pozor na svoje logické súdy."

„Pane, netrúpte sa preto!" Zamyslene sa pozrela na zamarskú pohovku. „Napokon iba pred chvíľou sme vstali z manželského objatia tam na gauči, a možno ste sa ešte celkom nespamätali zo zvyčajného mužského zhlúpnutia po ľúbostnom objatí."

Úlisné sa na ňu zazubil. „Viete skutočne vynikajúco zapôsobiť na moju citlivú nervovú sústavu. Dobre teda, dovoľm vám ísť so mnou na návštevu k tej dáme, ale počas nášho rozhovoru budete ticho. Rozumeli ste?"

Vykúzlila naňho svoj najnevinnejší úsmev. „Ale to je predsa samozrejmé, môj pane. Ani vo sne mi nezíde na um miešať sa vám do toho, keď vidím, ako výborne to všetko zvládáte."

Zatváril sa nanajvýš pochybovačné. „Tak tomu skutočne aj verím!"

Ani nie o polhodinu im už napajedená gazdina otvárala vchodové dvere do Seleninho mestského domu. Namosúrené na nich zazrela. „Čo si ráčite želať?"

„Povedzte, prosím, pani Lyndhurstovej, že sa s ňou chcú pohovárať grófka a gróf Colchesterovci v naliehavej záležitosti," odmerane ju požiadal Matthias.

„Pani Lyndhurstová nie je doma," zahučala gazdina. „Neviem, kedy sa vráti."

Imogen zišlo na um, že už je skoro päť hodín. „Šla azda na koči na vychádzku do parku?“
Gazdiná sa ostro zachechtala. „Asi nie. Tam sa zvyčajne neberú spakované truhlice a kufre.“

„Vravíte teda, že pani Lyndhurstová sa pobalila a opustila mesto?“ spýtal sa Matthias.

„Hej, presne to spravila.“

„Ale veď sme tu boli iba pred niekoľkými hodinami r návšteve,“ začudovala sa Imogen. „V jej salóne sa konalo stretnutie Zamarského krúžku.“

„Madam hneď po vašom odchode vydurila zo salóna všetky mladé dámy,“ poučila ju gazdiná. „A potom sme museli všetci rýchlo pakovať jej bagáž. Taký virvar som v živote nezažila.“

„Zmienila sa pani Lyndhurstová, kam chce odcestovať?“ spýtal sa Matthias.

„Nie, mne nič nepovedala,“ Gazdiná mykla širokými plecami.

„Došľaka!“ zahučal nazlostene.

Imogen zaujala do očí bijúca napajedenosť gazdinej. Spomenula si na príbehy pani Vinovej o jej bývalých nájomníkoch a ich tajomstvách. „Vyplatila pred odchodom pani Lyndhurstová štvrtročnú mzdu svojim zamestnancom?“

„To ani náhodou nie!“ Gazdinej sa zlostne zabľýskalo v očiach. „To je pre dámičky ako ona typické. Tri roky jej tu verne slúžime a napokon sa neodťažuje nás vyplatiť.“

Imogen letmo blysla pohľadom po Matthiasovi. „Manžel vám aj tým ostatným rád vyplatí, čo vám patrí, ak nám poviete, kam asi mohla podľa vás pani Lyndhurstová ísť.“

„Imogen, čo má toto všetko znamenať? Zareagoval nechápavo Matthias. „Nikdy som predsa nepovedal...“

„Čššt, môj pane.“ Imogen starostlivo pozorovala gazdinú. „Tak ako? Dohodneme sa?“

V očiach gazdinej sa nádejne zabľýskalo. „Jej brat bude určite vedieť, kam sa vychytila.“

„Brat?“ Imogen sa zarazene pozrela na gazdinú. „O tom, že má pani Lyndhurstová brata, som ešte nikdy nepočula.“

„Lebo tí dvaja to držali pod pokrievkou,“ vysvetlila gazdiná úlisne. „Dozvedela som sa to celkom náhodou ešte keď som pre ňu začínala pracovať. Zamestnancov si panstvo neráči všímať. Tvária sa, ako keby sme boli neviditeľní. Lenže my máme aj oči, aj uši a vieme si všeličo domyslieť. Raz večer ju prišiel navštíviť, a vypočula som si ich rozhovor.“

„Ako sa volá brat pani Lyndhurstovej?“ potichu sa spýtal Matthias.

Gazdiná si ho prefíkane premerala. „S radosťou vám to poviem, osvietení pane, keď uvidím peniažky, ktoré nám so služobníctvom patria za našu vernú službu.“

„Nenamáhajte sa,“ zavrátil ju Matthias. „Myslím, že to uhádneme aj bez vašej pomoci. Jestvuje totiž iba jediný kandidát.“

Imogen zarazene pozrela na manžela. „Alastair Drake?“

Gazdinej tvár sa skrivila hnevom. „To by sa človeku ani v zlom sne neprisnilo. Na parádne handry a kone pomíňajú celé majetky, a keď majú zaplatiť ľuďom, ktorí pre nich poctivo drú, stanú sa z nich skupánski škrečkovia.“

„Môj pane, vyplaťte, prosím, štvrtročnú mzdu všetkým zamestnancom,“ požiadala Imogen manžela.

Zazrel na ňu. „Prečo by som to mal spraviť?“

„Colchester, toto nie je čas na vašu zaťatosť. Vyplaťte jej tie peniaze!“

Zavzdychal si a rezignoval. „Ako ráčite rozkázat', madam.“ Potom sa ešte otočil ku gazdinej. „Práve som súhlasil, že vám zaplatím za informáciu, ktorú mám už aj bez vás, ale budete taká láskavá aspoň mi ju potvrdiť?“

Gazdinej očividne odľahlo. „Pán Alastair Drake je ten brat pani Lyndhurstovej. Nechápem však, prečo tak úzkostlivo skrývali príbuzenské vzťahy. Čo na tom už len koho mohlo zaujímať, že sú príbuzní?“

„Tak to je skutočne výborný postreh,“ zamrmlala si iba tak pre seba spokojná Imogen.

„Zatiaľ sa nám darí získavať skôr otázky, ako odpovede,“ poznamenala Imogen, keď jej

manžel pomáhal do ľahkého otvoreného koča. „Takže pán Drake s pani Selenou sú súrodenci. Zaujímalo by ma, či to bolo to tajomstvo, ktoré objavila Lucy.“

„Mohla sa dozvedieť o ich príbuzenskom vzťahu,“ poznamenal Matthias, keď bral do rúk liace. „Lenže tým by sa sotva dalo niekoho vydierať a v žiadnom prípade by to nestálo za vraždu.“

„To je pravda, ale pán Drake so Selenou možno tajili svoje príbuzenstvo kvôli niečomu závažnejšiemu zo svojej minulosti, čo by ich mohlo ohroziť.“ Keď sa koč pohol, Imogen sa načiahla za klobúkom s mušličkami, aby si ho pridržala. „Ktovie, či dnes popoludní odcestoval z mesta aj pán Drake!“

„Zistiť to nebude až taký problém. Môžeme sa previezť okolo jeho domu. Ako viem, býva na Hollowell Street.“

„Matthias, a to zas odkiaľ viete?“

„Po našom príchode do Londýna som si o pánu Drakovi pozisťoval zopár drobností,“ neochotne sa priznal.

Manželovo priznanie ju zaujalo. „Prečo ste sa naňho vypytovali?“

„Povedzme aj preto, že pohľad na vás v jeho objatí, ako aj niektoré dávnejšie tetuškiné výroky, podnietili môj záujem o jeho osobu.“

Začudovane sa naňho pozrela. „Matthias, len mi nevravte, že ste na Alastaira Draka žiarlili!“

„Samozrejme, že nie.“ Matthias sa sústredene zahľadel na konské uši pred sebou. „Žiarlivosť je smiešna, nezrelá vášeň dobrá iba ak pre rozľútených básnikov či nedospelých usmrkancov.“

„Máte pravdu, môj pane.“ Nemýlila sa, naozaj na ňu žiarlil. Spokojne sa usmiala. „Čo sa chystáte podniknúť, ak zutekal aj pán Drake?“

„Podniknem kroky na zaistenie našej bezpečnosti.“ Prižmúril oči. „Imogen, toto všetko sa mi už prestáva páčiť. Deje sa niečo veľmi zlé.“

„Súhlasím.“

O niekoľko minút Matthias zastavil ľahký koč pred číslom dvanásť na Hollowell Street. Na zvuk klopadla nikto nereagoval, a keď nakukli do dolných oblokov s postrhávanými závesmi, vo všetkých miestnostiach videli rovnaký neporiadok. Alastairovi Drakovi bolo pri balení zrejme veľmi naponáhlo.

„Obidvaja sú preč. To je neuveriteľné.“ Po návrate domov zamierila Imogen rovno do Matthiasovej knižnice. „Ale prečo? Čo ich prinútilo takto náhlivo opustiť mesto?“

„To, že sme sa dostali k Lucinmu denníku a neboli sme ochotní vydať ho Selene,“ odvetil Matthias. Kráčajúc za manželkou, netrpezlivo mykol uzlom na šáliku, aby si ho uvoľnil. „Po dnešnej scénke vo svojom salóne Selena zrejme pochopila, že sme už buď odhalili to tajomstvo, ku ktorému sa dostala pred tromi rokmi nebohá Lucy, alebo že sa k nemu čoskoro dopátrame.“

„To zrejme ona upozornila Alastaira.“ Imogen sa zamyslene zamračila. „A obidvaja sa potom vyplašili a opustili mesto?“ „Možno.“

Prekvapene k nemu zdvihla zrak, keď začula, ako hrozivo to vyslovil. „Myslíte si, že sú aj iné možnosti?“

Matthias zašiel k obloku. Konce snehobieleho šálika mal nedbalo obkrútené okolo hrdla. „Všetko nasvedčuje tomu, že Lucy zavraždil Drake, keď sa dozvedela o jeho tajomstve. Ľahko možné, že z rovnakého dôvodu zastrelil aj markíza.“ „Ale ten už predsa zdedil Lucin denník pred tromi rokmi. Prečo by mal Alastair Drake až doteraz čakať s vraždou?“ Matthias sa podoprel o obločnú dosku. „Ktohovie, kedy ho markíz našiel? A nevieme ani to, kedy sa pribral si ho prečítať.“

„Pred niekoľkými mesiacmi predával svoje veľké sídlo a kupoval si menší dom,“ pripomenula mu Imogen. „Denník mohol uzrieť svetlo sveta, až keď mu služobníctvo pred sťahovaním balilo domácnosť.“

„Vanneck by si ho teda prečítal s trojročným oneskorením. Ak potom oznámil Drakovi, že

pozná tajomstvo, ktoré vypátrala Lucy a chcel ho vydierať ako ona, tak ho Drake takisto zavraždil." Matthias sa odvrátil od obloka a zamieril k pracovnému stolu. „Teraz už celkom určite vieme, že obsah denníka je hrozivo nebezpečný. Kým sa všetko okolo toho nevyjasní, zabezpečím vám dvom s Patríciou ochranu."

Imogen sa naňho prekvapene pozrela. „Hádam to nemyslíte vážne, že vašej sestre a mne hrozí nejaké nebezpečenstvo? Selena s Alastairom predsa opustili Londýn."

„To chcú, aby sme si mysleli. Nemienim však nič riskovať." Matthiasa vyrušilo zaklopanie na dvere knižnice. „Čo je, Ufton?"

„Pane, hľadá vás nejaký pán Hugo Bagshaw," pokojne oznámil komorník.

„Bagshaw?" Matthias sa zlostne zamračil. „Mládenec si to už horšie ani nemohol načasovať. Povedz mu, že nie som doma!"

Hugo už stál za Uftonom vo dverách. Bol sviatočne vyobliekaný a v ruke držal kytičku. Hnevliho na Matthiasa zazrel. „Dobre som ja vedel, že ma chcete iba učičíkať, keď ste vraveli, že smiem navštíviť vašu slečnu sestru. Prečo ste mi to rovno nezakázali? Načo bolo dobré kŕmiť ma tými hlúpostami o tom, že my dvaja máme čosi spoločné?"

„Pán Hugo!" Imogen sa žiarivo usmiala a s vystretými rukami sa mu ponáhľala oproti, aby ho privítala. „Tak sa obaja tešíme, že ste prišli, však Colchester?"

„V tejto chvíli mám na starosti iné záležitosti," stroho vyhlásil Matthias. „Alebo ste, madam, celkom zabudli na naše problémčky?"

„Pochopiteľne, že som na ne nezabudla," ubezpečila ho. „Ale teraz k nám prišiel na návštevu pán Hugo, a preto ho musíme privítať!"

„Niekedy inokedy!" zahučal Matthias.

„Teda tak!" Hugo sa najedovane zamračil. „Colchester, vy sa ma chcete jednoducho zbaviť!"

„Hugo!" Zhora zo schodiska sa ozvalo Patrícino rozradostené zvýsknutie. „Vlastne, pán Bagshaw, čo vás k nám privádza? Prišli ste azda za mnou?"

„Áno, za vami," až priveľmi nahlas jej odvetil Hugo. „Podľa všetkého však vôbec nie som vítaný."

„To nie je pravda," zahriakla ho ostro Imogen. „Ufton, prosím, odprac sa z cesty, aby mohol pán Bagshaw vojsť do knižnice!"

„Ako rozkážete? madam." Komorník sa letmo pozrel na svojho pána a vystúpil sa návštevníkovi z cesty.

„Ach, Hugo!" Patrícia už zbiehala po posledných schodoch. „Samozrejme, že ste vítaný!"

Imogen sa usmiala na Uftona. „Ufton, prines nám sem podnos s čajom, prosím!"

„Ako rozkážete, madam." Ufton sa odmerane uklonil a dal sa dôstojne na ústup.

„Netreba," nafúkol sa hrdo Hugo. „Nemyslím si, že sa tu dlhšie zdržím."

„Naopak," Imogen sa prísne pozrela na manžela, „veď som vám predsa celkom jasne povedala, že ste vítaný. Prosím, sadnite si, pán Hugo! A hneď!"

Hugo trochu zneistel. Zo dvakrát zažmurkal, a potom sa opatrne pohol do knižnice.

Matthias nevedel, čo si počať, a tak sa radšej podvolil. Usadil sa za písací stôl a chvíľu pozoroval skupinku pri dverách. „Tak dobre, Bagshaw, sadnite si! Keď sa to tak vezme, vaša pomoc mi môže prísť celkom vhod."

„Pomoc?" Hugo si ho s obavami premeral. „Došľaka, Colchester, o čo vám ide?"

Matthias sa nepríjemne usmial. „Kontesa Patrícia teraz totiž potrebuje oveľa viac spoľahlivého telesného strážcu, ako nejakého nápadníka. A dobrí ľudia mi pošepli, že ste sa v ostatnom čase usilovne cvičili v streľbe u Mamona a pán Shrimpton vám dával hodiny boxu."

Hugo očervenel ako repa. „A čo je na tom?"

„Chápem, že ste si tie bojové umenia chystali na mňa, ale navrhol by som vám praktickejšie využitie. Bagshaw, čo poviete, nechcete sa chvíľu hrať na rytierskeho ochrancu mojej sestričky?"

„Brat môj, ako mám tomuto všetkému rozumieť?" spýtala sa Patrícia.

„Hej, pane, kam tým, dofrasa, mierke?" dožadovala sa vysvetlenia aj Imogen.

„To je predsa jasné," poučil Matthias dámy. „Ani jedna z vás nevytiahne päty z tohto domu bezo mňa alebo bez Bagshawa. Ufton vás bude sprevádzať len v krajnom prípade, lebo ten má dosť iných povinností."

Hugo prekvapene vytreštil na Matthiasa oči. „Colchester, rozumel som vám dobre, že dámam v tomto dome hrozí nejaké vážne nebezpečenstvo?"

„Áno," prisvedčil Matthias. „Zatiaľ síce neviem celkom presne čo im hrozí, ale pokúsím sa to čo najskôr zistiť. A medzitým by som sa rád spoľahol na muža, ktorému môžem dôverovať. Čo vy na to, pane?"

Hugo po očku blysol na Patríciiu, a tá zrumenela. Hrdo sa narovnal. „Bude mi ct'ou byť ochrancom slečny kontesy Patrície." Potom si spomenul na kyticu. „Tá je pre vás, slečna Patrícia!"

Imogen sa usadila za stôl oproti Matthiasovi a spokojne sa naňho usmiala. „To sa vám podarilo, môj pane," potichu ho pochválila. „Tým dvom ste práve darovali šťastie."

„Ďakujem vám, moja najsladšia. Ubezpečujem vás však, že u takých vnímavých a precitlivených mužov ako som ja, to patrí ku každodenným samozrejmostiam."

Kapitola 19

Stála v knižnici strýka Selwyna. Sviečky farby ebenového dreva dohárali. Nad hlavou jej viali tmavé závesy. Zo stien ju pozorovali oči posmrtných masiek. Strašidelnú scénu hneď spoznala, lenže tentoraz sa na nej niečo zmenilo.

Poobzerala sa v temnotách, kde je Matthias. A potom si všimla, že v komnate nestojí jeden sarkofág, ale dva. Z obidvoch kamenných rakiev boli sňaté bohato ozdobené veká. Keď sa v nich posadili postavy, stuhla jej krv v žilách. Selen a Alastair. Mlčky sa na ňu zaškerili a kruto, výsmešne sa im zablyslo v očiach. Potom ukazovákmi kostlivcov zamierili na mužskú postavu, ktorá ležala na pokrovci zabalená v plášti. Naplnená hrôzou z nadchádzajúceho odhalenia k nej vykročila. Mužovi nebolo vidno do tváre, ale strieborný prameň v havraních vlasoch ihneď spoznala.

„Viete, že len vy ho máte na svedomí,“ povedal Alastair, keď vystúpil z rakvy. „Keby ste mu v tejto smiešnej hre nepredpísali úlohu, do vašej komédie by sa nikdy nezamiešal.“

„Na svedomí ho máte naozaj iba vy a nik iný,“ prisvedčila Selen. Vstala z kamennej rakvy a vystúpila na pokrovec.

Imogen sa strhla zo spánku. V mysli je vírili strašidelné útržky hrôzyplného sna. Bola celá mokrá od potu a z očí jej tiekli slzy. Viac ráz sa zhlboka nadýchla, aby zahнала panickú hrôzu. Pevné nervy, pripomenula si. Má predsa odolné nervy.

Chvíľu ostala nehybne ležať. Niečo však rozhodne nebolo v poriadku. Hneď nato si uvedomila, že je v posteli sama. Chýbalo jej teplo Matthiasovho tela a nemala ani cez prsia prehodenú jeho veľkú, svalnatú ruku. Veľmi sa zľakla.

„Matthias!“ „Imogen, tu som!“

Skôr vycítila, ako začula, že sa pohol. Chytro sa posadila a pritiahla si na seba prikrývku. Oproti obloku zbadala črtu sa siluetu Matthiasovej postavy. Blížil sa v tme k nej, a nebolo mu vidno do tváre. Vo svite mesiaca iba prebleskoval striebristý prameň vlasov. Presne tak, ako vo sne.

„Prepáčte mi to,“ zašepkala. Tuho zažmurila oči, aby z nich vytisla zvyšky sna a slz. „Toto všetko je iba moja chyba. Nemala som vás do ničoho ťahať.“

„Čo je to za hlúpy nezmysel?“ Matthias si prisadol na peľasť postele a objal ju. „Upokojte sa, láska moja! Čo je to s vami?“

„Sníval sa mi strašidelný sen. Hotová nočná mora.“ Položila si mu hlavu na plece. Dotyk drsného povrchu čierneho župana z hodvábného ripsu na jej líci pôsobil upokojujúco. „Mala som taký sen už viac ráz, ale tentoraz v ňom boli Selen a Alastair.“

„Za daných okolností na tom nie je vôbec nič nezvyčajné.“ Pohladel ju po vlasoch. „Tejto noci aj mňa napadlo zopár predstáv, v ktorých sa tí dvaja vyskytli. Lenže to nebolo vo sne. Ale to všetko prejde, keď nájdem Draka a jeho sestru.“

„Matthias, netušila som, že vás vystavujem nebezpečenstvu. Spravila som chybu, keď som vás požiadala o pomoc. Nemala som právo...“

„Čšš!“ Sklonil k nej hlavu a umlčal ju bozkom. Celá roztrasená sa k nemu pritúlila. „Dobre ma počúvajte, Imogen, lebo vám chcem teraz povedať niečo veľmi dôležité.“ Vzal jej hlavu do dlaní. „Nebolo vo vašich silách zabrániť mi, aby som vstúpil do vášho života.“

„Tomu nerozumiem. Veď ak by som vás nebola nútila dodržať sľub, ktorý ste dali strýkovi Selwynovi, nič z tohto by sa neprihodilo. Boli by ste teraz celkom v bezpečí.“

„Od prvej chvíle nášho stretnutia nebolo tej sily, ktorá by mi zabránila zamiešať sa vám do života, rozumiete?“

„Ale, Matthias...“

„Nezastavilo by ma absolútne nič!“

„Ale keby som vás nebola pozvala do Upper Sticklefordu...“

„Čoskoro by som si vás aj tak našiel. Bol som pevne rozhodnutý zistiť, kto je I. A. Stone. Nebolo by mi to dlho trvalo. Už chápete? Všetko by nakoniec dopadlo celkom rovnako.“

„Ach, Matthias, ste voči mne taký láskavý, lenže...”

„Nie,” prerušil ju prudko. „Nie som vôbec láskavý. Len som v živote nič iné nechcel tak veľmi získať ako vás.“

Znovu sa jej bozkom zmocnil pier a všetky ďalšie námietky umlčal svojou zmyselnou žiadostivosťou. Imogen sa chvíľu odbojne vrtela, no potom si len povzdychla a dopria-la si výnimočné potešenie z porážky.

Občas to je aj celkom príjemné ak nechá Matthiasa, aby sa ujal velenia, pomyslela si. A občas si vlastne ani priveľmi nenavyberá. Vyzerá to tak, že má vodcovskú náтуру a bude ju komandovať nielen vo valčíku. A keďže ani jej nechýbajú vodcovské maniere, určite sa spolu v živote nebudú nudiť.

Matthias potom zdvihol hlavu a prenikavo sa na ňu pozrel. „O ľútosti či pocite viny už od vás nikdy nechcem počuť ani jediné slovo, rozumiete? Ja nič neľutujem a nedovolím ani vám čokoľvek ľutovať!”

Zachvela sa a tesnejšie sa k nemu pritúlila. Objal ju, ako keby ju prikrýval teplúčkým, ochranným plášťom.

„Myslíte si, že sa vám podarí nájsť vyšetrovateľa, ktorého si Lucy najala na Bow Street?” spýtala sa po chvíli.

„Dúfam, že do zajtra sa o ňom už niečo dozviem, ale nemienim sa spoliehať len na jediný prameň. Rozhovor s vyšetrovateľom bude určite užitočný, ale k informáciám vedú aj iné cesty. Jednu z nich si chcem preveriť zajtra predpoludním.“

„Čo chcete podniknúť?” „Navštívim Felixa Glastona.” „Svojho niekdajšieho obchodného partnera?” „Áno. Cez herňu U Stratenej duše pretekajú informácie ako rieka Styx cez Hádes, a Felix je veľmi šikovný rybár. V sieti by mu mohlo uviaznúť všeličo zaujímavé.”

Imogen ožila. „Už sa teším na stretnutie s ním. Pán Glaston je bezpochyby veľmi zaujímavý človek.”

„Vy sa chcete zoznámiť s Felixom?” Matthiasa to celkom vyviedlo z miery. „To je vylúčené! Vaša tetuška ma zahluší, ak vám ho predstavím. A nik jej to nebude ani zazlievať.” „Moja tetuška do toho nemá čo vraviť!” „Imogen, majte predsa aj vy rozum! Felix je majiteľom hazardnej herne. Majiteľov podnikov, akým je herňa U Stratenej duše dámy nikdy nenavštevujú.” „V minulosti predsa podnik patril vám!” „Odvtedy uplynulo už veľa rokov a určite by ste ma vtedy neprišli navštíviť.” Vykrivil pery. „A ak by ste to spravili, navždy by vás to pripravilo o dobrú povesť.” „Myslíte si, že by som o to dbala?” Zhlboka si vzdychol. „Ako vás poznám, tak určite nie. Ale to nie je podstatné. Urodzené dámy jednoducho majiteľov hazardných herní v ich príbytkoch nenavštevujú.”

„To je hlúposť. A vy, môj pane, odkedy že ste taký oddaný ochranca dobrých mravov?” „Imogen...”

„Bezcitný Colchester a Nehanebnica Imogen majú svoju povesť, a tú je načim si zachovať! Matthias, dúfam, že sa z vás nestal nafúkaný horenos, odkedy ste prevzali na svoje plecia bremeno manželských povinností. Pre mňa by to bolo veľkým sklamaním.” „Skutočne?”

„Veľmi dobre viete, že nedbám na spoločenskú mienku. Prečo by som aj mala, keď si ma v spoločnosti nikdy nejako osobitne nevážili?”

Matthias sa v tme zasmial. „Vaše odvážne logické súdy opäť položili na lopatky môj zdravý rozum, madam. Tak teda dobre, vezmem vás zajtra so sebou na návštevu k Felixovi. Niečo mi navráva, že vy dvaja si budete vynikajúco rozumieť.”

Matthias sa už dávno na ničom tak dobre nezabavil, ako na milom začudovaní Felixovho komorníka, ktorý im prišiel otvoriť. Neborák niekoľkokrát sťažka preglgol, kým zopakoval mená návštevníkov.

„Osvietený pane, ráčili ste povedať pán a pani Colchesterová?”

„Dodge, odkedy ty takto zle počuješ?” vecne sa ho spýtal Matthias.

„Osvietená pani Colchesterová?” starostlivo vyslovujúc zopakoval otázku komorník.

„Pane, celkom určite ráči byť s vami jej jasnosť, grófka Colchesterová?“

„Dodge, azda ma nechceš presvedčiť, že už ani nepoznám svoju vlastnú ženu?“

„Nie, to rozhodne nie, môj pane,“ zajachtal Dodge.

Imogen ho počila žiarivým úsmevom.

„Ráďte mi, prosím, prepáčiť!“ Imogenin úsmev už Dodge načisto poplietol. „Hneď vás obidvoch ohlásim. Prepáňte mi láskavo!“

Hlboko sa ukláňajúc Dodge vcúval do predsieni, chytro sa zvrhol a starostlivo Matthiasovi s Imogen zabuchol pred nosom dvere.

„Komorník pána Glastona sa mi vidí akosi priveľmi nervózny,“ poznamenala Imogen.

„Vo dverách Felixovho domu ma vída dosť často,“ vysvetlil jej manžel. „Ale buďte si istá, že ešte nikdy neotváral dvere žiadnej grófke.“

Prezrela si starostlivo zabuchnuté dvere. „Ako vidno, neotvoril ich ani tentoraz. Aspoň nie nadhlo.“

„To sa len chvíľkovo pominul na rozume. Čoskoro sa zbadá, príde na to, že nás nechal stáť pred dverami a dobehne naspäť to ponaprávať.“

Len čo to dopovedal, Dodge prudko zasa dvere roztvoril. Pot sa z neho len tak lial. „Ráďte, prosím, prepáčiť, to je nešťastná náhoda! Prievan mi ich vytrhol z ruky a zabuchol. Prosím, ráďte vojsť, vonku je veľmi zima. Pán Glaston vás okamžite prijme!“

„Ďakujem, Dodge.“ Matthias chytil Imogen popod pazuchu a voviedol ju do priestrannej vstupnej haly Felixovho domu.

„Ráďte tadial'to, madam.“ Dodge si zastal do dverí knižnice s rozkúreným kozubom a nahlas si odkašlal. „Pane, ráčili za vami prísť osvietený pán a *osvietená pani* Colchesterovci.“

„Vitajte, Colchester!“ Felix vstal z kresla podopierajúc sa pritom o palicu. „To je ale prekvapenie!“ Zamyslene si poobzeral Imogen. „Dodge vás ohlásil aj s vašou pani manželkou.“

„Dovoľte, aby som vás predstavil.“ Matthias tú jednoduchú vetu vyslovil vskutku hrdo. „Moja manželka Imogen a toto, láska moja, je môj dávny priateľ Felix Glaston.“

„Teší ma, že sa spoznávame, pán Glaston.“ Imogen mu podala ruku, ako keby jej manžel predstavoval vysokopostaveného šľachtica zo spoločnosti. „Colchester mi o vás veľa porozprával.“

„Chápem!“ Felix sa na ňu začudovane pozrel. Na okamih akoby zabudol, čo sa patrí, keď mu dáma podá ruku. No vzápätí sa spamätal, rýchlo ju uchopil za končeky prstov v rukavičke a sklonil sa na bozk, ako sa patrí na správneho gavaliera. „Madam, je mi ct'ou sa s vami zoznámiť! Milí hostia, nech sa páči, posadajte si.“

Matthias zaviedol Imogen ku kreslu pri kozube, a sám sa usadil oproti nej. Zbadal, ako si Felix opatrne sadá do svojho kresla. Rukou s opuchnutými kĺbmi kľčovito zovrel rúčku na palici.

„Trápi vás tá noha?“ potichu sa spýtal priateľa Matthias. „To je z počasia!“ Felix si zhlboka vzdychol a oprel palicu o bočnú opierku kresla. „Vyzerá to na výdatný dážď. Na predpovede svojich kĺbov sa môžem spoľahnúť.“

„Tetuška má vynikajúci liek na reumatické a im podobné bolesti v končatinách,“ oznámila konverzačným tónom Imogen. „Vypýtam si od nej pre vás recept.“

Felix zažmurkal. „To je od vás veľmi láskavé, osvietená pani Colchesterová.“

„Ale to je predsa maličkosť!“ usmiala sa Imogen. „Je to špecialita mojej tetušky Horácie. Sama si ho zostavila.“

„Veľmi láskavé,“ zopakoval Felix. Zdalo sa, že je takisto popletený, ako bol pred zopár minútami jeho komorník Dodge.

Matthias usúdil, že je najvyšší čas uviesť situáciu na správnu mieru. Ak okamžite nezasiahne, z jeho starého dobrého priateľa sa stane obyčajný utáraný hlupák.

„Prišli sme za vami v dosť naliehavej záležitosti,“ povedal vecne.

Felix sa konečne spamätal, prestal civieť na Imogen a pozrel sa na Matthiasa. „Naliehavej? V akom zmysle naliehavej?“

„Ide o vec života či smrti," oznámila pohotovo Imogen. Matthias vystrúhal grimasu. „Manželka občas tak trochu preháňa pri výbere slov, ale ubezpečujem vás, že ide o dosť závažnú záležitosť. Felix, rád by som vám položil zo pár otázok."

Felix rozložil ruky. „Pýtajte sa, priateľu! Čo viem, odpoviem. Rád vám poslúžim všetkými dostupnými informáciami."

„Čo viete o Alastairovi Drakovi?"

„O Drakovi?" Felix zamyslene pokrčil čelo. „V meste sa objavil asi tak pred tromi rokmi. Z času na čas si sem príde zahrať karty. Keď tak nad tým uvažujem, už som ho U Stratenej duše dlhší čas nevidel. Ktovie prečo?"

„Vedeli ste, že je bratom pani Lyndhurstovej?" spýtala sa Imogen.

Felix zmraštil obočie. „Nie. A je to dôležité?"

„Chceme zistiť, prečo tí dvaja až doteraz tak starostlivo tajili svoj príbuzenský vzťah," vysvetlil Matthias. „Najskôr bude potrebné sa poprezvedať, kde žili pred tým, ako sa objavili v Londýne."

Imogen sa dychtivo predklonila. „Pán Glaston, vy ste náhodou nepoznali pána Lyndhursta?"

Felix s Matthiasom si vymenili pohľady. „Nepamätám si na človeka toho mena," odpovedal jej neisto po chvíli váhania.

Imogen sa obrátila k manželovi. „A vy, Colchester, ste ho poznali?"

„Nie," zamyslene odvetil Matthias. „S nikým, kto sa tak volá, som sa naozaj nikdy nestretol."

„Tak to je vskutku veľmi čudné. Ak už nie obidvaja, ale aspoň jeden z vás by ho mal poznať, veď v Londýne sa občas zvyknú zastaviť všetci šľachtici. A podľa toho čo viem, U Stratenej duše sa skôr či neskôr objaví každý jeden." Na okamih sa odmlčala. „Myslíte si, že nejaký pán Lyndhurst vôbec niekedy jestvoval?"

Felix prižmúril oči. „Tak to je teda výborná otázka!"

„Áno, je," prisvedčil Matthias. „Malo mi to už skôr napadnúť."

„To malo." Felix si zložil ruky do striešky. „Colchester, oženili ste sa s veľmi bystrou dámou. Gratulujem vám! Mám úprimnú radosť, že ste konečne natrafili na dakoho, kto vás občas vyhodí zo sedla."

„So svojou vyvolenou sa celkom určite nikdy nebudem nudiť," zahundral Matthias.

Imogen sa vrúčne usmiala na manžela. „My dvaja s Colchesterom sme si veľmi podobní."

„To vidím aj ja." Felix sa pohodlnejšie usadil v kresle. „Získať odpovede na vaše otázky by však nemalo byť až také ťažké. Ihneď rozhodím potrebné siete."

Vďačne sa naňho pozrela. „To je výborné, pán Glaston. Ako sa vám len odslúžime?"

Felix si ju zamyslene premeral. „Pani Colchesterová, bude mi potešením, ak si so mnou teraz vypijete za šálku čaju. Ešte nikdy som nesesedel pri čaji s pani grófkou."

„Určite to pre vás nebude zďaleka také výnimočné, ako pre mňa možnosť posedieť si pri čaji s majiteľom hazardnej herne," vyhlásila Imogen. „Keď mi manžel povedal, že vás navštívime, v kútiku duše som tiež dúfala, že si budem môcť prezrieť aj vaše obchodné priestory. Ešte nikdy som nebola v herni."

Felix sa na ňu začudovane zadíval. Potom sa pozrel na Matthiasa, a ten iba pokrčil plecami.

„Možno niekedy inokedy, osvietená pani grófka," začal opatrne.

Imogen zažiarila. „To je od vás milé. Hodilo by sa vám to zajtra?"

„Nech vám niečo také ani nezíde na um," nepríjemne na ňu zahučal Matthias.

Imogen sa znovu milo usmiala na Felixa. „Pán Glaston, nevšímajte si ho! Manžel má nervóznú náтуру. Viete, je veľmi precitlivý."

Na Felixovej tvári sa objavil milý, cherubínsky úsmev. „Madam, som presvedčený, že vo vás si manžel našiel ten najsprávnejší posilňujúci liek na svoje nervy."

Keď sa vrátili z návštevy, doma ich už čakala správa z Bow Street. Oznámil im to Ufton hneď ako vošli do vstupnej haly.

„Môj pane, vyšetrovateľ, ktorého hľadáte, prišiel o život asi pred tromi rokmi. Zastreľil ho nejaký zbojník pri zatýkaní.“

Matthias sa pozrel na manželku. „Skôr by som veril, že ho zavraždil Alastair Drake.“

Imogen sa zachvela. „Áno. Po Lucinej smrti bol jediný, kto vedel o jeho tajomstve. Prirodzene, že sa ho musel zbaviť.“

Tento prameň teda zlyhal, a tak bolo načas sústrediť sa na správy od Felixa. Lenže aj navzdory jeho predpovedi, informácie o Alastairovi Drakovi a Seline sa nedarilo získať. Ako keby sa vydarený párik súrodencov pred tromi rokmi vynoril na londýnskej scéne takpovediac odnikiaľ. Mali dostatok peňazí na udržanie životného štandardu vysokej spoločnosti aj uhladené spoločenské správanie, a to im otvorilo vstup do prijímacích salónov popredných osobností. O ich minulosti nikto nepochyboval, a preto sa o nej ani nikto neprezvedal.

Ani po štyroch dňoch od návštevy u majiteľa herne U Stratenej duše ešte nevedeli nič konkrétne. Náznakov bolo viacero, ale z Felixových útržkovitých správ sa napokon vierohodne nepotvrdila ani jediná. V domácnosti sa stupňovalo napätie.

Matthias bol zo dňa na deň netrpezlivejší a podráždenejší. Chodil hore-dolu po knižnici a hučal na služobníctvo. V noci prestal celé hodiny pri obloku v spálni a hľadel do tmy. Trochu pokoja si doprial len po chvíľach lásky s Imogen, lenže to bol oddych, ktorý nikdy nemal dlhšieho trvania.

Imogen sa zasa bála zaspáť kvôli hrôzostrašným snom o sarkofágoch a krvi. Opakovali sa jej čoraz častejšie a boli čím ďalej strašidelnejšie. Budievala sa v Matthiasovom náručí celá rozochvená dva aj trikrát za noc. Bolo jej už priam na zbláznenie aj napriek tomu, že mala vskutku pevné nervy.

Na piaty deň ráno pri raňajkách Matthias oznámil, že sa chystá za Felixom, lebo si dohodovorili U Stratenej duše stretnutie. Imogen chcela ísť s ním, ale rozhodne sa proti tomu postavil, a tak musela zostať doma.

Len čo Matthias vytiahol z domu päty, Imogen s Patríciovou si začali dohovárať spoločný program, aby sa aspoň na hodinku, dve dostali z domáceho väzenia. Imogen chcela zájsť do múzea v Zamarskom ústave, aby pri štúdiu aspoň na chvíľu zabudla na starosti, lenže švagriná sa zaprisahala, že medzi tými zaprášenými starodávnymi haraburdami zo Zamaru zomrie od nudy. Prebrali viaceré možnosti ako stráviť predpoludnie, ale napokon sa dohodovorili, že bude najlepšie, ak navštívia tetu Horáciu.

Patrícia poslala po Huga Bagshawu, aby prišiel po ne a odprevadil ich. V dohovorenom čase sa k nim skutočne dostavil a zodpovedne obidve zaviedol do tetinho mestského domu.

Všetci sa pousádzali. Po chvíli sa teta nenápadne pozrela na dvojicu sediacu na opačnom konci jej útulného salóna, a usmiala sa. Patrícia s Hugom za menším stolíkom hrali karty.

„Je z nich vskutku pekný párik,“ potichu zamrmľala neteri. „Ale je to dosť zábavné, že gróf Colchester dovolil pánu Bagshawovi navštevovať svoju sestru. Celý svet bol totiž presvedčený, že skôr než sa skončí táto sezóna, tí dvaja skončia na pištole.“

„To len potvrdzuje, že spoločenská mienka je občas veľmi ďaleko od pravdy,“ odvetila Imogen.

„Imogen, a čo tvoj manžel podnikne, ak sa mu nepodará vypátrať úkryt pani Lyndhurstovej a pána Draka?“ spýtala sa s obavami v hlase teta Horácia.

„Naveky to takto nemôže byť,“ vyhlásila neter. „Ja už toto väznenie ďalej rozhodne nemienim znášať.“

„Väznenie?“ Tetuškin obočie prekvapene vyskočilo vysoko nad okuliare. „Nemyslíš, že to dosť preháňaš?“

„Matthias si chodí po meste kedy a kam sa mu zachce, a nám s Patríciovou už pomaly nedovolí ani len vystrčiť nos z domu,“ pošťožovala si. „Mal by nám dopriať trochu slobody, ale to ho ani nenapadne.“

„Tak je to teda. Ale som si istá, že sa to čoskoro všetko naozaj skončí.“

„Aj ja v to dúfam. Manžel mi za posledné štyri dni už dvakrát sľúbil, že pôjdeme spolu do Zamarského múzea, ale zakaždým z toho zišlo, lebo ho k sebe pozval jeho priateľ pán Glaston, že má preňho nejakú správu. Už ma to všetko naozaj rozčuľuje!"

Tetuška na okamih zaváhala a potom stišla hlas do šepotu. „Zlatko moje, ak si odmyslíme súčasnú situáciu, si ty vôbec vo svojom manželstve šťastná?"

„Prosím?" Imogen sa vytrhla z myšlienok o manželovi. „Čo je to za čudnú otázku? Prečo sa to pýtate?"

„Imogen, ty sama si neobyčajná žena. No a tvojho Colchestera sotva možno označiť za typického džentlmena z najvyššej spoločnosti. Moje obavy o tvoj osud sú preto dosť pochopiteľné."

„So svojím manželstvom som veľmi spokojná, tetuška. Moju spokojnosť narúša len to, že sa nám nedarí odhaliť úkryt Alastaira a Seleny. A kým sa nám to nepodarí, v našej domácnosti nik oka pokojne nezažmúri."

„Popravde sa aj máte prečo takto trápiť, veď okolo vás krúži nebezpečný vrah," pripustila teta Horácia.

„Poznala som jedného vraha," vecne oznámila pani Vinová, ktorá sa práve objavila vo dverách s podnosom čerstvo navareného čaju. „Pred piatimi či šiestimi rokmi mal prenajatý tento dom. Bol to džentlmen ako sa sluší, jemný s vyberanými spôsobmi. Bol najčistotnejší z mojich nájomníkov." Všetci v salóne na pani Vínovú prekvapene vytreštili oči. Prvá sa spamätala Imogen. „Pani Vínová, vy ste boli domácou aj vrahovi?"

„Tak je! Ale nemala som o tom spočiatku ani šajn." Položila podnos na stôl a začala chystať šálky. „Činzu si platil veľmi presne a ako za nájomníkom mi bolo za ním skutočne ľúto."

„Ako ste prišli na to, že je vrah?" spýtal sa zvedavo Hugo. „Nešťastnou náhodou. Istého večera sme sa zrazili vo vstupnej hale," povedala pani Vinová a ľútosť si vzdychla. „Mala som v ten večer voľno a zašla som na návštevu k sestre. Obyčajne som sa tam zdržala aj cez noc, ale v ten večer som sa rozhodla vrátiť na noc domov. V hale som narazila na pána Leversedga. Ten sa vrátil iba pár minút predo mnou, a práve vliekol mŕtvolu dolu, do pivnice. Viete, bola to naozaj nešťastná náhoda."

„Bože dobrotivý," sotva vydýchla zhrozená teta Horácia. „Ukrýval mŕtvolu vo vašej pivnici?"

„Robil to po nociach, keď som navštevovala sestru. Zavliekol telá do pivnice a rozsekal ich, aby sa mu vpratali do škatúl. No a tie škatule potom vyvážal z mesta, a tam sa ich zbavoval."

„Bože môj!" Patrícia si zhrozene priložila ruku na ústa. „Pani Vinová, a čo ste spravili, keď ste ho tu pristihli s jeho obeťou?"

„Nechcela som ho viac vo svojom dome ani vidieť!" Pani Vinová smutne pokývala hlavou. „Také niečo som nebola ochotná tolerovať ani tomu najlepšiemu nájomníkovi. Zbehla som po schodoch a privolala hliadku. Ale na posledné slová pána Leversedga nikdy nezabudnem." „Čo povedal?" spýtala sa Imogen.

„Povedal mi, aby som si nerobila starosti s krvou porozmazávanou po podlahe, že to všetko vyčistí. Ako som povedala, bol to čistotný a poriadkumilovný džentlmen."

Nasledujúce predpoludnie stál Matthias s Imogen uprostred Zamarského múzea. Prezerali si spoločne zaprášené hrbý starozitností a v Imogeninom spokojnom úsmeve sa tajila aj štipka triumfu. Matthias dobre poznal príčinu. Pri raňajkách sa poškriepili. Bol rozhodne proti tomu, aby premárnili celé predpoludnie v múzeu, ale nemal poruke žiadny dôvod, pre ktorý by sa z toho vykrútil. Felix poňho neodkázal a manželka už mala po zuby nákupov a návštev v Bagshawovej a švagrininej spoločnosti, hoci jej boli obaja mladí ľudia sympatickí. Voľky-nevoľky sa napokon podvolil. Napadlo mu, či vôbec bude niekedy schopný manželke odprieť, čo si raz vzala do hlavy.

„Matthias, začneme tamto odzadu," oznámila mu Imogen, uvažujúc si okolo drieku bielu zásteru. „Chcete o všetkom viesť záznamy vy, alebo to mám radšej robiť ja?"

„Prezerajte to vy a ja budem všetko zapisovať," povedal Matthias vyzliekajúc si zvrchník. „Špiňte si s tým ruky, ak sa vám chce, lebo ja si myslím, že z tohto smetiska, ktoré sem Rutledge poslal, sa nedá vyhrabať nič osobitne významné." „No tak, Matthias, tým si predsa nemôžete byť až taký istý, kým to neskontrolujeme a neskatalogizujeme." Zamierila pomedzi poobtikané sochy a kamenné rakvy k ťažkým dreveným debnám naukladaným pri stene. „Ktovie? Možno v niektorej z nich nájdeme aj tú kráľovninu pečať."

„To ani náhodou," potichu si popod nos zahundral Matthias. Keď si vešal na hák zvrchník a vrečko sa šuchlo o stenu, ozvalo sa tlmené klepnutie.

„Čo to bol za zvuk?" spýtala sa Imogen.

„Vo vrečku kabáta mám pištoľ," vysvetlil Matthias, vyhrňajúc si rukávy bielej popelínovej košele.

Zamračila sa naňho. „Matthias, predsa ani náhodou nepredpokladáte, že Alastair Drake je v Londýne, či azda áno? Určite so Selenou zmizli odtiaľto čo najďalej. Aj by som sa stavila, že niekam na pevninu.

„Ani jeden z nás nevie, čo tí dvaja podnikli alebo podnikajú, ani kde sú. Vieme však, že trikrát už vraždili a môžu sa o to znovu pokúsiť."

„Ale prečo by nás asi tak mali zabiť?"

„Lebo my jediní vieme pravdu o zavraždení Lucy, markíza Vannecka aj toho vyšetrovateľa. Už som vám raz povedal, že Drake so sestrou sú kreatúry tejto spoločnosti a dobrovoľne sa nikdy nevzdajú životného štýlu, na ktorý si privykli."

Imogen strhla veľkú plachtu z neusporiadanej hĺby hlinených tabuliek. Odhodila ju nabok a vzala do ruky prvú tabuľku. „Ale aj napriek tomu sa už nevládzem vo svojom živote až takto veľmi obmedzovať. Vašej sestre tie obmedzenia ani tak veľmi neprekážajú, ale ja pri nich čoskoro skončím v Bedlame."

Matthiasa to pobavilo. „Možno vás bude zaujímať, že tie hrozné obmedzenia vášho voľného pohybu za posledný týždeň v ničom nepresahujú zvyčajné hranice, ktoré toto mesto určuje urodzeným dámam."

„No tak dobre, lenže ja sa ich v žiadnom prípade nechystám pridlho znášať." Imogen sa predklonila v drieku, aby si lepšie poprezerala tabuľku. „Matthias, chcela by som sa vás na niečo spýtať."

S úľubou sa zahľadel na jej pôvabne zaokrúhlené pozadie. „Nech sa páči, madam, pýtajte sa! Dnes som vám celkom k vašim službám." Uvažoval, či jej nevyhrnúť sukne, veď jej môže vysvetliť, že mu ide o výklad ďalšej zamarskej exotickej techniky milovania.

„Viete ako to naozaj bolo s Rutledgom?"

Otázka ho vskutku zaskočila. Chvíľu mu trvalo, kým sa zmohol na odpoveď. „Áno."

„To som si aj myslela." Imogen sa vystrela a dala sa starostlivo ukladať tabuľky do stĺpika. „Tak čo, môj pane? Porozprávate mi o tom?"

Matthias sa zamyslene zadíval na zošit, ktorý si priniesol na zapisovanie Imogeniných pozorovaní. „Rutledge sa ma pokúšal zabiť a pritom prišiel o život."

„Dobrotivé nebo!" Imogen sa tak prudko zvrtila, že laktom skoro zhodila starostlivo naukladané tabuľky. Len v poslednej chvíli sa jej ich podarilo takmer zázrakom zachytiť. Potom sa mu pozrela do očí. „To nežartujete, však?"

„Tu niet o čom žartovať. Skúmali sme jednu z chodieb v labyrinte, a ja som išiel ako prvý. Presviedčal ma, že som v tom lepší, a zvyčajne ma nechával ísť popredku. Odrazu som sa ocitol na konci dlhej, úzkej chodby s mnohými zákrutami, rovno nad strmým schodiskom. Bolo vytesané do skaly a viedlo hlboko do tmy. Spoza mňa sa zadychčané ozval Rutledge, prečo nejdem ďalej. Nadvihol som lampu, koľko sa dalo som tam posvietil a povedal mu, že sme narazili na ďalšie schody vedúce hlbšie do podzemia. Pripomínali mi cestu do pekla. Povedal som mu, že budeme potrebovať na zostup lano, lebo vyzerali naozaj veľmi nebezpečne. Odvetil, že žiadne lano nepotrebujeme a kázal mi pokračovať v ceste. Spoza chrbta som začul, ako sa prerývane nadýchol a keď som sa otočil, videl som ho rútiť sa na mňa so zdvihnutou lopatou v ruke. Keď sa po mne zahnal, tvár mal priam stuhnutú od zúrivosti. Skôr,

ako udel chrapľavo zreal, že to prekliate lano už ani náhodou nebudem potrebovať. Chodba bola veľmi úzka, podarilo sa mi vyhnúť iba natoľko, že ma tou lopatou nezasiahol do hlavy, ale do pleca. Pri prudkom údere sa pootočil, zatáčka! sa na poslednom schode a pustil lampu z ruky. Keď nadobudol znovu rovnováhu, tak človek, ktorého som považoval za svojho najbližšieho priateľa, ma preklial a povedal mi, že som mu poslúžil, a teraz musím skapať. Potom sa na mňa znovu rozohnal lopatou. Vytrhol som mu ju a pritisol sa k stene, aby som udržal rovnováhu. Vrhol sa za lopatou, ktorú som držal v ruke, aby dokončil svoje dielo, ale minul. Prudký pohyb za lopatou ho však zotrvačnosťou hodil až za hranu najvyššieho schodu a prepadol sa do hlbín. Odohralo sa to veľmi rýchlo, nestihol som ho už zachytiť. V úzkej, kľukatej chodbe sa potom ešte veľmi dlho šírila ozvena jeho posledného výkriku."

„Ale čo ho k tomu skutku vlastne podnietilo?" potichu sa ho spýtala.

Matthias sa vrátil do prítomnosti a zabľúdl pohľadom k vyškerenej hlinenej maske opretej o sarkofág. „Dva dni pred tým sa mi pošťastil vzácny nález. Od chvíle, keď sa o ňom dozvedel, začal sa veľmi čudne správať."

„To bola tá knižnica?"

„Nie, išlo o niečo iné, ale na tom už teraz nezáleží. Mali sme medzi sebou takú dohodu, že ak niekto z nás dvoch dačo sám odhalí, ponechá si to. Rutledge bol od začiatku priam posadnutý hľadaním práve toho artefaktu, ktorý som vtedy našiel. A bol ním posadnutý zrejme až natoľko, že kvôli nemu bol schopný aj vraždiť." Matthias sa pozrel manželke do očí. „Pravdou však je, že by som mu ho bol dal, keby ma oň bol požiadal."

Imogen si založila ruky v bok a nohou v krátkej čižmičke poklopkávala po podlahe. „Čo myslíte, nezošalel napokon Rutledge tak ako chudera Lucy?"

„Nie," odvetil vyrovnané Matthias. „To si nemyslím. Nazdávam sa, že ma od samého začiatku využíval. Vedel, že hľadám stopy k stratenému ostrovnému kráľovstvu a pochopil, že Zamar vypátram skôr, ako on. Spriatelil sa so mnou a umožnil mi vstup do svojej knižnice. Pripojil sa ku mne, keď som zorganizoval výpravu. A keď ma už nepotreboval, pokúsil sa ma pripraviť o život." „Ale veď vám bol ten človek priateľom!" „Odvtedy si už vyberám svojich priateľov oveľa opatrnejšie." Matthias nad svojou mladíckou naivitou už len vystrúhal posmešnú grimasu. „Bol som až taký hlupák, že som sa cítil poctený Rutledgovou dôverou vo svoje výskumnícke schopnosti. Dodnes tomu nerozumiem, prečo som vlastne stál o jeho uznanie."

V Imogeninom zraku sa zrkadlilo nežné porozumenie. „Možno vám poskytoval to, čo váš otec..." Vetu nedokončila, lebo v sieni sa ozvalo hrozivé zaškrípanie kameňa o kameň. Poobzerala sa po zaprášených pamiatkach ukrývajúcich sa okolo nej v pološere. „Čo to bol za zvuk?"

Matthias položil zošit a pomaly sa zdvihol. „Myslím, že máme spoločnosť."

Zo sarkofágu s napoly odsunutým vekom na opačnom konci siene sa vynoril Alastair Drake. „Často som rozmýšľal nad tým, čo sa vtedy vlastne Rutledgovi stalo."

„Drake!" Matthias pozorne sledoval Alastaira, ako vylieza z rakvy.

„Ech, Colchester, takže vy ste ho postrčili dolu zo schodov? To bolo veľmi múdre." Alastair sa na nich usmial tým svojím, v spoločenských salónoch tak vysoko ceneným úsmevom, a zacičil na Matthiasa pištoľou, ktorú držal v ruke. „Aká škoda, že sa už príbehom nebudete môcť nikomu pochváliť!"

„Pán Alastair!" Imogen naňho zarazene vytreštila oči. „Čo tu robíte?"

„Povedal by som, že to je dostatočne jasné!" odsekol jej. „Naozaj je." Matthias ľútostivo zabľúdl pohľadom k zvrchníku visiacemu priďaleko od neho. V duchu si vynadal, že pištoľ nechal tak hlúpo vo vrečku. „A kde máte svoju okúzľujúcu sestričku?"

„Tu som, pán Colchester." Selena sa pôvabne vynorila spoza plachty, ktorou bolo prikrytých niekoľko sôch. V ruke držala malú, elegantnú dámsku pištoľ. „Čakáme na vás dvoch obidvaja. Po niekoľko uplynulých dní sme pozorne sledovali váš mestský dom a vedeli sme, že sa skôr či neskôr naskytne príležitosť na naše stretnutie."

Alastair sa usmial na Imogen. „Som si istý, že obaja s manželom oceníte dôstojný spôsob

ukončenia svojich zamarských štúdií, ktorý na vás čaká. Dostane sa vám totiž tej cti, byť najnovšími obeťami Rutledgovej kliatby."

Kapitola 20

Imogen si uvedomila ako jej kľčovito zviaza hrudník a zadržovala dych. Nervózne sa úchytkom pozrela na manžela. Ešte stále sa nedbalo opieral o sarkofág, ako keby o nič nešlo. S kamenným výrazom pokojne sledoval celý výjav. Tak takto si teda vyslúžil ten svoj okrasný prívlastok, pomyslela si. Preto ho prezývali Bezcitný Colchester. Ktovie, kedy ju napadla tá hlúposť o jeho slabých nervoch.

Na okamih sa im stretli pohľady. V sivých očiach, aké mávajú duchovia, sa zrkadlila chladná rozhodnosť, až ju striaslo. Pochopila, že je odhodlaný dostať ich oboch z tejto šlamastiky, ak to bude čo i len trochu možné.

Toto je Colchester zo Zamaru. Dostalo sa jej zadosťučinenia. Predsa sa len nemýlila. Správne vycítila, že je muž činu.

Kľč v hrudi povolil a začala normálne dýchať. Boli spriaznené duše, spoločníci, partneri. Musí byť pripravená zohrať svoju úlohu v pláne, ktorý pripravuje.

„Očividne som sa márne nádejala, že vy dvaja vezmete nohy na plecia a zutekáte dakam na pevninu," poznamenala a v duchu sa modlila, aby to vyznelo aspoň trochu znechutene.

„A vzdáme sa všetkého, čo sme tu horko-ťažko dosiahli?" Selen sa ironicky pousmiala. „Nebudte hlúpa! S bratom sme toho priveľa podstúpili na to, aby sme sa teraz vzdali svojho postavenia v spoločnosti. Ani nám na um nezájde prísť o naše nové úlohy kvôli takej naivnej výstrednej husi, ako ste vy, osvietená pani grófka!" Pozrela sa na Matthiasa. „Ale ani kvôli vášmu oveľa nebezpečnejšiemu pánu manželovi!"

Imogen vážne prikývla, ako keby prijala Selenino vysvetlenie. „Chápem. Niečo podobné mi nedávno povedal aj Colchester. Ja som ho však presviedčala, že ste priveľmi múdri na to, aby ste sa tu zdržiavali po tom všetkom, čo ste povystrájali."

„Moja najdrahšia, očividne ste precenili ich úsudok," potichu poznamenal Matthias.

Alastairovi sa hnevivo zaiskrilo v očiach. Mykol dohora rukou, v ktorej držal pištoľ až poskočila hlaveň, a bolo vidno, že je podráždený. „Čušte, vy jeden arogantný, nespratný panghart! Čoskoro budete aj s tou svojou paničkou v jednej z týchto šikovných zamarských rakiev. Ak vás postláčame, bude stačiť aj jedna. Romantická predstava, či nie?"

„Tak ste si to teda pripravili?" Matthias sa pohrdavo uškrnul. „Chcete nás napchať do jedného z týchto krámov?" potľapkal po bočnici kamenný sarkofág.

Keď Matthias pohlol rukou, Alastair sa zamračil a spozornel. Keď však zistil, že sa mu ruka viac nehýbe, napätie v jeho tvári povolilo. „Poslúži nám na ten účel celkom dobre."

„Drake, vy ste ešte väčší vôl, než som si myslel," poznamenal Matthias. „Viete, mám v Londýne zopár priateľov. Tí veľmi skoro prídu na to, čo sa stalo a domyslia si, kto za všetkým stojí."

„To ani náhodou." Alastair prižmúril oči. „Ak by si aj ktosi, dajme tomu ten váš dobrý kamarát Felix Glaston, domyslel čo je vo veci, nikdy sa mu to nepodará dokázať. Dokonca nenájde ani len vaše telá."

Imogen sa naňho skúmavo pozrela. „A to si ako predstavujete zariadiť?"

Alastair sa sebavedome usmial. „Sarkofág s vašimi telami ešte dnes v noci z tejto siene vynesú na voz čističa žúmp. S manželom pocestujete na vidiek vo voňavej spoločnosti nádob s fekáliami. Na prácu som si najal zopár svalnatých darebákov, ktorí nikdy nekladú zbytočné otázky a ani ich nenapadne nakúkať do zapečatených rakiev."

„Obaja zmiznete v neoznačenom hrobe dakde na poli nejakého sedliaka," dodala Selen. „Veľmi jednoduché riešenie. A veľmi čisté."

„Až také jednoduché to nebude," ostro namietla Imogen. „O dve hodiny sa po nás vráti náš kočiš. Ak nás nenájde, dá prehľadať celý Zamarský inštitút."

„Do vašej mestskej rezidencie doručili správu, že dnes popoludní viac nebudete potrebovať koč." Alastairovi sa vzrušením horúčkovo leskli oči. „Váš komorník bol informovaný, že

vzhľadom na príjemné počasie ste sa rozhodli vrátiť domov pešo."

Matthiasa akoby na tom ozname niečo zaujalo. „A prečo sa nazdávate, že moji ľudia tomu všetkému uveria?"

Selena sa naňho pyšne usmiala. „Dnes popoludní totiž odtiaľto odíde dvojica. Džentlmen bude mať na sebe váš čierny zvrchník, klobúk aj čižmy, môj pane. Žena po jeho boku bude vystrojená v nápadných šatách grófkы Colchesterovej, v charakteristickej zamarskej zelenej farbe, a na hlave bude mať veľmi nemoderný klobúk."

Imogen na ňu zazrela. „Takže vy stadiaľto zdúchnete v našich šatách?"

„A navždy sa stratíme v rušných londýnskych uliciach." Selena pohrdavo kývla voľnou rukou. „Ďalšie obete Rutledgovej kliatby!"

„Ak dohadom nezabránite," nedala sa Imogen. „Manžel má pravdu. Jeho priatelia po nás budú pátrať."

„Madam, pátrať budú, ale ničoho sa nedopátrajú," ubezpečila ju Selena. „Spoločnosť sa začas bude zabávať na dajakých tých domnienkach, rozvíri sa okolo vás zopár chýrov, ale napokon sa na všetko zabudne. My dvaja s Alastairom sa o niekoľko mesiacov vrátíme naspäť do mesta, a nikomu nezíde na um spájať nás s vaším zmiznutím."

„Ani so smrťou pani markízy Vanneckovej?" Matthias sa trochu pohl, ako keby sa chcel narovnať. Čižmou pritom šuchol o hlinenú masku, ktorá bola opretá o rakvu.

Alastair sa pri tom pohybe strhol, a pozrel sa na čižmu. No hneď sa upokojil. „Tak ste si to domysleli, však? Naozaj múdre."

„Po tom, ako som si prečítala Lucin denník, to nebolo až také veľmi ťažké," poznamenala Imogen. „Zabili ste ju, lebo sa vás pokúsila vydieraním prinútiť, aby ste s ňou ušli do Talianska."

Alastair sa zatváril znechutene. „S Lucy ma to už dávnejšie prestalo baviť. Pokúšal som sa to s ňou skončiť zvyčajným spôsobom, lenže do mňa stále dobiedzala. Tou svojou predstavou, že spolu ujdeme do Talianska, bola celkom posadnutá. Dočerta, ale naozaj neviem, ako na to prišla, že tam s ňou chcem ísť!"

„Lucy nemienila nechať Alastaira na pokoji." Selena mocnejšie zovrela v ruke pištoľ. „Keď ho napokon začala vydierať, museli sme niečo podniknúť."

„To, že sme so Selenou príbuzní, sa jej našťastie nepodarilo vysnoriť. Ale prišla na niečo, čo sa stalo na severe." Alastair nadvihol plecيا. „Zistila toho priveľa."

„Nedalo sa nič robiť, museli sme sa jej jednoducho zbaviť," vysvetlila Selena. „Aj toho vyšetrovateľa, ktorého si najala."

Imogen sa na Alastaira uprene zadívala. „Predpokladám, že ten zbojník, ktorý pripravil o život vyšetrovateľa z Bow Street, ste boli vy, však?"

„V tom plášti a s pištoľami som vyzeral priam úchvatne," pochválil sa Alastair. „Ale s Lucy som to mal oveľa ťažšie. Javiskové scény sme si museli pripraviť veľmi starostlivo, aby nikoho ani náhodou nenapadlo nás dvoch so Selenou spájať s jej smrťou."

„A mňa ste si zvolili do hlavnej úlohy," trpko skonštatovala Imogen.

Matthias si založil ruky popod pazuchy. „Láska moja, bolo to teda tak, ako sme predpokladali. Všetko šikovne zaranžované, a z Lucinej smrti potom spoločenské klebety obvinili vás a markíza Vannecka."

„Pani grófkа, ak vás to poteší, tak markíz Vanneck hral svoju úlohu takisto nevedomky a nedobrovoľne ako vy," vyškerila sa na ňu Selena. „Do tej spálne sa totiž vybral na stretnutie so svojou vtedajšou milenkou."

„Ktorou ste len tak celkom náhodou boli vy?" spýtala sa Imogen.

„Uhádli ste." Selena sa opäť na ňu vyškerila. „Mala som šťastie. Lucy nevedela o našich príbuzenských zväzkoch s Alastairom, a ani nezistila, akú úlohu som zohrala v tej príhode na severe. V tom jej denníku o tom určite niet zmienky, lebo markíz prišiel vydierať iba Alastaira."

Imogen sa zazdalo, akoby v Seleninom hlase začula nepatrný náznak otázky či súhlasu, ktorý by to potvrdil. Domyslela si teda, že Selena si nie je celkom nacistom, či v Lucinom

denníku predsa len o nej nie je zmienka.

Po očku sa pozrela na Matthiasa. Ten nebadane pokrútil hlavou. Naznačil jej, aby Selenu nechala v neistote. Ako keby si prečítala jeho myšlienky, v okamihu pochopila, že denník má byť čímisi ako výkupné za ich životy.

„V ten večer, keď ste sa s markízom Vanneckom stretli v spálni na poschodí," pokračovala Selena, „Alastair si to zariadil tak, aby prešiel popri spálni spolu so svojím kamarátom. A môj brat, ako všetci až doteraz veľmi dobre vedia, bol primerane situácii zhrozený, keď vás tam našiel v takej kompromitujúcej póze."

Imogen sa zvrtila k Alastairovi. „Takže vy so svojím kamarátom ste ihneď rozšírili správu, že markíz zviazol najlepšiu priateľku svojej manželky. Potom vám už len stačilo presvedčiť o tom nešťastnú Lucy, a tá sa predávkovala laudanom."

„To nebolo vôbec potrebné," ubezpečil ju Alastair. „Jednoducho som jej strčil do ruky pohár s opiátom a povedal, že je to nový posilňujúci liek na nervy. V poslednom čase totiž bývala veľmi podráždená a prenasledovali ju pocity strachu. Obsah pohára do seba ochotne vliala do poslednej kvapky."

„A všetci si potom mysleli, že spáchala samovraždu," zašepkala Imogen.

„Gratulujem vám!" Alastair sa jej posmešne uklonil. „Konečne ste to pochopili."

„Ste vy ale párik prekliatych komediantov," skonštatoval potichu Matthias.

„Máte vlastne pravdu," zachichotala sa Selena. „Ako ste to uhádli? Ved' my s Alastairom sme na severe naozaj boli divadelní herci. Lenže pred tromi rokmi sme sa rozhodli, že si napíšeme svoje vlastné osobné roly a vystúpime s nimi tu, v Londýne. A tie sa nám brilantne vydarili, aspoň ja si to myslím!"

Matthias si zložil ruky a oprel sa nimi o boky sarkofágu. Alastair pri tejto ďalšej zmene postoja znovu spozornel.

Matthias si ho posmešne premeral. „Keď ste potom rozohrali ďalšiu vražednú hru, hlavné úlohy ste opäť zverili mojej manželke a markízovi Vanneckovi, však? No a mňa ste si pribrali do svojej hereckej spoločnosti ako Vanneckovho kata."

„Tak sme si to predstavovali," prisvedčila Selena. „Lenže Vanneck nám odmietol dohrať svoj part."

„Keby doktorého z vás bolo napadlo poradiť sa vopred so mnou," poučil ich Matthias, „bol by som vám povedal, že markíz nepatrí k mužom, ktorí sa načas dostavia na súboj."

V Seleniných nebovomodrých očiach sa hnevivo zaiskrilo. „Vedela som, že je slaboch, ale že je skrz-naskrz zbabelec som sa presvedčila, keď už bolo neskoro. V ten večer pred súbojom som mu zašla zahrať uslzenú rolu utrápenej bývalej milenky."

„Čiže zašli ste sa presvedčiť, či prebieha všetko tak, ako ste si to zosnovali," doplnil ju Matthias. „Viem si predstaviť vaše sklamanie, keď ste zistili, že sa chystá vypariť z mesta namiesto toho, aby sa so mnou stretol v súboji."

„To najhoršie ale neviete," odvrkla Selena. „On sa totiž práve vtedy, keď som prišla, usadil za stôl a začal písať vašej manželke list. Nejako prišiel na to, že mu pripisuje vinu za Lucinu smrť. V liste sa chystal oznámiť jej svoje podozrenie, že Lucy zavraždil môj brat. Povedal mi, že vás manželka na základe tej informácie určite prehovorí, aby ste od súboja odstúpili. Colchester, ešte stále ma striasa, keď si pomyslím, čo by sa stalo, keby som za ním v ten večer nebola zašla."

„Potom ste ho zastrelili, však?" spýtal sa Matthias. „Rovno tam, v jeho pracovni."

„Nemala som inú možnosť," prikývla Selena. „Chystal sa predsa zdúchnuť na vidiek."

Imogen to skutočne nazlostilo. „Najskôr ste teda zabili markíza Vannecka, potom si zavolali na pomoc bračeka, spolu ste markízovu mŕtvolu naložili do bričky a vyviezli na miesto súboja. Malo to vyzeráť tak, že ho chladnokrvne zavraždil môj manžel."

Alastair mykol plecami. „Alebo že ho zachloštil nejaký vandrák. Na identifikácii vraha až tak veľmi nezáležalo. Podstatné na celej veci bolo, že Vanneck je po smrti."

Matthias sa zase trochu pomrivil a špičkou nohy zľahka potľapkával po hlinenej maske. Alastair tentoraz jeho pohybom už nevenoval žiadnu pozornosť.

Imogen zaujali tie manželove drobné a časté nenápadné pohyby, ktoré si v ostatných minútach všimla. Nepokojné mrvenie ostro kontrastovalo s jeho schopnosťou sebaovládania a zvyčajnou chladne ľahostajnou nehybnosťou. Vo chvíli, keď sa im na zlomok sekundy stretli oči pochopila, ako keby si prečítala jeho myšlienky, že sa pripravuje na rozhodujúci útok. A hneď jej svitlo. Vrtí sa sem a tam celkom premyslene, aby učičikal Alastairovu a Seleninu pozornosť, a prestali si všímať jeho pohyby.

„Jedna vec mi však nie je jasná," pomaly začala Imogen. „Prečo ste po toľké roky odkladali vraždu markíza Vannecka? Veď od zavraždenia Lucy je to už viac ako tri roky."

Selene potemneli oči hnevom. „Ten mizerný panghart o denníku až donedávna vôbec nevedel. Pri sťahovaní ho vyhrabala ktorási slúžka z haraburdia, ktoré mu ostalo po manželke.

„Celé tri roky sme sa so Selenou domnievali, že sme v bezpečí." Alastair vystrúhal posmešnú grimasu. „Pred pár mesiacmi za mnou prišiel Vanneck s tým, že našiel Lucin denník, a vie o mne všetko. Oznamoval mi, že ak mu budem pravidelne platiť za mlčanie, nikomu nič neprezradí. Bol som nútený naoko súhlasiť, kým si so Selenou neujasníme, ako sa ho navždy zbaviť."

Selena sa na Imogen usmiala. „Naozaj nám veľmi pomohlo, keď ste sa na spoločenskej scéne vynorili s tým svojím bláznivým príbehom o vzácnom zamarskom skvoste a náčrtku mapy. A navyše, pohotovú tančeky osvieteneho pána grófa okolo vašich sukní dodali vášmu bláznovstvu punč vierohodnosti."

Alastair si premeral Matthiasa. „Musím priznať, že so Selenou sme sa skutočne začudovali, keď ste o našu milú slečnu Imogen a tú jej mapku prejavili vážny záujem. Keď ste ju napokon aj zviadli a ohlásili zásnuby, pochopili sme, že ten náčrt považujete za pravý. Také smiešne spojenie sa inak nedalo vysvetliť."

„Myslíte, že nie?" mierne sa ho spýtal Matthias.

Selena otázku prepočula. „Keď už bolo celkom zrejmé, že to s Imogen a tou jej mapou myslíte celkom vážne, veľmi chytro nám zišlo na um, že na Vanneckov odchod zo scény môžeme využiť vašu vzájomnú rivalitu."

„Jeden problém vám však predsa len zvýšil. Ten denník," pripomenul Matthias. „To bola stopa, ktorú bolo treba zahadiť, a preto ste sa vybrali prehládať Vanneckov dom."

Alastair naňho zlostne zagánil. „A stretli sme sa. Ale ako ste sa vlastne o tom denníku dozvedeli?"

„Aha," poznamenala Imogen. „Konečne tá správna otázka na správnom mieste." Zaspätkovala o krôčik a zastala rovno pri hlinených tabuľkách, ktoré pred chvíľou naukladala do stĺpika. „Kolkíže vlastne o tom denníku ešte vedia?"

„Ha! My už si k nemu cestu nájdeme, keď navždy zmiznete!"

„Možno," pripustil Matthias.

„Vašu smútiacu slečnu sestričku nebude až také ťažké presvedčiť, že bude najlepšie, ak sa denníka, na ktorý sa vzťahuje kliatba, čo najskôr zbaví," zamrmlala Selena.

Matthias sa na ňu usmial. „Tým si nebudte až tak veľmi istá, madam. Postaral som sa totiž, aby sa denník dostal do správnych rúk, ak by sa nám dvom s manželkou niečo prihodilo."

„Tak to vám ani náhodou neverím!" vyprskla Selena.

Matthias len bez slova veľavýznamne nadvihol obočie.

Alastair sa zamračil. „Počúvaj, Selena!"

„Alastair, on nás zavádza. Nevšímaj si, čo vraví! Určite ten denník odpraceme z cesty."

„Možno vás bude zaujímať, ako sme sa o tom denníku dozvedeli," vyrovnane poznamenala Imogen. „Viete, vôbec pri tom nezobrala úlohu dajaká náhoda."

Súrodenci na ňu prekvapene vytreštili oči. S takou možnosťou zrejme nerátali.

„Dopekla, čo to trepete?" vybuchol Alastair.

Selena na ňu zlostne zagánila. „Tak predsa vám to stihol Vanneck vytárat'!"

„Popravde, nie," poopravila ju Imogen. „Markíz Vanneck nám o ňom nepovedal."

„Tak potom kto?" zreval na ňu Alastair.

Selena si brata pohrdavo premerala. „Alastair, upokoj sa!"

„Nech sa prepadnem, Selena, či to ešte stále nechápeš? O denníku vie ešte niekto.“

„Nevie. Panička ti klame.“

Možnosť, že o denníku vedia aj ďalšie osoby, zrejme oboch súrodencov veľmi zaskočila. Matthias využil ich chvíľkovú nepozornosť na ďalší pohyb. Lenže tentoraz to už nebolo iba náhodné pomrvenie. Bleskovo sa načiahol dolu za ťažkou hlinenou maskou, ktorá bola opretá o bočnicu sarkofágu a z celej sily ju šmaril do Alastaira.

„Čo to tam...?“ Selena sa spamätala ako prvá. Rýchlo sa otočila a namierila pištoľ na Matthiasa. „To nie! *Alastair*, pozor!“

Alastair sa stihol iba pootočiť a s výkrikom zdvihnúť ruku na obranu pred priamo naňho letiacim ťažkým predmetom. Náraz bol dostatočne prudký na to, aby stratil rovnováhu. Zatackal sa a pištoľ mu vyletela z ruky. Lenže to už k nemu pribehol Matthias.

„Panghart jeden!“ Pekné črty Seleninej tváre sa skrivilili od zlosti. Prstom začala stláčať spúšť.

Imogen sa rozohnala a buchla rukou do starostlivo naukladaného stĺpika zamarských tabuliek. Tie sa rozleteli priamo na Selenu, a prekvapili ju skôr, ako stihla vystreliť.

„Vy jedna ťarbavá chudera!“ završala Selena a zvrtila sa k Imogen. „Tomuto všetkému ste iba vy na vine.“

Imogen sa obrátila na útek. Kolenom však narazila do hrany sarkofágu, stratila rovnováhu, a spadla práve vo chvíli, keď Selena podania spúšť. Skôr, ako sa Imogen nevelmi dôstojne zvalila do kamennej rakvy, počula výstrel a zacítila v ramene pod plecom pichnutie. Potom zachytila ešte zvuky prudkého zápasu a Selenino zúrivé vrieskanie.

Keď sa po páde v rakvi posadila, zistila, že jej akosi trpne od pleca ľavá ruka. Pri vstávaní si teda mohla pomáhať iba pravou. Po biede sa zo sarkofágu napokon nejako vysúkala, a vzápätí s hrôzou zistila, že Alastair s Matthiasom okolo seba nebezpečne krúžia. V Alastairovej ruke zbadala zablysnúť sa čepel noža. Selena čupela a načahovala sa za nabitou bratovou pištoľou, ktorá mu vyletela z ruky.

„Colchester, tentoraz vás už zabijem,“ zavrčal Alastair a zaútočil naňho nožom.

Matthias zvláštnym spôsobom kopol a zasiahol ho zboku do stehna. Alastair zvreskol od bolesti a uhol sa.

Imogen zbadala, ako Selena už-už dočahuje na pištoľ. „Tak to teda nie!“ Vrhla sa na ňu, a keď sa zrazili, len to tak buchlo.

Silou zotrvačnosti potom obe vleteli rovno do obrovskej sochy Zamarisa. Tá sa pod nárazom celá zatriasla a neporiadne opravená ruka starovekého božského vládcu temnôt pri pleci pukla. Ozval sa hrozivý škripot kameňa o kameň.

„Imogen, naspäť!“ vykrikol Matthias.

Prekotúľala sa nabok, sukne sa okolo nej len tak porozvievali. Pred kamennou pažou, ktorá sa s treskotom zrútila dolu, unikla iba o vlások.

Selene sa nepodarilo dosť zavčasu vyhnúť. Kamenná ruka jej dopadla na plec a doslova ju priklincovala k podlahe. Z hrude sa jej vydral posledný zlomený výkrik, po ktorom ostala nehybne ležať.

Imogen si pomaly sadla. Čudne jej hučalo v hlave, bolelo ju plece a sotva vládala pohnúť rukou. Pri páde do sarkofágu sa asi musela poriadne udrieť. V sieni za jej chrbtom nastalo odrazu ticho. Obrátila sa, aby zistila, čo je s Matthiasom. Práve vstával, pri nohách mu nehybne ležalo Alastairovo telo.

„Matthias!“ zavolala naňho a pokúšala sa zdvihnúť. „Ste v poriadku?“

„Áno. A čo vy?“

„Celkom...“ Imogen sykla od bolesti, „... celkom som v poriadku.“

„Moja najdrahšia, neprestávate ma udivovať!“ Matthias k nej zamieril. Pohl'adom spočinul na nehybnej Selene. „Je mŕtva?“

„Nemyslím si to.“ Imogen po nej letmo skĺzla pohl'adom. „Myslím, že je iba v bezvedomí. A čo jej vzácny braček?“

„Je na tom rovnako. Vyzerá to, že sa obaja šťastlivo dožijú súdneho verdiktu za svoje

zločiny." Matthias sa zamračil. „Imogen, naozaj vám nič nie je?"

„Samozrejme, že nie!" Horko-ťažko sa zdvihla. Keby sa jej v poslednej chvíli nebolo podarilo zachytiť sa o Zamarisovu nohu, tak sa znovu zosype. „Ved' som vám už neraz povedala, že netrpím na žiadne nervové slabosti."

„Madam, vaše odolné nervy vám celkom úprimne závidím." Matthias sa na ňu ľútostivo usmial. „Ja osobne sa cítim dosť nervovo vyčerpaný."

Imogen sťažka preglgla. „Pane, ani náhodou nerátajte s tým, že vám to uverím. S vašimi slabými nervami ste sa ma už práve dosť nabalamutili."

„Mýlite sa, láska moja. Stačí, ak si len predstavím, že vás práve teraz takmer pripravili o život, a poležím si v posteli aj zo dva týždne." Matthiasovi znenazdajky potemneli oči. „Imogen, vaše *plece*."

„Upokojte sa, pane. Len som si ho trošku viac udurela o hranu sarkofágu."

„Čerta starého ste si udureli!" Matthiasove oči iskrili ako mláčky rýdneho striebra, keď sa k nej hnali. „Sena vás postrelila."

Imogen sa pozrela na poranené plece a zazrela krv. „Namôjveru, áno." A potom prišla bolesť. Prenikavá, žeravá, myseľ zatemňujúca bolesť.

Po prvý raz vo svojom živote zamdlela. Matthias ju stihol pred pádom ešte zachytiť do náručia.

Imogen sa prebrala z mdlôb v manželovom náručí. Stál s ňou na schodisku Zamarského ústavu, a počula, ako prikazuje dvom robotníkom, aby privolali hliadku, nech sa postará o tých dvoch dolu v múzeu. Keď s ňou potom Matthias nastupoval do drožky, znovu sa s ňou zakrútil celý svet. Sklonila si mu hlavu na plece a zaškrípala zubami. Mocnejšie ju objal. A potom už bola len bolesť. Zdalo sa jej to ako sto rokov, kým drožka dohrkotala k ich domu a kočáš zastavil kone. Matthias ju ihneď vyniesol hore, a keď s ňou vošiel do haly, odniekiaľ zo salóna začula krik. Prudko sa tam hádali viacerí ľudia.

„Dajte tie paprče od nej preč!" zahučal Hugo. „Lebo ak nie, roztrepem vám papuľu!"

„To je moja neter," zvraskol ktosi. „Naložím s ňou, ako uznám za vhodné."

„Slečna Patrícia s vami nikam nepôjde," rozhodne vyhlásil Hugo. „Odstúpte od nej, lebo inak za seba neručím!"

„Ufton!" skríkol Matthias. „Kde v pekle zasa väzíš?"

„Tu som, pane," ohlásil sa komorník. „Rácte prosím prepáčiť, ale nepočul som vás vojsť. Máme tu taký menší problém."

„Ten počká. Manželku postrehli."

Imogen otvorila oči, a zbadala Uftona, ako na ňu s hlbokou účasťou hľadá. „Dobrý deň, Ufton." Zarazilo ju, keď si uvedomila, ako sa jej zachvel hlas.

„Pane, zaneste ju rovno do knižnice," požiadal Ufton.

Zo salóna sa zasa ozval krik.

„To musí byť ten Patríciain hrozný strýko, ten pán Poole," zašepkala Imogen. „To je on, však, Ufton?"

„Vraví, že si prišiel po slečnu kontesu, aby ju odviezol naspäť do Devonu," vysvetlil Ufton, otvárajúc im dvere do knižnice. „Pán Bagshaw mu v tom bráni."

Imogen sa usmiala. „Hugo je správny muž."

Zo salóna sa ozval rev a cez otvorené dvere vyletel vysoký, chudý chlap so zamastenými vlasmi. Rozpleštil sa v hale na dlážke, a celý popletený chvíľu mlčky zotrval na zemi. Potom potriasol úzkou hlavou a jedoví to zagánil na Matthiasa. Spod fúzov vyceril žltkasté zuby. Imogen si spomenula na potkana.

„Vy ste zrejme gróf Colchester." Chlap si pomaly sadol a pošúchal si bradu. „Ja som Poole, Patríciain strýko. Prišiel som si po tú žabu, aby vám tu nezavádzala, osvietený pane. Ten panghart tam dnu trepe, že ste jej vraj dovolili ostať u vás."

Hugo si zastal do dverí salóna a za ním sa objavila rozrušená Patrícia.

„Netrepem, je to pravda!" Hugo si pohladkal odreté hánky na pravej ruke a spokojne si prezeral svoju obeť. Potom sa pozrel do očí Matthiasovi. „Slečne kontese ste dali svoje slovo,

že ju nepošlete naspäť k tomuto zdochliakovi, je tak Colchester?"

„Áno, dal." Matthias vošiel do knižnice s Imogen v náručí. „Bagshaw, vyrazte ho odtiaľto!" „S radosťou, pane."

Imogen zahmleným zrakom stihla ešte zachytiť, ako sa Hugo skláňa k nevítanému návštevníkovi, aby ho lapil za golier a zdvihol na nohy.

„Nedotýkajte sa ma!" zavreštal Poole a odšuchtal sa pospiatky z dosahu. Pretočil sa a štvornožky, s Hugom v päťach, náhlivo zamieril naprieč halou k vchodovým dverám. Keď Hugo s buchotom zatváral za nevítaným devónskym príbuzným dvere, Patrícia už bežala cez halu ku knižnici. „Čo sa stalo Imogen?"

„Pani Lyndhurstová ju postrehla." Matthias opatrne uložil manželku na pohovku s delfínmi.

„Dobrotivé nebo," zašepkala Patrícia. „Dostane... dostane sa z toho?"

„Áno," prisvedčil Matthias. To jediné slovo zavážilo ako vlastnou krvou spečatená prísaha.

Imogen sa oprela o pohovku a pokúsila sa o úsmev. „Samozrejme, že sa z toho dostanem. Nemáte prečo všetci sa tu okolo mňa takto plašiť!"

„Dovoľte, pane, nech si už konečne poprezerám zranenie." Ufton napokon musel Matthiasa celou silou odtisnúť, aby mohol Imogen vyšetrit'.

„Tak ako?" spýtala sa ho. Svet sa s ňou prestal krútiť a hneď sa cítila oveľa lepšie.

Ufton pokyvkal spokojne hlavou. „Osvietená pani, je to len škrabnutie. Čoskoro budete zasa v poriadku." Načiahol sa za fľašou brandy. „Ráďte dovoliť, madam, ale odporúčal by som vám toť z tohto za poriadny dúšok."

Imogen naňho žmurkla. „Ufton, to je výborný nápad!" Priložil jej takmer plný pohár silnej pálenky k ústam, a pomohol jej ho vypiť. Celý hltan až po žalúdok mala z toho síce ako v ohni, ale vzápätí sa jej rozlialo po celom tele príjemné teplo. Keď prezrela poslednú kvapku, zažmurkala na Matthiasa a sladko sa naňho usmiala. Ten sa však tváril neprístupný, ako keby ten úsmev svätice ani nepatril jemu.

„Pane, ráčili by ste osvietenu pani pridržať?" potichu ho požiadal Ufton.

Matthias sa posadil na bočnú opierku pohovky. Nežne, ale mocne si pritisol manželku k stehnu, aby sa nemohla pohnúť.

„Prepáčte mi to, Imogen!" ospravedlnil sa. „Čo také vám mám prepáčiť?" vzhliadla k nemu dohora. „Ved' ste mi nijako neublížili, môj pane. Naopak, v toto popoludnie ste sa správali vskutku hrdinsky. Bolo to naozaj vzrušujúce. Od samého začiatku som správne tušila, že vo svojom srdci ste skutočným mužom činu."

Ufton jej nalial do otvorenej rany brandy. Imogen zvreskla a zamdlela po druhý raz vo svojom živote.

Kapitola 21

O tri dni neskôr bola Imogen pohodlne rozvalená na zamarskej pohovke s delfínmi a zhovárala sa s tetou Horáciou, keď vošla do knižnice Patrícia.

„Imogen, ako sa cítite?" spýtala sa, skladajúc si z hlavy klobúk.

„Ďakujem, ujde to," odvetila jej. „V pleci ma ešte občas zabolí, ale vďaka Uftonovi a jeho pálenkovej kúre sa zranenie pekne hojí."

„Tie chvíle mi radšej nepripomínajte." Patrícia vystrúhala veľavravnú grimasu, odkladajúc kvetmi ozdobený klobúk na príručný stolík. „Namojdušu, že na výraz bratovej tváre, keď vás pridržal, aby vám Ufton mohol naliať brandy do rany, nikdy nezabudnem."

Imogen ožila. „Ako sa, podľa vás, vtedy zatváril?"

„Vražedné." Patrícia sa usadila a načiahla sa za čajníkom. „Vtedy som pochopila, prečo ho ľudia prezývajú Bezcitný Colchester."

„Zrejme sa o mňa bál," poznamenala Imogen. Očakávala, že švagriná opíše Matthiasov výraz tváre ako vrúcny, úprimne ustráchaný či utrápený, keďže musel vedieť o bolesti, ktorá ju čaká. Ale ujde aj *vražedný*, posmelila sa v duchu. Aj taký pohľad svedčí o hĺbke citov.

Teta Horácia si všimla, aká je Patrícia rozžiarená a aké má zružovené líca. „Moja drahá,

vidí sa mi, že ste dnes popoludní vo výbornej nálade. Vydarila sa vám vychádzka v koči?"

„Ach, áno." Patrícia sa veľavravne zapýrila. „Bola priam úžasná. Pán Hugo narába s ľacami naozaj majstrovsky. V parku sme boli v centre pozornosti. Imogen, osobitne vás pozdravuje, a je mu veľmi ľúto, že dnes večer neprídete na soirée k Sheltonovcom."

Imogen pokrčila nosom. „Matthias mi na dva týždne zakázal akékoľvek vychádzky a tvrdohlavo na tom trvá. Zatiaľ sa mi ho nepodarilo presvedčiť, že ten zákaz je nezmysel."

„Vskutku sa vtedy kvôli vám na smrť vystrašil," vysvetlila švagriná. Keď si naliala za šálku, postavila čajník naspäť na podnos. „Obáva sa o svoje precitlivené nervy. Povedal mi, že sa z toho šoku bude spamätávať aj niekoľko týždňov."

„Hm." Imogen si uchlipla čaju. „Len toť nedávno mi napadlo, či si môj pán Colchester nespomenie na svoje biedne nervy a mimoriadnu precitlivenosť len vtedy, keď sa mu to hodí. Inokedy ani nevie, že nejaké nervy vôbec má."

Patrícia sa rozosmiala. „Možno máte aj pravdu. Ale je naozaj škoda, že prídete o všetky spoločenské večierky a plesy, ktoré sa konajú tento týždeň. Vy dvaja s bračekom budete totiž ústrednou témou väčšiny spoločenských rozhovorov v meste. Dnes nás s pánom Bagshawom v parku zastavovali každú chvíľu. Všetci boli zvedaví na tie hrozné udalosti v Zamarskom múzeu."

Teta Horácia sa zachichotala. „Ja sa nazdávam, že práve to je hlavný dôvod, pre ktorý náš pán gróf nakázal tuto svojej pani manželke dva týždne nevytiahnuť päty z domu. Nemá totiž ani najmenší záujem odpovedať na zvedavé otázky urodzeného panstva."

„Tetuška Horácia, máte pravdu," ozval sa odo dverí Matthias. „Viem aj užitočnejšie tráviť čas, než zdvorilo konverzovať o udalosti, ktorá mnou tak hlboko otriasla."

„Á, tu ste, Colchester!" Imogen sa naňho rozradostené usmiala. „Už na vás čakáme. Podarilo sa konečne priateľovi Felixovi dopátrať k tomu, čo potrebujete zistiť?"

„Áno, potrebné informácie sú na svete." Matthias zašiel k Imogen, a letmo ju vlastnícky pobožkal na ústa.

„O akých informáciách je tu reč?" spýtala sa Patrícia.

Imogen sa na ňu pozrela. „Bolo potrebné vypátrať, čo sa naozaj stalo na severe. Viete, pán Drake so sestrou sa nechcú k ničomu priznať. Správne si domysleli," že ich temné tajomstvo, ktoré Lucy vtedy odhalila, nikdy nezverila papieru."

„Vedeli sme s Imogen o nich už toho dosť, ale celý ich príbeh mi je jasný až teraz, keď už viem aj to, čo mi pozisťoval Felix Glaston." Matthias sa posadil na pohovku k manželke a pozrel sa na tetu Horáciu. „Madam, vás to bude osobitne zaujímať!"

„A to už prečo?" začudovala sa teta.

„Spomínate si ešte na ten hrôzostrašný príbeh o diabolských dvojčencoch z hradu Dunstoke?"

„Samozrejme, že si spomínam." Teta Horácia vytreštila oči. „Ani mi nevravte, že pán Drake a pani Lyndhurstová sú tie zlovoľné dvojčence!"

„Ale skutočne sú," potvrdil jej to Matthias.

Patrícia sa zatvárila zmätene. „Tí dvaja predsa nemôžu byť dvojčence."

„Nie všetky dvojčence sú identické," pripomenula jej Imogen, keď sa načahovala za čajníkom, aby mohla naliať za šálku aj manželovi.

„To je pravda." Matthias sa zamračil. „No tak, dajte mi ho! Ešte sa nesmiete takto namáhať." Vzal Imogen čajník z ruky. „Bolo to presne tak, ako sa to donieslo do Londýna. Selena s Drakom pána hradu Dunstoke zaživa upálili a z hradu ušli aj s hrbou zlatiek, drahokamov a šperkov. Z výnosov si potom financovali všetky výdavky za tie tri roky."

Imogen si už aj začala dopĺňať chýbajúce kamienky mozaiky. „Zmenili si identitu a presťahovali sa do Londýna. Mali dosť peňazí aj potrebné herecké schopnosti, a tak sa im dokonale podarilo prevteliť do nových úloh. Tu nikomu ani na um nezišlo o nich pochybovať."

Matthias prikývol, nalial si čaju a usadil sa naspäť na pohovku. „Lenže keď prišli do Londýna, v spoločnosti sa takmer ani nehovorilo o ničom inom, než o diabolských

dvojčencoch. Neznámi súrodenci na scéne by sa ľahko mohli stať podozrivými. A tak sa z opatrnosti rozhodli zatajiť svoje príbuzenstvo."

„A cudzími ľuďmi museli voľky-nevoľky ostať aj, keď reči ustali," zamrmľala tetuška. „Po toľkých mesiacoch by si sotva mohli dovoliť oznámiť, že sú brat so sestrou."

„Presne tak to bolo," prisvedčil Matthias. „Lenže potom si Drake začal ľúbostnú aféru s Lucy, a v istej chvíli sa mu pošmykol jazyk, takže ho začala podozrievať. Asi jej povedal niečo o divadle, alebo sa jej pochválil so svojím hereckým nadaním. Ale mohlo to byť aj hocičo iné, čo ju zaujalo natoľko, že si najala vyšetrovateľa, ktorý zrejme pozisťoval všeličo zaujímavé."

Imogen sa zamyslela. „A po troch rokoch potom markíz Vanneck objavil manželkin denník. Nedočítal sa z neho presne, o čo ide, ale pochopil, že *jestvuje* nejaké tajomstvo, a to mu stačilo. Potreboval peniaze a začal Alastaira vydierať."

„Podarilo sa mu presvedčiť Draka, že vie o všetkom, o čom vedela Lucy, a tým si podpísal svoj vlastný rozsudok smrti," dokončil Matthias. „Vysoká spoločnosť pre Draka a jeho sestru bola všetkým, a svoje miesto v nej boli rozhodnutí si obrániť aj za cenu vražd."

Patricia sa zachvela. „Myslíte, že za svoje zločiny odvisnú?"

„Skôr skončia na nútených prácach v Austrálii," odvetil sestre Matthias. „Po tom, ako sme prišli o kolónie v Amerike, trestanci zväčša končievajú tam."

Imogen sa zatvárala znechutene. „Niečo mi navráva, že sa tým dvom bude v kolóniách výborne dariť."

Tentoraz znovu stála v spálni s čiernymi závesmi. Vedela celkom presne, že sa blíži polnoc, aj keď nechápala, ako na to vlastne prišla. Obloky boli pootvárané a v prúdiacom chladnom nočnom vzduchu sa mihotavá chvelí plamene sviečok. Po Matthiasovi nebolo v komnate ani stopy. Pomaly sa obracala dookola, volajúc ho po mene, ale nik jej neodpovedal.

Zachvátila ju panika. Musí ho okamžite nájsť. Náhlivo vybehla zo spálne poprezerat' smútočný prýbytok strýka Selwyna. S hrôzou myslela, na to, že ak ho nenájde, obaja sa navždy stratia v tomto príšernom mauzóleu...

Okrem knižnice prekladala v kaštieli už všetky komnaty. Teraz stála, pred jej zatvorenými dverami, no bála sa ich otvoriť. Ak tam Matthias nie je, nikdy ho nenájde a obaja ostanú navždy osamotení.

Pomaly sa načiahla za kľučkou...

„Dobré ráno, láska moja," prihovoriť sa jej Matthias.

Dotieravé útržky sna sa stratili ako šibnutím čarovného prútika. Otvorila oči a uvidela ho stáť pri nohách postele. Pod pazuchou mal krásne vyrezávanú kazetu a v ruke držal posledné číslo *Zamarskej revue*.

„Prepáčte, že som vás zobudil," ospravedlnil sa. „Nazdávam sa však, že vás toto posledné číslo bude zaujímať. Určite neuhádnate, čo si tentoraz dovoľil napísať ten arogantný, nespratný opovážlivec I. A. Stone."

Imogen zívla, sadla si a oprela sa o vankúše. Spod obočia si Matthiasa nenápadne pre istotu starostlivo poprezerala. Vyzeral veľmi telesne a celkom skutočne. Mal na sebe košeľu a bričesky. V lúčoch slnka mu žiaril striebřitý prameň vlasov, a oči mal jasnosivé ako ráno na svitaní.

Odrazu si všimla, že do spálne cez oblok svieti slnko. „Dobrotivé nebo, koľko je hodín?"

„Ešte nie je ani desať." Manžela jej otázka očividne pobavila.

„To nie je možné. Nikdy dlho nespávam." Zazrela nedôverčivo na hodiny, ktoré stáli na toaletnom stolíku. Bolo na nich naozaj o päť minút desať. „Pane, to je vaša vina. Nedali ste mi po celú noc spať."

Šibalsky sa na ňu uškrnul. „Moja najsladšia, váš úprimný záujem vyskúšať si aspoň polovicu z manželských praktík dávnych Zamarčanov, ktoré sú v tom mojom zvitku, ma nekonečne inšpiroval."

Imogen zrumenela, keď si spomenula na nočné chvíle spoločnej vášne. „Polovica to nebola ani zďaleka. Vybrali sme iba zopár tých najzaujímavejších."

„S osobitným zreteľom na tie, pri ktorých je dáma hore, ak si dobre spomínam." Matthias sa na ňu vyceril od ucha k uchu. „Ale buďte bez obáv, láska moja. Viete predsa, že ma to veľmi rozpaľuje, keď sa ujmete vedenia." Obišiel okolo postele a podal jej *Zamarskú revue*.

„Zobudili ste ma, aby ste mi ukázali môj príspevok?" spýtala sa zvedavo a začala listovať v časopise.

„No, celkom tak to nie je. Popravde som vás zobudil pre niečo iné."

„Ach, Matthias, pozrite sa, vydavatelia ho uverejnili pred vašim!"

„Áno, viem," prisvedčil. „Imogen, lenže ja som vás zobudil, lebo..."

„Toto je po prvý raz, čo uverejňujú najskôr môj príspevok," pokračovala stále nadšenejšie. „Môj pane, asi konečne pochopili, že moje pozorovania a závery sú práve také odôvodnené a zaujímavé ako tie vaše!"

„O tom sa s nimi ešte pohovám. Zdá sa, že pozabudli, kto je zakladateľom toho prekliateho časopisu." Matthias sa k nej posadil na peľast'. „Ale teraz vám chcem niečo dať, láska moja."

„Ešte chvíľku majte strpenie, pane. Chcem sa presvedčiť, či boli na môj príspevok o vzťahu medzi Zamarisom a Anizamarou v zamarskej mytológii nejaké ohlasy."

„Imogen, niečo pre vás mám!"

„Aha, tu je poznámka toho somára Bledlowa. Vedela som, že sa pokúsi spochybniť moje argumenty." Na okamih stíchla. „Čo ste to vraveli, prosím?"

Pousmial sa. „Mám tu pre vás dar."

„To je milé." Vycítila, že sa jej pokúša povedať niečo veľmi dôležité. „Je v tej kazete?"

„Áno." Strčil jej do rúk vyrezávanú kazetu.

Opatrne nadvihla veko a nakukla dnu.

Na čiernom zamate bol uložený prekrásny predmet, veľký približne ako je) ruka. Bol z číreho zlata, z jednej strany husto popísaný starodávnym formálnym zamarským písmom a z druhej bohato posádzaný tými najvyberanejšími drahokamami. Ťažko bolo aj uveriť, že sú pravé, čo sa tak jagali.

„To je kráľovná pečať," vydýchla.

„Hľadáte na pamätňý artefakt, kvôli ktorému sa ma pokúsil Rutledge zavraždiť?"

Pozrela sa mu do očí. „To ste ju mali po celý čas? Ukrývali ste ju a nechali kolovať všetky tie výmysly?"

Trochu mykol plecóm. „Áno. Bola jedným z mojich duchov."

„Prečo ste mi ju darovali?"

Končekmi prstov ju pohladkal jemne po líci. „Pretože ste ma zachránili pred mojimi duchmi. Ste moja Anizamara."

„Ach, Matthias, tak veľmi vás ľúbim!" Odstrčila nabok vzácnu pečať a vystrela k nemu ruky.

„To rád počujem." Matthias v poslednej chvíli zachytil nesmierne cenný skvost, ktorý sa už kotúľal z postele na zem, a opatrne ho položil na nočný stolík. „Lebo ja vás tiež ľúbim. Budem vás ľúbiť po celý život, aj po smrti."

„Môj pane, to je sľub?"

„Áno. To je najdôležitejší zo všetkých mojich sľubov."

Imogen ho objala okolo hrdla a pritiahla si ho na hrud'. Čo raz Colchester sľúbil, tomu môže veriť, lebo celý svet vie, že jej manžel svoje sľuby čestne plní.